

ТАРА ХАЙЛАНД

Дъщери на греха

*Какво губим, преследвайки
мечтите си*

Издателска
къща
Хермес

ТАРА ХАЙЛАНД ДЪЩЕРИ НА ГРЕХА

Превод: Нина Руева

chitanka.info

Какво губим, преследвайки мечтите си

Франи израства в бедно ирландско селце, но мечтае за бляскавия свят на Холивуд. Красивото момиче се влюбва в очарователния Шон и забременява от него. Той обаче я изоставя.

Седемнадесетгодишното момиче е изправено пред тежък избор: да се откаже от живота, за който бленува, или да жертва нероденото си дете.

Седем години по-късно Франи е забелязана в нощен клуб от известен филмов продуцент. Вратите на Холивуд се отварят за нея, но за втори път в живота си Франи е изправена пред съдбовен избор. Младата жена решава да преследва мечтата си и поверява дъщеря си Кара на болната си майка. За една нощ свенливата Франи се превръща в холивудската сензация Франсис Фицджералд.

След смъртта на баба си, Кара е изпратена в църковен приют, където е малтретирана от строгата си възпитателка. Борбена по природа, Кара оцелява. Започва работа като секретарка и решава да създаде здраво семейство. Но преди това трябва да научи истината за майка си и да си отговори на въпросите, които я преследват цял живот.

ПРОЛОГ

Сан Франциско, декември 1958 г.

Сестра Мери се затича по тъмния коридор толкова бързо, колкото позволяваха дундестите ѝ крака. Макар че никога не би си го признала пред останалите монахини, тя често се плашеше, когато оставаше сама в метоха през нощта. Тази вечер беше по-лошо от обикновено. Разразилата се по-рано буря отново бе прекъснала електричеството и сега пламъкът от свещта ѝ хвърляше върху каменните стени злокобни сенки, които приличаха на мрачни демони, надвиснали от двете страни на пътеката и дебнещи я да премине.

— Господ е пастир мой, няма да остана в нужда — промърмори тя, като се опита да си даде кураж с думите. — На зелени пасбища ме успокоява...

Докато рецитираше псалма, сестра Мери потрепери, този път повече от студ, отколкото от страх. Дори одеждата от груба вълна не успяваше да я стопли по това време на годината. Предишната седмица, точно преди Деня на благодарността, времето най-накрая се промени. Студеното ярко слънце започна да залязва по-рано, след което и прословутата за Сан Франциско мъгла се надигна от морето и обви дебелите подпори на моста Голдън Гейт, преди да се застели към брега и белите ѝ облаци да запълзят през града и да се покатерят до тук, горе, на Телеграф Хил, където се намираше сиропиталището „Сестри на милосърдието“. Понякога, докато лежеше будна в килията си с размери два на три метра, сестра Мери си представяше как мъглата се процежда вътре през ключалките и под вратите, като в някой от онези филми за чудовища, които обичаше да гледа по-малкият ѝ брат.

Стига!, смърри се тя. Тъкмо заради развинтеното ѝ въображение игуменката в предишния ѝ манастир ѝ бе намекнала, че монашеският живот едва ли ще е подходящ за нея. Но колкото и да ѝ беше тежко през шестмесечния период на послушание, през който трябваше да реши дали да стане монахиня, сестра Мери не пожела да се откаже. Накрая ѝ позволиха да продължи послушничеството си, но

при условие че напусне затворения орден. Преместването в сиропиталището ѝ се стори като най-добрата възможност. Тя обожаваше децата и знаеше, че от всички аспекти на светския живот най-трудно ще ѝ бъде да се откаже от майчинството. А сега това не се налагаше.

Сиропиталището беше основано от „Сестри на милосърдието“ през деветнайсети век, спонсорирано с дарения от католиците, представители на висшето общество в града. Понастоящем учреждението се грижеше за деветдесет и седем деца — а тази вечер щеше да пристигне още едно. Късно вечерта, точно преди монахините да се оттеглят в покоите си, им се обадиха с питане дали имат място. Очевидно ставаше въпрос за бебе само на няколко дни. Не им бяха съобщени никакви други подробности — нито полът му, нито причината, поради която го изоставяха тук. Това беше много странно.

Сестра Мери беше назначена да остане и да изчака детето заедно с игуменката. Но с напредването на часовете тя започна да се отегчава. Уморена от непрекъснатото ѝ шаване, накрая игуменката я изпрати да донесе нещо за вечеря. Слизането до кухнята в тази зловеща сграда беше достатъчно неприятно. Сега, на връщане, монахинята вървеше по-бавно, понеже носеше поднос с чаши с какао и чиния с дебели филии хляб, намазани с масло и конфитюр. Тя се придвижваше едва-едва, когато внезапен порив на вятъра нахлу в коридора и изгаси свещта ѝ, при което обителта потъна в мрак. С писък на ужас сестра Мери пусна подноса. Звукът от разбиващите се в пода метал и порцелан проехтя покрай обширните стени и я накара да пробяга последните сто метра до стаята на игуменката.

Нахълта, без да почука на вратата.

— Преподобна майко — рече задъхано, като едва успяваше да произнесе думите. — Никога няма да познаете какво се случи... — Без да спре да си поеме дъх, тя се впусна да обяснява преживяването си. Чак когато започна да се успокоява, проумя какво виждат очите ѝ — игуменката беше коленичила, стиснала молитвена броеница, и се молеше. — О, Боже мили! — Ръката ѝ отхвъркна към гърдите. — Прекъснах ви! Много съжалявам наистина. Както и за вечерята...

— Престани с извиненията, дете мое. — Гласът на игуменката беше тих и спокоен. — Нямам нужда от храна. Но в бъдеще се опитай

да не нахълтваш толкова драматично. Вече съм стара за подобни вълнения.

Във влажния ѝ поглед проблесна едва доловима нотка на веселие — послушницата беше известна из целия орден с театралните си изблици. Като се подпря на бюрото, старата монахиня се надигна с мъка и ставите ѝ изпукаха. Тя примигна.

— Добре ли сте, майко? — Сестра Мери понечи да я хване за лакътя.

— Нищо ми няма. — Тя прогони с ръка младата жена. — Студът изостря артритата ми. — Отпусна се бавно и мъчително в дървения стол, след което кимна към другия стол насреща си. — Седни, дете. Боя се, че още дълго ще чакаме.

След тези думи игуменката сведе глава и потъна в съзерцателно мълчание. Сестра Мери отвори уста да каже нещо, но отново я затвори, понеже разбираше, че трябва да устои на порива си да говори. Това бе другото, с което се справяше трудно — да се обажда само когато имаше да казва нещо важно. Тъй като беше бърлива по природа, тези периоди на мълчание бяха в противоречие с характера ѝ. Завидя на лекотата, с която се справяше игуменката. Около нея цареше абсолютна неподвижност и такова чувство за покой, което послушницата бе сигурна, че никога няма да притежава, без значение колко години щеше да прекара тук.

На мъждивата светлина от свещта сестра Мери се вгледа в лицето на възрастната жена, което изглеждаше меко и набръчкано, крехко като крепирана хартия. Преподобната майка отдавна бе преминала седемдесетте, но силата не я бе напуснала. Говореше малко за себе си, но според слуховете беше прекарала десет години в мисиите в Африка, откъдето се наложило да се върне предсрочно, след като прихванала някаква зараза, която отслабила сърцето ѝ. Но въпреки физическата ѝ деликатност, у нея все още личеше несъмнена вътрешна сила.

Сестра Мери предполагаше, че и преподобната майка, също като игуменката на предишния ѝ манастир, се съмнява в способността ѝ да се покалугери. Тя самата също тайно изпитваше съмнения. Животът на монахиня се оказа по-труден, отколкото си бе въобразявала — тясната гола килия, обзаведена само с дървено легло, писалище и скрин; ставането всяка сутрин в пет и половина, последвано от едночасова

молитва в параклиса. Но макар че преподобната имаше право да освободи послушницата по всяко време, сестра Мери предполагаше, че решението дали да продължи в крайна сметка ще бъде оставено на нея. Преподобната майка беше от онези рядко срещани хора, които не съдеха действията на другите и искрено вярваше в думите: „Който е безгрешен, нека хвърли първия камък“.

Двете жени продължиха да стоят мълчаливо. Младата монахиня с мъка се опитваше да не шава, като ту желаше посетителите да побързат и да пристигнат, за да може да отиде да си легне, ту изпитваше вина, задето ѝ минаваха такива мисли. Накрая явно бе задрямала в стола си, когато шумът от спирането на кола отвън на улицата я стресна и тя се събуди.

Сестра Мери скочи на крака.

— Това трябва да са те. — Не можа да скрие облекчението в гласа си.

След миг звънецът иззвъня, потвърждавайки предположението ѝ. Чак тогава се изправи и игуменката.

Който и да бе звънял на вратата отвън, се бе прибрал на топло в колата. Сестра Мери забеляза, че самият автомобил е луксозен. Черен и лъскав „Линкълн Капри“, съвсем нов модел от тази година, 1958-а. Скъпото возило я изненада. Обикновено когато в сиропиталището идваше новородено, майката беше неомъжено момиче, което се бе забъркало в неприятности, а бебето просто бе оставяно на прага. Но сега ситуацията явно беше съвсем различна. Сестра Мери се зачуди дали игуменката е запозната с подробностите — за съжаление, дори и да знаеше нещо, нямаше вероятност да го разкрие на бърбивата си подчинена.

Сестра Мери наблюдаваше с неприкрито любопитство, докато шофьорът излизаше от колата. Той беше висок, забележителен мъж, приближаващ петдесетте, с тъмна коса, тъмни очи и тъмносино кашмирено палто, което сигурно струваше повече пари, отколкото бяха нужни да се изхрани цялото сиропиталище за една година. Яката му бе вдигната, сякаш мъжът се опитваше да прикрие самоличността си — а може би просто тя отново даваше воля на фантазиите си. Той заобиколи и отвори задната врата. Посегна, сякаш да вземе чанта. От позицията си на каменните стълби сестра Мери не виждаше вътре, но ѝ се стори, че чува тих плач на жена. Но вероятно грешеше и това

просто беше бебето, защото след миг мъжът се показва, понесъл малък вързоп от одеяла, който бързо нададе рев.

Без да направи някакво усилие да успокои плачещото дете, той прекоси алеята до мястото, където стоеше игуменката. Лицето му бе безизразно, а пълното му мълчание остави сестра Мери с впечатлението, че цялата съответна информация е била съобщена порано по телефона. Преподобната майка пое детето от ръцете на мъжа. Бебето беше закрито от одеялото, в което бе повито, затова възрастната жена отдръпна завивката от лицето му. Щом го зърна, тя се намръщи, сякаш нещо не бе съвсем наред, но след миг изражението ѝ омекна.

— Бог те обича — прошепна нежно игуменката. Като възвърна спокойствието си, тя погледна мъжа и каза: — Можете да бъдете сигурен, че малката ще бъде отгледана като добра християнка.

Мъжът кимна веднъж с признателност за думите ѝ, после се упъти към колата.

Сестра Мери последва възрастната монахиня вътре. Цялата беше настръхнала. Не бе успяла да види бебето, но усещаше, че нещо с него не е както трябва. Каквото и да му имаше, явно то бе достатъчно да разтревожи обикновено невъзмутимата игуменка. И този факт я безпокоеше повече от всичко друго.

ПЪРВА ЧАСТ
1946–54 Г.
НАЧАЛНИ СЪПКИ

Големите дела започват с малки стъпки.

Джон Драйдin,
британски поет (1631–
1700 г.)

ПЪРВА ГЛАВА

Графство Корк, Ирландия, юли 1946 г.

— Недей! Не тук, някой може да ни види!

Франи се откъсна от обаятията на мъжа и се опита да се надигне сред високата трева. Тя дишаше накъсано и учестено, което не се дължеше само на страха ѝ, че ще ги хванат. Желанието бе изписано върху поруменелите бузи на момичето. Но тя бе решена да не му се поддава. Преди брака това си беше смъртен грях и макар да смяташе себе си за твърде изискана, за да вярва в ученията на църквата, нямаше как да пренебрегне седемнайсетте години слушане на проповеди.

Останал да лежи по гръб, Шон протегна голямата си мазолеста ръка и отдръпна един кичур кестенява коса от лицето ѝ. Наситеният червеникав цвят му напомняше на лъскавата козина на петнистия елен, населяващ ирландската природа, и не пропускаше да ѝ го повтаря. Шон си го биваше в приказките.

— О, стига де, малката ми красавица. Не правим нищо нередно.

На него му беше лесно да го каже. Ако родителите ѝ разберяха за тях двамата, тя щеше сериозно да си изпати. Да се прегръща с момче от съседните ферми щеше да е достатъчно непристойно, а какво остава да го прави с Шон, който беше наемник, работещ на нивите на баща ѝ. За снобските разбирания из тези затънтени ирландски градчета това би било непросримо престъпление.

Усещайки опасенията ѝ, Шон придоби гузното изражение, което тя така добре бе опознала през изминалите няколко седмици.

— Искам само малко да се поцелуваме и погушкаме. Нали не би отказала на такъв трудолюбив човек като мен една целувчица по устните?

Франи почувства как решимостта ѝ отслабва — както ставаше винаги, когато беше с Шон Галахър. Със своята дяволита усмивка, черна коса и сини очи той ѝ напомняше на Кларк Гейбъл от „Отнесени от вихъра“. Също като Рет Бътлър, Шон бе свободолюбив и не обръщаше внимание на обществените превземки. Беше израснал в Лимерик, но не се бе връщал там от години. Вместо това обичаше да

пътува, като ходеше там, където има работа. Когато в Англия имаше нужда от работници, за да приберат реколтата по време на войната, той бе сред онези, които се отзоваха. Родителите ѝ не гледаха с добро око на скиталческия му дух, но за Франи, която отчаяно копнееше да избяга от родния си град и да види свят, това бе най-привлекателното от всичко. Допреди четири седмици не си бе и помисляла, че е възможно някой толкова вълнуващ човек да се появи в заспалия Глен Вейл.

Той пристигна в Корк в началото на юни, за да помогне в брането на плодове. Първия път, когато Франи го видя, Шон стоеше на една стълба и подкастриаше ябълковите дървета, а голият му гръб лъщеше на късното следобедно слънце. Докато сестра ѝ стоеше отстрани и се кискаше, Франи смело се бе приближила, за да разговаря с него. Разбира се, по-късно си отнесе пердаха, когато Маги — подлата малка доносница — издрънка всичко на майка им. Но си заслужаваше да привлече вниманието на Шон.

— Остани още пет минути — примоли се той, като протегна ръка и сплете пръсти с нейните. Притегли я към себе си и тя усети мириса му. Миришеше както след работен ден на полето — силна мъжка миризма. — Виж, няма никой наблизко.

Франи се огледа. Разбира се, той беше прав. Ливадата беше неизползвана, далеч от фермата. Никой никога не идваше насам. Но все пак...

— Не — настоя тя и се изправи на крака. — Късно е и мама ще се нуждае от помощ за чая. Ако не се върна скоро, ще ми насини задника от бой.

— Нямам нищо против да го направя вместо нея — засмя се Шон и я шляпна игриво отзад.

— Ох! — Франи се престори на обидена от прекалено фамилиарния жест и се изправи. — Вие, сър, не сте никакъв джентълмен. — Това беше реплика от „Отнесени от вихъра“, изречена с перфектната имитация на южняшкия акцент на Вивиан Лий. Франи имаше талант да се превъплъщава в образи и само няколко минути след като бе срещнала някого, можеше перфектно да имитира неговия акцент и маниери.

Шон схвана връзката с леко закъснение.

— А вие, госпожице, не сте никаква дама — отвърна като сковано подобие на Кларк Гейбъл.

Те се засмяха едновременно, изпитвайки удоволствие от взаимната шега. Шон пое ръката ѝ.

— Ще се видим по-късно, нали?

Франи се поколеба. Никога не ѝ беше лесно да се измъкне.

— О, хайде, миличка — смъмри я кавалерът ѝ. — Иначе може да си направя екскурзия до Корк и да си намеря друга.

Той го каза на шега, но за Франи думите му прозвучаха като заплаха. Това беше най-големият ѝ страх — че Шон ще изгуби интерес към нея, ако не направи каквото той поиска. Кой знае с какви изискани жени се бе срещал в Англия; как можеше тя, обикновеното фермерско момиче, да се мери с тях?

Благодарение на актьорските си умения обаче успя да скрие безпокойството си. Отдавна бе решила, че най-добрият начин да запази интереса му е да го държи в неведение.

— Може и да се видим — заяви с нотка на надменност. — А може и да не успее да дойда. — Без да каже нищо повече, тя повдигна полите си и се затича обратно към фермата, докато златисточервеникавата ѝ коса се развяваше зад нея като пламък.

Докато бягаше през нивите и дългите снопове драскаха голите ѝ крака, Франи знаеше, че отново ще си има неприятности. Не че *това* бе нещо ново. Непрекъснато ѝ се караха, обикновено защото кръшкаше от домашните си задължения, за да отиде на кино в съседния град.

— Защо си губиш времето с това кино? — мърмореше баща ѝ.

Но Франи не можеше да се насити на холивудските филми, които ѝ позволяваха за няколко часа да избяга от еднообразния си живот. Ходеше на кино при всяка възможност и мечтаеше един ден да стане звезда като Рита Хейуърт, Бети Грейбъл и Джейн Ръсел^[1], да живее в бляскавия Лос Анджелис вместо в скучния Глен Вейл.

Франи мразеше селския район, където бе израснала. Разположено на около шейсет километра извън Корк, в селото и околността живееха не повече от триста души. Това беше бедно, сиво място, където мъжете прекарваха живота си или в работа, или в пиене,

а жените бяха отдадени на религията и отглеждането на деца — и възпитаваха дъщерите си да не очакват нищо повече от живота.

Но Франи искаше повече. От малка се открояваше сред останалите. На седемнайсет тя изглеждаше като типичното ирландско момиче — според стандарта, наложен от Морийн О'Хара^[2]. Наред с буйната коса имаше големи, дяволити зелени очи; кожата ѝ беше като прясно избита сметана, а малкото ѝ вирнато носле бе посипано с изящни лунички. Мекото ѝ пищно тяло не отстъпваше по хубост на това на Лана Търнър^[3], а огнената коса вървеше заедно с пламенната ѝ природа, характерът ѝ беше изпълнен с живот също като външния ѝ вид. Тя сякаш беше единствената героиня, заснета в цветно на черно-белия фон, сред който креташе графството. Големият ѝ план беше да избяга от Глен Вейл възможно най-скоро. И днес тя беше с една стъпка по-близо до желанието си.

Пъхна ръка в джоба си и с облекчение откри, че писмото все още е там. Беше пристигнало тази сутрин и в него се съобщаваше, че е приета да се обучава за медицинска сестра в Лондон. Франи изгаряше от възнение. Не защото искаше особено много да стане медицинска сестра, а защото това бе нейният шанс да напусне Ирландия. Веднъж озовала се в Англия, щеше да намери начин да прави онова, което наистина искаше — да стане кинозвезда.

Но първо трябваше да преодолее едно огромно препятствие — да получи благословията на баща си. Знаеше, че той няма да иска да я пусне. Той не виждаше по-далеч от Глен Вейл, всъщност никога не бе ходил по-далеч от Корк. Не притежаваше приключенски дух като Шон, който вече бе споделил намеренията си да се върне в Лондон.

— Градът е почти разрушен след бомбардировките. Ще имат нужда от строители, помни ми думата — беше ѝ казал той. Франи често си мечтаеше двамата да живеят заедно в Англия.

Като наближи дома си, настроението ѝ взе да помръква. Фермата и заобикалящите я външни постройки представляваха унили, скучни тухлени сгради, построени повече заради функцията си, отколкото да радват окото. Отвън Франи използва водната помпа, за да охлади топлината от лицето си. Никой не биваше да заподозре къде е била. Кухненските прозорци бяха запотени, което означаваше, че е закъсняла за вечеря. Тя изруга, избърса набързо ръцете си в престилката и се затича към къщата.

Щом отвори рязко вратата, Франи подуши влажната солена миризма на варен бекон и зеле. Тя направи физиономия. Винаги ядяха или това, или яхния — защо никога не вечеряха нещо друго за разнообразие?

Майка ѝ бе наведена над печката и проверяваше с една вилица дали картофите са се сварили. Като видя Франи, тя автоматично цъкна с неодобрение.

— Къде се губиш бе, дете? — Тереза Хийли беше типична представителка на гленвейлските жени. Някога и тя бе красавица като Франи, но годините, съпътствани от раждания и бедност, я бяха похабили. Най-големият страх на Франи беше да не свърши като майка си.

— Сигурно е била с Шон Галахър — обади се Маги, по-голямата сестра на Франи. Каза го по-скоро злобно, отколкото шеговито. Маги обичаше да създава проблеми, особено на Франи. На двайсет години тя беше невзрачно и намусено момиче, което завиждаше на сестра си за красивото лице и жизнерадостния характер.

Майка им рязко извърна поглед.

— Дано да не е вярно, момичето ми.

Франи не каза нищо, само се намръщи към сестра си, която ѝ се изплези в отговор. За разлика от Франи, единствената грижа на Маги бе да се омъжи. Кльоцава като скелет, тя имаше зъл език и студени очи, както и постоянното изражение на човек, който смята, че му е отредена несправедлива съдба.

— Не е честно — вайкаше се тя. — Ако бях наполовина хубава колкото Франи, досега да се бях омъжила. — Но личното мнение на Франи беше, че липсата на ухажори не се дължеше толкова на външността на сестра ѝ, колкото на непрестанното ѝ хленчене.

Тереза въздъхна уморено — нещо, което често правеше — и каза:

— Вечерята е почти готова, затова най-добре сложете масата, момичета.

— Да, мамо — отвърнаха в хор Маги и Франи.

Двете старателно се пренебрегнаха една друга, докато нареждаха приборите и чиниите. Посудата беше разнородна и като се изключат основните неща, масата беше празна — цветята и салфетките бяха лукс, който домакинството им не можеше да си позволи. Точно в шест

часа Тереза започна да сервира. Нямахте нужда някой да вика мъжете от полето — дневният режим никога не се променяше.

Франи седна от едната страна на масата, а Маги зае мястото срещу нея — за да може да ме зяпа по-добре, помисли си Франи. Майка им застана в единия край между тях. След малко влезе Шон и поздрави сърдечно жените. Франи го бе предупредила да не сяда до нея, от страх да не се издадат, затова той се настани до Маги, като междувременно намигна на любимата си. Бащата на Франи, Майкъл, пристигна последен. Щом той зае главното място на масата, в стаята се възцари тишина. Всички сведоха глави за молитва.

— За благата, които ще получим — каза Тереза, както правеше всяка вечер, — нека Бог ни изпълни с благодарност.

След тези думи всички отвориха очи и започнаха да се хранят. Тереза вече бе разпределила оскъдните порции месо, като се постара мъжете да получат лъвския пай, затова оставаше само всеки да си вземе от чиниите с варени картофи и зеле. Това бе сторено без излишни разговори. По време на хранене никога не говореха много. Майкъл Хийли беше мълчалив мъж и тъй като бе глава на семейството, останалите се съобразяваха с поведението му.

— Как върви работата? — попита Тереза.

Майкъл вдигна рамене и издаде неопределен звук. Шон се обади:

— Скоро ще приключим.

— Реши ли вече какво ще правиш след това?

Всички се стегнаха, като чуха въпроса, който Майкъл задаваше поне веднъж седмично. Не беше тайна, че след като оберяха плодовете, той искаше да задържи Шон, за да им помогне за жътвата. Напоследък фермата му създаваше доста работа, а както обичаше да се оплаква, край него нямаше синове, които да му помагат. От шестте деца, които бе родила Тереза, само едното се случи мъжко — Патрик. Той беше силен и як момък, който трябваше един ден да поеме фермата. Но също като Франи, и той копнееше да опознае света. Докато баща ѝ — юнионист^[4], мразещ англичаните — беше съгласен с политиката на президента Де Вал ера Ирландия да не участва във войната, Патрик бе видял в нея възможност за приключение. На осемнайсетия си рожден ден той замина за Англия, за да се запише доброволец. След по-малко от година загина на бреговете на Нормандия. Сега Майкъл

споменаваше сина си само когато се оплакваше, че англичаните са го лишили от помощ във фермата.

Освен Патрик, Маги и Франи, имаше още три мъртвородени деца и след последното, докторът бе предупредил Тереза да не прави повече опити. Това означаваше, че Майкъл не разполагаше с естествен наследник на фермата си. Не бе тайна, че той искаше Шон да остане и да му помогне за жътвата, но младежът никога не заявяваше ясно намеренията си. Както и преди, и сега работникът заяви:

— Нямам представа какво ще правя, сър. Предполагам, че ще реша, като му дойде времето.

Възрастният мъж поклати неодобрително глава.

— Ама и ти що за чуден начин на живот си избрал — да се скиташ от място на място без никаква сигурност, без корени.

— Тате! — смъмри го Франи, понеже не понасяше как баща ѝ се старае да унижи Шон при всяка възможност.

— Ами вярно си е. Живее като някой непрокопсаник.

Настъпи неловко мълчание, но Шон не изглеждаше засегнат.

— Такъв съм си. Светът щеше да е странно място, ако всички бяхме еднакви, не е ли така?

Франи засия срещу него — той винаги успяваше да се справи с баща ѝ, заради което му се възхищаваше.

Шон потупа корема си и се оригна шумно.

— Както винаги, вечерята беше превъзходна, дами. Не съм се хранил така добре, преди да дойда тук. Трудно ще се отървете от мен.

Той намигна на госпожа Хийли. Без да се впечатли, тя му се намръщи в отговор. Знаеше ги тия от рода на Шон Галахър. Симпатичен калпазанин — чаровен и забавен, но не и някой, когото човек би искал да се навърта край дъщерите му. Като видя изписания по лицето на Франи захлас, я обзе тревожна тръпка. Трябваше да си отваря очите на четири. Малката ѝ дъщеря беше романтичка и прекалено хубава, за неин късмет.

— Няма нужда да благодариш на Франи за вечерята — обади се Маги. — Тя изобщо не помогна.

Баща им се хвана за думите ѝ.

— Вярно ли е, Франи? Пак ли си кръшнала от домашните си задължения?

Франи хвърли свиреп поглед на сестра си. Копнееше да изтрие самодоволната усмивка от лицето ѝ.

— Да, татко — каза тя, опитвайки се да изглежда разкаяна.

— И къде си била този път?

Опитвайки се всячески да не поглежда Шон, тя отвърна:

— Разхождах се навън. Не усетих кога е станало толкова късно.

Баща ѝ изсумтя.

— Трябва да се научиш на по-голяма отговорност, момичето ми.

— Да, татко.

Но той не ѝ обърна внимание и продължи да говори:

— Всъщност смятам, че е време да започнеш да помагаш малко повече тук. Майка ти изоставя с работата. От утре ти ще отговаряш за домашните животни. Тогава няма да имаш време за бели.

Франи беше ужасена. Не можеше да се сети за нещо по-лошо от това да е край онези мръсни, смрадливи прасета или край козела, който винаги успяваше да ѝ сдъвче косата.

— Какъв смисъл има? След няколко седмици заминавам за Англия. — Произнесе го повече като въпрос, отколкото като заявление. Никой не се втурна да я подкрепи. — Тате? — притисна го тя.

— Какво?

Франи изтръпна от страх, понеже знаеше колко лесно избухва. Но вече беше късно да отстъпи.

— Казах, че скоро ще съм в Лондон. Говорихме за това — да замина и да уча за медицинска сестра. Е, днес пристигна писмото. Приета съм — обяви гордо.

Тя извади намачкания плик и му го показа. Толкова пъти го бе прочела, че хартията се бе изхабила от употреба. Той пренебрегна протегнатата ѝ ръка и продължи да се храни.

— Майкъл — плахо го смърми Тереза. — Детето се опитва да ти покаже нещо. — Франи погледна майка си с благодарност. Жената изпитваше по-голямо съчувствие от съпруга си към неспокойния дух на дъщеря си. Знаеше, че няма смисъл да подрязва крилете на най-малката си рожба.

Като изсумтя, Майкъл пусна рязко вилицата си и сграбчи писмото от ръката на Франи. Бързо прегледа съдържанието, след което го запрати върху масата.

— За какво ти е да ходиш там?

— Защото тук няма нищо за мен!

— Сега не му е времето. Може би догодина.

Франи бе чувала това и преди. Всяка година щеше да е едно и също, докато не станеше прекалено стара или прекалено съсипана, за да има каквито и да е мечти. Потърси с отчаян поглед помощ от майка си, но Тереза сведе очи към масата. Майкъл не бе склонен към насилие като някои други мъже, но все пак се случваше да посегне, когато си изпусне нервите. Франи беше сама.

— Но, тате...

Той стовари юмука си върху масивната дървена маса и секна думите ѝ.

— Няма ли да млъкнеш, момиче! — Очите му просветнаха с мътен, гневен поглед и тя инстинктивно се отдръпна назад. — Да не чувам и дума повече по този въпрос!

Той сграбчи един комат хляб и обра с него месото и соса в чинията си, като натика импровизирания сандвич в устата си, при което по брадичката му се стече кафяв сок. Франи го наблюдаваше с отвращение. Погледът ѝ се премести върху Шон и в очите му пролича съчувствие. Поне той разбираше положението ѝ — не можеше да остане затворена на това място, без никакъв шанс за живот.

Тогава Шон стана.

— По-добре да нагледам добитъка, преди да се е стъмнило.

Той отнесе чинията си до мивката и я изми. На излизане се обърна и погледна към Франи. Тя видя поканата в очите му.

Дотогава още не бе решила дали да се види с Шон вечерта. Но точно в този момент взе решение. Все пак щеше да отиде при него. Щеше да докаже на него и на себе си, че не е родена да остане в тази дупка. По дяволите, последствията. Кой знае? Може би след това той щеше да я вземе със себе си, когато си тръгне от Глен Вейл.

[1] Американски актриси, холивудски звезди между 30-те и 50-те години на XX век. — Б.пр. ↑

[2] Ирландска филмова актриса и певица, р. 1920 г. — Б.пр. ↑

[3] Американска актриса, р. 1921 г. — Б.пр. ↑

[4] Ирландските юнионисти са предимно протестанти, които са привърженици на идеята остров Ирландия да е част от Обединеното кралство. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Очите ѝ блестяха като диаманти — пееше Франи и в същото време се поклащаше жизнерадостно, — смятах я за кралица на света...

Беше събота вечер и семейство Хийли бяха устроили кейли^[1] вечеринка в тясната си всекидневна. Имаше около два̀сет души, от невръстни бебета до възрастни баби и дядовци, които цяла вечер се редуваха да разказват истории и да пеят песни. Тези седмични събирания на приятели и съседи бяха част от живота на Франи откакто се помнеше. Като дете бе отгледана с фолклорните песни, а щом порасна достатъчно, започна и самата тя да ги пее. Харесваше ѝ да ги изпълнява и да се изявява.

Когато всички в стаята се включиха в припева, на Франи ѝ се прииска Шон да присъства и да я гледа как пее. Но той мразеше тези вечеринки, смяташе ги за старомодни и предпочиташе да излезе да пие уиски с другите млади работници. Тайно се бяха уговорили да се срещнат по-късно и Франи нямаше търпение.

Мина още цял час, преди най-после вечеринката да приключи. Франи едва изчака да си тръгне и последният гост, за да се измъкне при любимия си. Докато стоеше нетърпеливо заедно с майка си и сестра си, към тях се приближи Конрад Уолш. Той беше стеснителен младеж, хубав според общоприетия стандарт, носеше кафяв костюм, който бе поизтърган, но чист — донякъде като самия него.

— Добре свири тази вечер — каза му майка ѝ. Той акомпанираше на певците с акордеона си. Тя сбута Маги. — Тъкмо това си говорехме преди малко, нали, скъпа?

Маги само кимна на Конрад — тя винаги губеше ума и дума, когато беше край него.

— Благодаря ви, госпожо Хийли, на теб също, Маргарет. — Той отмести поглед към Франи, която стоеше отстрани. — Но мисля, че истинската звезда тази вечер беше Франи. — Усмихна ѝ се срамежливо. — Напоследък не съм те виждал наоколо, как я караш?

— Супер, както винаги, Кон — отвърна жизнерадостно тя. За разлика от Маги, на нея не ѝ бе трудно да разговаря с момчета,

особено с Конрад Уолш, който бе израснал в съседната ферма и почти й беше като брат. Мълчалив и старателен момък, той притежаваше повече финес от останалите младежи в околността. Свещеникът го посъветва да продължи образованието си в университет, а той самият разправяше, че иска да стане лекар. Но след като баща му почина от инфаркт предишната година, бе принуден да поеме фермата. Сега издържаше майка си и петимата си братя и сестри и по всичко личеше, че се справя чудесно. „От него ще излезе успешен фермер“ — обичаше да казва баща й.

Все още вперил поглед във Франи, Конрад каза:

— Ще ходиш ли на танците в петък?

— Нямам друга работа — пошегува се тя.

Той имаше предвид ежегодната лятна забава, която се провеждаше в сградата на кметството. Франи се надяваше Шон да я заведе.

— Ами, въ... — Конрад се поколеба, беше ясно, че иска да я покани да отиде с него. Но пред погледите на Маги и Тереза се уплаши. — Запази един танц за мен, става ли?

Без да обръща внимание на свирепото изражение на сестра си, Франи му се усмихна.

— С удоволствие.

Конрад почервеня като домати. Измънка едно, „довиждане“ и се отправи забързано към възрастната си майка.

По-късно, след като всички си тръгнаха, Майкъл каза на жена си:

— Видях ви да говорите с Конрад Уолш.

— Той е свестен момък — отвърна Тереза.

— Тъй е — съгласи се съпругът й. — Със сигурност скоро ще дойде да ме пита за Маги.

Обединяването на дребна собственост като стопанствата на Хийли и Уолш беше все по-разпространена практика. Известно бе, че Майкъл Хийли иска да свърже двете ферми чрез брака на голямата си дъщеря с Конрад.

— Хм — изсумтя Маги. — Конрад едва ли някога ще ме забележи, докато тя се развява пред него. — Погледна гневно към сестра си.

— О, я стига! — Франи се бе наслушала на такива обвинения. Заради непринуденото си общуване с мъжете тесногръдите жители на

Глен Вейл я смятаха за нахална. Но макар да ѝ харесваше да флиртува с момчетата, единствено Шон означаваше нещо за нея. Обикновеният Конрад не можеше да се мери с опасно красивия работник. — Ако искаш Конрад да те забележи, няма да е зле да си отвориш устата, когато те заговори!

Неспособна да измисли подходящ отговор, Маги се обърна към баща им:

— Помни ми думите, тате. С Конрад никога няма да се оженим, докато тя се навърта наоколо.

Ако се надяваше на съчувствие, беше го потърсила от грешния човек. Майкъл просто сви рамене.

— Ако той не си пада по теб, Маги, тогава нашата Франи също ще свърши работа.

— Майкъл! — сгълча го жена му.

Но беше твърде късно. Маги нададе прискърбен вик и се втурна по стълбите към стаята си.

— Какво? — Майкъл се огледа учудено. За него това беше бизнес; тук нямаше място за женска сантименталност. — Какво толкова казах?

Франи се затича след сестра си. Откри я в малката спалня, която двете споделяха, Маги лежеше по очи върху леглото си и плачеше. Франи седна до нея и постави успокояващо ръката си на рамото ѝ.

— Хей, я се стегни — каза Франи, опитвайки се да се пошегува с по-голямата си сестра. — Конрад въобще не ме интересува. Целият е твой, обещавам ти.

Думите ѝ имаха за цел да я утешат, но Маги се извърна към нея с блеснали, почервенели от плач очи.

— О, сърдечно ти благодаря. — Престори се, че докосва бретона си. — Колко щедро от твоя страна, че ми предоставяш това, което ти е непотребно!

Франи веднага се разкая за думите си.

— О, Маги, знаеш, че нямах това предвид...

Но сестра ѝ не искаше и да чуе.

— Махай се от мен, уличница такава — изсъска тя. — Върви при онзи циганин, за когото гориш от желание да си разтвориш краката. — Като видя шокираното изражение на Франи, се усмихна злобно. — Мислиш, че не те чувам как се измъкваш нощем, за да се виждаш с оня

Шон? Знам точно какво сте намислили двамата и досега да съм казала на мама, ако не бях сигурна, че и сама ще си навлечеш достатъчно неприятности. Така че отивай при него и ме остави на мира, скъпа сестро. Не искам да имам нищо общо с такива като теб.

Тогава Маги се обърна и зарови лице във възглавницата. Франи постоя до нея за момент, останала без думи. Отровата в гласа на сестра ѝ я бе потресла. Това я уплаши повече, отколкото откритието, че Маги знае за Шон. Искаше да се сдобрят, но не знаеше как, затова стана и излезе от стаята. По-късно щеше да успокои Маги и да се опита да се разбере с нея.

На Франи ѝ беше трудно да забрави злостните думи на сестра си. Дори доста по-късно, докато лежеше в обятията на Шон, не можеше да спре да мисли за злобата в гласа на Маги.

— Сигурно ме мрази и в червата — предположи Франи.

Шон, който бе зает да обсипва с целувки шията ѝ, надигна за миг глава.

— А, забрави вече за нея. Тя е само една пресъхнала стара кранта.

— Шон! — Колкото и да критикуваше сестра си, Франи не обичаше да чува квалификации за нея от други, пък било то и от любовника си. Колкото и да я дразнеше Маги, те бяха една кръв, а той беше външен човек.

Шон мигновено се разкая:

— Виж, извинявай. Но и бездруго прекарваме толкова малко време заедно. Не искам да го пропиляваме, като говорим непрекъснато за проклетата ти сестра.

Той имаше право. Толкова рядко ѝ се удаваше възможността да се измъкне при него. Защо ѝ трябваше да рискува толкова, ако нямаше да им е хубаво?

— Както винаги, си прав — отстъпи тя. После, за да покаже, че съжалява, тя изви назад глава и го целуна. След момент Шон нададе дълбок стон и я притегли върху себе си.

Беше минал месец, откакто за пръв път прекара нощта при него, и досега бяха овладели програмата до съвършенство. Първия път на Франи не ѝ хареса особено. Беше много неловко, някак срамно, и помнеше, че доста я боля. После няколко дни кървеше и отначало се зачуди дали не е станало нещо ужасно; дори се зарече пред себе си

повече никога да не го прави, ако нещата се оправят. Но щом всичко се нормализира, ѝ бе по-лесно да забрави страховете си, отколкото да откаже на Шон.

Понякога на Франи ѝ се искаше да могат да отидат някъде другаде, вместо в тясното твърдо легло в едностайната му колиба. Тя не беше най-романтичното място. Той ѝ бе обещал, че щом събере малко повече пари, ще я заведе в някой хотел в Корк. Планираха събитието в продължение на часове; измислиха какво ще излъже родителите си, за да прекара нощта извън къщи. Но подобно на много от другите обещания на Шон, дългоочакваното събитие все още не бе осъществено.

Той обърна Франи по гръб и коленичи между краката ѝ. Тогава тя се сети, че е забравил нещо.

— Чакай! — каза. — Имаш ли...

Шон отначало я погледна неразбиращо и тя се надяваше да не я кара да го казва гласно. Не ѝ харесваха особено онези презервативи, които той бе взел от един войник, докато беше в Англия — „армията ги раздава на всички мъже“, — но ако я предпазваха от забременяване, тя предпочиташе да ги използват.

— Пак ми свършиха — заяви любовникът ѝ и седна назад. Франи отклони очи, като ѝ се прииска той да се покрие с нещо. Колкото и интимни да бяха станали, не можеше да свикне с безсрамната му голота.

— Не може ли тогава да го направим... по другия начин? — попита колкото се може по-деликатно. Вече се бе случвало веднъж, преди няколко седмици. Тогава бяха преодолели проблема, след като Шон ѝ показа други начини да му достави удоволствие. За съжаление този път той не прояви интерес.

— Не е същото — заяви и легна до нея. — Искам да съм в теб.

В съзнанието на Франи изникна образът на съсипаната ѝ майка и тя се отдръпна от него.

— Не искам да ми направиш бебе! — Изобщо не се опита да прикрие ужаса в гласа си. Не бе сигурна кое я тревожеше повече — вечно да гори в ада или да забременее. Преди менструалния ѝ цикъл винаги я плашеше, но сега успокоителното петно на бикините ѝ беше повод за празнуване.

Шон се засмя високо и тя се почувства още по-глупаво.

— Това ли те притеснява? Е, няма защо да се боиш. — После, за неин срам, започна да ѝ обяснява как тя ще е в безопасност, ако той не изхвърли семето си в нея.

— Но защо не сме го правили така преди? — Все още не искаше да се предаде.

— Не смятах, че ще ми повярваш.

Франи прехапа устни и не каза нищо.

— Не ми ли вярваш? — Нараненото му изражение ѝ подеждва.

— Разбира се, че ти вярвам. — Винаги беше трудно да надделее в споровете си с Шон, дори когато бе сигурна в правотата си. В крайна сметка накрая винаги се предаваше. — Просто не искам нещо да се обърка, това е всичко.

Той ѝ се усмихна широко.

— Не се тревожи, ще внимавам. Обещавам.

По-късно Франи лежеше в обятията на Шон. Обикновено гушкането беше любимата ѝ част, но днес не можеше да се отпусне. Противозачатъчните бяха нелегални в Ирландия, затова им бе трудно да се снабдяват с презервативи. За щастие Шон познаваше някого, който работеше на пристанището в Корк и ги пренасяше контрабандно от Англия. Цената на черно беше безбожна, но си струваше, за да си купят спокойствие.

— Скоро ще се видиш ли с онзи твой приятел? — попита Франи.

Преди да се унесе, Шон обеща в просъница, че следващия път, когато отиде до града, ще уреди някак въпроса.

Но след седмица се върна от Корк с празни ръце. Явно човека му го нямаше, но той се закле, че ще се види с него следващата седмица.

За нещастие следващата седмица въпросният докер все още беше в неизвестност. Франи се притесняваше да продължават да спят заедно без предпазни мерки. Но нямаше с кого да обсъди страховете си, да попита дали е нормално или не — освен с Шон. А той продължи да я уверява, че средството е напълно сигурно и че внимава всеки път. И след като му се бе доверила първия път, ѝ беше трудно да търси оправдание да престанат.

[1] Традиционно келтско социално събиране, включващо келтска фолклорна музика — песни и танци. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Имаш ли намерение да разбъркаш това по някое време днес, госпожичке? Или се надяваш, че ако го зяпаш достатъчно дълго, то ще се приготви само?

Острият тон на майка ѝ сепна Франи и я изтръгна от унеса ѝ. Жените се намираха в кухнята и приготвяха традиционния хляб със стафиди за вечерта на Хелюин. Момичето погледна купата в ръцете си и видя, че маята още не се е разтворила в брашното и си седи в същото положение като преди двацет минути, когато бе започнала да го бърка. Тя въздъхна, сякаш носеше цялото бреме на света на раменете си.

— Извинявай, мамо. Май не ми е добре.

Тереза се загледа в дъщеря си. Франи си падаше добра актриса и нищо не ѝ костваше да се престори на болна, за да отърве някоя работа. Но бледото лице и обзелата я апатия показваха, че този път не се преструва.

— Ако ти е зле, защо не се качиш да си полегнеш?

Франи обмисли предложението за момент и каза:

— Благодаря, мамо. Но предпочитам да глътна малко свеж въздух. Това ще ми помогне да си проясня мислите.

Тереза кимна.

— Отивай тогава. Маги ще се заеме вместо теб.

— Не е честно! — избухна Маги. — Тя защо все се измъква от бачкане?

— Защото е болна — отвърна твърдо майка им. — И би направила същото за теб, ако ти беше лошо.

Маги изсумтя с недоверие.

— Да, бе, болна е от мързел — измърмори.

Франи вече бе свалила престилката си и бе тръгнала да излиза, но като чу думите на сестра си, се обърна.

— Ще престанеш ли някога, Маги? — Зелените ѝ очи проблеснаха гневно. — Нищо чудно, че не можеш да си намериш мъж.

Хленченето ти кара всеки с малко разум в главата да си плюе на петите!

Като каза това, тя изхвърча от кухнята и блъсна вратата след себе си.

Маги остана загледана след нея с отворена уста.

— Какво ѝ става? — Тереза бе искрено обърквана от поведението на малката си дъщеря. Франи беше доброто дете в семейството. Тя обикновено подминаваше подигравките на Маги със смях. Беше нетипично за нея да се държи жестоко.

Маги бързо се съвзе и каза:

— Сигурно е заради онзи мъж.

— Кой мъж? — Тереза я погледна пронизително. — Шон ли имаш предвид?

Голямата ѝ дъщеря се поколеба за момент, сякаш щеше да каже нещо, след което, изглежда, промени намерението си.

— О, не знам. Само предполагам. Забрави какво съм казала.

Тереза не зададе повече въпроси на дъщеря си. Но докато месеше тестото, мислеше за Франи. Имаше лошото предчувствие, че знае точно какво ѝ има на малката. И ако се окажеше права, това означаваше неприятности за всички.

— Прости ми, отче, защото съгреших. Мина седмица от последната ми изповед.

Франи настръхна от притеснение, както ставаше всеки път, когато коленичеше в изповедалнята. Макар че свещеникът беше зад завесата и не виждаше лицето ѝ, той я позна още в мига, в който тя заговори. Дори не бе сигурна защо е дошла тук днес. Но след като избяга от къщи, не знаеше къде другаде да иде, а спокойствието на старата каменна църква поне предлагаше тихо място за размисъл. Беше просто съвпадение, че свещеникът извършваше изповеди същия следобед, а тя със сигурност имаше достатъчно грехове за изповядване. Но щом моментът настъпи, куражът на Франи я напусна.

— Продължавай, чедо — подкани я свещеникът.

Момичето отвори уста да говори, но не успя да произнесе думите. В края на краищата какво трябваше да каже — че е развратничила, и то неведнъж, ами няколко пъти през последните

няколко месеца, и че действията ѝ са довели до това, от което се бе страхувала най-много — до бебе, незаконно дете, заченато извън брака, което най-вероятно щеше да бъде родено извънбрачно, ако спешно не вземеше мерки.

Подозренията на Франи относно състоянието ѝ започнаха преди известно време. Запази тревогите си в тайна възможно най-дълго, молейки се за чудо, но когато нищо не се случи, предишния ден най-накрая събра куража да каже на Шон.

— Сигурна ли си? — попита веднага той.

Същия въпрос вече си бе задала милион пъти. Понякога нощем, докато лежеше по гръб в леглото, поставяше ръка върху плоския си корем и беше сигурна, че не е възможно вътре да расте бебе. Но колкото и упорито да се мъчеше да убеди себе си в това, знаеше, че греши. От четири месеца спеше с Шон, а не ѝ бе идвало от два.

— Да, сигурна съм — отвърна тихо.

Гласното признание отприщи сълзите ѝ. Дотогава не бе плакала — беше прекалено шокирана. Но сега даде воля на страховете си. Понеже имаше нужда от пари, Шон бе склонил пред баща ѝ и бе останал да помогне за жътвата, но с приближаването на зимата той трябваше скоро да се премести в търсене на друга работа. Трябваше да обсъдят въпроса, преди да е заминал.

Шон я прегърна през кръста.

— Шшт, не плачи, малката ми. Всичко счупено се поправя.

Франи остана в прегръдките му, хлипайки. Той продължи да ѝ шепне успокоителни слова, докато риданията ѝ стихнаха.

— О, Шон — въздъхна отчаяно тя и склони глава на рамото му.
— Какво ще правим?

След кратко мълчание Шон каза:

— Имам идея.

Франи извърна глава да го погледне.

— Кажи я.

— Познавам една жена там, където живееш преди, в Лондон — започна той внимателно. — Тя е акушерка, добра е колкото лекарите. Помогнала е на две-три мои познати, които бяха в същото положение.

Франи не разбра веднага думите му. После се отдръпна от ръцете му.

— Какво имаш предвид? — рече предпазливо. — Да не би да предлагаш да го махна?

Той разпери ръце, все едно се предава. Знаеше този негов жест. Отначало ѝ бе допаднал безгрижният му подход към всичко, но напоследък бе започнала да осъзнава и обратната страна на поведението му — той не си падаше по поемането на отговорност.

— Но аз си мислех, че ще се оженим. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да успее да се спре. Видя как лицето му преbledня.

— Да се оженим? — Той се задави с въпроса. Изправи се рязко и тя падна назад в леглото. — Чакай, да не прибързваме толкова. — Каза го с нотка на пресилена веселост, като дори, мъчейки се да я очарова, се опита да пусне нахаканата усмивка, която тя познаваше така добре. — Знаеш, че не съм семеен тип.

— Тогава може би трябваше да помислиш повече, преди да ме поканиш в леглото си — рече остро Франи.

Те се загледаха продължително. Франи задържа погледа на Шон, решена да го накара да се засрами. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че тя се уплаши да не експлодира. Щеше ли той да я изостави? После обаче изражението му се промени и стана сериозно.

— Права си, скъпа — рече мрачно. — Този път няма да избягам от отговорност. — Той се приближи и взе ръката ѝ. — Ще намерим начин да се справим заедно. Обещавам.

Като чу това, тя почувства как я залива вълна на облекчение — все пак той щеше да остане до нея. Нямахше нищо чудно в първоначалната му реакция, помисли си. Нормално беше да се шокира от новината, че ще става баща. И тя самата го приемаше трудно.

След разговора им Франи не успя да заспи, размишлявайки върху всичко, което си казаха. Ситуацията не беше идеална, но все щяха да измислят някакво разрешение. Трябваше веднага да се оженят и, разбира се, щеше да се наложи да поостанат във фермата за известно време, поне докато се родеше бебето. Но след това можеха да отидат някъде другаде, само те тримата. Да заминат за Англия или Америка и да започнат нов живот. Нямахше нужда това да е краят. Не и докато бяха заедно.

На сутринта Франи толкова гореше от желание да разкаже на Шон за плановете си, че стана по тъмно и забърза към колибата му. Той не отвори и тя натисна дръжката на вратата. Когато влезе, огледа

стаята — голия дюшек, празния гардероб. Шон го нямаше. Както и вещите му. Беше я изоставил.

Остана толкова шокирана, че отначало не забеляза плика върху леглото, на който бе написано името ѝ. Като го видя, у нея за миг се надигна надежда. Може би ѝ бе оставил инструкции да се видят покъсно, мислеше си трескаво, докато разкъсваше плика; може би той искаше да избягат и бе заминал, за да уреди нужните приготовления. Но вътре тя откри само бележка с адреса на английската акушерка, за която ѝ бе разказал, заедно с две лири — двуседмичната му заплата. Толкова ли струваше тя за него?

За момент сериозно се замисли дали да вземе парите. Но после разумът ѝ надделя над гордостта. Може би ако можеше да го измери с парите в лицето, щеше да си струва, но Шон не беше наоколо, за да види великия ѝ жест, така че не пречеше да ги задържи. Каквото и да се случеше отсега нататък, тя имаше чувството, че в бъдеще ще ѝ е нужно всяко пени. Затова пхна писмото в предния джоб на полата си и напусна колибата, съкрушена от сполетелите я беди.

Франи не намери сили да разкрие пред отец Браян пълния размер на греховете си. Така че щом се покая за онова, за което се изповяда — като каза десет пъти молитвата „Аве Мария“, четири пъти „Отче наш“ и веднъж Молитвата за покаяние, — тя се отправи обратно към къщи. Беше петък, което означаваше риба за вечеря. Още щом влезе в коридора, миризмата на варена треска я блъсна. По принцип не я понасяше, но в сегашното си състояние се почувства още по-зле от обикновено. Оправда се, че все още ѝ е лошо, за да не се налага да яде или да разговаря. Само седеше мълчаливо, хапвайки от един залък сух хляб и отпивайки от слабия си чай, докато останалите от семейството обсъждаха как е минал денят им.

Другите още не бяха установили отсъствието на Шон. Днес беше почивният му ден и знаеха, че той често ходи до Корк. Когато не се появи за вечеря, предположиха, че все още е там. Франи не си направи труда да ги поправи. Ако започнеха да задават въпроси защо е изчезнал така внезапно, вероятно щеше да се разплаче и да им разкаже, а все още нямаше сили да го направи.

Като се стъмни, Маги обяви, че си ляга. И на Франи ѝ се искаше да си легне тихо и кротко, за да има време да помисли върху събитията от деня, но нямаше да може да понесе присмехулните нападки на сестра си, затова реши да остане долу още малко.

Франи и родителите ѝ прекараха следващия час заедно, пред радиото в малката всекидневна. Щом програмата свърши и огънят почти изгасна — меката червена жарава трептеше и догаряше в огнището, Майкъл се изправи.

— Качвам се горе. — Той не се спря, за да целуне жена си за лека нощ, просто тръгна към вратата.

Франи чу отдалечаващите му се стъпки по стълбите и се протегна.

— И аз ще се качвам, мамо.

Без да вдига поглед от плетката си, Тереза се обади:

— Не бързай, момичето ми. Сега сме сами и мисля, че е време да си поговорим малко за случващото се между теб и Шон Галахър.

Франи се стъписа, мислите ѝ препуснаха. Дали Маги я бе издала? Беше малко вероятно. Значи майка ѝ просто предполагаше и все още можеше да я залъже.

Опитвайки се да запази гласа си спокоен, Франи попита:

— Какво имаш предвид?

Изражението на Тереза се стегна. Тя остави кълбото и куките в скута си и се наведе напред във фотьойла с блеснали от гняв очи.

— Я не ме прави на глупачка, момичето ми — изсъска. Гласът ѝ беше тих — ако не шепнеше, щеше да я чуе цялата къща, но тя все пак успя да изрази яростта си. — От седмици знам какво става, но си затварях очите. — Поклати глава, сякаш не можеше да се примири с глупавата си постъпка. — Мислех си, че само се занасяш с този... този нехранимайко. Но като видях днес, че ти е лошо... — Тереза затвори очи за момент, сякаш се надяваше, че всичко това ще изчезне. Но когато отново погледна Франи, изражението ѝ беше сурово. — Е? — попита. — Направил ти е бебе, нали?

Франи се поколеба за момент, след което бавно започна да кима.

— И сега е офейкал?

Франи отново кимна.

Сега, след като цялата ситуация бе ясна, Тереза погледна красивата си своенравна дъщеря, която открай време си падаше

немирна глава, и ѝ се прииска да заплаче.

Виждайки разочарованието върху лицето на майка си, Франи изгуби присъствие на духа.

— Съжалявам, мамо, много съжалявам. Но аз го обичам и мислех, че и той ме обича. Знам, че не беше редно да спя с него, но той каза, че ще се оженим.

Тереза изсумтя презрително. Не ѝ се слушаха оправданията на дъщеря ѝ.

— Нямах ли мозък в главата си? Би ти казал какво ли не само за да те вкара в леглото си!

— Не беше така! — настоя Франи в отчаян опит да накара майка си да разбере. — Правихме планове заедно. Той щеше да ми помогне да се махна от Глен Вейл. Може би ще се върне да ме вземе...

— О, моля ти се! — Тереза поклати глава с отвращение. — Не ми казвай, че наистина го вярваш. Мъжете като него преследват само едно. И щом го получат, си вдигат парцалите. Не може да се разчита на тях.

— Защо ми е притрябвало да разчитам на някой мъж? — попита Франи. Изведнъж се почувства готова да излее всичко, което ѝ бе на душата. — Толкова ли е грешно, че исках да имам малко страст в живота си? Защото тъкмо това ми даде Шон. Не искам да прекарам дните си в Глен Вейл и никога да не видя нищо от света. Не искам да робувам в някоя ферма години наред с някой грубиян за съпруг, който ще очаква от мен да седя в кухнята или в спалнята. Искам повече, отколкото ти си постигнала...

Слушайки дъщеря си да критикува живота ѝ, нещо у Тереза се пречупи. Без предупреждение тя зашлеви Франи силно през лицето.

— Как смееш, глупава малка повлекана!

Настъпи слисано мълчание. Франи не помнеше друг път майка ѝ да я е удряла. Беше си отнасяла боя доста пъти, но винаги от баща си. Най-накрая проумя ужасната ситуация и всичката смелост я напусна. Изведнъж отново беше дете, което търсеше утеха от жената, която обикновено презираше. Като зарови глава в скута на майка си, тя се разрида.

— Съжалявам — изхлипа. — Ще ми се да не го бях направила. О, боже, всичко бих дала да върна времето назад.

Виждайки мъката на дъщеря си, Тереза също се разстрои. Нямахше намерение да реагира така — просто тя също беше огорчена и разочарована. Но повече не можеше да се кара на Франи.

— Тихо. Не плачи — успокояваше я тя, докато галеше косата ѝ. — Не е дошъл краят на света. Ще измислим нещо, рожбо.

Като чу майка си да я нарича „рождбо“, Франи веднага се почувства по-добре. Това означаваше, че са ѝ простили. Франи вдигна глава.

— Наистина ли? — рече с надежда.

— Точно така. — Тереза се усмихна успокоително, доволна, че ѝ е донесла малко утеха. — Ще кажа на баща ти какво се е случило. Тогава, още на сутринта, той ще отиде при отец Браян. Свещеникът ще поговори с Конрад Уолш и майка му.

Франи я гледаше объркана. Какво общо имаха Конрад и госпожа Уолш в случая?

— Конрад е добро момче — продължи майка ѝ. — Той ще постъпи както е редно.

Изведнъж Франи проумя накъде бие Тереза и отново ѝ прилоша — и този път това нямаше нищо общо с бременността ѝ. Да се омъжи за Конрад може и да изглеждаше правилното решение за родителите ѝ, но за нея означаваше доживотна присъда. Щеше да се превърне в копие на майка си — осъдена да ражда и отхранва деца. По-скоро би живяла със срама и позора, отколкото да се съгласи на това.

Искаше да сподели чувствата си с майка си, но Тереза нямаше да я разбере.

— Сега върви да си лягаш — рече възрастната жена с пресилена бодрост в гласа. — Ще видиш, че до утре вечер всичко ще се нареди.

Замаяна, Франи се качи по стълбите до стаята си. За щастие Маги вече бе заспала и хъркаше шумно, откъсната от света. Франи легна по очи в леглото си и се застави да погледне фактите. Не можеше да се омъжи за Конрад, в това беше сигурна. Той беше свестен младеж и перспективите му бяха по-добри от тези на родителите ѝ — говореше се, че ще получи електричество и течаща вода до фермата си, — но тези допълнителни удобства нямаше да компенсират живота ѝ без страст и приключения. Не искаше мизерно съществуване в Глен Вейл. Имаше толкова много неща, които искаше да изживее. Но как да каже

това на родителите си? Как можеше да им каже, че отхвърля избора им и всичко, за което са се блъскали всеки ден? Но имаше ли алтернатива?

Инстинктивно пхна ръка в предния си джоб. Извади бележката с адреса, който ѝ бе надраскал Шон.

Англия. Можеше да иде в Англия.

Не, възпротиви се разумът ѝ; нямаше как да замине. Щеше да е по-добре да остане тук, където имаше семейство, което да я подкрепя. Нямаше да посмее да замине — не и в сегашното си състояние, не и сама...

Но не беше типично за Франи да се вслушва в разума си, а отчаянието я правеше още по-готова за действие. Имаше парите, оставени ѝ от Шон, имаше и адрес, на който да отиде. Може би ако заминеше там, щеше да успее да го открие и да го убеди да постъпи почтено спрямо нея.

Франи спусна краката си от леглото и се изправи. Стъпвайки на пръсти по пода, тя отвори скрина. Нахвърли набързо някои неща в една чанта. Трябваше да тръгне веднага, преди куражът да я е напуснал.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Уайтчапъл, Лондон, декември 1946 г.

— Ще прекратиш ли тази гюрултия — попита Кевин Кейси, — или аз да се заема?

Ани Конъли вдигна поглед към червендалестия великан, който стоеше в кухнята ѝ, и въздъхна. Щеше да мине и без тези неприятности. Децата най-после бяха заспали и тя седеше на кухненската маса с напълно заслужена чаша чай пред себе си и рядък миг на спокойствие. Сега всичко това бе отишло на кино.

Нямаше нужда да пита Кевин от какво се оплаква — и сама чуваше причината. Момичето отново плачеше. Като се имаше предвид, че обитава таванската стая, човек би си помислил, че никой няма да я чува, но шумът се процеждаше през тънките подове, неравните стени и неуплътнените врати. Самият плач не притесняваше Ани, беше видяла толкова много сълзи през последните няколко години, че бе изградила имунитет, но останалите наематели започваха да се оплакват. Кевин не беше първият. Не винеше едрия мъж за раздразнението му. Дните му на докер бяха дълги и тежки, работеше, за да праща пари на семейството си в Ирландия. Последното нещо, от което се нуждаеше, беше някакво хленчецо девойче, което смущава безценната му дрямка.

Ани въздъхна тежко и се изправи.

— Връщай се в леглото, Кейси. Аз ще се оправя с това. — Колкото и да ѝ се искаше да му остави тази работа, нейно задължение като хазайка беше да се увери, че всичко ще мине гладко. Това беше един от многото кръстове, които трябваше да носи напоследък.

Преди войната нещата вървяха добре. Беше пристигнала с кораба в началото на трийсетте. Запозна се със съпруга си Девлин в един ирландски клуб. И той като Кевин беше докер и след като го повишиха в надзирател и увеличиха заплатата му, си позволиха да си купят свое жилище в Уайтчапъл. Тухлената къща в джорджиански стил на Кенън стрийт Роуд се намираше в сърцето на Ирландския квартал, построен от придошлите имигранти в средата на деветнайсети век, които бяха пристигнали да търсят работа на разположеното наблизко пристанище.

Семейство Конъли се устрои добре. Ани роди две дъщери — Брона през 1937-а, последвана от Морийн една година по-късно, и малкото семейство живееше щастливо и благоденстващо в Ийст Енд.

Но после започна войната.

Девлин не беше от смелите. Когато започна повикването за задължителна военна служба, той се върна в Ирландия и се скри при роднини, докато приключи войната. По ирония на съдбата, седмица преди десанта в Нормандия, мъжът ѝ се сбил в някакъв бар в Дъблин и някой му прерязал гърлото със счупена бутилка. Умрял на място от кръвозагуба върху мръсния под на кръчмата, оставяйки Ани сама на трийсет и пет години с три малки деца — третото беше момче, на име Даниъл, заченато по време на едноседмичния ѝ престой при Девлин през 1943-та — и без право на вдовишка пенсия.

За щастие разполагаше с къщата. Не беше много — постройката бе четириетажна, висока и тясна, с по две стаи на всеки етаж и с външна тоалетна, — но беше единствената ѝ придобивка. Късметът бе на нейна страна, понеже имотът се намирал на една от малките улици, които бяха останали невредими след нощните бомбардировки, така че Ани се премести с децата в сутерена и започна да дава под наем останалите стаи. Кевин Кейси бе типичен представител на наемателите, които ползваха услугите ѝ. Той беше странстващ работник, който живееше, където намери работа и се местеше от място на място. Беше тук от два месеца и спеше на един дюшек в стая с други двама мъже в подобно на неговото положение.

За хора като Ани следвоенен Лондон представляваше сурово, мрачно място. С приключването на празненствата след Деня Д^[1] стана очевидно, че освен спирането на бомбардировките, нищо друго не се е променило кой знае колко. Дажбеният режим остана; възстановителното строителство напредваше бавно. Тези като Ани все още нямаха нищо. Тя се опитваше да се отнася справедливо с наемателите си. Много от сънародниците ѝ, които се бяха издигнали в социално отношение, злоупотребяваха и предлагаха отвратителни стаи на онези, които нямаха друг избор и трябваше да се примирят. Ани не беше такава. Но макар да се стараяше да постъпва честно, тя не беше мекушава, както само след малко щеше да разбере и най-новата ѝ наемателка.

Освен че вдигаше шум, момичето на тавана бе извършило нещо, което за Ани бе неппростимо престъпление — изоставаше с наема. Хазяйката възнамеряваше да поговори с нея на следващия ден, но инцидентът с плача налагаше да я посети още сега. Докато се качваше по стълбите, Ани се приготви за буря. Все пак не държеше благотворително заведение. И тя имаше гърла за хранене. Трябваше да помни този факт, докато си имаше работа с това момиче.

Дум-дум-дум. Франи се сви в единия край на леглото, сякаш така щеше да се предпази от жената отвън.

— Хайде. Отвори. Знам, че си вътре. — Франи разпозна гласа — женски, със силен голуейски^[2] акцент. Беше хазяйката, с която се бе запознала, когато пристигна тук преди месец. Висока, едра жена, около трийсет и пет годишна, видът ѝ вдъхваше сериозен респект. Докато се нанасяше, Франи я чу да се кара на един от наемателите заради състоянието, в което бе оставил външната тоалетна, и тогава реши, че не бива да предизвиква гнева на Ани Конъли. А сега бе сторила именно това.

Бяха минали само четири седмици, откакто си тръгна от къщи, но на самотната Франи този период ѝ се струваше цяла вечност. Лесно пристигна с кораба. Имаше много жени, които пътуваха сами, повечето отиваха в Килбърн или Крикълуд в Северен Лондон, където гъмжеше от фабрики и възможности за работа за новопристигнали имигранти. Франи им завиждаше, понеже ѝ се искаше да е млада и безгрижна като тях, да идваше в Англия, за да започне нов живот. Но сега имаше други грижи, предвид, че беше бременна и обезчестена.

След като се озова в Лондон, всичко стана по-трудно. Въоръжена с набързо надраскания адрес на Шон, Франи се запъти към Ийст Енд. Слезе от метрото в Уайтчапъл с намерението да намери къде да пренощува, преди да започне да го издирва на следващия ден. Но като излезе на улицата, бързо се изгуби сред навалицата и лабиринта от улички, които се простираха от метростанцията надолу до Къмършъл Роуд. Преживяването ѝ подеждаше отрезвяващо. Гледката в Ийст Енд я шокира — скитането ѝ през тази първа вечер из мръсните пренаселени улички на Уайтчапъл ѝ отвори очите за реалността. Семейството ѝ във фермата може и да беше бедно, но тук тя стана свидетел на друг вид

бедност — закоравялото приемане да бъдеш на дъното. За провинциално момиче като нея, свикнало с широкия простор и зелените поля, шумът и мръсотията бяха объркващи.

Не беше лесно да намери къде да отседне. „Без чернокожи, ирландци и кучета“ — този знак по прозорците на пансионите ѝ стана до болка познат. Накрая един висок, слаб мъж с тъмна брада и смешна шапка се смили над нея. Той ѝ обясни, че се намира в Еврейския квартал, след което любезно я упъти към къщата на Ани Конъли: „Тя също е ирландка, ще ти намери стая, ако имаш пари“. Момичето бързо намери къщата. Разнебитеното жилище не изглеждаше впечатляващо, но Франи си отдъхна, като научи, че ще може да си позволи собствена стая, понеже на идване се бе наслушала на истории за пренаселени квартири.

Но щом се озова на малкия таван, тя разбра, че е надценила късмета си. Стаичката не беше повече от два и петдесет на два и петдесет, а таванът бе толкова скосен, че Франи можеше да застане права единствено в средата. Понякога предпочиташе да се скита из мразовитите улици, вместо да се прибере на това депресиращо място — още повече че и вътре не бе особено топло. С настъпването на декември и с липсата на средства за електричество в стаята беше толкова студено, че сутрин, като се събудеше, се случваше да види ледени висулки да се спускат не само от външната, но и от вътрешната страна на прозореца. Франи не помнеше кога за последно ѝ е било топло. Сега се бе навлякла с всичките си дрехи, но продължаваше да трепери от студ.

По-лошото бе, че всичките ѝ мъки се бяха оказали напразни. Така и не успя да открие Шон — разпита наоколо, но никой не бе чувал за него и никой не проявяваше интерес да ѝ помогне, всички бяха прекалено заети със собствените си проблеми. Затова се намираше в безизходица. Парите ѝ свършваха, а тя нямаше нито къде да отиде, нито към кого да се обърне. Не можеше да се върне вкъщи, не и в сегашното си състояние...

Дум-дум-дум. Думкането отново прекъсна мислите ѝ, тънката врата се разхлопа под силните юмруци на хазяйката.

— Да знаеш — проехтя гласът зад вратата, — че няма да си тръгна, докато не излезеш.

Нещо в тона на жената предупреди Франи да не изпробва заплахата. Тя стана неохотно и отиде да отвори.

Когато момичето отвори вратата, Ани остана шокирана от вида му. За последно бе видяла Франсис Хийли преди месец, при пристигането ѝ. Наемателите идваха и си отиваха толкова често, че тя вече бе спряла да им обръща особено внимание, но хубавото ирландче се открояваше заради буйната си червеникава коса и големите зелени очи. Ани си даваше сметка, че момичето я отбягва оттогава — за двегодишния си опит като управителка на тази дупка се бе нагледала на всякакви номера. Предполагаше, че младата жена сама ще си оправи бакиите, но като я видя сега, Ани разбра, че каквото и да ставаше с това момиче, то не беше добро. Хубавото ѝ лице изглеждаше напрегнато и сякаш бе отслабнала. Едно прилично наяждане нямаше да ѝ се отрази зле.

Не че проблемът беше на Ани. Ако тази Франсис Хийли не си платеше наема, хазайката нямаше никакво намерение да я остави тук още една нощ.

— Закъсняваш с една седмица — заяви Ани без заобикалки. — Предполагам, че щом ме отбягваш, значи нямаш пари.

Докато хазайката говореше, момичето се приближи леко и попадна под слабата светлина от коридора. Очите ѝ бяха зачервени и пълни със сълзи, което напомни на Ани защо се бе качила в стаята ѝ.

— Права сте, нямам пари — отвърна Франи с мекия си провинциален акцент. — Но ще ви платя, ако ми дадете една седмица отсрочка.

— Съжалявам — отсече грубо Ани. — Казах ти го още в началото — ако не плащаш, излиташ навън. Имаш половин час. — Понечи да се обърне, но момичето сложи малката си ръка на рамото ѝ и я спря.

— Нямам къде да отида.

— Това не е мой проблем. — По-възрастната жена се постара да прозвучи сурово. Беше се наслушала на всякакви нещастни истории. Ако обръщаше внимание на всички, едва ли все още щеше да притежава тази къща. — Ако не беше ти да ми създаваш проблеми,

можех да дам стаята на някой друг още миналата седмица. И аз имам сметки за плащане, госпожичке. И моите деца трябва да ядат.

При тези нейни думи момичето я погледна покрусено.

— Съжалявам. Не помислих за това. Вижте, имам една лира. — Тя пребърка джобовете на палтото си и показа банкнотата, сякаш за да докаже, че не лъже. — Но ми трябва — добави бързо, като стисна юмрука си и отново го завря в джоба, все едно се боеше, че Ани ще ѝ изтръгне парите от ръката.

Разкаянието на младата жена се стори на Ани толкова искрено, че сърцето ѝ малко омекна. Беше свикнала да се опитват да я баламосват, но това момиче беше различно. Въпреки нежеланието си да се бърка в хорските проблеми, изведнъж на хазяйката ѝ се прииска да научи повече за госпожица Хийли и за причината да дойде тук.

— За какво ти трябва парите? — попита тя.

Изречението на Франи стана непроницаемо.

— Аз... просто ми трябва, това е — отвърна уклончиво.

По предпазливата ѝ физиономия Ани веднага се досети точно защо е дошла ирландката. Изведнъж всичко придоби логика — плачът ѝ, отчаяната нужда да запази стаята си. През две улици от тях живееше една жена, госпожа Райли, която минаваше за неофициална акушерка в района, но също така беше известна с това, че предлага и други услуги. Ани мразеше дъртата вещица.

— Значи си бременна? — рече сухо. — И си дошла, за да го махнеш.

Момичето я погледна ужасено.

— Не, не е вярно — възрази немощно, но Ани поклати глава.

— Виж, не е нужно да си гений, за да се сетиш. И повярвай ми, не ми отърва да те издам на ченгетата. — Жената от Голуей замълча, след което попита, преди да успее да се спре. — Кога смяташ да го направиш?

За момент ѝ се стори, че момичето отново ще почне да отрича, но после раменете ѝ увиснаха и очите ѝ се изпълниха със срам и нещастие.

— Утре сутринта — прошепна.

Ани въздъхна тежко. Не че беше против. За някоя млада и самотна жена като нея това бе може би най-доброто решение. Но я безпокоеше мисълта за малката красавица, която щеше да се остави в

лапите на старата касапка, госпожа Райли. Преди два месеца една съседка и приятелка на Ани, Евелин Дън, бе забременяла. И без това вече изнемогваше с прехраната на шестте си деца, така че не можеше да се реши да роди седмо. Скри новината от съпруга си и тайно спести пари, за да иде при госпожа Райли. „С малко късмет може така да ме подреди, че това повече да не ми се случи“ — беше се пошегувала Евелин пред Ани.

Но след това въобще не им беше до смях, когато приятелката ѝ с пребледняло лице ѝ разказа как е лежала един час върху мръсната кухненска маса, докато старата Райли първо я е промушила с кука за плетене, а след това е изстъргала зародиша от матката ѝ. Като видя приятелката си превита надве от болка, Ани настоя да отидат до болницата, но Евелин отказа под предлог, че е добре. По-късно същия ден дванайсетгодишната ѝ дъщеря я бе открила мъртва в леглото, а дюшекът бил подгизнал от кръвта ѝ. Следите отведоха ченгетата до старата Райли, но не се намериха свидетели и не бяха повдигнати обвинения. Не за първи път на акушерката ѝ се разминаваха подобни случки.

— Виж. — Този път тонът на Ани бе мек. — Извинявай, че избухнах така преди малко. Искаш ли да слезем долу, да изпием по един чай и да видим дали няма да измислим нещо?

Благодарността, която се изписа по лицето на момичето, бе достатъчна да убеди Ани, че е взела правилното решение.

Докато пиеха чай в тясната кухня, Франи разказа на жената всичко, което ѝ се бе случило през изминалите няколко месеца. Беше такова облекчение да има на кого да излее душата си. Винаги се бе оплаквала заради ограниченията на фермата, заради задължението да живее с родителите си. Но когато се озова сама в Лондон, ѝ се наложи бързо да порасне, което не беше нито лесно, нито приятно. До този момент не бе осъзнала колко е самотна в действителност. За първи път от доста време насам почувства загриженост на друг човек. А и беше хубаво да се измъкне от онази студена, влажна стая. Кухнята може и да беше стара и похабена, но беше безупречно чиста, а хазайката не беше толкова жестока, колкото ѝ се бе сторила в началото.

Ани изслуша историята на момичето търпеливо и със съчувствие, макар и с известна доза презрение. Беше невероятно наивно. Да очаква да дойде в Лондон и да намери онзи Шон Галахър! А дори да го намереше, вероятността да го склони да се оженият беше толкова голяма, колкото тази Ани да се запознае с краля!

— От колко време си бременна? — попита хазяйката.

Момичето сведе поглед, явно засрамена да говори за нещо толкова лично.

— От три месеца — измърмори Франи. — Може и четири да са.

Ани поклати глава.

— Вероятно е твърде късно да го махнеш.

Момичето я погледна отчаяно.

— Какво ще правя тогава?

В гласа ѝ се долавяше същински ужас. Ани осъзна, че младата жена очаква от нея не просто отговор, а решение. И въпреки че ситуацията противоречеше на всеки инстинкт за самосъхранение, тя бе склонна да наруши най-важното си правило и да я съжали. Докато слушаше историята, в главата ѝ се бе зародила една идея и сега тя реши да я сподели.

— Виж, навярно мога да ти помогна. Може да останеш, докато си оправиш живота. Разбира се, не за без пари — добави бързо, за да не остави момичето с погрешна представа. — Това не е благотворително заведение — ще трябва да си плащаш като всички останали. Но ти предлагам добра цена. Имам нужда от малко помощ тук, а в замяна ще можеш да запазиш стаята, в която си в момента. Знам и няколко места, където можеш да работиш като чистачка, за да изкараш малко допълнителни доходи. Това би трябвало донякъде да облекчи положението ти. Ще родиш бебето, а после ще решиш какво искаш да правиш.

Франи погледна учудено хазяйката. Това беше последното нещо, което очакваше, когато забележителната жена от Ийст Енд бе задумкала по вратата ѝ преди малко.

— Ще направите това за мен? — Звучеше почти объркано, сякаш не вярваше на късмета си. — Но защо?

Ани сви рамене, сякаш причината не бе от особена важност.

— Виждаш ми се свястно хлапе, а онзи тип, с когото си имала работа, явно е истински негодник. — Тя изсумтя неодобрително,

показвайки точното си мнение за въпросния мъж. — Не си първата, която са вързали така, и няма да си последната. Всички сме минали оттам, скъпа, и смятам, че ние, жените, трябва да се подкрепяме в такива случаи, нали така?

При тези думи Франи се хвърли в прегръдките на жената.

— Благодаря, благодаря!

Ани се почувства неудобно от този изблик и нежно отблъсна момичето от себе си.

— Хей, няма нужда от такива работи! — рече рязко. — Няма да ми благодариш така, след като прекараш цял ден на колене, чистейки след някоя мърлява крава!

Но въпреки грубите думи, самата Ани също изпитваше задоволство от развоя на нещата. Щеше да е хубаво, помисли си, да има още една жена, която да се грижи за къщата.

[1] Десантът в Нормандия на 6 юни 1944 г. — военна операция на Великобритания, САЩ и Канада срещу Третия Райх. — Б.пр. ↑

[2] Голуей — третият по големина град в Ирландия, след столицата Дъблин и Корк. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Излингтън, Лондон, февруари 1949 г.

Госпожа Симпсън прокара показалеца си по лавицата над камината, проверявайки за прах. Франи стоеше притеснено отстрани. Това винаги беше най-неприятната част. Справяше се как да е с почистването на къщата, но мразеше начина, по който после дъртата кранта обикаляше и щателно проверяваше работата ѝ. Все пак работеше там от цели две години, така че нямаше вероятност да започне да претупва нещата точно сега.

— А среброто излъска ли? — Акцентът, характерен за висшето общество, беше престорен, за разлика от надменността. Може би Франи по-лесно би преглътнала това отношение, ако чистеше в някоя от онези грамадни бели жилищни сгради в Мейфеър или Белгравия, но те разполагаха със собствен персонал. Така че тя трябваше да се примири със сноби като госпожа Симпсън, жени от средната класа, които живееха в новопостроените жилища в Излингтън и Хампстед и бяха омъжени за чиновници — от онези, които едва отскоро можеха да си позволят домашни прислужници и гледаха на тях като на начин за утвърждаване на социалния си статус.

Франи се помъчи да скрие нетърпението си. Едва чакаше да се махне оттам.

— Да, мадам. Избърсах и кристала — добави, отгатвайки следващия въпрос. Мразеше животните от шлифован кристал, които колекционираше госпожата, и не разбираше гордостта ѝ от притежанието на тези грозни украшения. На Франи ѝ бе разяснено, че ако изпусне някое от тях, стойността му ще бъде удържана от заплатата ѝ. — Това ли е всичко?

Неспособна да измисли нещо друго, за което да се хване, възрастната жена отиде до голямата си кожена чанта. Тя демонстративно я държеше близо до себе си, когато Франи беше в къщата — сякаш се боеше, че младата жена ще ѝ я открадне. След като прилежно преброи парите от портмонето си, госпожа Симпсън ги

подаде неохотно, очевидно негодуваща, задето трябваше да плаща на чистачката си.

— Благодаря много. — Франи бързо прибра сумата в джоба си. Не си направи труда да ги преброи — никога нямаше бакшиш или допълнителни бонуси, дори на Коледа. Но тя всеки път се стараше да изрази благодарността си, понеже се нуждаеше от благоразположението на жената. Госпожа Симпсън винаги ѝ подмяташе презрителни забележки относно разходите си по нея и я заплашваше, че ще си намери друга, Франи все още не бе напуснала най-вече защото Ани я бе посъветвала така. „И бездруго ти плаща по-малко, отколкото заслужаваш — убеждаваш я тя. — Само те заплашва“. Франи знаеше, че това е вярно, но така също осъзнаваше и несигурността на положението си. Понеже ѝ плащаха на ръка, тя нямаше никакви права и не бе сигурна, че ще е лесно да си намери нова работа.

Госпожа Симпсън я изпроводи до вратата — както подозираше Франи, по-скоро за да провери дали не е задигнала нещо, отколкото от добро възпитание. Беше едва четири и половина, но навън вече бе зимен мрак. Въздухът бе толкова студен, че Франи виждаше облачетата пара, които излизаха с дъха ѝ. Като закопча копчетата на палтото си с ледени пръсти, тя пъкна ръце в джобовете си и забърза към станцията на метрото, за да предприеме едночасовото си пътуване обратно до Уайтчапъл. По-лесно щеше да ѝ е да отиде директно до клуба, където работеше вечер, но това значеше да не види Кара, а не обичаше да става така. Франи бе обещала на дъщеря си, че ще се върне, за да я сложи да си легне, и бе твърдо решена да не разочарова детето си.

Майчинството бе разкрило най-добрите страни у Франи. Кара, дъщеря ѝ, придаде значение и смисъл на всички лишения. А през последните две и половина години преживяха много такива. Бедните квартали на Ийст Енд наистина бяха потискащи. Пренаселени квартири, безработица, постоянната бедност...

Самото раждане не протече лесно. Кара беше голямо бебе и макар Франи да имаше широк ханш, тазът ѝ бе малък. Ани, която имаше опит в тези неща, изигра ролята на акушерка най-вече защото не можеха да си позволят истинска такава. За свой срам, Франи не се показва като много смела. По-късно Ани се шегуваше, че сигурно писъците ѝ са се чували през пет пресечки, но по време на самото

раждане не им бе до смях. Мъките ѝ продължиха трийсет часа в задушната стая — защото таванът може и да бе студен през зимата, но това изобщо не можеше да се сравни с жегата през лятото, когато през миниатюрния прозорец не полъхваше дори най-слаб ветрец.

Най-лошото от всичко бе инфекцията, която получи след раждането. Дни наред беше болна и имаше треска, докато накрая Ани се принуди да извика лекар. Той ѝ даде някакъв антибиотик, който излекува натравянето на кръвта, но я предупреди, че е възможно да не зачене повторно. Честно казано, след всички мъки, които бе изживяла, Франи не мислеше, че това е толкова лошо. Тя обичаше дъщеря си повече от всичко, но не бе сигурна дали и всички пари на света ще я накарат да премине отново през този *ад*.

Стана почти шест, докато Франи се прибере. Кара вероятно се заслушваше за пристигането ѝ, защото щом Франи стъпи в коридора, дъщеря ѝ се втурна към нея с клатушкащата си походка. Малката бе на година и девет месеца и още не бе загубила бебешката си закръгленост — цялата беше розови бузки и големи зелени очи. Очите ѝ бяха единственият дар от майка ѝ — дори на тази възраст Франи виждаше у нея повече от чертите на Шон, а тъмната ѝ коса бе изцяло на баща ѝ.

— Мама върна! Мама върна! — Кара задърпа полата на майка си, докато бърбореше по бебешки. Умората на Франи се стопи, щом тя насочи цялото си внимание към дъщеря си. В моменти като този си спомняше защо постоянната ѝ борба си струва.

— Ела тук, миличка. — Тя повдигна детето, за да го гушне. — Ох, че тежка си станала — подразни я тя, преструвайки се, че се превива под тежестта на дъщеря си. — Какво слагаш тук вътре? — Започна да гъделичка коремчето на Кара, детето се засмя с удоволствие и Франи почувства инстинктивната притегателна сила на любовта, която винаги я изненадаваше.

Отначало, когато заживя при Ани, тя премисляше варианта да даде дъщеря си за осиновяване. Това щеше да е най-лесното решение — да даде детето си на заможно семейство, където щяха да му осигурят добро възпитание, а Франи щеше да се заеме отново с живота си, оставила грешките в миналото. Но с минаването на месеците и напредването на бременността ѝ тя ставаше все по-привързана към детето, което растеше в нея, и разбра, че тази стъпка няма да е лесна. Помогна ѝ фактът, че в района имаше много жени, които отглеждаха

сами децата си, понеже мъжете им или бяха загинали във войната, или бяха демобилизирани и върнати по родните им места. Франи просто бе още една от тях, положението ѝ не заслужаваше кой знае какво внимание.

— Всичко наред ли е, лельо Франи?

Голямата дъщеря на Ани, дванайсетгодишната Брона, се появи в коридора. Заедно с десетгодишната си сестра Морийн те се редуваха да гледат Кара, когато не бяха на училище. Двете момичета обожаваха детето на Франи и му бяха като малки майки. Франи разбираше какъв късмет е извадила, откривайки Ани. Къщата ѝ може и да не бе нищо особено, но тя беше безкомпромисна по отношение на изрядната чистота вътре — повечето от другите квартири гъмжаха от плъхове и мишки. Но най-хубавото бе, че за двете с дъщеря ѝ семейство Конъли бяха като едно голямо семейство. Децата на Ани се отнасяха с Кара като със сестра, дори и петгодишният Дани, към когото Кара изпитваше особена привързаност. След като проходи, тя непрекъснато щапукаше след него, опитвайки се да произнася името му, както той я бе учил: „Да-нии, Да-нии“.

— Тя беше ли послушна днес? — обърна се Франи към Брона. Също като майка си, момичето бе високо и едро за възрастта си, но притежаваше мил и нежен характер и обичаше деца. Често твърдеше, че иска един ден да стане медицинска сестра или учителка. — Дано не ви е създавала проблеми.

— Никакви. — Момичето кимна към кухнята. — Мама е вътре, тъкмо си изпихме чая.

Кара подръпна ръкава на майка си.

— Ам-ам? — Тя отпрати изпълнен с надежда поглед към майка си.

Франи ѝ се усмихна.

— Точно така, сладурче. — Ани постоянно ѝ предлагаше да остави Кара да вечеря с тях, но това беше един от малкото ритуали, от които Франи не искаше да се откаже. Толкова дълго време отсъстваше заради работата си, че ѝ се струваше важно да запази някаква роля в живота на детето, затова винаги намираще време да нахрани Кара и да я приспи, дори през вечерите, когато трябваше да работи в клуба.

Като намести Кара на хълбока си, Франи я занесе в кухнята. Ани беше там и почистваше гнидите от косата на Дани. И на него, както на

Кара, косата му бе черна като саждите от комина и двамата можеха да минат за братче и сестриче, ако не беше мургавата му кожа. Той беше красиво петгодишно момченце, високо и силно за възрастта си, и вече успяваше да сътворява беля след беля. Ако на улицата се заформеше някоя пакост, обикновено той беше главният инициатор. Предната седмица бе донесъл вкъщи три консерви със солено говеждо, които бе откраднал от бакалина господин Бърк. Когато разбра какво е извършил синът ѝ, Ани го прати обратно в магазина, накара го да върне консервите и после позволи на господин Бърк да го понатупа, преди тя самата да му дръпне един хубав пердах. После момчето цял ден не можеше да си седне на задника, но прие и двете наказания с твърдост, която изуми двете жени.

— Няма много за ядене — поздрави Ани приятелката си.

Франи се засмя.

— То никога няма!

Използвайки моментната разсеяност на майка си, Дани се изви от скута ѝ и с бурен крясък избяга от стаята, изскачайки навън през входната врата.

Кара протегна ръце с желание да го последва.

— Да-нии! Играе с Да-нии!

Но Франи я държеше здраво.

— Не е време за игри, а за вечеря.

Ани поклати отчаяно глава по повод палавия си син.

— Сякаш дяволът се е вселил в това момче — отбеляза мрачно за кой ли път. — Същият като баща си.

Но не си даде труда да го последва, понеже знаеше, че и сам може добре да се погрижи за себе си. Вместо това се зае да измие съдовете, докато Франи започна да приготвя вечеря за себе си и Кара.

След един бърз преглед на шкафовете и килера тя откри, че Ани е права — нямаше много останала храна. Бяха минали три години от края на войната, но все още имаше дажбен режим. Беше краят на седмицата, затова яйцата и сиренето бяха свършили, което означаваше, че пак ще ядат хляб с лой. Франи отрязва три филии хляб, намаза ги с говежда лой и ги поръси със сол. Даде едната на дъщеря си, а другите приготви за себе си, но като видя с каква скорост Кара погълна своя дял, Франи ѝ даде и половината от своята порция.

Ани я видя и поклати неодобрително глава.

— Ти трябва да изядеш това, Фран. Едва се държиш на крака, а те очаква дълга нощ.

Но Франи, заета да гледа как малката тъпче хляба в устата си, само се засмя.

— Стига си се тюхкала, после ще си взема нещо от клуба.

След като нахрани Кара, Франи я отведе горе в малката таванска стаичка и я сложи да си легне. Както винаги, дъщеря ѝ настоя да ѝ бъде прочетена приказка. Франи съзнаваше колко малко време има, преди да трябва да излезе отново, затова се съгласи неохотно. За неин късмет детето бе уморено от прекарания в игри ден и очите му започнаха да се затварят още след първите страници.

След като заспа дъщеря ѝ, Франи слезе долу да си вземе чантата от кухнята. Ани все още беше на мивката.

— Приспа ли я?

Франи кимна.

— Ще я наглеждаш, нали?

— Естествено.

След това Франи тръгна към второто си работно място.

След четирийсет минути тя пристигна на площад „Пикадили“. С излизането от метрото почувства, че настроението ѝ се вдига. Уест Енд се намираше само на двайсетина километра от Уайтчапъл, но изглеждаше като съвсем различен свят. Навсякъде имаше ярко осветление и модерни автомобили, широките чисти улици бяха пълни с добре облечени двойки, които бързаха към ресторанти и театри — или към вечерни клубове от рода на „Виктори“, където работеше Франи.

Намери си тази работа преди няколко месеца. Не започна само заради парите, макар че допълнителните доходи не ѝ бяха излишни, а по-скоро защото работата подхранваше стремежите ѝ за по-добър живот. Беше ѝ писнало да си завира ръцете в тоалетните на чужди хора. След като девет часа бе стояла на колене, чистейки мръсотииите на разни непознати, ръцете и гърбът ѝ боляха, а духът ѝ спадеше до нулата. Понякога поглеждаше горките си ръце — заради студената вода, в която киснеха постоянно, кожата ѝ беше червена и напукана,

покрита с ранички, смъдящи от амоняка и оцета, с които чистеше баните — и се чудеше къде точно се бяха объркали нещата.

Назначиха я като гардеробиерка в един скъп вечерен клуб в Уест Енд, в който тя се надяваше късметът да ѝ се усмихне и да бъде забелязана. Защото Франи още не бе забравила мечтата си един ден да стане известна кинозвезда. И клуб „Виктори“ беше идеалното място, където можеха да я открият. Заведението бе прочуто из цял Лондон със своята изисканост и през уикендите често се посещаваше от големи звезди. Разполагаше с личен оркестър — който свиреше блус и джаз, — както и с млади, обещаващи изпълнители.

Входът на клуба беше точно срещу метростанцията и към него се слизаше по няколко стъпала, застлани с червен килим. Както и на останалия персонал, на Франи не ѝ бе позволено да го използва, затова тя се пъкна в страничната врата и забърза към гримьорната, за да се преоблече в униформата си. Другите момичета недоволстваха, че са длъжни да носят униформения костюм, но Франи го харесваше. Все не можеше да си позволи да си купи нещо ново и макар униформата да не бе нещо специално, поне се различаваше от обичайното ѝ облекло — обикновена тъмносиня рокля и плетена жилетка. Всяка вечер тя си въобразяваше, че е една от изпълнителките в представлението и си облича сценичния костюм.

Гримьорната представляваше продълговато, оживено помещение, с по една редица тоалетки покрай двете срещуположни стени. Мъжете и жените се преобличаха на едно и също място. За звездите, които участваха в представленията на клуба, имаше две луксозни стаи до тази, но болшинството от служителите трябваше да се задоволят с по-обикновената обстановка. Франи си обу плътни черни чорапогащи и черно трико, след което сложи останалите части от костюма — фрак, ръкавели и малка шапка, които бяха червени. Като закопча високата яка, съчетана с костюма, тя излезе навън, за да бъде в гардеробната за отварянето на клуба в седем часа. Там вече беше Хейзъл — изрусено момиче с кисела физиономия, което работеше в една смяна с нея.

— Тази вечер няма отърване — заяви мрачно изкуствената блондинка, щом видя Франи. — Всичко е резервирано.

— Естествено! Вера Лин^[1] е най-добрата.

Франи не можеше да скрие вълнението в гласа си, но Хейзъл само изсумтя в отговор. Вероятно щеше да каже още нещо, но точно

тогава пристигнаха едновременно две големи групи посетители и без повече време за разговори момичетата се втурнаха да приемат палтата на гостите.

Хейзъл вечно се оплакваше от „Виктори“ — от работното време, задълженията, заплащането — и твърдеше, че няма търпение да напусне. Франи не разбираше какво не ѝ харесва — лично тя обичаше всичко в клуба. Той беше луксозен и изискан, какъвто ѝ се искаше да бъде и животът ѝ. Тук нямаше и следа от следвоенните лишения — дажбеният режим не засягаше ресторантите, затова в менюто присъстваха луксозни ястия от говеждо и патешко, фазаново и еленово месо; вино, бренди и портвайн също се предлагаха в изобилие. В кухнята винаги се намираха останки и през повечето вечери Франи и останалите служители успяваха добре да си хапнат — макар да не беше същото като да са сред посетителите. Редовните клиенти вечеряха на осветени със свещи маси, докато оркестърът свиреше, а после, с напредването на вечерта, чиниите биваха разчиствани и гостите излизаха на дансинга.

Франи копнееше да е клиент на клуба. Понякога, когато нямаше никого наблизо, тя обличаше някое от кожените палта и си представяше какво би било да притежава такава скъпа вещ. Дори сега Франи още не се бе отказала от мечтите си. Просто трябваше да намери начин да ги осъществи.

Към десет часа всички бяха седнали и шоуто бе в разгара си. Франи знаеше от опит, че край гардеробната ще има затишие докъм полунощ, когато хората щяха да започнат да си тръгват.

— Взимам си малко почивка — заяви тя на Хейзъл. Другото момиче дори не я погледна, понеже бе прекалено заето да флиртува с един от сервитьорите.

В свободното си време повечето момичета отиваха отзад да пушат, но Франи обичаше да гледа представленията. Стига да стоеше в сенките в задната част на помещението, никой не ѝ правеше проблеми. Сега тя се промъкна в огромната зала на ресторанта. Старата дървена ламперия и блещукащите огледални стени придаваха на обстановката изискана елегантност. Влезе тъкмо навреме. Саксофонистът завърши последните няколко такта от солото си и щом публиката започна да ръкопляска, фронтменът на оркестъра застана пред микрофона.

— Благодарим ви за любезните аплодисменти — започна той със зачервено лице и влажно от топлината от прожекторите чело. Шоуто на музикантите винаги бе изпълнено с енергия, личеше им, че обичат всеки миг от представлението си. — А сега имам изключителното удоволствие да ви представя любимката на народа... — Той направи пауза, запълнена от барабанен ритъм — Госпожица Вера Лин!

Оваците започнаха още преди да е довършил и продължиха, докато Вера Лин излизаше на сцената. Франи бе запленена от нея — тя беше облечена с дълга до земята рокля от розов сатен, а светлата ѝ коса бе вдигната в изящен кок. Певицата изглеждаше елегантна, изискана и богата — всичко, за което копнееше младата ирландка.

Вера Лин търпеливо изчака публиката да утихне, след което каза с мекия си, нежен глас:

— Благодаря на всички за сърдечното посрещане. — Тогава зазвучаха първите акорди на пианото и тя започна да пее „Пак ще се срещнем“^[2].

Понякога по време на представленията публиката разговаряше помежду си. Но Вера Лин бе приковала всички погледи. Няколко двойки излязоха на дансинга, но повечето само я гледаха с видимо удоволствие. Франи изгуби представа за времето, докато слушаше в захлас великолепната дама.

Чак когато Хейзъл изпрати един сервитьор да я повика, тя осъзна колко дълго е отсъствала от работното си място — бе изгледала почти цялото представление. Докато бързаше към гардеробната, Франи си даде дума, че един ден и тя ще бъде горе на сцената, известна и обожавана като самата Вера Лин.

През следващите няколко месеца във всеки свободен момент Франи се промъкваше да гледа изпълнителите. През повечето седмици участваха големи имена и тя успя да види всички, от Ела Фицджералд до Сами Дейвис Джуниър^[3]; от Франк Синатра до Лена Хорн^[4]. Заедно със звездите на сцената се изявяваха и други класни артисти — комици и танцьорки; илюзионисти и циркови изпълнители — чуден свят от цвят и звук. Франи ги гледаше, изучаваше изпълненията им и мечтаеше за мига, в който на сцената щеше да бъде тя.

Два пъти годишно клубът провеждаше отворени прослушвания за нови изпълнители. Следващото бе определено за юни и Франи се зарече да се подготви за него. Тя продължи да наблюдава изпълнителите в клуба, опитваше се да научи някои от песните им и ги упражняваше при всяка възможност — вкъщи с Кара или докато работеше като чистачка. Докато се усети, времето за прослушването настъпи.

В първия понеделник на месец юни 1949-а Франи седеше и притеснено очакваше реда си. Тя успя да пристигне в един часа благодарение на Ани, която предложи да я замести в чистенето следобеда. Сега се питаше дали не е направила огромна грешка. На прослушването се бяха явили повече участници, отколкото си мислеше, че е възможно. Беше обезкуражаващо да чува всички тези талантиливи изпълнители. Не знаеше как би могла да се отличи сред тях.

Когато стъпи на сцената, увереността ѝ я напусна. Щом застана пред микрофона, тя буквално се затресе от нерви — искаше това *толкова* много, беше толкова ужасена да не се провали, че се почувства почти парализирана от страх. След мъчителни колебания бе решила да изпее песента от филма „Копакабана“^[5], както я изпълняваше Кармен Миранда^[6]. Песента беше весела и ритмична, което щеше да замаскира слабостите в нетренирания ѝ глас и да ѝ позволи да покаже някои движения с тялото. Но сега, застанала в центъра на сцената пред всички тези непознати хора, които я гледаха с очакване, текстът на песента излетя от главата ѝ. Щом оркестърът засвири румба, Франи бе толкова заета с танца си, че изпусна момента за включване. Опита се да се включи на втория стих от текста, но грешката толкова я бе стъписала, че вдигна ръце и музикантите спряха да свирят.

— Много се извинявам — прошепна тя на фронтмена Джейми.
— Убий ме, ако знам какво ми стана.

Джейми ѝ каза да не се притеснява и се съгласи да започнат отново. Този път Франи се включи в точния момент, но после нервите ѝ взеха връх и по време на третия стих гласът ѝ се разтрепери. Видя как някои в публиката примигнаха, когато доловиха фалшивия ѝ тон. Тя спря. Инструментите също замряха един след друг.

Из залата се възцари тишина. На Франи ѝ се прииска да избяга от сцената. Беше прекалено ужасно. Най-лошият ѝ кошмар ставаше реалност. Но ако напуснеш сега, никога повече нямаше да има подобна възможност. Затова се принуди да помоли Джейми за още един опит.

Ако беше някой друг изпълнител, музикантът щеше да му откаже — щом някой се представяше толкова зле на прослушването, това не вещаеше нищо добро за представянето му на живо всяка вечер. Но той харесваше Франи и знаеше за огромното ѝ желание, затова почувства, че още един шанс е най-малкото, което може да ѝ даде.

— Добре — съгласи се неохотно. — Но този път за последно.

Той се обърна към групата, но преди да има възможност да им даде инструкции, Франи се обади:

— Този път предпочитам да пея без акомпанимент. — Тя се усмихна вяло. — Може би това ще помогне...

Джейми вдигна рамене.

— Разбира се. Както смяташ, че ще е най-добре.

Разбирайки, че това е последният ѝ шанс, Франи реши да зарече „Кобакабана“ — щеше да е много обезсърчаващо да започне същата песен отначало, а и нямаше настроение за весела песен. Вместо това искаше да изпее нещо от сърце, нещо от себе си. Затвори очи и се замисли колко много иска да успее в това начинание. Откъм публиката се чу нетърпеливо прокашляне, но Франи не му обърна внимание. В този момент я обзе странно спокойствие и — без музикален съпровод — тя започна да пее за трагичната съдба на Моли Боун:

*Бъдете нащрек, приятели млади,
дето с оръжсие бродите въвн.
Вечер внимавайте, щом
слънцето започне да преваля.
И помнете винаги с поклон
злочестата съдба, сполетяла ловеца
и неговата Моли Боун.*

Това беше стара ирландска балада, която тя някога пееше на седмичните вечеринки у дома си. Разказваше се за млад мъж, който

излязъл на лов и по случайност застрелял любимата си, докато тя се криела от дъжда. Баладата беше елегична и идеално пасваше на настроението на Франи. Тя изля всичките си чувства на съжаление и разочарование с думите от песента, сякаш споделяше мъката от всичките си грешки — носталгията по семейния дом, който бе напуснала, огорчението от необмислените постъпки.

*Към дома на чичо си вървеше,
щом пороят рукна изведнъж.
Под зеления храст тя застана
от дъжда да намери подслон.
Загърнатата в престилката си бяла,
заприлича му на лебед същ.
Но последва тишина и стон —
беше неговата Моли Боун.*

Джейми и сценичният мениджър Калъм се спогледаха. Тъкмо това търсеха. Гласът на Франи се рееше като ангел из залата и макар тя да не бе перфектна във всички тонове, нямаше значение — имаше нещо толкова чисто и истинско в изпълнението ѝ, че нямаше как да не заплени всеки, който я гледаше. Франи бе нещо повече от поредната певица — тя притежаваше артистичност, с което можеше да допринесе за успеха на шоуто.

— Ама ти си била скрита карта! — отбеляза по-късно Джейми.

Франи се засмя. Беше прекалено развълнувана, за да му отговори. Заради силното ѝ представяне на прослушването управителят на клуба се съгласи да ѝ отпусне дващестминутна програма във вторник и сряда вечер в седем и половина. Не беше кой знае какво, защото номерът ѝ беше по никое време — точно когато клиентите започваха да влизат. Но поне бе някакво начало.

[1] Английска певица и актриса, изключително популярна през Втората световна война и след нея. — Б.пр. ↑

[2] Песен на Вера Лин от 1939 г., една от най-известните песни във Великобритания през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[3] Американски танцьор и певец (1925–1990 г.). — Б.пр. ↑

[4] Американска актриса, певица и танцьорка (1917–2010 г.). — Б.пр. ↑

[5] Музикална комедия от 1947 г. с участието на Гручо Маркс и Кармен Миранда. — Б.пр. ↑

[6] Родена в Португалия бразилска самба певица, актриса на Бродуей и холивудска кинозвезда, популярна през 40-те и 50-те години на XX век. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Уайтчапъл, Лондон, януари 1954 г.

— Бъзла! — кресна ѝ Оли Голд. Другите момчета се засмяха и започнаха да му пригласят. — Бъз-бъз-бъз! Бъзла!

Кара се изчерви.

— Не съм! — възрази тя, опитвайки се да не покаже страха си. Момчетата бяха образували стегнат обръч около нея, за да не може да избяга, дори да ѝ се прииска — но тя не искаше, защото ако си тръгнеше сега, след това те никога нямаше да престанат да я дразнят. Оставаха още четири месеца до седмия ѝ рожден ден. Беше най-малкият член на бандата и единственото момиче. Беше също и най-дребната, с изключение на бедния Тими Глоувър, който още си смучеше палеца и подмокряше леглото, а чаршафите му, с петната по тях, висяха от горния прозорец всяка сутрин, за да ги видят всички. Обикновено Тими бе обектът на тормоз, но понеже днес го нямаше, беше ред на Кара.

— Е, ще го направиш ли тогава? — притисна я Оли.

Кара инстинктивно погледна към Дани, който сега бе фактическият лидер на групата. Допреди няколко месеца Оли изпълняваше тази роля, но тогава Дани се пребори с него за лидерското място. Макар дванайсетгодишният Оли да беше по-голям и по-едър, десетгодишният Дани се бе проявил като питбул и беше отказал да отстъпи. Кара знаеше, че само заради Дани ѝ бяха позволили да влезе в бандата. Тъй като бяха израснали в една къща, той ѝ беше като брат. Това означаваше, че обикновено той се грижеше за нея, но понякога момчетата го взимаха на подбив по този повод и тя разбираше притесненията му, че като показва благоразположението си, може да отслаби позициите си. Сега, за нейно разочарование, вместо да я защити, той ѝ се усмихна окуражаващо.

— Ще се справиш.

След като се прости и с последния шанс да се измъкне, Кара нямаше друг избор.

— Тогава се махнете от пътя ми — заяви тя смело. — Ще ме оставите ли да го направя или не?

Впечатлени, момчетата ѝ направиха път да мине.

Кара zakрачи напред, разучавайки задачата пред себе си. Децата бяха на Адли Роуд. Улицата бе улучена от бомба по време на въздушното нападение на града и все още представляваше купчина отломки. Но ако човек се изкачеше най-отгоре върху тухлите и погледнеше надолу, щеше да види разрушените стаи под себе си. Бандата често си играеше на военни игри. Последния път Оли бе забелязал една стара пушка, заклецена под някакви железни подпори в една от къщите. Днес бе предизвикал Кара да отиде и да я вземе.

Децата бяха единствените хора наоколо. Тук-там пустият район от полуразрушени къщи бе ограден с дървени дъски. Сред руините стърчаха големи червени табели с предупредителен черен надпис: „Опасност — не влизай“. Скоро трябваше да започне застрояването и правителството щеше да издигне нещо, наречено „апартаменти“. Много хора от тяхната улица се надяваха да получат по един такъв. Очакваше се работата да започне в близките дни — това може би беше последният път, в който бандата играеше тук, и Кара разбираше, че трябва да вземе пушката днес.

Всеки поразен от бомбите обект имаше таен вход, където дъските бяха внимателно отстранени и оттам можеше да се промуши малко човешко тяло. Щом Кара лесно се промъкна в процепа, Оли се провикна:

— Внимавай къде стъпваш. Виждал съм разни трупове да се мотаят вътре.

Думите му завършиха с всеобщ смях.

— Млъквайте — нареди им Дани и гласовете секнаха.

Но Кара го беше чула. Повече от всичко ѝ се искаше да се върне, но щеше да се изложи пред другите. Просто трябваше да приключи с това колкото се може по-скоро.

Тя изтича през руините към разрушените стени, които някога са били нечий домове. Да се изкачи до върха на тухлите бе лесно — беше добра в катеренето и достатъчно лека, за да не наруши несигурния баланс на останките. На върха тя веднага видя, че най-трудната част ще е да се вмъкне долу в къщата и да стигне до пода на разрушените стаи. Спря се за момент, за да обмисли действията си.

— Хайде, давай! — извикаха две момчета. — Какво чакаш?

Без да обръща внимание на подигравките, Кара седна предпазливо върху руините и спусна краката си в отвора. После, след като се увери, че тухлите ще издържат тежестта ѝ, започна да се промъква вътре. Използва ръцете си за опора и постепенно се вмъкна цялата, като задържа за момент дъха си, докато се провре и коремът ѝ. Остана да виси на пръсти, но все още имаше около метър между нея и земята. Това означаваше, че ще трябва да се пусне и да се надява, че няма да се приземи върху нещо остро. Затвори очи, преброи до три...

За своя изненада се приземи право на краката си. Залитна леко, хвана се за крака на един обърнат на обратно стол и успя да се задържи изправена, без да си навлече някое нараняване. Най-после влязла вътре, тя почувства вълна на облекчение. Бе изпълнила задачата си наполовина. Огледа се бързо наоколо и видя, че се намира в стая, която преди е била всекидневна — освен два счупени стола, имаше изтърбушен диван и повредено радио. Нямахте снимки или лични вещи, което вероятно означаваше, че семейството е било в убежище по време на атаката и е успяло по-късно да се върне и да си ги вземе.

Нетърпелива да приключи мисията си, Кара започна да търси пушката, която бе видял Оли. Тя се приведе и взе да си проправя път през разрушените мебели и развалини, като се движеше предпазливо през стаята. Отначало не видя пушката. Но после слънцето се показа иззад един облак и се процеди през малка цепнатина отгоре, а светлината му огря нещо сред руините, което приличаше на цев на револвер. Като премести една овъглена книга и празна фоторамка, Кара бръкна и сграбчи сивия предмет. Щом го измъкна, нададе радостен вик. Беше го открила! Прословутото оръжие представляваше детска играчка! Пластмасов воден пистолет. О, щеше да спуга от майтап Оли, задето не можеше да различи истински пистолет от фалшив!

С трофея в ръка, Кара се изправи и започна да се оглежда, за да намери изход.

Тогава видя трупа. Всъщност беше само едно палто, паднало на пода, но в ума ѝ изскочи предупреждението на Оли. В паниката си тя отскочи назад и се блъсна в носещата стоманена греда, която придържаше това, което бе останало от сградата. Макар Кара да беше много лека, на гредата ѝ трябваше съвсем малко бутване, за да

поддаде. Кара се вцепени, като чу звука от огъването на гредата, която не издържа на тежестта на постройката.

Чу се страховит трясък и всичко потъна в тъмнина.

Отвън момчетата се бяха вцепенили от шока. Срутването бе предизвикало облаци прах, които за момент закриха сградата от погледите им, така че те не можеха да видят точните щети. Но положението никак не изглеждаше розово.

Оли реагира първи. Изруга под нос и каза:

— Аз изчезвам.

Думите му подтикнаха Дани към действие. Той знаеше, че момчетата щяха да се уплашат да не загазят, понеже не им бе позволено да идват тук. Но ако си тръгнеха, Кара нямаше да оживее. С радост щеше да влезе и сам да я спаси, но другите му бяха нужни, за да извикат полиция или линейка, ако не успееше да я измъкне. Той грубо сграбчи приятеля си за яката.

— Само да си посмял... — изръмжа. Остави заплахата си висяща, обърна се и хукна към съборената постройка.

Дани чувстваше вина, задето бе изпратил Кара вътре. Не биваше да оставя Оли да я кара да го прави — нали знаеше, че я е страх. Но не беше лесно да си главатар — трябваше непрекъснато да е нащрек срещу другите претенденти за трона. Докато търчеше към развалините, се молеше амбициите му да не излязат на Кара по-скъпо, отколкото може да плати.

Кара се свести и се закашля. Беше ѝ трудно да диша, понеже въздухът бе наситен с прах и мръсотия и с всяко вдишване дробовете ѝ се пълнеха. В паниката си се опита да помръдне, но не успя. Върху краката ѝ лежеше дървен шкаф и я затискаше. Инстинктивно предположи, че ако постройката се размести още веднъж, гредата ще рухне и ще я смаже. В тъмнината Кара се разплака. Чуваше скърцането на подпорите под тежестта на останките. Обзе я ужас. Как щеше да излезе оттук?

— Кара?

Отгоре долетя гласът на Дани. Като го чу, тя почувства прилив на облекчение.

— Тук съм!

— Добре ли си?

— Да, обаче... — Тя се опита отново да се раздвижи. — Затисната съм. — Почувства треперенето в гласа си и се засрами.

Но Дани се обади успокоително:

— Дръж се. Идвам при теб!

Ако беше някой друг, Кара щеше да се усъмни в смелостта му. Но на Дани вярваше безрезервно и се успокои само при мисълта, че той е наблизко и се опитва да я спаси. Беше тъмно като в рог, така че тя не виждаше нищо от мястото си. Но чуваше успокоителните звуци от неговите движения в тъмнината. Той ровеше из развалините, задъхваше се от усилията си и ругаеше при някое стъпване накриво.

Скоро се озова до нея като сянка в мрака.

— Ранена ли си? — поиска да узнае веднага.

Всичко я болеше, но не смяташе, че е пострадала сериозно.

— Не, не мисля.

— Добре. — Тонът му беше безцеремонен и властен. — Сега ще се опитам да повдигна това нещо от теб.

Тя усети как ръцете му се плъзнаха под шкафа и стисна зъби, когато той започна да го повдига. Щом единият му край се вдигна, другият се заби в нея, тя не се съдържа и изстена. Дани веднага спря.

— Ударих ли те?

Кара сви юмруци и се насили да каже:

— Не бой се, добре съм.

Макар и силен, Дани бе едва десетгодишен, така че се наложи с повдигането на шкафа да го избутва малко по малко, докато накрая го отмести от краката на Кара.

Той коленичи до нея.

— Можеш ли да станеш?

Тя се опита, но коляното прекалено много я болеше.

— Не — отвърна, усетила нов прилив на паника.

Той ѝ се усмихна успокояващо и белите му зъби се откриха в мрака.

— Не бой се. Имам план.

Другите момчета бяха последвали Дани и сега се намираха при отвора. Дани ги инструктира да бъдат в готовност и след малко им предаде Кара. Щом се увери, че тя е в безопасност, той също се измъкна навън. Подкрепяна от Дани и Оли, Кара заедно с другите момчета се отдалечиха с препъване на безопасно разстояние. Едва бяха изминали три метра, когато постройката изскърца шумно и се сгромоляса.

Бандата се обърна и се вторачи в дупката на улицата. Кара първа се окопоти. Тя погледна с обожание Дани и заяви със смесица от благоговение и възхищение:

— Ти ме спаси!

После, подобно на чаровния принц от една от нейните приказки, Дани я взе в обятията си и я понесе към къщи.

Франи изпадна в ужас при вида на дъщеря си. Кара бе покрита с прахоляк, от крака ѝ течеше кръв, а на всичко отгоре плачеше истерично, така че бе невъзможно да се разбере колко точно е пострадала. След като почистиха повърхностната мръсотия в голямата стоманена вана в кухнята, Франи видя, че раната е малко по-сериозна от драскотина и в най-лошия случай щеше да остане малък белег.

— Глупаво момиче — скара ѝ се Франи, докато превързваше коляното ѝ. — Какво си правила на онова място? Колко пъти съм ти казвала, че там е опасно за игри? Нямах ли мозък в главата?

Докато произнасяше последните думи, Франи осъзна, че звучи точно като майка си. Изведнъж разбра как се е чувствала Тереза и че грубите думи, които често бе изричала, са се дължали на безпокойство и загриженост, а не защото е искала да я обиди. В този момент ѝ се прииска да може да каже на майка си, че я разбира.

— Кара не е виновна, лельо Франи — намеси се Дани.

Франи му хвърли смразяващ поглед.

— Знам, момчето ми. Сигурна съм, че каквото и да е станало днес, ти си бил в центъра на събитията. — Резкият ѝ тон имаше за цел да го накара да се разкае, но вместо това Дани Конъли просто я изгледа предизвикателно. Беше на десет години, а се държеше като два пъти по-възрастен. Тя внезапно реши, че не иска той да се навърта повече близо до дъщеря ѝ. — Сега се махай оттук.

Дани не се подчини веднага. Той първо се приближи, целуна Кара по челото и каза:

— Справи се добре днес. — Чак тогава, отправяйки нагъл поглед към Франи, излезе бавно от стаята.

Кара измънка нещо в знак на протест, но изражението на майка ѝ не ѝ позволи да продължи.

— Той те накара да влезеш в онази къща, нали? — попита Франи. Когато дъщеря ѝ не ѝ отвърна, тя въздъхна тежко. — Винаги правиш каквото ти каже, а? Ако те накара да скочиш от някоя скала, ще го послушаш ли?

— Дани не ме е *карал* да правя нищо. Решението беше мое.

Франи поклати глава огорчено. За Кара Дани беше героят на деня — изобщо бе забравила, че именно той е причината да се забърка в тази неприятност. Дани се превръщаше в истински малък хулиган. Понеже беше единственият представител от мъжки пол в семейството, той беше обект на сляпо обожание от мекушавата си майка и от сестрите си и в техните очи никога не грешеше, което означаваше, че се измъкваше сух от всяка каша. Само Бог знаеше какво щеше да стане от него, щом пораснеше.

Но Кара беше добре и само това имаше значение за Франи. Като закрепил бинта с безопасна игла, тя се усмихна на дъщеря си — искаше да ѝ покаже, че ѝ е простила.

— Ще те сложа да си легнеш.

Макар самата да беше слаба, Франи лесно вдигна дъщеря си на ръце. Детето беше високо за възрастта си, но също кльоцаво — беше само кожа и кости. Към тригодишна възраст Кара се раздели с пухкавия си вид и сега бе дълга и тънка като върлина. Имаше рошава черна коса и големи зелени очи, които изглеждаха още по-огромни върху изпитото ѝ лице, и дори Франи трябваше да признае, че дъщеря ѝ не е първа красавица. „Не прилича много на теб“ — беше обичайният коментар от жените на улицата. Франи разбираше смисъла на думите им — „сигурно си разочарована, че не е по-хубава“. Но тя не беше разочарована — обичаше Кара, независимо от всичко.

Сега, докато гледаше надолу към дъщеря си, завита на сигурно място в леглото, Франи изпита същия инстинктивен прилив на любов. Тя отметна черните кичури коса от лицето ѝ и каза:

— Искаш ли да почетеш малко?

Бяха го превърнали във вечерен ритуал. Франи бе насърчавала дъщеря си да чете още от ранна възраст. В Ирландия майка ѝ Тереза винаги се бе старала да даде на дъщерите си образованието, което беше по силите ѝ да предложи, и Франи искаше да направи същото за собственото си дете. Затова всяка събота сутрин тя водеше Кара в библиотеката на Уайтчапъл — красива тухлена сграда над входа на метростанция Алдгейт Ийст, където момиченцето разглеждаше детската секция и избираше книгите, които искаше. После всяка вечер преди лягане Кара четеше по една глава на глас на майка си, а Франи ѝ помагаше с някои думи, които малката не разбираше.

Като много деца Кара обичаше Инид Блайтън^[1] и наскоро бе открила поредицата „Далечното дърво“. Като отвори „Омагьосаната гора“, тя зачете.

След половин час, когато дъщеря ѝ най-после заспа, Франи слезе долу с намерението да изчисти ваната, преди да тръгне за работа. Като влезе в кухнята, с раздразнение откри, че Лиъм Ърли пак е там. Той беше строител, който живееше под наем по-надолу по улицата. Преди няколко седмици Ани се бе сприятелила с него. Мъжът седеше сам на масата и дояждаше един сандвич с кълцана шунка — общо взето последният от скъпоценните дажби за седмицата.

— Добре ли си, Франи? — Той се оригна шумно, без да си направи труда да се извини. — Изглеждаш страхотно днес.

Работникът беше висок, як мъж, с плешива глава и голямо, друсасо се шкембе. Лицето му беше кръгло, а чертите му — смачкани и разкривени, което се дължеше на боксьорските му занимания в миналото. На Франи ѝ напомняше на питбул. Но най-отличителният му белег беше червеният нос — белегът на заклетия пияч. Напоследък все по-често се подвизаваше у Ани. Ако Лиъм минеше към постоянните обитатели на къщата, тя щеше да се замисли дали да не се премести.

— Как търпиш такива като него? — беше попитала веднъж приятелката си, след като го завари отпуснат на канапето, заспал след поредния пиянски запой, а подът край него бе напоен с прясно повръщано.

Докато чистеше помията, Ани ѝ бе отвърнала с изненадваща искреност:

— Липсва ми присъствието на мъж в леглото ми. Лиъм успява да ме отърве малко от тази самота.

Думите ѝ слисаха Франи. След като се бе опарила така жестоко с Шон, тя с радост бе изключила всякакви романтични мисли от съзнанието си. Никога не ѝ бе хрумвало, че е възможно Ани да не се чувства по същия начин.

Франи му кимна учтиво вместо поздрав.

— Къде е Ани?

Лиъм отново се оригна и този път Франи беше достатъчно близо, за да подуши киселата смес от Маринован лук, месо и бира.

— Отскочи до магазина.

Сърцето на Франи се сви. От Лиъм я побиваха тръпки и мразеше да остава насаме с него. Не бе направил нищо определено, за да я кара да се чувства така, но тя усещаше, че това е само въпрос на време.

Като се наведе да почисти ваната, тя чу стъргането на стола по пода. Надяваше се това да означава, че Лиъм си тръгва, но в следващия момент усети силната му ръка върху задника си.

— Точно както си мислех — хубав и стегнат — измърмори той, като я стисна за едната буза.

Бърза като светкавица, тя се изправи, обърна се и блъсна ръката му.

Очите ѝ проблеснаха с омраза.

— Никога повече не го прави! — изсъска и се дръпна на разстояние.

Но въпреки злобата в думите ѝ, Лиъм се ухили, като разкри комплект изгнили кафяви зъби, между които имаше заседнали парченца полусдъвкан хляб.

— Стига, сладурче. Не разбираш ли от майтап?

Франи го изгледа с ненавист и презрение, след което се обърна и излезе от стаята.

[1] Английска детска писателка. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Беше вторник, обикновено най-спокойният ден от седмицата в клуб „Виктори“, но когато Франи пристигна на работа вечерта, атмосферата бе наситена с оживление. Из гримьорната се носеха превъзбудени разговори и вълнение, момичетата бяха окупирали огледалата за по-дълго от обикновено. Причината за всички тези трепети бързо се изясни — в публиката се намираше холивудската кинозвезда Дюк Картър. Привлекателен, чаровен и пленителен, той беше много успешен актьор, който разтуптяваше сърцата на почитателките си.

Франи надникна иззад сценичната завеса и видя, че край кръглата маса заедно с актьора седяха седмина души — трима други мъже с официални костюми и две много млади жени, облечени с евтини, но разголени вечерни рокли. Пола, една от танцорките, обясни на Франи, че Дюк е в Англия за заснемането на високо бюджетна историческа драма за Английската гражданска война.

— Момичетата са неизвестни, наемни проститутки — рече Пола пренебрежително. Тя й посочи режисьора сред другите трима мъже — висок, слаб мъж със сериозно изражение, на име Ландън Тейлър, и актьора с второстепенна роля Ърл Фокс, бледо копие на Дюк. Тогава стигна и до последния човек — нисък, дебел мъж с оредяваща коса. — А този е Клифърд Уокър, някакъв важен продуцент от „Джунипър Пикчърс“.

— Така ли? — Небрежният тон на Франи прикри интереса й.

— Да, той е продуцентът на „Кръвни братя“.

„Кръвни братя“ беше епически филм, чието действие се развиваше по време на Американската гражданска война и се разказваше за двама преродени братя, които се сражават един срещу друг не само във войната, но и за чувствата на едно и също момиче. Филмът беше отговорът на „Джунипър Пикчърс“ на „Отнесени от вихъра“ на „Метро Голдуин Майер“, направен преди повече от десет години, и бе добил същата популярност по кината с излизането си

предишната година. Като чу, че niskият закръглен мъж стои зад създаването му, Франи го разгледа по-съсредоточено.

Леките момичета бяха окупирали Дюк Картър, но си губеха времето. Той може и да бе звездата, но Франи знаеше кой командва парада — продуцентът. Докато работеше в клуб „Виктори“, бе понаучила това-онова за шоубизнеса. Продуцентът ръководеше цялата работа по филма от, началото до края, организираше всичко — от набирането на средствата до наемането на актьорите и екипа и уреждането на разпространението.

В съблекалнята умът на Франи заработи трескаво. Това беше — възможността, която чакаше, шансът да промени съдбата си.

Бяха минали четири години, откакто бе започнала да се изиявява в клуба. Животът ѝ определено се бе подобрил. През първите няколко месеца, когато имаше съвсем кратка програма, тя изпълняваше основно ирландски фолклорни композиции, като тази от прослушването — песни за любов и емиграция. Но си даваше сметка, че ако иска да я забележат, трябва да измисли по-силно представяне, което би получило по-широк отзвук. След около година реши да комбинира пеенето с таланта си на имитаторка и да изпълнява програма, в която да се превъплъщава в ролята на велики певици. За тази цел тя помоли ръководителя на оркестъра да изсвирят смесица от популярни песни, всяка увековечена от различен известен артист, позволявайки ѝ да прояви в най-пълна степен обаянието и сценичното си присъствие.

Франи винаги щеше да си спомня вечерта, в която изпълни програмата си за пръв път. Като взе микрофона, тя погледна Джейми и кимна, давайки му знак да започне да свири. Когато звуците на румбата от „Кобакабана“ изпълниха залата, тя започна да се поклаща в ритъм, както бе виждала да прави Кармен Миранда във филма.

Щом запя, публиката ахна. Тя не просто пееше известната песен на Кармен Миранда — в този момент тя беше Кармен Миранда, нейно идеално копие. След един куплет и припева Джейми смени темпото и тя превключи на Марлене Дитрих и песента ѝ „Да се влюбиш отново“. После стана Едит Пиаф, изпълняваща „Не, не съжалявам за нищо“. Гласът ѝ може би невинаги уцелваше верния тон, но тя перфектно имитираше движенията и поведението им.

Когато свърши, публиката я аплодира на крака и сценичният мениджър ѝ предложи да удължи програмата.

Успехът на новото представление ѝ позволи да прекрати работата си като чистачка и гардеробиерка, така че сега тя работеше шест вечери в седмицата, три в клуб „Виктори“, а през останалото време — в два други клуба. Те не бяха толкова елитни като вечерното заведение на площад „Пикадили“, но ѝ позволяваха да се отдаде напълно на работата си в развлекателния бизнес.

Но това все още не ѝ бе достатъчно. Бяха минали повече от седем години, откакто бе напуснала Ирландия. Скоро щеше да стане на двайсет и пет. Чувстваше как времето се изнизва, а тя все още чакаше големия си пробив. И точно когато бе започнала да се отчайва, че никога няма да получи шанса си, ето че пред нея се бе появил такъв — в лицето на този холивудски продуцент, който би могъл да ѝ даде старт в бизнеса. Нямахше да го остави да си тръгне от клуба, без да се опита да привлече вниманието му. За съжаление програмата ѝ тази вечер беше доста безинтересна — трябваше да изпълни смесица от песни на актриси като Джуди Гарланд и Дорис Дей^[1] и да изглежда като стереотипна красавица в старомодна рокля на цветя. Едва ли така щеше да спечели вниманието на прочутия продуцент.

Докато обмисляше проблема си, очите ѝ попаднаха на съседната тоалетка. До огледалото висеше черна дантелена вечерна рокля. Тя принадлежеше на една от най-добрите певици на клуба, Доун Морис. Изпълнителката много държеше на тоалетите си и не даваше на никого да припари до тях. Но работеше само през почивните дни, което означаваше, че тази вечер не беше тук и нямаше как да разбере, че Франи е „взела назаем“ роклята за вечерта.

На Франи ѝ хрумна идея. Следваше нейното представление, така че трябваше да действа светкавично. Бързо се напъха в роклята на Доун, среса косата си и освежи грима. После помоли Джейми да смени музиката ѝ. Вместо веселите песни, които трябваше да изпее, тя заложи на едно секси изпълнение на Мей Уест. Щом саксофонът засвири встъпителните ноти, тя се понесе елегантно по сцената и застана пред микрофона.

Роклята ѝ беше по-малка с един размер и стоеше като излята по нея, като втора кожа. Макар да минаваше за скромен тоалет, с високо деколте и дълги ръкави, щом дантелената материя прилепна по

извивките на Франи, се оказа, че е доста прозрачна, особено под лъча на прожектора.

Застанала по средата на сцената, Франи знаеше, че всеки мъж в публиката я гледа. Но единственият, който я интересуваше, беше Клифърд Уокър. Като го прикова с поглед, тя запя:

*В настроение съм за любов
само защото си до мен...*

Цялото ѝ представяне бе предназначено за него, беше като дълго съблазняване. След първия куплет тя взе микрофона и слезе долу в публиката. За да не е прекалено очебийно коя е мишената ѝ, тя спираше и си избираше някой от мъжете, покрай които минаваше, след което обвиняваше шиите им с дългия си шал от пера. Щом се приближи до масата на Клифърд, тя видя, че той е запленил от нея и че вниманието ѝ му харесва. Франи приседна на коляното му и запя третия куплет директно на него, сякаш ѝ бе любовник и тя му се обясняваше, докато го поглеждаше под премрежените си мигли и му се усмихваше леко и дискретно.

*Защо ми е да се замислям
дали този сън ще свърши?*

Към края на песента тя прокара пръсти през бузата му, после стана и се понесе към сцената. Когато изпя последните думи от текста, се постара отново да срещне погледа му, като многозначително придвижи ръце по стойката на микрофона. Виждайки изражението му, тя разбра, че е уцелила десетката.

И наистина, не бяха минали и пет минути, откакто се бе върнала в съблекалнята, когато един от сценичните работници дойде при нея.

— Един клиент от първа маса те моли да отидеш при него. Някакъв американец.

— Добре. — Тя почувства триумфа, последван от внезапно притеснение. Още нищо не беше сигурно. — Кажете му, че ей сега ще

дойда.

Франи не бързаше да излезе. Първо освежи грима си, понеже не искаше да изглежда прекалено отчаяна. Когато влезе в залата, останалите от компанията дискретно се бяха оттеглили на дансинга и Клифърд седеше сам.

Клифърд Уокър гледаше момичето, което се приближаваше към него. Личеше си, че има класа, беше секси, без да е вулгарна, струваше си чакането.

— Господин Уокър? — каза Франи с тих глас.

Той стана да я поздрави. Беше с около два-три сантиметра по-нисък, със заоблено шкембе, което сакото му едва успяваше да обхване. Тя видя няколко тъмни косъма да се подават над яката на ризата му. Нищо чудно, че другите момичета се бяха ориентирали към Дюк.

— Госпожице Хийли. — Очите му я измериха от глава до пети и той кимна одобрително, сякаш за да потвърди, че тя изглежда точно толкова добре, колкото си спомня. — Благодаря, че дойдохте.

— За мен е удоволствие — рече тя.

Той я изчака да седне, след което седна и той. Франи никога преди не си бе позволявала да седне на нечия маса — обикновено не беше прието изпълнителите да общуват с гостите. Но тя се опита да изглежда така, сякаш това постоянно ѝ се случваше. Един сервитьор им донесе бутилка „Дом Периньон“ и им наля в две чаши.

Франи за пръв път опитваше шампанско. Не очакваше мехурчетата да ѝ влязат в носа и малко се задави, но го прикри с изкашляне. Стори ѝ се, че продуцентът я поглежда с насмешка, но и да беше забелязал сконфузването ѝ, той не го направи на въпрос. Вместо това се облегна назад и ѝ отправи пронизващ, професионален поглед.

— Трябва да ви призная — заяви провлачено, — останах изключително впечатлен от представянето ви тази вечер.

— О! — Макар сърцето ѝ да блъскаше лудо, Франи се опита да прояви хладнокръвие.

— Да, много бяхте добра на сцената. Знаехте си работата. Не можех да откъсна очи от вас. Както и всеки друг мъж в залата. —

Професионализмът за миг бе засенчен от едва доловима нотка на похот.

Франи сведе поглед и се опита да изглежда скромна.

— Радвам се, че песента ви е харесала.

— Много ми хареса даже. — Той потърка корема си замислено.

— От дълго време съм в този бизнес, подушвам таланта отдалеч.

— Наистина ли? — Франи отново се помъчи да прозвучи безгрижно.

— Точно така. — Направи пауза и добави: — Разбира се, винаги е трудно да се каже точно колко добър ще бъде някой, докато не го поставиш пред камера.

— Разбирам.

— Но предполагам, че си заслужава да се явите на кастинг, за да видим дали притежавате нужните актьорски качества. — Той я погледна многозначително. — Как ви се струва идеята?

Привидното спокойствие на Франи внезапно я напусна. Без да се замисли, тя сграбчи ръката му в желанието си да му покаже колко много означава за нея тази възможност.

— О, сър, господин Уокър. Толкова много искам това. Нямам представа. Бих направила всичко, за да се явя на този кастинг. Всичко.

— *Всичко?* — Клифърд се хвана за думата. Нещо в изражението му се промени, очите му се присвиха и станаха хищни, сякаш беше лъв, който дебнеше газела иззад някой храст. Той стисна ръката на Франи с горещата си влажна длан и тя едва устоя на порива си да я дръпне. — От опит знам, че е много по-лесно да кажеш нещо такова, отколкото да го направиш.

— Той я гледаше съсредоточено с пресметливо изражение.

— Е, Франи Хийли, въпросът ми е: какво имаш предвид под „всичко“? Колко точно далеч си готова да стигнеш, за да постигнеш каквото искаш?

Неприятното чувство в стомаха ѝ не я напусна през целия път до хотела на Клифърд. Мислеше си, че всеки момент ще намери куража да му каже, че си е променила решението. Но вместо това, с негова помощ, тя слезе от таксито под ярките светлини на входа на хотел „Савой“, премина покрай облечените в ливреи портиери и влезе в

огромното фоайе, пълно с безупречно облечени гости. Усетил колебанието ѝ, Клифърд я хвана под ръка.

— Да вървим, скъпа — каза високо, сякаш бяха една от поредните двойки.

Докато я водеше към асансьора, тя не смееше да вдигне глава. Не искаше да среща ничий поглед, сигурна, че всички ще разберат защо е дошла тук. Потеглиха с асансьора в мълчание и Франи се опита да забрави какво ѝ предстои и да се концентрира върху заобикалящата я обстановка.

Самият хотел беше прекрасен. Апартаментът на Клифърд се състоеше от няколко стаи и бе по-голям от цялата къща на Ани, която обикновено даваше подслон на поне дванайсет души. Апартаментът бе елегантно обзаведен, с тапети на райета, дебел килим и масивни дървени мебели, резбовани сякаш в продължение на дълги месеци. Посрещна ги огромен огън в камината. Клифърд обясни, че персоналът на хотела го палел всяка вечер в шест часа.

Той отиде до барчето с напитките, наля в една чаша нещо с вид на уиски, след което се поколеба дали да налее в още една чаша.

— Едно питие?

— Ако обичате. — Имаше нужда от едно за кураж.

Въпреки огъня тя не можеше да спре да трепери. Като чу зъбите ѝ да тракат, Клифърд се намръщи.

— Какво има? Студено ли ти е, или какво?

В гласа му се долавяше раздражение. Личеше си, че не е доволен от липсата ѝ на ентузиазъм. Тя съзря в банята повод за бягство.

— Дай ми само минутка да се освежа.

Вътре Франи пусна водата с пълна сила, за да замаскира всякакъв шум, след което се свлече пред тоалетната чиния и повърна няколко пъти. Като се увери, че в стомаха ѝ няма нищо повече, стана и отиде до мивката. Погледна се в огледалото и се засрами от бледия си, немощен вид. Шансът ѝ зависеше от желанието на Клифърд към нея, а кой мъж би я пожелал такава?

Стегни се — упрекна се тя. — Искаш да станеш актриса? Е, приеми това за първия си кастинг.

Това помогна. Младата жена бързо изплакна устата си и се опита да мисли за действията си като за роля във филм. Първо се гримира

наново — спиралата подчерта смарагдовите ѝ очи, малкото руж придаде цвят на бузите ѝ, а тъмночервеното червило я снабди с леко фатално излъчване. Вече се чувстваше по-добре. След малко пусна косата си — Шон винаги я предпочиташе със спусната коса — и гъстите кестеняви къдрици се разпиляха по раменете ѝ. Но трансформацията ѝ все още не бе достатъчна. Когато излезеше от банята, трябваше да е различен човек, поне по време на пребиваването си с продуцента. Пое си дълбоко въздух и взе да разкопчава роклята си.

Клифърд бе започнал да губи търпение, когато чу ключът да се завърта в ключалката на банята.

— Най-последно! Какво, по дяволите, правеше толкова...

Последната дума замря на устните му, щом Франи се появи. Освен роклята си, тя бе махнала и сутиена и бикините и сега стоеше на вратата съвсем гола, с изключение на черен дантелен колан за жантиери, прозрачни чорапи и десетсантиметрови токчета. Тя зае предизвикателна поза.

— Е? — Имитираше Мерилин Монро. — Струваше ли си чакането?

Клифърд я обходи с поглед, оглеждайки пълните ѝ гърди, зърната, внимателно начервени с червило; спусна очи надолу към крехката ѝ талия, после към червения триъгълник от косъмчета между краката ѝ. Той с удоволствие установи, че наивното момиче е изчезнало и жената, която по-рано бе пяла за него, се е върнала. Продуцентът потупа леглото.

— Защо не дойдеш тук да проверим?

Когато всичко свърши, Франи бързо се облече в мълчание. Мъчеше се с всички сили да не мисли за стореното, след което застана несигурно, загледана в Клифърд. Той лежеше по гръб в леглото, завит до кръста с чаршафа и с праметната върху лицето си ръка, така че не можеше да се прецени дали е заспал или не. Отвори уста веднъж да каже нещо, после още веднъж, но накрая само прочисти гърлото си, за да му напомни, че е там. Мъжът отвори очи.

— Какво? — изсумтя.

— Аз... ъъ... чудех се само за... за кастинга.

Клифърд не отговори веднага и за един ужасен момент Франи си помисли, че той няма да изпълни обещанието си. Но после ѝ каза:

— Ще ти оставя бележка в клуба. — И отново затвори очи, давайки ѝ знак да си върви.

През целия следващ ден Франи се чувстваше омърсена. Въпреки че Клифърд ѝ бе обещал да я държи в течение за кастинга, тя не преставаше да се пита какво би станало, ако той се отметнеше от думите си. Нямахше гаранция, че щеше да спази обещанието си, а тя нямаше как да върне назад онова, което бе направила.

Но на следващата вечер се почувства малко по-добре, когато отиде на работа и намери съобщение от Клифърд — трябваше да се яви на кастинг в студиото на „Джунипър“ в Хертфордшир следващия понеделник. Ето че се бе сдобила със своята възможност — сега всичко, което оставаше да направи, беше да докаже, че притежава качествата да стане звезда.

[1] Американски певици и актриси, популярни през 50-те и 60-те години на XX век. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Е, какво мислиш? — Клифърд се облегна назад в меката кушетка от зелено кадифе и погледна съсредоточено червенокосата красавица.

Не беше очаквал да се озове в това положение. Когато видя Франи Хийли да изпълнява песента на Мей Уест, той я пожела силно и използва връзката си със студиото, за да я вкара в леглото си. Но дори и в най-необузданите си фантазии не очакваше от нея да прояви някакви заложби. Само че тя премина успешно кастинга — беше от редките хора, които изглеждаха още по-красиви на филм, отколкото на живо — и определено имаше актьорски талант. С разрастването на телевизията и правителственото дерегулиране времената бяха трудни за големите холивудски студии, но те непрекъснато бяха в търсене на нови таланти и Клифърд почувства, че е намерил точно такъв, и то с истинско бъдеще в бизнеса.

Седнала срещу продуцента в идентична плюшена кушетка, Франи не знаеше какво да каже. Колко пъти бе чела статии в списанията за новооткрити звезди и копнееше да бъде една от тях? И ето че сега беше.

Бяха минали две седмици от пробния кастинг. Подобно на другите холивудски гиганти, и „Джунипър“ разполагаше със студио близо до Елстри, невзрачно селце в Хертфордшир, на около четирийсет минути с влак от Лондон. Франи остана изумена от размерите на мястото. То беше като малко село, изградено от редица анонимни ниски правоъгълни сгради с различна дължина. Отведоха Франи до едно празно студио, което приличаше на самолетен хангар. Един асистент-режисьор от долните нива на йерархията започна да ѝ дава инструкции. Имаше празна сцена само с един бял екран отзад, където тя трябваше да прочете няколко кратки реплики — на жена, която току-що е научила, че съпругът ѝ е мъртъв.

След кастинга изминаха две изпълнени с напрежение седмици, докато чакаше Клифърд да се обади. Той ѝ остави бележка в клуба да се срещнат в хотелската му стая този следобед. Тя не знаеше какво да

очаква, но още щом пристигна в стаята, разбра, че този път ще е различно. Продуцентът поръча чай; вратата на спалнята бе плътно затворена. Атмосферата беше по-професионална. И още щом тя седна, той произнесе вълшебните думи:

— Скъпа, май имаш данни да станеш звезда.

Бе останал очарован от представянето ѝ на пробните снимки, истински очарован. Беше ги показал на Лойд Креймър, който оглавяваше кастингите и който също я бе харесал. Толкова много я бяха харесали, че бяха решили да я изпратят в Холивуд. Искане да я включат в проект, снимките, за който трябваше да започнат през следващите няколко седмици. Тя само трябваше да се качи на самолета. Франи не можеше да повярва. Това беше новината, която всяко момиче мечтаеше да чуе.

Само че сега, като погледна самолетния билет, който ѝ подаде Клифърд, тя прехапа устни и се намръщи.

Видял промяната в изражението ѝ, Клифърд също се намръщи.

— Нали няма някакъв проблем? Останах с впечатлението, че нищо не те задържа тук. — Когато отначало Франи не отговори, той продължи с малко по-остър тон: — Предполагам, че не си омъжена, нали, мила?

Тя вдигна поглед към него и после го сведе отново към билета, който беше за един месец.

— Просто билетът е само един.

— Е, и?

Франи изчака един момент, сигурна, че ще каже неправилните думи, но знаеше, че трябва да снесе този товар от плещите си.

— Ами работата е там, че имам дете. Момиченце, на име Кара. Не мога да тръгна без нея.

В трамвая на връщане към Уайтчапъл Франи не можеше да откъсне поглед от самолетния билет, който ѝ даде Клифърд. Все едно някой ѝ бе дал чудесна възможност, която се случва само веднъж в живота, след което ѝ я бе отнел. Защото Клифърд бе категоричен по един въпрос — нямаше да има билет за дъщеря ѝ.

— Достатъчно трудно беше да убедим студиото да изпратят теб. Ако Лойд разбере, че имаш дете, ще откачи. — Той поклати раздражено глава. По дяволите, и без това правеше твърде много в замяна на някакъв си бърз секс. — Виж, трябва да знаеш, че рискувам

задника си заради теб. Ти получи своя шанс. Само от теб зависи дали ще се възползваш от него.

Тогава той стана и отвори двойните врати, които водеха към спалнята, а от нея се очакваше да му покаже колко е благодарна за помощта му. След два часа най-после я остави да си тръгне от хотела. Сега тя се опитваше да забрави всичко, което се бе случило — колко евтина и изпаднала се чувстваше, — и вместо това да се концентрира върху дилемата пред себе си. Не можеше да си позволи втори билет, което я поставяше пред дилемата: да изостави мечтата си или да изостави детето си.

Мисълта да е далеч от дъщеря си беше като юмрук в гърдите за Франи. Можеше да мине половин година, преди да получи възможност да прибере Кара, което и за нея щеше да е прекалено дълго време, но за малкото момиче щеше да е като цяла вечност.

Не мога да я оставя.

Мисълта не ѝ даваше мира. Просто не можеше да го направи. Що за майка щеше да е, ако изостави детето си само за да се развява из Холивуд? Но докато трамваят навлизаше все по-навътре в сивите недра на Уайтчапъл, тя внезапно се сети за дните, седмиците и годините на робски труд, които я очакваха, и почувства как се предава. Наистина ли бе в състояние да се откаже от шанса да осъществи мечтата си? Такива възможности не се изпречваха на пътя всеки ден. Това може би бе единственият ѝ шанс за слава.

Ами ако оставеше дъщеря си на грижите на Ани? Идеята ѝ хрумна внезапно. Ани и момичетата ѝ вече ѝ бяха почти като семейство. А и щеше да е само временно, каза си Франи уверено, само докато си създаде име. Щом се сдобиеше с достатъчно пари и свястно жилище, щеше да вземе Кара при себе си. Освен това, погледнато в перспектива, дъщеря ѝ дори можеше да спечели от този ход. Въпреки раздялата, това беше възможност най-накрая да измъкне детето си от Ийст Енд. Франи се изпълни с вълнение. С необходимата организация можеше да уреди нещата.

Взела решение, Франи се облегна на изподрасканата седалка и започна да мечтае за предстоящия филм, за режисьора, оператора и екипа, с които щеше да работи, и как всички щяха да гледат с възхищение красивата червенокоса звезда, която излизаше от гримьорната си.

Щом Франи пристъпи в коридора, тя чу суматохата, която идваше от всекидневната — крясъци на мъж и плач на дете. Виковете на детето я накараха да потръпне — наподобяваха повече вой на мъчещо се животно. Без да спре, за да съблече палтото си, тя се втурна да види какво става.

Блъсна вратата и застана като вцепенена, щом видя гледката. Наистина, детето крещеше от болка — беше Дани, а Лиъм, любовникът на Ани, държеше борещото се момче над земята с месестата си ръка. Бе смъкнал панталоните му, а в другата си ръка стискаше колан, с който го налагаше здраво. Кара клечеше в ъгъла и подсмърчаше при вида на разиграващата се пред очите ѝ сцена.

— Това ще излекува нахалството ти, момко — измърмори Лиъм и отново стовари колана си върху почервенелия задник. Дани нададе поредния сподавен вик.

Франи гледаше като препарирана, прекалено шокирана, за да пристъпи към някакво действие. Още никой в стаята не я бе забелязал. Тъкмо се канеше да извика на Лиъм да престане, когато Кара се изправи и с мощен крясък наведе глава и нападна мъжа като бик. Той не я очакваше и щом тя го блъсна, Лиъм изскимтя и бързо пусна Дани, който падна на земята.

Но това не бе достатъчно за Кара. С ясното намерение да спаси приятеля си, момиченцето заудря с малките си юмруци по десния крак на Лиъм. Той се обърна, за да я смачка като муха, и замахна да я удари. Тогава Франи се съвзе.

— Да не си посмял! — кресна тя, като се втурна да застане между Кара и нападателя ѝ.

Лиъм я изгледа кръвнишки, подразнен от прекъсването.

— Тя ме нападна.

— Само защото щеше да убиеш Дани! — Мъжът дишаше тежко, с почервеняло от ярост лице, но Франи не се уплаши. Тя коленичи пред малкото момче и отметна тъмната коса от лицето му. Върху челото му вече се образуваше лилава синина, а устната му бе сцепена и разкъравена. — Добре ли си, миличък?

Дани потърка корема си, където Лиъм го бе ритнал.

— Да — каза. Той се изправи, за да потвърди. Отначало се олюля леко, но успя да се задържи на крака.

Доволна, че не се налага да ходят в болницата, Франи се обърна към Лиъм.

— Какво беше това, за бога?

— Хлапето ми се правеше на отворено.

— И това ти даде правото да го риташ? — Франи вдиша дълбоко, опитвайки се да се успокои. Нямаше смисъл да влиза в спорове, които нямаше да помогнат на никого. Трябваше да се опита да се разбере с Лиъм, за да не се случва това отново.

— За бога — рече умоляващо, — Дани е просто дете!

Но ако смяташе, че Лиъм ще се засрами от постъпката си, само си губеше времето.

— На теб какво ти влиза в работата? — рече с презрение.

— Скоро аз ще съм глава на семейството и ще правя каквото реша, ако някое от хлапетата не ми се подчини. Затова, ако не искаш зверчето ти да пострада, гледай да не ми се мярка пред очите!

Като метна последен свиреп поглед към Кара, той излезе с гръм и трясък от стаята, като тръшна вратата толкова силно, че цялата къща се разтресе.

По-късно вечерта, когато Лиъм отиде в кръчмата, Франи се опита да поговори с Ани за случката, на която се бе натъкнала. Но приятелката ѝ нямаше голямо желание да я изслуша.

— О, знаеш го Дани какъв е — рече пренебрежително. — Понякога си мисля, че дяволът се е вселил в това момче. Може и да има полза от мъж като Лиъм наоколо, който да му налее малко разум в дебелия глава.

— Значи смяташ да го приемеш тук? — Франи не се постара да прикрие ужаса си. Надяваше се преди малко Лиъм да я е будалкал с думите, че скоро ще става глава на семейството.

Ани вдигна рамене.

— Още нищо не е сигурно.

Франи потръпна от ужас. Беше разочарована, като виждаше обикновено разумната си приятелка така заслепена от някой мъж. Но, изглежда, нямаше какво да направи, ако Ани бе склонна да си затваря очите за юмруците и пиянството на Лиъм Ърли и да му позволи да живее в дома ѝ. Тогава нямаше начин Франи да остави дъщеря си тук

сама, без никаква защита срещу тази жестока свиня. Явно все пак щеше да се откаже от холивудските си мечти. Обля я вълна на разочарование. Беше повече от ужасно — да ѝ поднесат на тепсия онова, което искаше повече от всичко на света, след което да види как ѝ го отнемат безпощадно. Очите ѝ се наляха с парещи сълзи. Трябваше да има друг начин.

После решението ѝ хрумна. Имаше човек, който можеше да се погрижи за Кара — някой, когото тя може и да не харесваше, но на когото имаше доверие. Не беше идеалното решение, но за кратко щеше да свърши работа — докато намереше начин да прибере дъщеря си при себе си.

Същата нощ Франи седна и написа писмо на майка си. Като се изключеше раждането на Кара, това бе най-трудното нещо, което някога бе правила. Имаше толкова много за казване и беше трудно да обясни всичко в едно писмо. Първо ѝ съобщи за Кара и за живота им през изминалите седем години; после обясни за предложението за работа; накрая попита Тереза дали е съгласна да се грижи за внучката си, която никога не бе виждала.

Франи няколко пъти преработи писмото, докато накрая реши да разкаже всичко по възможно най-простия начин, без украшения, без молби нито за разбиране, нито за прошка. Накрая помоли Ани да адресира плика, понеже се страхуваше, че родителите ѝ може да изхвърлят писмото, без да го прочетат, ако разберяха, че е от нея. Приятелката ѝ бе така добра да не задава въпроси.

— Един бог знае какво си намислила, Франи, но по-добре да ме държиш в неведение — беше всичко, което каза тя.

Франи пусна писмото и нетърпеливо зачака отговор.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Англичаните и гладът бяха нищо работа, мислеше си Франи, докато седеше сгушена до дъщеря си в каруцата. Пронизващият вятър, който се вихреше над блатата на Конемара^[1], беше божието проклятие към ирландците.

Франи с умиление пееше носталгични песни за родния си дом, докато беше в Лондон, но реалността в родината ѝ не съответстваше на романтичните представи, с които се бе залъгвала. И ако имаше място, което мразеше още повече от родния си град Глен Вейл, това беше Конемара в Голуей — отдалечен район от страната, който гладът и емиграцията бяха превърнали в една от най-оскъдно населените области на Ирландия. Той се намиреше в сърцето на ирландски говорещата част от страната. За Франи това беше най-изостаналото място на света, което с радост нямаше никога да посети отново, ако не се налагаше заради майка ѝ.

Пощата стигаше за около пет дни от Лондон до Ирландия, а отговорът на Тереза се получи след близо три седмици. Франи почти бе изгубила надежда. Но после писмото пристигна — грубо, коравосърдечно писмо. За седемте години откакто Франи си бе тръгнала, бяха настъпили много промени. Най-значимата беше смъртта на баща ѝ преди четири зими, след като тракторът му се бе преобърнал в една канавка. Франи прие тежко новината — да научи, че баща ѝ си е отишъл и че никога няма да може да получи прошката му. Въпреки различията им, тя все още го обичаше. Винаги си представяше как един ден ще се върне вкъщи победоносно и ще им докаже, че е успяла да постигне добър и успешен живот. Сега вече беше прекалено късно и тя съжаляваше, че не се е свързала по-рано със семейството си.

След като избърса сълзите си, продължи да чете и разбра, че има и други промени. След смъртта на Майкъл Хийли Маги и Конрад се бяха оженили и той се беше преместил във фермата на Хийли. Тереза бе живяла с тях, заедно с майката на Конрад, докато по-голямата ѝ сестра Агата, не се бе разболяла от пневмония. Тереза заминала за

отдалечената ѝ колиба в Конемара и останала с нея до края ѝ. Чувствайки, че е в тежест на Маги и Конрад, и новото им семейство — имали вече две дъщери — Тереза решила да остане да живее в дома на Агата.

„Затова отговорът ми се забави — пишеше тя. — Маги трябваше да препрати писмото ти до тук“.

Тонът на писмото беше хладен, но Тереза бе съгласна да вземе Кара, а само това имаше значение. Единственото условие беше двете да пристигнат в Конемара, запазвайки съществуването на Кара в тайна от семейството и приятелите им. Макар на Франи да не ѝ харесваше да крие така дъщеря си, все пак това щеше да продължи само няколко месеца, докато успееше да вземе Кара в Америка, затова реши да се съобрази с плана на майка си. Какво друго ѝ оставаше?

Денят беше дълъг за Франи и дъщеря ѝ. Пътуваха вече осемнайсет часа — осем часа с влак от Юстън до Холихед; после четири часа прекосяваха бурното Ирландско море до доковете на Дънлагори; отново с влак до Голуей. Пред гарата Франи намери кон с каруца, с която да се придвижат до село Рисес, което бе най-близката точка до мястото, където живееше майка ѝ сега. Спомняйки си точно колко студени могат да са откритите долини, тя се постара двете с Кара да са увити топло по време на пътуването. Но сега, докато двуколката трополеше по каменистата пътека, която ги превеждаше през мъгливите мочури, характерни за тази планинска и дъждовна област от Западна Ирландия, Франи разбра, че два плетени пуловера и едно палто все пак не са достатъчни да ги предпазят от голуейската зима.

Пристигнаха в Рисес след полунощ. Дотогава улиците бяха опустели, а всички къщи — потънали в тъмнина.

— Пристигнахме.

Кочияшът спря коня на площада. Предполагайки, че майката и детето ще отседат в града, той посочи към две квартири, които предлагаха нощувки. Франи се престори, че го е разбрала.

Кара бе заспала по време на пътуването. Сега майка ѝ се обърна към нея.

— Миличка? — Франи се надвеси над спящото си дете. Кара се размърда, мърморейки неясно, но не се събуди. Сърцето на Франи се сви. Не ѝ оставаше друго, освен да я вземе на ръце.

Хвърли чантата върху павираната улица и слезе от каруцата, след което се обърна, за да свали дъщеря си. Франи леко се преви под тежестта на момиченцето. Кара беше слабичко същество, но все пак достатъчно тежка за седемте си години и на майка ѝ рядко ѝ се налагаше да я носи.

— Slán leat — каза кочияшът на галски.

Франи го изгледа мрачно.

— Довиждане и на вас — отвърна, нарочно на английски. Това бе едно от нещата, които я дразнеха най-много в Конемара — жителите в тази област страдаха от манията да използват остарелия галски език.

Като намести спящата Кара върху лявото си рамо, тя стисна зъби и вдигна куфара с дясната си ръка. Не искаше кочияшът да узнае къде отива, затова се престори, че тръгва в посоката, която ѝ бе показал. Но щом конят изтрополи зад ъгъла, тя се обърна и се отправи извън селото.

Наоколо не се виждаше жив човек, което бе типично за нощите на Конемара. През деня, ако човек вървеше достатъчно дълго, можеше да се натъкне на местни жители, добиващи торф от блатата, или на фермери, пасящи говеда или овце, но сега, в мъртвия студ на зимната вечер, мястото беше пусто. Понеже нямаше кого да попита за пътя, Франи се боеше да не се загубят. Но за своя изненада, дори в мрака, тя лесно си спомни пътя до дома на леля си. Докато изминаваше разстоянието от осем километра, в съзнанието ѝ се върнаха спомени от детството и прекараните тук ваканции. От тях повечето бяха хубави, като например, когато брат ѝ я бе учил да плува в бурното Ирландско море. Маги се страхуваше да се присъедини към тях, затова само двамата с Патрик си устройваха състезания по гмуркане, като взаимно се предизвикваха да се покатерят на по-висока скала и да се хвърлят надолу в развълнуваните води.

Отначало Франи и Кара минаваха покрай къщи и колиби, които постепенно се разреждаха, докато накрая жилищата, които подминаха, бяха разрушени и обрасли — обитателите им навярно отдавна бяха заминали за Америка. Ходенето продължи по-дълго от обикновено, защото Франи беше натоварена с багажа и Кара. Постоянно ѝ се налагаше да спира и да сменя ръцете.

Нямаше голяма видимост, тъй като пътеката бе огряна единствено от бледата светлина на полумесеца. Франи трябваше да

внимава къде стъпва, за да не се озове до колене в някое тресавище. Най-отличителната черта на Конемара беше неговият суров и разнообразен пейзаж, така че пътят първо се изкачи през една планина и се спусна в гориста и блатиста долина; дори в тъмнината Франи различаваше белите пухчета на пушицата^[2], които се носеха от вятъра. Тя се зачуди как ли Кара ще възприеме свежия въздух и простора, след като досега бе живяла единствено в пределите на Уайтчапъл.

След час и половина Франи най-после съзря мястото, където отиваха. Доволна, че са към края на изпитанието, и нетърпелива да се скрият от студа, тя събуди дъщеря си.

— Много малко път остана — каза ѝ. — Ще можеш ли да го извървиш?

Кара кимна сънено.

С два чифта крака те изминаха оставащото разстояние за нула време и скоро се намериха пред колибата, където някога бе живяла лелята на Франи. Построена върху парче зелена площ, къщата гледаше на север към планината Туелв Пин, която се издигаше над просторна равнина, осеяна с типичните за Конемара понита. На юг се намираще студената скалиста красота на залива Голуей и островите Аран.

Колибата бе в по-лошо състояние, отколкото помнеше Франи. Построена от грапави неравни сиви камъни, най-доброто в нея бе внимателно изграденият сламен покрив. Фасадата се състоеше от изподрана дървена врата, чиито чепове показваха възрастта ѝ, и четири малки нащърбени прозореца, които не бяха по-широки от две педи, за да не пропускат студа; на единия, стъклото дори липсваше, без съмнение отнесено от някой силен вятър. Газените лампи бяха пуснати в долната част на къщата, което означаваше, че Тереза бе получила второто ѝ писмо, което съдържаше датата на пристигането им, и бе решила да ги чака. Дали това посрещане показваше, че майка ѝ, ѝ е простила? След като вече бе толкова близо до срещата с майка си, която бе напуснала, Франи изпита тревога. Тя се опита да запази самообладание и почука на вратата.

Отвътре се чуха стъпки, придружени от смотолевена ругатня, след което лампата на верандата светна. След миг предната врата се отвори.

Франи се стъписа. Последните седем години не се бяха оказали милостиви към майка ѝ. Смъртта на съпруга ѝ Майкъл бе оставила

своя отпечатък върху Тереза — косата ѝ напълно беше побеляла, а тя се бе прегърбила, сякаш под тежестта на стовареното ѝ от живота бреме. На шейсет години тя вече изглеждаше като старица.

Очите на Франи се напълниха със сълзи.

— О, мамо! — Тя пое слабото кокалесто тяло на майка си в обятията си. Копнееше да се реваншира за годините, които бе пропуснала.

Но Тереза, която по принцип не си падаше по изразяването на емоции, задържа дъщеря си само за няколко секунди, след което се отдръпна.

— Да не се размекваме, детето ми. — Тонът ѝ беше тих и груб.

Франи не се надяваше на точно такова посрещане, но скри разочарованието си.

— Е, мамо — каза Франи с пресилена бодрост, като се опита да се престори, че това е някакво щастливо семейно събиране. — Време е да се запознаеш с внучката си. — Тя се обърна леко назад, където стоеше детето ѝ. — Ето я къде се крие. Това е Кара.

Кара застана срамежливо до майка си, прикрита зад полата ѝ. Старата жена я погледна с безразличие.

— Значи това е момичето — заяви студено, с нотка на презрение. Нямаше и следа от интерес или любопитство, каквито бе очаквала Кара. На идване във влака и на кораба разни непознати я погалваха и ѝ даваха бонбони. И от баба си очакваше нещо подобно. Но вместо това жената просто отстъпи назад и каза: — По-добре влизайте на топло. Не искам после цяла седмица да бавя болно дете.

Уплашена, Кара погледна към майка си. Надяваше се, че ще си тръгнат още сега и ще се приберат у дома. Вместо сърдечна и гостоприемна, баба ѝ беше стара и зла. С разрошената си сива коса, студените очи и прегърбената стойка тя напомняше на Кара за някоя вещица от приказките. При мисълта момичето неволно потръпна и стисна още по-здраво ръката на майка си. Ако знаеше какво я очаква, никога нямаше да се съгласи да дойде.

Бе минало малко повече от седмица, откакто майка ѝ я попита дали иска да се отпрати на малко приключение. Кара слушаше с интерес, докато майка ѝ описваше пътуването. Обясни ѝ, че ще отидат в Ирландия на гости на баба ѝ. Кара, която винаги бе искала да узнае повече за роднините си, намери идеята за чудесна.

Единственият недостатък беше, че се налагаше да се раздели с Дани за известно време, но тъгата ѝ бе компенсирана от вълнението покрай предстоящото пътешествие. А и по пътя щеше да види и преживее много нови неща. На гара Юстън беше оживено, шумно и горещо, пълно с плачещи жени — изпращачки и посрещачки — и със сериозни мъже. Последва дълго пътуване с влак от Лондон, с всичките му гледки, звуци и миризми. За любопитно дете като Кара то беше като рай.

Но вече пристигнали тук, вълнението ѝ се бе изпарило. Макар майка ѝ да продължаваше да се усмихва, Кара усещаше, че дълбоко в душата си тя също не е много щастлива от положението.

Още щом влязоха, Кара сбърчи нос. Из къщата се носеше онази отчетлива миризма на стари хора и котки. В същия миг една хърбава черна котка се отърка в краката на Кара. Тя се наведе да я погали по гърба, но животното отскочи разярено. Зелените му очи проблеснаха, то изви гръб и изсъска предупредително.

Като чу звука, баба ѝ се обърна със смразяващ поглед.

— Остави я, дете. Работата ѝ е да хваща мишки, не е за игра.

Кара искаше да каже, че не е направила нищо на котката, но реши да си замълчи.

Франи се намръщи при грубите думи на майка си.

— Искаш ли да си тръгнем? — попита тя. — Само кажи, и се махаме.

— Казах, че ще се погрижа за детето ти — рече равно Тереза, — и ще спазя обещанието си.

Кара наблюдаваше двете жени с ококорени очи. Не разбираше много от казаното, но усети, че майка ѝ и баба ѝ не се разбират особено.

Като видя втренчения поглед на Кара, Тереза я изгледа остро.

— А ти какво зяпаш?

Кара преглътна тежко, прекалено уплашена, за да отвърне. Майка ѝ я прегърна закрилнически и я приближи към себе си.

— Остави я, мамо — рече уморено.

Старата жена изсумтя шумно и излезе трмаво от стаята, оставяйки Франи и детето ѝ сами. Кара погледна майка си.

— Тук ли ще ме оставиш? — изскимтя уплашено.

— О, Кара — въздъхна дълбоко Франи. — Да, скъпа, съжалявам, наистина трябва да те оставя. — Като видя тревогата, изписана върху лицето на дъщеря си, тя бързо добави: — Обаче ще е само за кратко, обещавам. А и — кимна към кухнята — а и тя не е толкова лоша, колкото изглежда. — Последните думи не бяха изречени много убедително.

Откъм кухнята се чу дрънчене на тенджери, последвано от приглушена ругатня. Торфът в огъня съскаше и пращеше. Сърцето на Кара заби учестено.

— Мамо? — прошепна. — Не мисля, че искам да остана тук.

Кара видя как очите на майка ѝ се насълзиха.

— О, скъпа! — Тя падна на колене и прегърна детето силно. Кара почти изпита болка от натиска, но не искаше да бъде пусната. — Знам — каза накрая, а думите ѝ бяха приглушени от косата на дъщеря ѝ. — И аз не искам да те оставя тук. Но нямам избор. — Тя пусна Кара и я погледна в очите. — Разбираш това, нали, скъпа?

Кара не разбираше. Но не искаше да вижда обичната си майка нещастна, затова се опита да прояви смелост, като заяви някак тържествено:

— Да, мамо.

Беше възнаградена с усмивка.

— Благодаря, миличка — рече през сълзи майка ѝ. — Благодаря, че улесняваш нещата.

Денят беше дълъг и тежък, така че Кара бързо заспа. Франи остана за малко в тясната спалня, гледайки спящата си дъщеря. Тя самата се чувстваше изтощена и копнееше да се пъкне в леглото до детето си, но първо трябваше да говори с майка си. Тази вечер гневът и ненавистта на Тереза бяха очевидни и Франи разбираше, че трябва да затоплят отношенията си, дори и само за да е сигурна, че през следващите няколко седмици старата жена няма да си излива омразата върху Кара. Със свито сърце тя отиде да поговори с майка си.

Долу в малката всекидневна Тереза гасеше с вода последната жаравя в огнището. Стаята вече изстиваше. Франи придърпа шала около раменете си и се приготви да се помири с майка си.

— Искаш ли да направя още чай, мамо?

Тереза изсумтя.

— Ако пия още малко, цяла нощ ще ставам до тоалетната.

Зад гърба на майка си Франи завъртя очи. И на нея самата не ѝ се пиеше чай — беше просто претекст да седнат заедно. Но за майка ѝ беше типично да не схване предложението за мир. Тя реши да предприеме по-директен подход.

— Може ли да спреш да шетаеш за пет минути и да поговориш с мен?

— Какво има да си говорим?

Франи настръхна.

— Ами може би ще е хубаво да ми разкажеш малко за баща ми...

Тереза се извъртя към нея.

— За баща ти ли? За него да ти разкажа значи? Заминаването ти му разби сърцето. Уби го така, както ако го бе застреляла между очите. — Франи пое рязко дъх, но майка ѝ не бе свършила. — Осем години без никаква вест от теб, а като ти потрябва услуга, се обаждаш. Не си се променила, нали? Все същата егоистка.

Сълзи запариха в очите на Франи.

— И ти не си се променила, мамо — рече горчиво. — Все още гледаш да ме унижиш при първа възможност.

— Някой трябва да влее мозък в дебелията ти катуна.

Майка и дъщеря се спогледаха свирепо, както го бяха правили много пъти през годините.

Първа Франи отмести поглед. С болезнено разочарование разбра, че усилията ѝ са напразни. Тази вечер нямаше да се стигне до никакво помирение.

Тя стана.

— Късно е и трябва да си почина. Утре ще тръгна рано, със сигурност, преди да си се събудила.

Нарочно наблегна на последната част, за да накара майка си да разбере, че скоро няма да се видят. Надяваше се да я подтикне към сдобряване, но майка ѝ само заяви:

— Добре. Само се постарай да кажеш на онова хлапе да се държи послушно, след като си тръгнеш.

Франи се опита да се застъпи за дъщеря си.

— Кара е добро момиче. Няма да ти създава проблеми.

Тереза се усмихна накриво.

— Тогава значи не се е метнала на теб, както се боях.

[1] Обширен пустинен полуостров в графство Голуей, Западна Ирландия. — Б.пр. ↑

[2] Тревисто растение с пухести, подобни на памук цветове, което се среща в блатистите местности. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Кара се събуди сама в леглото — за пръв път, откакто се помнеше. Отначало не разбра къде се намира. Обикновено се събуждаше сред звуците, долитащи от оживените улици на Ийст Енд. После си спомни всичко за предишния ден — дългото пътуване, срещата с ужасната си баба, която, изглежда, я мразеше. Като се огледа, забеляза, че вещите на майка ѝ ги няма. Момичето внезапно се паникьоса. Не можеше да остане тук сама. Може би ако побързаше, щеше да хване майка си, преди да си е тръгнала.

Кара се облече и се втурна от спалнята надолу по стълбите, където чуваше, че се приготвя закуска. Но щом стигна в кухнята, откри там само баба си, която слагаше масата. Като я чу, Тереза я погледна. Двете се изгледаха една друга за момент — старата жена и момичето. Кара бе прекалено уплашена, за да попита къде е майка ѝ. Но жената явно усети въпроса ѝ, защото каза:

— Вече си тръгна.

Грубият ѝ тон изпълни Кара с отчаяние. Тя почувства как губи всяка надежда. Сега беше затворена тук с тази ужасна жена, далеч от единствените хора, за които милееше — майка ѝ и Дани. Не усети сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, докато баба ѝ не изцъка:

— Спри да цивриш, дете, и си изяж закуската. Няма нужда от всички тези сцени заради няколко седмици...

Понеже не искаше да излага майка си, Кара положи всички усилия, за да спре да плаче. Като подсмръкна шумно за последно, тя заби нокти в меката длан на ръката си и седна на кухненската маса. Подът беше неравен и масата леко се клатеше, но Кара не посмя да се оплаче. Тереза тупна една купа пред нея и започна да ѝ сипва гореща овесена каша.

Кара погледна храната втрещено. Най-много от всичко на света мразеше каша — този сив и слузест бъркоч.

— Може ли да ям хляб и конфитюр?

— Защо?

— Защото не обичам овесена каша — отвърна Кара шепнешком.

— Ще ядеш каквото ти се сложи или изобщо няма да ядеш.

Баба ѝ седна на масата и започна да тъпче кашата в устата си, с което сложи край на дискусията.

Кара обмисляше дали да се откаже от яденето в знак на протест заради грубиянските маниери на жената, но беше толкова гладна, че неохотно взе лъжицата си, гребна малко от кашата и я опита. Беше се приготвила за обичайния воднист лепкав вкус, но остана изненадана. Изяде още една лъжица, този път по-голяма.

— Хубава е — отбеляза тя. — Обикновено има друг вкус.

Баба ѝ не я погледна.

— Вероятно са ти я правили с вода. Тази е с мляко. Наоколо има достатъчно крави, така че няма недостиг на мляко и сирене.

— Харесва ми — обяви Кара.

Не бе сигурна дали си въобразява, но ѝ се стори, че видя нещо като следа от усмивка по лицето на баба си. Но сигурно грешеше, защото след миг нямаше и помен от нея. Старата жена бутна един буркан с мед през масата.

— Сложи си малко вътре, ако искаш. Става по-сладко.

Кара я послуша и откри, че баба ѝ е права — кашата наистина стана по-сладка.

— Благодаря. Много е вкусно.

Този път обаче ентусиазмът ѝ бе потушен с изсумтяване. Каквото и да бе причинило краткото примирие в атмосферата, то приключи и през останалото време се храниха в мълчание.

След закуска Тереза разведе Кара из колибата и околностите, като ѝ обясни как предпочита да се върши работата и какви са задълженията на Кара. На светлината на деня Кара видя колко близо се намираха до ръба на крайбрежните скали. В Ийст Енд до тях живееше голяма ирландска общност и от тях бе чувала да описват родината си като място със зелени полета и тучна природа, но тук обстановката беше мрачна и запустяла.

Тереза ѝ обясни, че колибата ѝ е повече от достатъчна.

— Рядко ходя в града. Всичко, от което се нуждая, е точно тук. — Тя посочи към зеленчуковата градина, където отглеждаше картофи,

праз и зеле, и показа на смаяната Кара как се вадят моркови от земята.

Имаше една коза, вързана от страни на къщата, както и кокошарник, от който събираха яйца. Тя остави Кара да вземе едно и момичето се ококори, като почувства в дланта си топлината на прясно снесеното яйце.

Ако Тереза възнамеряваше да отвлече вниманието на Кара от мисли за майка ѝ, планът бе успял. С всички нови преживявания тя не бе имала време да помисли за това, че е оставена сама. Но щом свършиха с обиколката, Тереза обяви, че ще отиде до селото.

— Ходя само веднъж седмично за брашно и други такива, както и за да разбера какво става по света. Минавам и през пощата. Там ще пристигат писмата на майка ти, а ако има някакви съобщения за мен, също ще са там.

Понеже никой не трябваше да узнава местонахождението на Кара, тя щеше да остане сама в колибата.

— Срамота е да те оставям сама, при условие че ти е първи ден тук и тъй нататък. Но днес е денят, в който трябва да ида, иначе ще изпратят някого, ако не се появя. Но не се бой — ще ти заръчам някои задачи, които да свършиш, докато ме няма, за да не ти идват наум разни бели.

След половин час, малко преди девет сутринта, старата жена се запъти към селото, а Кара се зае с домакинската работа. Трябваше да измие съдовете от закуската, да оправи леглата и да изчисти, а после — да набере и приготви зеленчуците за вечеря.

Кара работи усилено цяла сутрин. Към обяд вече умираше от глад. Баба ѝ още не се бе върнала, а не смееше да рискува да вземе храна, без да е питала. След един час, след като бе свършила всичката къщна работа, тя излезе и започна да вади морковите за вечерята. Правеше това, което ѝ бе показала старицата, но се оказа по-трудно, отколкото изглеждаше.

Към два часа вече щеше да припадне от глад, гърбът я болеше, пръстите ѝ бяха червени и разранени от студа, а баба ѝ още я нямаше. Реши, че чаша вода може да залъже корема ѝ, затова отиде в кухнята и седна на масата да я изпие. След пет минути, почувствала се малко по-добре, тя реши пак да излезе навън. Но щом стана, кръвта нахлу в главата ѝ и от замайването чашата се изплъзна от ръката ѝ и се разби на пода. Като видя бъркотията, момичето разбра, че трябва да почисти.

Но ѝ бе много лошо и беше изморена. Ако можеше да полегне само за мъничко.

Препъвайки се, тя се добра до малката всекидневна и легна на дивана. Вълнената му материя бе бодлива и неудобна, но Кара бе прекалено изтощена, за да ѝ обърне внимание. На облегалката на дивана имаше метнато едно одеяло, чиято цел най-вероятно бе да скрива окаения му вид. Тя го придърпа върху себе си. Сви се на топка и заспа.

Събуди я грубо разтърсване от нечия ръка. За втори път този ден тя се събуди объркана и замаяна. Отне ѝ няколко секунди да фокусира погледа си и като видя яростното лице на баба си, изведнъж напълно се събуди.

— Ти, лошо дете такова! — развилня се Тереза. — Как смееш да ми заспиваш, когато не си извадила почти никакви зеленчуци и си оставила кухнята в това състояние? — Кара искаше да обясни, но старата жена не ѝ даде този шанс. — Бях права за теб значи? Ти си мързелива егоистка, нали? Същата като майка си.

На Кара ѝ дойде в повече. Можеше да приеме нападките относно собствените си способности, но нямаше да позволи на Тереза да обижда майка ѝ.

— Как можеш да кажеш, че съм мързелива! — избухна тя. — Да не съм ти робиня? Ще пиша на майка ми и всичко ще ѝ кажа! Тогава тя ще дойде и ще ме вземе оттук! Защото тя е сто пъти по-добра от теб!

Но баба ѝ просто вдигна рамене.

— Прави каквото щеш. Не те спирам.

Тя излезе от стаята. Кара се загледа след нея, чувствайки се самотна и приклецена като в капан. Със сигурност майка ѝ никога нямаше да я остави сама тук, ако знаеше колко ще ѝ бъде зле.

Следващите няколко дни изминаха почти по същия начин като този. Признаците на сърдечност у старата жена, които Кара бе забелязала през първата сутрин, бяха изчезнали. Макар да се опитваше да бъде послушна, да върши къщната работа, да казва молитвите преди хранене и преди лягане, баба ѝ явно вече си бе наумила, че не може да ѝ се има доверие.

В края на седмицата Кара написа на майка си писмо, в което ѝ разказа колко лоши са нещата в колибата. С ограничените ѝ умения да пише правилно не се получи кой знае какво. Но успя да изрази как се чувства.

Щом свърши писмото, тя го прочете отново. После го скъса и го изхвърли в кошчето. Ако майка ѝ прочетеше колко е нещастна, само щеше да се разтревожи. А колкото и да ѝ бе тежко, Кара не искаше да причинява на майка си допълнителни грижи. Затова написа друго писмо, в което ѝ разказа за всички нови неща, които бе правила и видяла. Когато го прочете, реши, че то звучи така, сякаш е много доволна от престоя си. Притеснена, да не би да изглежда, че ѝ е прекалено забавно, момичето призна на майка си колко много ѝ липсва тя. „Пиши ми кога се връщаш — написа в заключение. — Дано да е скоро!“

Запечата писмото и залепи отгоре една от марките, които ѝ бе дала майка ѝ. После го даде на старата жена да го пусне.

— Не съм написала нищо лошо за теб — почувства се длъжна да отбележи.

Баба ѝ изсумтя.

— Не ми пука, даже да си ме изкарала самия дявол.

Когато възрастната жена тръгна към селото, Кара стисна палци с надеждата баба ѝ да спази обещанието си и да пусне писмото.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През целия път обратно до Англия Франи бе разяждана от вина. Тръгна си рано, преди да се е събудила Кара, понеже се боеше, че ако почнат да се сбогуват, ще се разплаче и ще промени решението си. Застанала в предната част на кораба, където леденото Ирландско море хвърляше пръски в лицето ѝ, тя сериозно се замисли над идеята да се върне. Но дълбоко в сърцето си Франи знаеше, че няма сили да се откаже от холивудската си мечта. Колкото и трудна да беше раздялата с дъщеря ѝ, просто не можеше да обърне гръб на шанса да стане кинозвезда, за който винаги бе копняла. Убеждаваше себе си, че намерението ѝ не е съвсем егоистично, защото ако успееше, щеше да е богата и тези пари щяха завинаги да променят живота и на двете им и щяха да ѝ позволят да даде на Кара всичко, което винаги е искала.

Франи остана в Англия само един ден, преди да замине за Америка, но за нея това бяха най-самотните двайсет и четири часа. Беше се изнесла от къщата на Ани, като ѝ каза, че се връща в Ирландия. Мразеше да лъже, но предпочиташе да запази в тайна добрия си късмет. Хората бяха завистливи и не ѝ се искаше познатите от миналото ѝ да разправят наляво и надясно за живота ѝ на самотна майка. Докато се появяше в някой филм, най-вероятно никой в Ийст Енд вече нямаше да я помни. Залагаше на факта, че ако хората не очакват да видят лицето ѝ, няма да я разпознаят.

Не беше лесно да се сбогува с Ани и децата ѝ. Франи винаги щеше да е благодарна на жената, която ѝ бе помогнала в най-трудния момент, а през последните години семейство Конъли бяха и нейно семейство. Но нямаше смисъл да мисли постоянно за миналото. И двете жени бяха усетили как се отдалечават една от друга през изминалите няколко месеца, така че никога нямаше да е същото като в началото. Между тях бе застанал мъж и Ани бе направила избора си да бъде с Лиъм. Той се пренесе у тях в деня, когато двете с Кара заминаха.

Франи прекара последната си нощ в Лондон в една мизерна квартира в Пилмико^[1]. На следващия ден, когато тръгна за летището с

малкия кафяв куфар, побрал всичките ѝ най-необходими вещи, тя се зарече да работи възможно най-усилено, за да стигне до върха.

Първото впечатление на Франи от Холивуд бе точно толкова бляскаво, колкото си го бе представяла. Тя летя със самолетната компания „Пан Ам“ и въпреки липсата на лукс в туристическата класа, остана като хипнотизирана от цялото преживяване — от рева на двигателите при излитането до стюардесите с красиви прически, които сновяха напред-назад между седалките в светлосините си униформи. На летището в Лос Анджелис сградата от стъкло и хром ѝ се видя като свръхмодерно изобретение. Като излезе отвън, усети топлината на вечерта върху кожата си, видя палмите, които се редяха покрай тротоара, и разбра, че се намира толкова далеч от Ийст Енд, колкото винаги се бе надявала да се добере.

След тази мисъл нещата започнаха да вървят зле. Тя постоя там известно време, завря от жегата във вълнената си жилетка, докато най-накрая разбра, че от студиото не са изпратили кола за нея, затова се налагаше да вземе такси. Таксиметровият шофьор бе повече от дружелюбно настроен и когато научи, че тя е дошла да си опита късмета в киното, той настоя да мине покрай прочутия надпис „Холивуд“. С най-голямо удоволствие ѝ разказа, че това е мястото, където през 1932-ра се е самоубила провалилата се млада звезда Пег Ентуисъл.

— Скочила от буквата „Х“, можеш ли да повярваш? — Той поклати глава, сякаш инцидентът не се поддаваше на обяснение. — Сега да не вземеш и ти да направиш някаква такава глупост, кукло? — Той намигна на Франи от огледалото за обратно виждане. — Ако нещата не потръгнат, хитруша като теб винаги може да си намери някой тъпак, който да ѝ върви по гайдата.

После я остави пред хотел „Сънсет Лодж“. Чак когато се опита да я таксува на цената на малко състояние, Франи забеляза, че таксиметровият апарат не е бил включен по време пътуването. Тя му даде колкото можа и той си тръгна доволен. Франи разбра, че са ѝ одрали кожата, но нямаше сили да възразява — просто си отдъхна, че е стигнала до хотела. Само дето това не бе точно хотел, а занемарен мотел. Стаята на Франи се състоеше от единично легло с матрак на

буци и чаршафи, които изглеждаха прашни и изцапани с нещо, което приличаше на кръв. Дори през затворения прозорец се чуваше трафикът по трилентовата магистрала, която минаваше покрай фасадата на сградата. Зад мотела имаше басейн, който бе източен преди месец и сега дъното му бе покрито с бирени бутилки и кафяви книжни торби.

Макар да бе изтощена, вечерта Франи не можа да заспи. Всичко беше толкова по-различно от Англия. Като начало, беше много горещо, дори през нощта. Имаше малък шумен вентилатор на тавана, но той не помагаше много, а тя не смееше да отвори прозорците, защото стаята се намираще на приземния етаж и през цялото време край нея се движеха минавачи, които говореха и се смееха гръмогласно, все едно бяха пияни. И хората бяха различни — бяха груби, надменни, сякаш нямаха време за нея. И храната — е, и тя беше странна, но в положителен смисъл. Беше също така и евтина. За вечеря отиде до някаква закусвалня в съседство, седна на една маса, където ѝ дадоха пластмасово меню с главозамайващ асортимент от ястия, придружени с малки снимки. Тя си поръча пържено пиле с качамак и ягодов млечен шейк. За десерт изяде огромна порция ябълков сладкиш и ванилов сладолед заедно с още един шейк. Свикнала с недостига на храна в Англия, сега ѝ се стори, че е попаднала в рая. Първото нещо, което щеше да направи, когато дойдеше Кара, щеше да е да я заведе на вечеря, реши тя.

На следващата сутрин Франи взе такси до огромното студио на „Джунипър“. То се намираще на Гауър стрийт, южно от Сънсет булевард и на една пресечка от „Парамаунт“. Докато минаваше през портала, тя си помисли за всички звезди, които бяха минали по същия маршрут преди нея, и отново я обзе трепетно вълнение от факта, че се намира в Холивуд. Размерите на мястото я оставиха без дъх. Ако студиото на „Джунипър“ в Елстри приличаше на село, то това в Холивуд беше колкото цял град. Първата ѝ среща щеше да се състои в административната сграда — но не можеше да отиде до там пеш, а трябваше да я заведе един шофьор с количка за голф. Докато се придвижваха между снимачните площадки, те минаха покрай пирамидите на Древен Египет, жилищата на Ню Йорк, бистрата на Париж и баровете на Дивия запад. Франи наблюдаваше със смаян поглед сменящите се декори — макар че малко се разочарова, като

видя, че сградите представляват просто кухи обвивки с липсващи стени и без обзавеждане. Това развали част от магията.

Административната сграда беше построена през двайсетте в стил „арт деко“. Тя бе висока, изградена от бял мрамор, с идеално извити кули и дълги, тесни прозорци. Вътре обстановката беше традиционно елегантна — навсякъде с махагонови мебели и свежи цветя. Впечатляващи костюмирани мъже обикаляха важно наоколо, следвани плътно от красиви момичета с прилепнали поли и тесни пуловери, притискащи папки до пищните си бюстове. Всички изглеждаха заети и важни.

Преди да дойде в Холивуд, Франи писа на продуцента Клифърд Уокър, напомняйки му за предстоящото си пристигане в града. Той ѝ бе оставил бележка в „Сънсет Лодж“ да отиде в студиото и да се срещне с кастинг директора в „Джунипър“ — Лойд Креймър. Лойд работеше в „Джунипър“ откакто се помнеше. Той беше интелигентен, практичен мъж с физиономия на лисица. Беше на петдесет и една години и се нареждаше сред най-влиятелните хора в студиото. Носеше му се славата на педантично честен, но също и коравосърдечен. Ако някой актьор не се представеше добре, изритваше го — без значение колко пари е спечелил за компанията в миналото.

Сред удобството на кабинета си Лойд разгледа най-новото попълнение на „Джунипър“ и се опита да я прецени.

— Ти си от момичетата на Клифърд, нали?

Франи кимна отривисто. Макар да не бързаше скоро да се види с Клифърд, той бе единственият ѝ познат, затова тя се зарадва, че споменаха името му.

— Да, тъкмо той ми предложи да се явя на пробни снимки.

— Хм. — Всъщност кастинг директорът не бе впечатлен. На Клифърд му се носеше репутацията, че използва положението си, за да спи с кандидат-актрисите. Самият Лойд бе семеен и нямаше време да използва този принцип в кастингите, които провеждаше. Бе прегледал снимките на Франи Хийли — тя може и да притежаваше нещо, но нямаше да я пробутва, докато сама не се докажеше. — Ами да видим тогава дали те бива да работиш в този град.

Лойд ѝ даде да разбере, че няма да е лесно да стане звезда. Имаше много неща, които Франи трябваше да промени в себе си — първото бе името.

— Изобщо не става. Никой няма да запомни име като Франи Хийли. — Той помисли над проблема за момент. — Не може Франи да е истинското ти име. От какво е съкратено?

— Франсис.

Лицето му се проясни.

— Франсис. Мм, това е по-добре. Сега, каква фамилия ще подхожда на Франсис? Нещо ирландско, но може би с малко повече класа... — Той отново се замисли. — Какво ще кажеш за Фицджералд? — Без да дочака отговора ѝ, добави: — *Франсис Фицджералд*. Да, харесва ми. Ти какво ще кажеш?

— Звучи страхотно.

Нямаше никакво намерение да възразява. Бе готова да го слуша за всичко. Следващата точка от дневния ред беше външният ѝ вид. Накара я да застане по средата на стаята, а той се разходи край нея, преценявайки всеки сантиметър от фигурата ѝ. Нямаше сексуален подтекст в начина, по който я оглеждаше, беше точно както баща ѝ би оглеждал някое теле на пазара, преди да реши дали да го купи. Тя едва ли не очакваше той да се приближи, за да ѝ провери зъбите.

След щателния оглед Лойд заяви, че от естетична гледна точка всичко му изглеждало доста добре — „само носят можеше да е по-малък, но засега мисля, че и така ще свърши работа“, — но че определено трябва да боядиса косата си.

— Руса ли? — попита тя с надежда, представяйки си се като красивата и изискана Грейс Кели. Но всъщност знаеше, че не би могла да постигне този вид — беше доста по-закръглена и естествена.

— В никакъв случай! — Той се замисли. — По-добре някакво по-наситено червено, цветът да е по-ярък от този в момента, за да се доближим малко до вида на Морийн ОХара. Да, червеното ще е добре. Ще те изпратя при нашия фризьор. Трябва да направим нещо и по въпроса с дрехите ти.

Франи се погледна, изненадана от забележката му. Беше се постарала за днешния ден и се бе облякла с най-хубавия си тоалет — спретнат костюм в тревистозелен цвят, съчетан с шапка без периферия,

нахлупена върху главата ѝ. Беше ѝ останал от едно представление в клуб „Виктори“.

— Зеленият цвят ти подхожда идеално — обясни Лойд, — но костюмът очевидно е евтина имитация. Трябва да те обзаведем с нещо по-хубаво, преди да си се появила по вестниците.

Следващото нещо, с което трябваше да се прости, беше акцентът — директорът може ѝ да искаше от нея да изглежда като ирландка, но не можеше да я остави да звучи така — „половината от хората няма да разберат и думичка от това, което казваш“. Според него тя трябваше да звучи по-неутрално и изразително, като Одри Хепбърн.

— Това проблем ли е?

Франи, вярна на имитативните си способности, отговори със, според нея, перфектен средноатлантически акцент:

— Не е никакъв проблем.

Той кимна сериозно.

— Добре. Но нашият говорен терапевт ще подобри произношението ти.

Най-накрая той поиска да узнае повече за личния ѝ живот, дали има нещо забележително или специално около нея.

— Винаги е добре агентите ни да разполагат с нещо, с което да работят, нещо, което да представят на медиите. И тъй, има ли нещо специално, което трябва да знам?

— Не мисля.

Лойд въздъхна, очевидно подразнен, че трябва всичко да върши сам.

— Ами семейството ти? Трябва да имаш близки в родината си?

— Ами... — Франи се поколеба, не бе сигурна дали да сподели информацията за Кара, след като знаеше как бе реагирал Клифърд. Но какво друго можеше да каже? — Имам момиченце. Тя скоро ще навърши седем години.

Усмивката на Лойд леко помръкна.

— О? — Взе да рови из документите пред себе си, сякаш търсеше нещо важно, което бе пропуснал. — Значи си омъжена?

— Не.

Надеждата се върна в очите му.

— Вдовица от войната?

— Не.

— Тогава?

— Случи се, когато бях на седемнайсет. — Тя сведе поглед, потънала в срам, задето изповядваше миналите си провинения пред този важен мъж. — Мислех, че той ще се ожени за мен, но... — Тя не довърши.

— Разбирам. — Лойд въздъхна и остави тефтера, в който прилежно си водеше записки. — Виж, скъпа, ще бъда откровен с теб. Готвим те да те представим на света като млада романтичка. Това с детето няма как да се впише в този образ. — Последва пауза. — Къде е малката сега?

— В Ирландия. При майка ми.

Лойд се поотпусна.

— Е, това звучи добре. Холивуд — изпуфтя той — изобщо не е мястото за хлапета. Сигурен съм, че на нея ще ѝ е по-добре при баба ѝ. Не мислиш ли?

Франи знаеше какъв е правилният отговор.

— Вероятно сте прав — рече нещастно.

— А това означава, че няма причина да споменаваш момичето пред медиите. Или пред когото и да било друг. В този град плъзват всякакви клюки. Уж кажеш на някой доверен човек, а после изведнъж всички ти знаят историите. — Той замълча за момент. — След което се налага да си хванеш първия самолет за Англия с разрушени мечти. А ти не искаш да стане така, нали?

Леден страх скова Франи. От това се страхуваше най-много — да ѝ отнемат тази златна възможност. Но ако се съгласеше с него, тогава какво щеше да стане с Кара? Трябваше да се отрече от собственото си дете. Нямахше да е добра идея да доведе дъщеря си тук, ако щеше да лъже за съществуването ѝ.

Но нямахше да е точно лъжа, успокои се тя. А само премълчаване на информация. И Лойд вероятно имаше право — Холивуд не бе място за дете. Поне не в този момент, когато тя едва започваше. Щом станеше известна, щеше да е различно. Тогава можеше да направи всичко.

— Сигурно сте прав — рече накрая.

— Добре — каза Лойд рязко. — Тогава всичко е уредено. Ти си млада, неомъжена жена, току-що пристигнала в Холивуд, преследваща мечтата си да бъде звезда. Не е много оригинално, но ще свърши

работа. — Той я погледна проникателно. — И като казах млада — нали си била на седемнайсет, когато си забременяла, а детето е сега на?

— Седем.

— Значи това прави, колко, двайсет и четири години?

— Другия месец ставам на двайсет и пет.

Той пак се намръщи.

— Това също ще е проблем. Трябваш ни по-млада, например... Ами, да речем, на двайсет и една. — Той присви очи.

— Можеш да минеш за толкова, нали?

Да, съгласи се тя; разбира се, че можеше. След всички други лъжи това беше най-малката ѝ тревога.

След тази среща Франи подписа с „Джунипър“ договор за 100 долара на седмица и стана един от членовете на звездната им група. Филмът, за който Клифърд я гласеше, бе отложен, което малко я разочарова, но Лойд каза, че имат нещо друго за нея. Беше малка роля, не толкова съществена като тази, която ѝ бяха обещали, но бе някакво начало и шанс да се докаже. Снимките трябваше да започнат следващата седмица и тя затръпна в очакване.

[1] Квартал в Централен Лондон. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кара се затича по едва забележимата пътека, напредвайки все по-навътре в гората. Зад нея пукаха съчки и шумоляха листа, което бе доказателство за онова, което вече бе разбрала — някой я следваше. Но момичето не се тревожеше. Тя беше бърза като дивите зайци, които бягаха из района на Голуей, хитри като лисиците, които ги преследваха. През изминалите няколко месеца бе опознала всяко кътче от горите на Конемара, тъй като идваше тук всеки ден, след като свършеше с домакинските си задачи и уроците. Никой не можеше да я хване.

Докато се навеждаше под надвисналите клони на един чинар, тя хвърли поглед през рамо. В този миг на разсеяност пропусна да види един дънер на наскоро паднало дърво и се спъна в него. Бързо се изправи и пак се стрелна напред, но моментната грешка ѝ струваше ценно време, което позволи на преследвача ѝ да я настигне. Понеже стъпките зад нея приближаваха, а нямаше повече ъгълчета, където да се шмугне, тя нямаше друг избор, освен да се скрие зад ствола на един дъб.

След малко стъпките на анонимната ѝ сянка се забавиха. Кара устоя на порива да надникне.

— Хей? — Гласът иззвъня сред тишината на гората и подплаши няколко птици от дърветата им.

Беше женски и принадлежеше на дете, не на възрастна жена. Кара се отпусна малко.

— Хей? — извика отново гласът, този път с нотка на безнадеждност. — Тук ли си? — Пауза. — Просто... ами не познавам добре този район. Тръгнах след теб и сега, нали разбираш, нямам представа как да се върна, освен ако не ми покажеш пътя. — Още една пауза, преди момичето да добави с почти разплакан глас: — Затова, ако си тук някъде, може ли да се покажеш? Моля те.

Уверена, че надмощието е на нейна страна, Кара пристъпи иззад дървото. Веднага забеляза, че другото дете е почти на нейната възраст, но приликите им свършваха дотук. Непознатата носеше красива

памучна розова рокля и бели, лъскави лачени обувки с бели чорапи, а светлата ѝ коса бе вързана на две опашки с панделки с цвета на роклята. За разлика от нея, Кара приличаше повече на момче. През двата месеца, откакто бе дошла в Конемара, тя почти се бе превърнала в диваче — носеше панталони, когато ѝ скимнеше, а косата ѝ бе отрязана късо. Приличаше на момче от бандата на Дани в Англия и се гордееше с този факт. Това момиче не можеше да се мери с нея нито по сила, нито по бързина.

— Коя си ти? — попита Кара. — И защо тичаше след мен?

— Казвам се Алиша и съм от Дъблин — обясни момичето. — Мама скоро ще ражда и понеже съм във ваканция, за да не ѝ се пречкам из краката, ме изпрати за малко у сестра си и мъжа ѝ. Те нямат деца и аз умирам от скука сама. Видях те тук вчера и онзи ден. Мислех си, че може да си поиграем.

Последните ѝ думи бяха изречени като молба. Кара знаеше как се чувства момичето — липсваха ѝ Дани и приятелите от предишния ѝ дом и щеше да се радва да си намери съмишленик в игрите. Но нещо я накара да се поколебае. Никой не трябваше да узнава за нея, което означаваше, че не бива да разговаря с никого. Беше едно от правилата на баба ѝ — като това да не се прибира следобеда, защото при Тереза имаше една жена на гости. На Кара не ѝ бе разрешено да се връща в колибата, докато не си тръгне непознатата. Не че гореше от желание да стои в онова ужасно мухлясало място, но ѝ бе неприятна мисълта, че се срамуват от нея и че никой не бива да знае за съществуването ѝ.

— Е? — настоя момичето. — Може ли да си играем?

— Не съм сигурна.

— Защо?

Кара прехапа устни.

— Защото никой не трябва да научава за мен — обясни тихо.

Алиша се намръщи, объркана.

— Как така?

— Не мога да ти кажа. Тайна е.

Кара изведнъж се почувства нещастна. Беше ужасно да е сама и макар да четеше много и да си измисляше игри, с които да се развлича, не бе същото като да има истинско другарче. А сега това момиче щеше да си тръгне, смятайки я за странна или нещо такова.

Но вместо да изглежда отблъсната, Алиша остана впечатлена.

— Аз мога да пазя тайни — заяви. — Ако това означава, че ще можем да си играем.

Кара се изкуши от идеята. Щеше да наруши правилата, но бе толкова самотна. А и какво толкова щеше да стане? Това момиче бе дошло тук за ваканцията, нямаше на кого да разкаже.

Усецайки, че Алиша я наблюдава в очакване на решението, Кара най-накрая кимна.

— Добре, може да си играем. Само ако се закълнеш, че няма да кажеш на никого.

Очите на момичето бяха сериозни.

— Заклевам се. Но първо ми кажи името си.

— Кара. Ще ти покажа как да излезеш от гората. Пътеката лесно се намира и утре може пак да се срещнем там.

— Имам вест от сестра ти.

Тереза цял следобед се канеше да каже на Маги за завръщането на Франи в живота им. Голямата ѝ дъщеря обикновено я посещаваше веднъж месечно, но понеже децата ѝ едно след друго се бяха разболели от дребна шарка, сега идваше за пръв път, откакто Кара бе оставена тук. Тереза дълго размишляваше дали да каже на останалите от семейството за дъщерята на Франи. В крайна сметка реши, че не може повече да я пази в тайна.

Маги не разбра веднага за кого говори майка ѝ. След малко се ококори изненадано и тогава Тереза позна, че се е досетила.

— Франи?

— Точно така — потвърди Тереза. — Писа ми преди известно време.

Маги се облегна назад в стола и кръстоса ръце.

— Нима? И какво иска след толкова време? Най-вероятно пари.

— Маги! — смъмри я Тереза. — Не говори така за сестра си.

— И защо пък не? — отвърна дъщеря ѝ. — Да изчезне така посред нощ и да нямаме ни вест, ни кост от нея цели осем години! Видях мъката, която причини на теб и татко. Плачехте за нея всяка нощ, след като ни напусна. Мисля, че имам пълно право да говоря за нея каквото реша.

— О, стига, скъпа. — Тереза може и да се държеше твърдо пред Франи, но на другите не даваше да кажат и дума срещу нея. — Каквото и да е сторила Франи, тя все още е моя дъщеря и все още е твоя сестра.

— Не ми е никаква сестра. — Лицето на Маги се изви в презрителна усмивка. Годиците не ѝ се бяха отразили благоприятно. Докато повечето жени ставаха по-улегнали и сърдечни от майчинството, тя бе станала по-остра и хаплива като харпия. — Но нищо чудно, че я защитаваш. Винаги си я обичала повече, мамо. Хубавата, талантлива малка Франи, толкова специална, по мнението на всички. Дори на съпруга ми. Но тя се оказа малката уличница, каквато винаги съм знаела, че е. Избяга с онзи работник. Наистина си намери средата.

Тереза се вторачи в голямата си дъщеря, смаяна от злобата в гласа ѝ. Плануваше да каже на Маги за Кара и се надяваше тя да ѝ помогне с отглеждането на детето. Но сега, като усети омразата на Маги към по-малката ѝ сестра, тя разбра, че не може да ѝ каже. Маги нямаше да понесе майка ѝ да се грижи за дъщерята на Франи. Вероятно щеше да предупреди органите на властта и можеха да ѝ отнемат Кара.

Тази мисъл депресира Тереза. Налагаше се да запази тайната за себе си. Ролята ѝ се очертаваше като много самотна.

Старата жена погледна часовника. Кара скоро щеше да се върне, така че трябваше да накара Маги да си тръгне.

— Франи просто пише, че е в Лондон и е добре, това е всичко — рече тихо Тереза. — Вече е късно, сигурно искаш да тръгваш. Чака те дълъг път.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти — посочи към Франи асистент-режисьорът. — Ела с мен.

Развълнувана, Франи последва мъжа на снимачната площадка, която пресъздаваше типичен бар от Дивия запад през деветнайсети век. Беше първият ѝ работен ден за „Джунипър“ и тя имаше малка роля във филма „Проповедникът“ — весел уестърн за един проповедник, който се влюбва в съдържателка на публичен дом, и за перипетиите, докато накрая се съберат. По-голямата част от филма вече бе заснета в Ню Мексико, но режисьорът искаше да заснеме няколко допълнителни сцени в студиото.

Сцената с Франи беше към края на филма. Действието се развиваше, след като проповедникът е бил изгонен от града, а Мадам е в бара с момичетата, където пие и играе карти, опитвайки се да забрави мъжа, когото обича — без да знае, че той тайно се е върнал, за да я вземе. При влизането му в бара Франи — която играеше едно от момичетата на Мадам — го забелязва първа. Ролята ѝ беше да побутне Мадам и да каже: „Май имаш посетител“. Тогавя Мадам се обръща, вижда проповедника и отива при него. Франи разбираше, че ролята не е нищо особено, но пак беше по-добре, отколкото да е статистка без нито една реплика. Освен това щеше да се появи и във финалните надписи като „Момиче от бара едно“. Като за начало биваше.

Както беше по сценарий, група от момичета седяха около една маса, където се смееха и шегуваха с няколко клиенти. Също като останалите, и Франи бе облечена с рокля за канкан на черни и розови райета с надиплена отпред пола, съчетана с дълги елегантни ръкавици и диадема с розово перо на нея. Костюмът много ѝ харесваше, макар да бе с два размера по-голям от нейния и на сценичната дизайнерка ѝ отне дващсет минути, докато го стесни в задната част с безопасни игли. Една от иглите се забиваше в плътта ѝ, но Франи не ѝ обърна внимание — беше твърде развълнувана, че стъпва на снимачната площадка, че ѝ правят грим и прическа, че пробва сценични костюми.

Другите артисти вече бяха на главната маса — три момичета, облечени като Франи, заедно с четирима каубои. Асистент-режисьорът

посочи към най-привлекателния мъж.

— Седни на коляното му — нареди той.

Франи покорно се подчини. Настана лека суетня, докато се уверят, че тя е седнала точно срещу вратата на бара. Когато най-последно остана доволен, асистент-режисьорът отиде да повика звездите.

Каубоят, на чието коляно седеше Франи, беше мъж с пясъчноруса коса и типични американски черти, който току-що бе пристигнал с автобуса от Охайо. Той се представи като Брад и призна, че това също е първият му филм.

— Все трябва да се почне отнякъде, нал' тъй? — обади се той.

Брад беше приятен и дружелюбен и очевидно се опитваше да подхване разговор, но Франи бе прекалено заинтригувана от всичко останало, което ставаше край тях, затова му обърна внимание само от учтивост. Тя се изненада от броя на хората на снимачната площадка. Освен героите с реплики и всички останали статисти, имаше дузина души от екипа, от отговорници за осветлението и озвучаването до оператори и фотографи. Докато чакаха да се появят звездите, горещото ярко изкуствено осветление огря Франи, при което тя взе да се поти под грима си и я заболяха очите. Но нямаше нищо против болката — забавляваше се както никога през живота си.

Най-последно, след още двамадесет минути, звездите се появиха на сцената. Главната героиня беше актрисата Лили Пауъл, която перфектно се вписваше в ролята на Мадам. Понеже бе родом от Тексас, тя имаше лек провлачен южняшки акцент и с платиненорусата си коса и убийствена фигура представляваше джунипърският вариант на Мерилин Монро. Също като Монро, и тя бе станала известна с участието си в ексцентрични комедии, където играеше глупавата блондинка. Франи бе гледала всичките ѝ филми и не вярваше на късмета си, че най-накрая участва във филм заедно с един от кумирите си.

Франи наблюдаваше как режисьорът обсъди с Лили заснемането на сцената, след което я придружи до мястото ѝ и я настани. Звездата се усмихна на актьорите край масата.

— Добро утро — поздрави ги тя. — Надявам се, че не сте ме чакали много.

Щом Лили се настани, я наобиколиха няколко асистенти, които оправиха грима, прическата и костюма ѝ, преди да започнат снимките.

И после, точно като по филмите, режисьорът извика: „Начало!“ и всичко потъна в тишина.

Сцената с репликата на Франи премина без никакви спънки и бе заснета още в първия дубъл. Сцената между проповедника и Лили бе изиграна няколко пъти, понеже и двамата все си забравяха репликите и режисьорът поиска да заснемат сцената отново, като наблегнеха на определени моменти от диалога. На повечето от статистите им писна и излязоха навън да си приказват и да пушат, но Франи остана да гледа, омагьосана от целия процес.

След един час режисьорът най-после придоби доволен вид, сложи край на снимачния ден и отиде да поздрави Лили.

— Браво, миличка. — Той сърдечно прегърна звездата. — Ти си истинска професионалистка.

Блондинката се засмя и игриво го щипна по бузата.

— Правя само каквото ми кажеш. Ти най-добре знаеш как се снима филм.

Франи гледаше със завист, докато Лили Пауъл напускаше снимачната площадка.

— Ще ходим за сладолед в „Шуобс“ — мъжки глас прекъсна мислите на Франи. Беше красивият рус каубой Брад, преоблечен в обикновени дрехи. — Искаш ли да дойдеш?

Франи бе изкушена от предложението. Щеше да е чудесно да излезе с компания, вместо да се върне в самотната си мотелска стая. Но се бе напатила от добре изглеждащи несериозни мъже без перспективи и без пари.

— Благодаря, но съм изтощена. Искам само да се прибера и да поспя.

Без да обръща внимание на разочарованието, изписано върху лицето му, Франи отиде да си вземе чантата. Знаеше, че постъпва правилно. Отсега нататък щеше да се съсредоточи върху кариерата си. Бе дошла в Холивуд, за да стане звезда. И нямаше да е щастлива, докато не постигнеше всичко, което имаше Лили Пауъл — включително своя собствена гримьорна с името ѝ на вратата.

„Проповедникът“ бе само началото за Франи. През следващата седмица тя започна да работи като хористка в една жизнерадостна

музикална комедия. След това ѝ дадоха малка роля в един уестърн, а по-късно — малка роля на сервитьорка в кафене в един филм ноар^[1]. Все още не се бе появило нищо значително, но Лойд я увери, че скоро и това ще стане. Още от първата им среща кастинг директорът на „Джунипър“ бе харесал Франсис Фицджералд и щеше да направи всичко, за да докаже, че в нейния случай наистина ще се окаже вярно твърдението, изказвано за много млади актриси, че е следващата голяма звезда на студията.

Когато Франи не бе на снимачната площадка, тя посещаваше уроци по актьорско и вокално майсторство при преподаватели от „Джунипър“. Боядиса си косата и дори отиде на консултация за евентуална пластична операция на носа. Позира също така за безброй рекламни снимки с други новоизгряващи актьори в ресторанти и клубове из града. По-рано Лойд ѝ бе изнесъл лекция относно огромното влияние на рекламата в кариерата на всяка амбициозна звезда. От студията режисираха излизанията, правеха снимките и после се опитваха да накарат вестниците да ги отпечатат заедно със съпровождаща ги подходяща история. Франи се сети как винаги сляпо е вярвала на тези снимки и истории за любимите си звезди. Сега осъзна колко наивна е била.

Лойд ѝ обясни, че не е много лесно да пробиеш чрез вестниците, но ако имаш на своя страна някой от известните журналисти, списващи клюкарските рубрики, битката е наполовина спечелена.

— Хеда Хопър^[2] все още обича да си приписва заслугата за първата публична изява на Елизабет Тейлър — каза той на Франи.

Водещата светската хроника в „Ел Ей Таймс“ Долорес Кент в момента беше една от най-влиятелните личности в Холивуд. Уважавана колкото Хеда Хопър и Луела Парсънс^[3], Долорес можеше да издигне или да съсипе нечия кариера с перото си. Като съпруга на шефа на една от петте големи киностудии, в началото тя беше обикновена безработна богаташка. До седмицата след четирийсетия си рожден ден. Тогава съпругът ѝ я остави заради млада манекенка. Понеже не успя да се домогне до грижливо скътаните му сметки, Долорес се видя принудена да си намери работа. Вътрешната информация, която ѝ бе известна за киноиндустрията, ѝ помогна да стане репортер от света на шоубизнеса в „Ел Ей Таймс“, където бързо разви талант първа да публикува сензационни новини от живота на

звездите. Сега седмичната ѝ рубрика се следеше ревностно, а филмовият бранш едновременно я почиташе и се страхуваше от нея.

Оказа се, че Лойд е в добри приятелски отношения с Долорес. По време на един обяд в „Браун Дерби“ той използва възможността да спомене на журналистката за най-новото си протеже.

— Има хляб в нея — заяви той на Долорес.

— Не твърдиш ли това за всички? — засмя се тя цинично.

— Не, не. В този случай съм категоричен. Тя е нещо специално.

Журналистката прояви интерес:

— Как ѝ беше името?

— Франсис Фицджералд.

На следващия ден в „Ел Ей Таймс“ се появи кратка статия, в която се обявяваше пристигането на „нов талант в «Джунипър», Франсис Фицджералд“. Материалът бе придружен от прекрасна снимка на Франи, на която се виждаха големите очи, буйната коса и бялата ѝ кожа. Франи откъсна страницата и я закачи върху мърлявата стена на мотелската си стая. Тя се отдръпна и се загледа с възхищение в статията. Беше първата, но щяха да последват още много — тя щеше да се погрижи за това.

Сред целия труд, който полагаше, Франи все пак се стараяше да спази обещанието си и всяка седмица да пише писмо на Кара. Колкото и да бе уморена, колкото и късно да се прибираще след снимки, тя винаги гледаше да напише няколко реда, разказвайки как е минал денят ѝ. И колкото и да ѝ беше трудно, описваше преживяванията си като толкова невероятни, все едно всеки момент щеше да постигне завидно състояние и съвсем скоро щеше да има възможност да вземе Кара при себе си, за да бъдат отново заедно. Понякога се питаше дали е жестоко да лъже така, но уверяваше себе си, че това е само дребна измислица, че скоро всичко ще се нареди и тогава тя най-накрая ще може да прибере дъщеря си.

По време на тези първи три месеца в Ел Ей актьорските прояви на Франи се ограничаваха с поредица от второстепенни дребни роли. Въпреки че отначало това я устройваше, скоро вече не я свърташе от

желание да ѝ дадат нещо по-голямо. Тя чу за един нов проект, наречен „Моята фалшива сватба“ — романтична комедия за един вечен ерген плейбой, който, като разбира, че трябва да се ожени, за да си осигури наследството, моли секретарката си да се престори на негова годеница, за да задоволи желанието на въззрастния си баща. Секретарката му, която също е необвързана и не одобрява идеята, неизбежно започва да изпитва чувства към развратния си шеф, а след редица недоразумения той също се влюбва в нея.

Франи се надяваше да се пребори за главната женска роля, но вместо това ѝ дадоха отрицателната роля — на изкустителната медицинска сестра на бащата, която също е претендент за наследството в завещанието. Решена да се докопа до парите на пациента си, сестрата прави всичко възможно да раздели щастливите според нея годеници, но действията ѝ само ги сближават още повече. Макар да не беше главната роля, все пак тази бе най-голямата ѝ до този момент, което означаваше, че името ѝ щеше да се появи на четвърто място сред имената на актьорите във филма.

— Гледай да не се издъниш! — предупреди я Лойд преди началото на снимките — сякаш сама не разбираше значимостта на тази възможност!

Щом започна снимането на филма, думите на Лойд не спираха да отекват в съзнанието ѝ. Тя знаеше, че това ще е големият ѝ пробив и че ако оплеска нещата, едва ли ще получи друг шанс. За нещастие напрежението си каза думата и Франи не преставаше да си бърка репликите. Режисьорът, избухлив мъж, на име Емери Брехт, не беше доволен. Всеки път, когато тя объркаше нещо, той изпудфтяваше шумно или подхвърляше саркастичен коментар, което само влошаваше нещата.

На третия снимачен ден Франи бе станала кълбо от нерви. Когато за пети път забрави репликите си, Емери най-накрая избухна:

— Франсис Фицджералд! — изръмжа той. Скочи от стола си и се спусна през снимачната площадка, тежките му стъпки накараха всички от екипа видимо да изтръпнат. — Пет думи! — Той навря дланта си точно пред лицето ѝ с разперени пръсти, за да илюстрира бройката. —

Това е всичко, което пилешкото ти мозъче трябва да запомни — нищо и никакви пет думички. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

Франи бе толкова смутена, че не можеше да говори, затова само кимна.

— Добре! Защото ако сгафиш още веднъж, си уволнена!

Очите на Франи се изпълниха със сълзи. Почувства се толкова засрамена пред колегите си и най-вече пред Лили Пауъл, която изпълняваше главната роля. Какво ли си мислеше актрисата за това ново момиче, което непрекъснато грешеше?

Но за нейна изненада Лили се застъпи за нея:

— Престани, Емери. Вината е твоя, не нейна. Като ѝ се репчиш така на всеки пет минути, не е чудно, че горкото се оплита като пате в кълчища.

Емери погледна разярено актрисата.

— Моля? — изломоти той.

Но на Лили не ѝ трепна окото.

— Чу ме. Защо не обявиш обедна почивка, за да може всички да си отдохнем малко. Обзалагам се, че след това ще намериш значително подобрене в работата.

Без да дочака отговора му, Лили хвана Франи под ръка и я поведе към гримьорната. Франи очакваше опитната актриса да ѝ даде някои съвети, които да ѝ помогнат при снимките. Лили обаче — напротив — отказа да обсъжда въпроса или да ѝ позволи да си прегледа сценария.

— Ненапразно се казва „почивка“, скъпа. Тук сме само да ядем и да се отпуснем. Разговорите за работа са забранени — това е заповед!

Макар че Франи все още не го осъзнаваше, Лили бе една от малкото истински личности в Холивуд. Докато много от прославилите се актриси се страхуваха от проходящите звезди, Лили с радост предлагаше помощта си. Тя остана с Франи по време на обяда, като се стремеше умишлено да поддържа постоянен разговор, за да няма време червенокосата да мисли за заплахата на Емери. Когато след час Франи се върна на снимачната площадка, главата ѝ като по чудо се бе прояснила и сцената бе заснета от първия път.

В края на снимачния ден Франи отиде в гримьорната на Лили, за да ѝ благодари за помощта.

— О, няма проблем — каза нехайно Лили, докато разнасяше крем по лицето си. — Всички сме минали оттам, скъпа. Да поговорим

за нещо по-важно. Какво ще правиш довечера?

— Нищо — отвърна искрено Франи. През повечето вечери тя се връщаше в мотела и пишеше на Кара. С изключение на излизанията заради задължителните рекламни снимки, за които редовно позираше, нощите си тя прекарваше сама.

Лили изпуфтя.

— Грешен отговор, сладурче. Ще излизаш с мен.

След като свали успешно грима си, тя отиде до голяма закачалка, от която висяха две дузини тоалети. Франи я последва.

— Къде? — попита.

— В „Чиро“.

— Нощният клуб? — Франи едва сдържа вълнението в гласа си. Там ходеха царете на Холивуд.

Лили спря да ровичка из дрехите, обърна се и се вторачи в нея.

— Никога ли не си ходила?

— Не.

— О, скъпа! — Лили изглеждаше искрено слисана. — Ако не си ходила в „Чиро“, значи не си живяла! — Сините ѝ като синчец очи заблестяха. — Повярвай ми, миличка, довечера те очаква страхотно забавление. Но първо трябва да ти намерим някакъв просто изумителен тоалет.

[1] Холивудска криминална драма от 40-те и 50-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

[2] Американска актриса и светска хроникьорка (1885–1966 г.). — Б.пр. ↑

[3] Американска влиятелна светска хроникьорка (1881–1972 г.), от която често са се страхували най-вече актьорите заради негативните ѝ репортажи за кариерата им. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В четвъртък сутринта Тереза беше в бакалницата и чакаше собственикът на магазина господин Куин да ѝ отмери брашно и малко бекон, когато госпожа Мъри влезе с малката си племенница. Семейство Мъри бяха най-близо разположените ѝ съседи, колибата им се намираше само на километър разстояние от нейната. Тереза ги познаваше колкото да се поздравят и да обменят някоя и друга клюка. Но с това интересът ѝ към тях се изчерпваше. Норийн беше трийсет и няколко годишна и нямаше деца, но бе разказала на Тереза за детето на сестра си, което трябваше да гледа няколко седмици. Тя очевидно глезеше племенницата си и угаждаше на всичките ѝ прищевки — като се имаше предвид с каква модерна дрешка я бе облякла само за да дойдат в града.

Тереза ги изгледа с неодобрение, когато отидоха до щанда със сладките и детето си поръча двеста грама ментови бонбони. Докато чакаха госпожа Куин да ги претегли, момичето започна да бърби безспирно, явно продължавайки разговора, който бяха водили, преди да влязат в магазина.

— Не си измислям — настоя момичето. — Последвах я в гората и разговарях с нея.

— О, Алиша, кога ще престанеш да си измисляш тези истории?

— Вярно е. В гората имаше едно момиче и тя каза, че никой не бива да научава за нея.

— Каза ли ти защо?

— Не, каза, че било тайна.

Тереза наостри уши.

— За какво става въпрос? — намеси се тя.

Норийн Мъри се обърна към Тереза и завъртя очи.

— О, малката смята, че е видяла някого в гората вчера. — Тя сниши глас и потупа слепоочието си многозначително:

— Всичко е във въображението ѝ, нали се сещаш.

Този път Алиша тропна с крак.

— Не е! Видях я! Наистина! Казва се Кара и по-късно днес пак ще се видим. Ако не ми вярваш, ела с мен следобед и сама ще се убедиш.

Кара си подсвиркуваше, докато вършеше домакинската си работа. Нямахше търпение да се срещне с Алиша следобеда. Със скуката и самотата ѝ беше най-трудно да се справя през тези изминали месеци. Можеше да преглътне настроенятията и грубите думи на баба си, но я измъчваше невъзможността да си поговори с някого. С изключение на голямата дъщеря на Тереза, с която не ѝ бе позволено да се срещне, в колибата никога не идваха други посетители; най-близките съседи се намираха на половин час път от тях. Вече бе изчала всички книги, които ѝ бе донесла майка ѝ, и мразеше да няма какво да прави, след като свършеше с къщната работа и уроците си. Скитането из околността бе единственото ѝ спасение. А срещата ѝ с Алиша вчера си беше чист късмет. Сега вече си имаше потенциална приятелка и едва сдържаше вълнението си. За пръв път откакто бе пристигнала, очакваше нещо с такова нетърпение.

До пладне вече бе приключила с домакинските си задължения. Тъкмо мислеше да приготви обяда, когато входната врата се отвори с трясък, което означаваше, че Тереза се е върнала от града. Беше порано от обикновено и тази промяна в програмата разтревожи Кара. След миг подозренията ѝ се потвърдиха — баба ѝ дойде в кухнята, кипяща от гняв — дишаше тежко, бялата ѝ коса бе разрошена от вятъра, ноздрите ѝ свистяха, а очите ѝ горяха от ярост. Кара инстинктивно се сви.

Тереза прекоси с две гигантски стъпки кухнята и сграбчи Кара за рамото. Макар да бе вече стара и немощна, все пак бе по-силна от седемгодишното дете.

— Какво ти казах аз? Кое беше единственото просто правило, което трябваше да спазваш?

Кара просто я гледаше втренчено, безмълвна и изплашена. Нямахше представа какво става.

Тереза я разтърси мощно.

— Че не бива да се показваш на никого! Знаеш го, нали?

Кара кимна.

— Защо тогава чух, че си се уговорила следобед да се срещнеш с племенницата на Норийн Мъри в гората?

Най-после Кара разбра какво е станало. Алиша не бе така добра в пазенето на тайни, както твърдеше.

— Предупредих я да не казва на никого — прошепна момичето. Това бе единственото ѝ оправдание и тя знаеше, че то изобщо не е добро.

След като си призна стореното, Тереза я пусна.

— Глупачка — измърмори. — Не разбираш ли, че е за твое добро? Докато си тук, никой не бива да узнава за теб. Разбра ли?

Кара кимна, защото знаеше, че това се очаква от нея, но всъщност не разбираше. На нея ѝ се струваше, че баба ѝ го прави просто защото е зла и иска да ѝ развали всяко удоволствие.

Тереза въздъхна дълбоко.

— В такъв случай това е всичко. Не може да излизаш до края на деня.

Кара нададе лек стон на протест. Дните, когато валеше и трябваше да остане вътре, сякаш бяха безкрайни.

Но баба ѝ не прояви съчувствие.

— Не ми се оплаквай, момиче. Докато не ми докажеш, че може да ти се има доверие, ще трябва да правиш каквото ти кажа.

Детето впери поглед в баба си и изпита надигаща се ненавист и гняв. Не беше честно. Мразеше старата вещица. Слава богу, че скоро майка ѝ щеше да дойде да я вземе. После вече нямаше да се налага никога повече да види баба си.

Тереза и Кара не си проговориха до края на деня. Движеха се из колибата, сякаш бяха сами вътре, всяка усърдно пренебрегвайки присъствието на другата. Кара отбеляза приближаването и отминаването на уговореното време за срещата с Алиша и почувства нарастващо разочарование.

След мълчаливата вечеря Тереза се настани в кухнята да слуша радио. Кара реши да се качи горе да почете. Зае се да потърси книгата си във всекидневната, когато се спъна в оставената на пода дамска чанта на баба ѝ. Наведе се да събере съдържанието и забеляза един плик, който бе изпаднал отвътре. Веднага разбра, че писмото е от майка ѝ, защото тя винаги пишеше върху лилава хартия.

Пощалъонът не идваше насам, защото бе твърде далеч, затова Тереза прибираще пощата, когато ходеше в града. Обикновено щом се прибереше, веднага даваше писмото на Кара. Двете го прочитаха заедно и Тереза й помагаше за някои думи, които детето не разбираше, след което Кара написваше отговор, отново с помощта на баба си. Но след като бе разбрала за Алиша, Тереза вероятно бе решила да не й даде писмото като наказание. Не беше честно, помисли си Кара.

Имаше толкова малко неща, които очакваше с трепет — а сега не можеше дори да получава скъпоценните писма!

Тя се наведе да вземе плика. Но като се изправи, пред нея се появи Тереза.

— Какво правиш? — попита тя, като я издебна и го грабна от ръцете на внучката си.

До този момент, през осемте седмици от пребиваването си тук, Кара се мъчеше с всички сили да не се противопоставя на баба си. Но след този ужасен, изпълнен с разочарование ден тя се ядоса.

— Това е мое! Върни ми го!

Но Тереза не изглеждаше впечатлена от изблика й.

— Тук грешиш. Не е твое. Майка ти го е написала за мен.

— О! — Кара млъкна, шокирана. — А за мен няма, така ли?

Този факт я депресира още повече. Тя живееше за писмата на майка си — те бяха нейният прозорец към външния свят. Обикновено пликовете бяха адресирани до Тереза, но писмата вътре бяха за нея. Защо този път да бе различно?

Тереза се поколеба за момент.

— И за теб има писмо — рече предпазливо. — Но искаше първо аз да поговоря с теб.

— Защо? — Кара долови треперенето в гласа си. Започваше да я обзема страх. Нещо не беше наред.

Очите на Тереза омекнаха. В изражението й имаше нещо, което Кара не бе виждала преди — състрадание.

— Защото искаше да ти кажа, че няма да може да се върне да те вземе толкова скоро, колкото се е надявала.

— Не! — Думата се изтръгна от устата й като скръбен вик.

— Налага й се да поработи още малко — внимателно обясни Тереза. — Все още няма достатъчно пари. Искаше да разбереш, че прави всичко това заради теб.

Но Кара не я интересуваше. Не ѝ пукаше за парите — просто искаше пак да бъдат заедно.

— След колко време ще се върне?

Когато баба ѝ прехапа устни, Кара разбра, че отговорът няма да я зарадва.

— Три месеца. Може би четири.

Кара вече клатеше глава.

— Не! Не мога да остана тук! Не искам! Тя каза, че няма да е за дълго...

При тези нейни думи изражението на Тереза се вкамени.

— Нима си очаквала нещо повече от майка си? Тя е пълна егоистка и колкото по-скоро го проумееш, толкова по-добре!

— Не, не е! Тя е чудесна и нямам търпение да дойде да ме вземе, за да може никога вече да не те видя! — Кара избяга от стаята.

След малко Тереза чу как вратата на спалнята на Кара се блъсна. После започна плачът. Тогава на Тереза ѝ домъчня. Искаше да успокои внучка си, но не знаеше как — просто не беше в характера ѝ. Възрастната жена бе имала суров живот, пълен с толкова много мъка, че в него почти нямаше място за емоции или израз на обич.

Но под студената си външност тя харесваше момичето. Кара изглеждаше умна и с желание да се учи, а и проявяваше истински интерес към различните зеленчуци и билки, които Тереза отглеждаше. Никога не отказваше да помага в къщната работа и не бе наследила и грам от суетата или егоизма на майка си. Тереза нямаше особено ласкаво мнение за другите си внуци — децата на Маги. Те бяха немарливи дечурлига, които не проявяваха интерес към нищо. Кара не беше такава. Колкото и грешки да бе правила в живота си, Франи поне бе възпитала дъщеря си както трябва.

Затова днешното писмо, в което пишеше, че няма да може да се върне още известно време, беше за Тереза като божи дар. Тя бе доволна, че ще може да прекара още време с внучка си. И се разстрои, като видя, че това, което на нея носи толкова голяма радост, очевидно причинява на Кара голяма мъка.

Жената си даваше сметка, че за момичето е трудно да разбере защо се налагат тези правила. Но имаше основателна причина да пази

Кара в тайна. Тук, в Ирландия, неомъжените майки все още нямаха много права. Смяташе се, че за едно дете би било по-добре, ако е далеч от влиянието на някого с толкова разпуснат морал. Затова, ако властите разберяха, че Кара е незаконно дете, което живее при възрастната си баба, докато майка ѝ не се вясва с месеци, имаше голяма вероятност да ѝ я отнемат. Затова беше цялата тази тайнственост. Но как можеше да обясни това на едно дете?

Тереза се опитваше да направи най-доброто за Кара. Най-много се тревожеше за образованието ѝ — тя изглеждаше умна и не беше хубаво да изостава от връстниците си. Затова баба ѝ я караше всяка сутрин в продължение на два часа да се упражнява в писане и елементарно смятане. За щастие момичето обичаше да чете, така че тя гледаше да ѝ купува книги, с които да се занимава, като я насърчаваше да я пита за всяка трудна дума.

Малката беше доста схватлива. Също и любознателна. Предния ден детето я бе попитало дали познава баща ѝ.

— Какво ти е казвала майка ти за него? — попита предпазливо старата жена.

— Че е бил добър човек, който много е обичал и двете ни, и че сега е на небето, като таткото на Дани.

— Ами това е в общи линии — излъга Тереза. Тази история беше по-добра от истината — че Шон бе изоставил Франи и че, според последните сведения на Тереза, сега си пропиваше живота нейде из кръчмите на Корк.

Горе момичето все още плачеше. Тереза искаше да намери начин да облекчи мъката ѝ, но нямаше представа как да успокои Кара. Едва ли щеше да може да сподели мислите и чувствата си с внучка си — не беше възпитана така, нито ѝ се удаваше. Вместо това застана в началото на стълбите и извика на Кара.

— Би ли слязла тук долу? — Гласът ѝ бе груб. — Имам нужда от помощ за вечерята.

В кухнята двете започнаха мълчаливо да приготвят вечерята. Тереза наблюдаваше как детето изрязва половината от един картоф, докато се опитваше да го обели, и изпуфтя.

— Не така, глупаче. — Жената грабна ножа от Кара. — Ето така. — После започна бързо и опитно да стърже кората под течащата вода в

мивката. — Като свърши, Тереза подаде ножа отново на внучка си. — Сега опитай ти.

С намръщена от концентрацията физиономия, Кара се опита да имитира действията на баба си. След няколко минути ѝ подаде обеления картоф. Той беше нащърбен и не толкова идеален като този на Тереза, но много по-добър от предишния.

— Не е зле — похвали я Тереза.

После, след миг колебание, тя потупа Кара по рамото. Беше непохватен жест, непривичен за възрастната жена, но явно свърши работа. Малката се усмихна на баба си — мъката ѝ отпреди малко бе забравена, поне засега.

Тереза бързо отдръпна ръката си.

— Хайде тогава — рече рязко. — Още два трябва да обелиш.

Но тайничко се радваше, че е успяла най-после да направи нещо правилно за детето.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първата вечер в „Чиро“ представляваше посвещаването на Франи в развлекателния живот на Холивуд. Лили настоя да ѝ заеме един от своите тоалети и двете млади актриси напуснаха студиото в еднотипни вталени рокли: тази на Лили беше в греховно червено, а на Франи — в смарагдовозелено. Понеже имаха едни и същи фигури — и двете бяха високи 165 сантиметра и с пищни форми, можеха да минат за близначки, различаващи се само по цвета на косата — блондинката и червенокосата, тръгнаха да си търсят белята.

В гаража на „Джунипър“ Лили имаше резервирано място, където паркираше белия си корвет със свалящ се покрив.

— Не се тревожи, скъпа — каза русата актриса, когато видя как Франи гледа колата ѝ. — И ти скоро ще се сдобиеш с такова возило. Сигурна съм.

Бързо изминаха краткото разстояние от студиото до Западен Холивуд и дългия два километра и половина булевард Сънсет, където богатите и известните ходеха да се веселят. Районът дължеше съществуването си на факта, че попадеше извън градските граници на Лос Анджелис, така че по време на Сухия режим нощните клубове и казината се бяха преместили там, за да избегнат суровите наредби на лосанджелиската полиция. В края на трийсетте луксозните клубове и скъпите ресторанти бяха станали място за забавление за кинозвезди и представители на киноиндустрията. Сега, в десет часа вечерта в петък, ивицата на забавленията — както я наричаше Лили — кипеше от живот. В „Чиро“ беше по-оживено от повечето заведения. В момента нощният клуб на Хърман Хувър бе точното заведение, чиято клиентела се състоеше предимно от първокласни звезди. Това бе любимото място за развлечение на Лана Търнър; Мики Руни бе избрал клуба за честването на рождения си ден; а по-рано тази година Франк Синатра бе водещ партито по случай завръщането на Сами Дейвис Джуниър.

Лили се присъедини към редицата от кадилаци и линкълни, очакващи да бъдат паркирани. След малко подхвърли ключовете на младеж в ливрея с вид на ученик, след което се обърна към Франи:

— Да вървим, сладурче. Няма да станем по-млади, като си седим тук.

Франи нямаше нужда от повече подканяне. Тя излезе от колата в топлата вечер, опитвайки се да погълне с поглед всяка подробност. Все още не можеше да повярва къде се намира.

Отвън „Чиро“ не приличаше на нищо повече от елегантна ниска сграда, боядисана в черно, с бяла неонова табела с името на клуба. Вътре обаче обстановката бе коренно различна. Личеше си старата школа на холивудския блясък, барокото обзавеждане бе претрупано и луксозно — стените бяха облицовани с копринени драперии, подиумът за оркестъра бе украсен по края с кадифе, малки цветни лампички се въртяха и блещукаха в екстравагантния сумрак. Всички бяха издокарани по последна мода — море от пайети и кожа, дълги вечерни ръкавици и дим от пури. Оскъдно облечените сервитьорки се усмихваха и се провираха гъвкаво през тълпата.

В преддверието едно дългокрако момиче с къса пола и високи токчета взе кожените им болера. Франи оприличи девойката на себе си, когато работеше в клуб „Виктори“. Беше хубаво да е от другата страна. Преди да се е замислила прекалено за миналото, Лили я сграбчи за ръката.

— Ела да се запознаеш с тайфата.

„Тайфата“ на Лили се състоеше, както се оказа, от най-известните имена от филмовия бизнес в момента. Понеже беше истински забавна любителка на развлеченията, сега актрисата играеше ролята на пчелата майка на „кошера“ — така пресата наричаше елитната група от млади, привлекателни артисти, които винаги биваха снимани как се забавляват заедно. При всяко излизане на нов филм с участието на някого от тях най-мистериозно се появяваха истории за любовни връзки или съревнования помежду им.

Франи разпозна четиримата, които вече седяха около масата. Имаше две жени — Емили Епъл, доскоро пухкаво къдрокосо дете звезда, превърнало се в недохранена брюнетка с тъжно изражение; и чернокосата Хелена Харис, сериозна жанрова актриса с остри черти. Напоследък тя бе много търсена, след като наскоро бе взела „Оскар“ за най-добра актриса за ролята си на директорка на девическа гимназия, чиято стриктна дисциплина започва да граничи с психопатски методи. Емили и Хелена удостоиха Франи с едно „здрости“, но никоя от двете

не изглеждаше да проявява жив интерес към нея — по-скоро бяха заети с вниманието си една към друга. Мъжете бяха друг въпрос. И двамата бяха еднакво прочути — красивият, приветлив Дюк Картър, който бе посетил клуб „Виктори“ в Лондон заедно с Клифърд Уокър, и Хънтър Холдън, един от новото поколение от мрачни млади актьори, появили се на мода, след като Джеймс Дийн участва в „Бунтовник без кауза“.

Именно Дюк, с целия си чар и добри обноски, се изправи, за да поздрави новодошлите.

— Добър вечер, дами. С кого имам удоволствието да се запозная? — Въпросът бе зададен към Лили, но той не свали очите си от Франи.

— Франсис Фицджералд — обяви Лили. — Прясна плът в „Джунипър“. — Тя намигна на новата си приятелка, за да ѝ покаже, че последните ѝ думи са шега. Явно изпитваше истинско удоволствие от ролята си на ментор на Франи.

— Чудесно — измърмори Дюк, като се наведе да ѝ целуне ръка. Очевидно не си я спомняше от клуб „Виктори“, което бе облекчение за нея.

Докато ги гледаше, Хънтър изсумтя неодобрително, макар че Франи не бе сигурна дали реакцията му е насочена към нея или към Дюк. Той се бе отпуснал вяло върху кожения диван, в едната си ръка държеше чаша с бърбън, а в другата — цигара, а вратовръзката му висеше разхлабена около врата. Изглеждаше лош и красив, както във филмите си — и също така отегчен до смърт.

— О, не обръщай внимание на Хънтър — предупреди я Лили. — Той не е от приказливите. Обича да го раздава навъсен и замислен.

Сякаш за да потвърди думите ѝ, Хънтър я изгледа злобно, но Лили не му се върза.

— Хайде де — нареди му тя. — Мръдни се малко и направи място на Франсис.

Въпреки държането си, той се подчини и след малко Франи се намери притисната между Хънтър и Дюк, двама от най-прочутите холивудски любимци. В този момент тя най-накрая повярва, че всичко се случва наяве.

Един сервитър със смокинг се приближи да вземе поръчката им.

— Мартини, чисто — каза Лили. Келнерът се обърна към Франи с очакване.

— Нека да са две — добави бързо Франи, като си даде вид, че открай време е свикнала да си поръчва такива питиета, а не че просто имитира приятелката си.

Но дори и някой да имаше подозрения, че тя няма представа какво прави, не му пролича. Особено Дюк не си губеше времето в опитите си да опознае Франи. Той плъзна ръката си около облегалката на дивана и се наведе към нея.

— Е, красавице... — Той я заслепи с широката си усмивка, която бе запазената му марка. — Искам да разбера всичко за теб.

Франи му разказа стандартната история, която измислиха от студиото — за бедното ирландско селянче, което бе отишло в Лондон да си търси късмета; как е била открита и изпратена в Холивуд. Историята не бе кой знае колко оригинална, но Дюк изглеждаше заплепен от всяка дума.

— Ще говоря с Лойд — заяви той, а ръката му намери нейната върху масата. — Да видим дали не може да намери проект за нас двамата. Мисля, че ще си паснем идеално като екранни партньори. Не мислиш ли?

— О, да! — Франи кимна отривисто. Тя се вълнуваше неимоверно. Изглежда, че вечерта щеше да се развие много по-добре, отколкото бе очаквала.

Питиетата продължаваха да пристигат. След първото Мартини последва второ, а след него — трето. Франи, която не бе свикнала да пие, скоро се почувства замаяна и размекната от щастие.

— Не мога да повярвам колко е прекрасен — прошепна Франи на Лили, когато Дюк стана, за да отиде до тоалетната.

— Мислиш ли, че може да се интересува от мен?

— О, миличка — засмя се Лили приятелски. — Дюк се интересува от всяка жена, която диша. От мен да знаеш... — Тя снижи глас заговорнически. — Той прави страхотен секс, но не очаквай от него нищо повече.

Франи трябваше да приложи всичките си актьорски умения, за да не покаже шока си от думите на Лили. Сервитьорът остави пред тях още питиета. Тя се протегна към четвъртото си мартини. Хънтър, който бе останал мълчалив по време на разговора им, хвана ръката ѝ.

— Внимавай — изръмжа той. Фиксира тъмните си, намръщени очи във Франи, като кимна към чашата, която тя държеше. — Тия неща

са смъртоносни. А и няма нищо по-гадно от пияна жена.

Поласкана от загрижеността му, естествената кокетност на Франи се появи за пръв път тази вечер.

— Не съм ли късметлийка — рече дяволито с премрежен поглед, — че имам някого като теб, който да се грижи за непослушно момиче като мен?

Тя размисли, взе чашата с вода и я вдигна в мълчалив тост за неговото кавалерство. Когато Дюк се завърна от тоалетната, той вече имаше сериозна конкуренция за вниманието на Франи.

Останалата част от нощта премина като в мъгла. С напредването на вечерта край масата им продължаваха да се отбиват разни хора — колеги актьори, режисьори и продуценти. Някои сядаха при тях и към един часа сутринта се бяха струпали поне дузина души. За Франи най-същественият момент от нощта бе този, в който журналистката от „Ел Ей Таймс“ Долорес Кент отиде при тях.

През годините Лили ловко бе успяла да развие приятелските си взаимоотношения с Долорес, като по този начин си бе осигурила почти постоянно присъствие в пресата. Когато светската хроникьорка се приближи към масата им, тя се наведе към Франи, за да ѝ прошепне съвета си.

— Гледай да се подмажеш на дъртата кранта. Много обича.

Журналистката бе инструктирана от своя добър приятел Лойд, кастинг директор на „Джунипър“, да хвърли едно око на новата звезда на студиото тази вечер. Пиар машината на „Джунипър“ от седмица ѝ изпращаше информация за Франсис Фицджералд, но досега, с изключение на първоначалната малка статийка, тя не бе намерила причина да публикува някакъв по-обширен репортаж за новото момиче. Сега, като я видя в тази знатна компания, Долорес прояви интерес. Тя се приближи и се представи, протягайки обсипана с бижута ръка към Франи.

— Сигурно знаеш коя съм, нали, скъпа? — каза тя, оглеждайки звездата на „Джунипър“.

— О, боже, да! — Франи стана на крака, внезапно придобила изражение на ококорено невинно момиче. — Редовно чета рубриката ви, госпожице Кент. Голяма чест е да се запозная с вас. — Макар да изглеждаше, че следва съвета на Лили, всъщност думите ѝ бяха напълно искрени, а не продиктувани от лична изгода.

Долорес засия. Тя обичаше да показват уважение към нея, а още повече си падаше по ласкателствата. Червенокосата веднага я спечели.

Към три часа клубът затвори и партито се премести в дома на Лили в Холивуд Хилс. Двуетажната вила в испански стил бе типично жилище на кинозвезда, скъпо обзаведено с мебели на Уилям Хейнс^[1] и пълно с луксозни аксесоари, като кремави копринени чаршафи на леглото. Франи се сети за жалката си стаичка в „Сънсет Лодж“ и се зарече да се изнесе при първа възможност. Това беше истинското ѝ желание.

Хората из стаята започнаха да се разделят на двойки, като някои изчезваха в затъмнените стаи и затваряха вратите. Франи забеляза, че Емили и Хелена се оттеглят в една от спалните, хванати за ръка; тя се намръщи, чудейки се какво става. Отвън Лили развличаше събралите се край басейна. Франи видя до бара Хънтър, който смесваше питиета. Отиде при него.

— Можеш ли да се справиш с още едно мартини? — попита той.

— Защо не? — След като от три часа пиеше само вода, Франи почувства, че заслужава едно.

Хънтър си наля бърбън и те се чукнаха. Той не говореше, само наблюдаваше Франи мрачно над питието си. Тя започваше да свиква с мълчанието му.

Отвън откъм верандата се чу женски писък. Франи се огледа и видя как Дюк бутна Лили в басейна. Последва мощен плясък и тя изчезна под водата, така че на повърхността се видяха само кичури руса коса. След малко се появи над водата с кашляне и плискане.

— Кучи син! — Тя посочи роклята си. — Току-що съсипа скъпоценната ми „Баленсиага“!

Но в гласа ѝ нямаше истински гняв, само възмущение и следа от развеселеност. Всъщност се забавляваше, прецени Франи. Вместо да излезе от водата, Лили смъкна роклята си и захвърли мократа материя върху терасата. След малко и бельото ѝ се озова до роклята, образувайки прогизнала купчина.

— Хей, Дюк! — извика Лили. Той се приближи по-близо и приклепна, за да я чуе по-добре. Франи вече се досещаше какво е намислила приятелката ѝ. Позна — Лили го сграбчи за глезена и го издърпа в басейна. Той се показва на повърхността със смях и вече разкопчаваше ризата си, когато трима други — две млади актриси,

чиито имена Франи не помнеше, и един известен сценарист — също започнаха да се събличат.

Франи почувства, че се изчервява. Тя погледна към Хънтър, за да прецени реакцията му. Но той изглеждаше спокоен, сякаш се бе нагледал на подобни сцени.

Като кимна към басейна, той каза:

— Какво ще кажеш?

— О, не знам...

Но Хънтър не я слушаше. Той сграбчи ръката ѝ и я изведе на терасата. Явно неразбиращ неудобството ѝ, актьорът започна да се съблича. Като остана чисто гол, се обърна към нея.

— Идваш ли?

Тя отклони погледа си. Не се смяташе за особено целомъдрена. Със сигурност вече бе престъпила граница, която повечето хора никога не биха преминали, като бе преспала с Клифърд, за да получи каквото иска. Но това тук ѝ се струваше като цяло ново ниво на упадъка.

— Може би след малко.

Той сви рамене и отиде при другите в басейна, оставяйки Франи сама отстрани. Тя се почуди дали да не си извика такси и да си тръгне. Но по някаква причина не ѝ се тръгваше. В партито имаше нещо съблазняващо, което я задържаше тук. Франи хвърли поглед към басейна. От водата се издигаше пара, придаваща на нощта чувство за сън и някак запазваща благоприличието на присъстващите. Петимата души във водата гледаха Франи с очакване, като всеки я викаше да иде при тях.

— Хайде, Фран!

— Водата е чудесна!

— Какво чакаш?

От края на басейна Франи се вторачи в плуващите. Личеше си, че на всички им е много забавно. Не беше ли тук тъкмо заради това? За да може най-после да живее, а не просто да съществува. Беше на двайсет и пет години — ако не грабнеше момента сега, кой знае кога отново щеше да има тази възможност. Те имаха право — какво чакаше?

Под звуците на ръкопляскания, викове и овации Франи събу обувките си, разкопча роклята и после, след миг колебание, взе да разкопчава сутиена си. Застанала там чисто гола, докато бялата ѝ кожа

блестеше на бледата лунна светлина, а петимата непознати я зяпаха, Франи с изненада откри, че нито ѝ е неудобно, нито се срамува, дори и от малките сребристи линии, които се бяха появили върху стомаха и бедрата ѝ след раждането на Кара. Вместо това се почувства странно освободена. Това бе нейното време и тя щеше да започне да го оползотворява по най-добрия начин.

Тя се гмурна в басейна с главата надолу.

[1] Американски актьор и интериорен дизайнер (1900–1973 г.).
— Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
1956–59 Г.
ДОБРИ НАМЕРЕНИЯ

*Пътят към ада е застлан с добри
намерения.*

Поговорка

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лос Анджелис, август 1956 г.

Франи натисна педала на газта, наслаждавайки се на ръмженето на двигателя, докато колата ѝ се носеше с бърза скорост по холивудската магистрала. Нямаше нищо по-освобождаващо от шофирането нощем, когато караше понтиака си със спуснат покрив по пустите улици. Обичаше да усеща топлия калифорнийски въздух в лицето си и вятъра, който — диплеше плътно увития около косата ѝ шал. Точно в момента се чувстваше на върха на света.

Вечерта в „Чиро“ даде старт на успеха на Франи. През двете години оттогава тя бе станала звезда. Филмът „Моята фалшива сватба“ я бе отвел на пътя към славата. Макар ветеранката Лили Пауъл да бе обрала лаврите, комичният образ на Франи като алчната медицинска сестра също бе похвален. Описваха я като „забележително ново откритие“ и „актриса с бъдеще“.

По силата на тези отзиви Лойд предостави на Франи и първия ѝ шанс за главна роля — беше просто един филм на ужасите, нелепа история за гигантска змия, тероризираща Ню Йорк, но Франи изигра добре ролята си на изпаднала в беда девойка. Виждайки колко добре изглежда на екрана, Лойд реши да я изпробва за участие в епическия уестърн на „Джунипър“ „Стрелецът“. Тя бе перфектна за ролята на решителната и пламенна дъщеря на един свещеник, принудена да наеме бивш затворник да защитава бащините ѝ, богати на вода, земи от алчния местен земевладелец. Когато „Стрелецът“ пожъна огромен успех, повечето от похвалите бяха насочени към нейната игра.

Оттам нататък от „Джунипър“ сключиха персонален договор с Франи, като ѝ увеличиха заплатата до хиляда долара на седмица. Заради нейните червени коси, зелени очи и млечнобяла кожа сравненията с Морийн ОХара бяха неизбежни. От студията наблюдаваха върху този факт, като ѝ даваха роли на вдъхновени героини с висок морал. Образите ѝ бяха огнени, но нежни; пламенни и чувствени, без да са вулгарни, притежаваха мъжки характер, без да губят женствеността си.

Като вдигнаха заплатата ѝ, Франи се премести от мърлявия мотел в апартамент на булевард „Уилшиър“. Беше типично жилище за изгряваща киноактриса — лъскаво, приятно местенце, пълно с лакирани мебели, кристални полилеи и огледала с орнаментни рамки. Успя да си купи и красивия сребристосин понтиак със свалящ се покрив. Макар от студиото да ѝ осигуряваха кола и шофьор, тя предпочиташе независимостта, която ѝ предоставяше шофирането, и скоро се превърна в позната гледка, докато караше на изток по булевард „Уилшиър“ със свален гюрук и развяваща се зад нея червена коса към ярките светлини на централен Ел Ей.

Ще изпуснеш изхода. Мисълта наруши спомените на Франи. Тя сви рязко вдясно, излезе от магистралата и започна да намалява скоростта, понеже видя целта си — „Мусо и Франк“. Известният ресторант бе станал любимото ѝ място през тези изминали две години. Като спря отвън, Франи изгаси двигателя и свали кожените си ръкавици за шофиране. Отвори чантата си, за да ги пусне вътре, и спря. Там, до пудрата ѝ „Шанел“, се мъдреше писмото на Кара, което бе взела на излизане тази вечер. Като видя плика с разкривения почерк, Франи почувства познатия прилив на вина, който я обливаше всеки път, щом се сетеше за дъщеря си.

Единственият недостатък в иначе перфектния живот на Франи беше липсата на Кара в него. Франи се измъчваше от факта, че е разделена от детето си. Кара ѝ липсваше неимоверно, а от писмата ѝ разбираше, че и момичето е нещастно. С изминаването на месеците малката все повече се оплакваше от живота при баба си, като твърдеше, че ѝ е скучно и много ѝ липсват Дани и останалите от семейство Конъли — и майка ѝ, разбира се. В края на всяко писмо тя неизменно питаше кога Франи ще се върне, за да я вземе със себе си.

Франи не знаеше как да отговори. Не бе имала намерение да се разделя с дъщеря си за толкова дълго време. Но последните две години се бяха изнизали неусетно. Тук в Холивуд животът течеше с бясна скорост — винаги се случваха толкова много неща, снимането на филми бе съпътствано от партита и публични изяви. И постепенно тя осъзна, че няма да е възможно просто да излезе и да обяви факта, че има дъщеря. Политиката на Маккарти^[1] — „Ловът на вещици“, бе създавала климат на консерватизъм в Америка. Цялата ѝ кариера бе изградена върху образа на високо моралната героиня и тя се

притесняваше, че вестниците ще я разпънат на кръст, ако разберат истината за миналото ѝ. С кариерата ѝ щеше да е свършено, а тя не можеше да понесе мисълта да се откаже от онова, за което се бе борила толкова усилено.

Защото истината беше, че тя обичаше да бъде актриса. Въпреки че ѝ харесваха придобивките на успеха — апартаментът и колата, кожите и бижутата, — не заради тях стоеше в Холивуд. Стоеше, защото усещаше онзи вълнуващ трепет в стомаха всеки път щом стъпеше на снимачната площадка. И не просто обичаше да играе. Беше добра актриса. За пръв път в живота си получаваше уважение и не искаше да се отказва от това.

Но също така не искаше и да продължава да живее тук без Кара. Просто трябваше да намери начин да има всичко — и кариерата си, и детето.

Франи излезе от колата, решена засега да остави този въпрос на заден план. Тази вечер имаше среща с Дюк Картър и искаше да вложи цялата си енергия в нея.

Освен към работата си, Франи се бе пристрастила и към забавленията. След онази нощ в „Чиро“ тя започна редовно да излиза с Лили и тайфата ѝ. Стана постоянен клиент на модните нощни клубове по Сънсет булевард, като „Мокамбо“ и „Трокадеро“, където прекарваше вечерите си в пиене, флиртове и смях, винаги обградена от мъжка компания. Пресата я обожаваше и през по-голямата част от седмицата актрисата присъстваше на страниците на „Ел Ей Таймс“, обикновено заснета под ръка с някой прочут актьор или заможен бизнесмен, като снимката се придружаваше от параграф, в който се загатваше за многообещаващ романс.

Но макар да бе имала много любовници през тези две години, нито една нейна връзка не се разви в нещо по-сериозно. Напоследък често мислеше по този въпрос. Може би беше заради възрастта ѝ — все пак бе вече на двайсет и седем, въпреки че останалият свят мислеше, че е на двайсет и три, — но ѝ бе писнало да е необвързана.

Тогава в началото на лятото, през май 1956 година, я бяха избрали да участва заедно с Дюк Картър в приключенския филм „Принцесата и пиратът“. След онази тяхна първа среща в „Чиро“ двете звезди флиртуваха помежду си от време на време, но сега за първи път играеха заедно във филм. Оказаха се перфектната екранна двойка. Дюк

бе роден за ролята си на смел до безразсъдност герой, а Франи — на моралната, но храбра принцеса, едновременно отблъсната и привлечена от грубиянския му чар. На екрана Дюк и Франи горяха с общ пламък. Словесният им двубой беше бърз и остроумен, сексуалната химия между тях — осезаема. Когато Лойд прегледа филма преди финалния му вариант, той веднага видя възможност за по-доброто му рекламиране. А именно — чрез огласяване в пресата на романтична връзка между актьорите, изпълняващи главните роли.

Рекламната машина на студиото се задейства и скоро Дюк и Франи се появяваха навсякъде заедно. Долорес Кент от „Ел Ей Таймс“ бе сред журналистите, които напористо следяха двойката.

„Не са ли прекрасни? — гукаше Долорес писмено под режисирания снимка на Дюк, помагач на Франи за палтото ѝ след вечеря в «Чейсънс». — Предвиждам сватба през октомври“.

Прочитайки статията по-рано днес, Франи реши, че идеята ѝ харесва повече, отколкото си мислеше. Госпожа Дюк Картър — звучеше доста добре. Може би именно заради това тази вечер за срещата си с Дюк се бе облякла с по-голямо усърдие. Защото макар да знаеше, че срещата им е уредена от студиото, когато влезе в ресторанта, тя си пожела връзката им да се превърне в нещо повече.

„Мусо и Франк“ беше едно от любимите места на Франи в Холивуд. Грил заведението, известно с посетители като Реймънд Чандлър, Чарли Чаплин и Рудолф Валентино, се отличаваше със старинната си атмосфера, дъбовите греди и мебели от махагон. Когато един сервитьор я придружи до масата, тя видя, че Дюк вече се е настанил в любимото си червено кожено сепаре. С вечерното си сако той изглеждаше приветлив и елегантен.

Изправи се, щом тя приближи. С усмивка я хвана за лактите и я огледа.

— Изглеждаш чудесно тази вечер — рече одобрително и се наведе да ѝ целуне ръка. Complimentът бе в типичен за него стил — той винаги беше много любезен, особено с жените, — но Франи все пак го прие безкритично.

Тя знаеше точно колко добре изглежда тази вечер. В момента бе в разцвета на красотата си. Бялата ѝ кожа все още нямаше бръчки и несъвършенства, а гъстата ѝ червена коса — усърдно фризирана от домашната ѝ прислужница по-рано днес — падаше на меки къдрици

около раменете ѝ. В изваяната по фигурата ѝ тъмносиня вечерна рокля тя изглеждаше съблазнителна като Лана Търнър. Заради пластичната операция на носа, скъпите дрехи и различния акцент тя вече почти не приличаше на момичето, което беше някога. Дори спря да се тревожи, че някой от миналото ѝ би могъл да се появи и да издаде тайните ѝ. Нямаше начин да свържат Франсис Фицджералд с Франи Хийли.

Дюк се отдръпна, за да ѝ направи място в сепарето.

— Мисля, че всеки мъж в заведението в момента мечтае да е на мое място — отбеляза той ласкателно.

Франи се усмихна.

— Аз пък съм сигурна, че всяка жена с радост ще поиска да е тук вместо мен — отвърна тя.

Те се настаниха на масата и сервитьорът донесе две мартинита.

— Дано не възразяваш — рече Дюк, — но си позволих волността да поръчам питиетата.

— Супер! — Франи вдигна чашата си. — Да пием за предстоящата чудесна вечер.

Дюк се усмихна учтиво, когато Франи вирна назад глава и се засмя. Събра всичката си воля, за да не погледне часовника си. Бяха тук вече от един час и той вече дебнеше удобен момент, в който да си тръгне.

Не че не харесваше Франи. Не беше там работата. Той първи би признал, че тя е красива и забавна — но в действителност не беше обект на желанията му. Като правило, не обичаше да излиза с актриси — е, поне не и с известни. Преди би предпочел Франи — през онази първа нощ в „Чиро“, когато тя едва започваше кариерата си в Холивуд и още беше свежа и наивна. В една връзка имаше място само за едно крехко его и Дюк предпочиташе той да бъде обожаваният.

Погледът му се плъзна покрай Франи и попадна на продавачката на цигари, която по-рано му бе продала пакет „Честърфийлдс“. На пръв поглед тя хващаше окото, но като се загледаше човек, откриваше, че очите ѝ са малко по-приблизени, а носът ѝ има голяма гърбица по средата. Можеше да се обзаложи, че е провалила се актриса — сладка и изпълнена с обожание и с благодарност от вниманието му.

Усетило погледа му, момичето вдигна очи. Изчерви се красиво, като разбра, че той я гледа втренчено. Дюк взе решение.

— Извинявай — каза той на Франи, като стана. — Ей сега се връщам.

Франи отпиваше от мартинито си и се опитваше да се развлича, като наблюдава хората наоколо, докато чакаше Дюк да се върне. Хвърли поглед на часовника си. Кавалера ѝ го нямаше от почти двамазет минути. Къде, за бога, се бе дянал?

Тя предположи, че може да се е настанил на друга маса, затова се обърна и огледа. Тогава го видя да седи на дългия махагонов бар и да разговаря оживено с невзрачната продавачка на цигари. На Франи ѝ отне секунда да схване какво се е случило — че е била зарязана от Дюк заради една никоя.

Бузите ѝ пламнаха от унижението. Преди да е успяла да обмисли постъпката си, Франи взе чашата си с мартини, прекоси залата до мястото, където седеше Дюк, и плисна напитката в лицето му.

На следващата сутрин Лойд Креймър, току-що повишен в директор на „Джунипър“, се загледа в последния брой на списание „Конфиденшъл“. Там, на корицата, имаше снимка на Франи, крещяща разярено на смутено изглеждащия Дюк пред целия ресторант. Директорът на студиото беше бесен. Не само че поведението ѝ подкопаваше грижливо режисирания романс между двете звезди, но със сигурност бе крайно неуместно главната му актриса да се държи по този несвойствен за една дама начин.

Той въздъхна тежко, след което помоли секретарката си да се свърже с Франсис Фицджералд по телефона.

— Кажи ѝ да си довлече задника тук — изръмжа. — Веднага.

Седнала в офиса на Лойд Креймър по-късно сутринта, Франи се разкайваше за постъпката си. Лойд за пръв път ѝ се караше и чувството не ѝ хареса. Изслуша внимателно дългата лекция на директора на студиото относно поведението си и изстина от страх, когато той ѝ каза, че ако *нещо* подобно се случи отново, ще се позове

на моралната клауза в договора ѝ и ще я изключи от списъка на студиото.

— Започнеш ли да получаваш негативни отзиви в пресата, трудно ще си върнеш добрите отношения с медиите — предупреди я той.

— Но вестниците ме обичат! — прекъсна го тя, неспособна да понесе повече от критиката му.

— Ще спрат да те обичат, ако продължаваш по този начин.

Като чу това, Франи се уплаши. Ако изгубеше благоразположението на пресата, това щеше да предвещае края на кариерата ѝ.

Тя сведе поглед и се опита да умилюва Лойд.

— Още веднъж се извинявам. Обещавам това да е първият и последният път, в който водим този разговор.

— Добре. Смятай въпроса за приключен. Макар че нямам никаква представа какво да те правя отгук нататък! Щях да ти уреждам още снимки с Дюк, но сега тези планове отидоха на кино. — Франи измрънка още едно извинение, но Лойд продължи, без да ѝ обърне внимание: — Нямам какво да ти предложа в момента — каза той. — Разбира се, предстои „Черната роза“...

Франи наостри уши. Знаеше всичко за „Черната роза“ — филм ноар, чието действие се развиваше в Лондон през Втората световна война. Главната героиня беше певица в нощен клуб, която можеше да е, или да не е двоен агент. Обикновено подобен жанр нямаше да я заинтересува, но този привлече вниманието ѝ по една-единствена причина — филмът щеше да се снима в Англия, което означаваше, че тя най-после щеше да може да види дъщеря си.

— О, да. — Тя се опита да не издаде вълнението си. Ако Лойд заподозреше скрития ѝ замисъл, щеше да ѝ забрани всякакво участие във филма. — Точно така. Главната роля изглежда удивителна.

— Не е типичната за теб роля — замисли се Лойд. Директорът я изгледа изпитателно. — Нали знаеш, че ще се снима в Лондон?

— Да. — Тя го погледна невъзмутимо и се опита да не изглежда прекалено заинтересувана. — Тъкмо затова си мислех, че ще е идеална за мен. Ще ми позволи да се махна отгук за малко, докато всички клюки се уталожат.

Лойд не можеше да отрече, че в думите ѝ има логика. Той се намръщи.

— Ще си помисля.

[1] Джоузеф Реймънд Маккарти е американски политик, сенатор от щат Уисконсин, член на Републиканската партия на САЩ, станал известен с представленията през 50-те години на XX век на симпатизанти на комунистите и на заподозрени в шпионаж в полза на СССР (така нареченият „Лов на вещици“). — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Завръщането в Лондон беше странно изживяване за Франи. Преди за нея градът бе място, в което цареше бедността; сега се бе завърнала триумфално — тя бе тази, която отседна в „Савой“ и вечер излизаше да се весели в нощните клубове.

Щеше да остане шест седмици. Въпреки лошото време — непрестанният дъжд и разпрострелият се гъст смог — снимките на „Черната роза“ приключиха бързо и тя чувстваше, че са минали добре. Беше ѝ дошло до гуша от роли на непорочна благородница, затова ѝ хареса да изиграе някой по-сложен и по-силен образ. Режисьорът изглеждаше доволен от ежедневната работа, а лондонският смог — състоянието му се бе влошило от времето, когато тя живееше тук — придаде допълнителна атмосфера на снимките на открито.

След това дойде време отново да се види с дъщеря си.

Франи бе организирала срещата перфектно до най-малката подробност. Като се имаше предвид ограниченото ѝ време в Европа, тя бе помолила Тереза да доведе Кара в Англия, за да се срещнат. Разбира се, от жизнена важност беше срещата да бъде запазена в тайна. Осъзнавайки това, Франи реши, че ще е най-добре да излязат от Лондон, затова тя резервира стая в хотел „Гранд“ в Брайтън за едноседмичен престой. Мислеше си, че ще е чудесно за Кара да изживее една свята ваканция край морето. Направи резервацията от името на Тереза и плати всички разходи. Искаше ѝ се отново да е анонимна, отново да бъде обикновен човек.

За да постигне целта си, тя си купи някакви старомодни дрехи, очила за четене и кафява перука — за да не привлича никакво внимание върху себе си. През последния си ден в „Савой“ в Лондон взе дегизировката си със себе си на закуска и после, по средата на храненето, изчезна в женската тоалетна и се преоблече. Промени походката си — от обичайното грациозно стъпване — на припряна крачка, по-характерна за някоя стара мома на средна възраст. Докато напускаше хотела и влизаше в таксито, което ѝ повика портиерът, никой не я удостои с втори поглед. По пътя към гара „Виктория“,

където щеше да хване влака до морския град, тя се почувства в еуфория. Все едно участваше в шпионски филм.

Хотел „Гранд“ в Брайтън бе достатъчно дискретен, за да е гарантирано, че никой няма да обърне внимание на жената с вид на старомодна учителка, която се настани следобеда. В началото Франи възнамеряваше да резервира най-хубавия апартамент, но после прецени, че идеята не е добра — не искаше да привлича прекалено внимание върху себе си. Затова избра една от луксозните семейни стаи, състояща се от две съседни помещения с обща баня.

Първото ѝ впечатление от хотела беше задоволително. Построен през викторианската епоха, първоначално за посетители от висшето общество, забележителната бяла сграда изглеждаше елегантна и достолепна. Разположена на главния път покрай морския бряг, тя разполагаше с красиви гледки и всякакви удобства.

Стаите бяха чудесни, точно както се надяваше тя. Спалните имаха високи тавани; огромни френски прозорци и изглед към сивия Английски канал. Той може и да не беше толкова приветлив, колкото лазурносиния калифорнийски океан, но пиколото ѝ каза, че в ясен ден отсреща може да се види Франция. Банята беше огромна, макар и някак усойна. Но винаги можеха да се подсушат край огъня.

Майка ѝ и Кара нямаше да пристигнат преди пет часа, така че разполагаше с още три часа. Вече нетърпелива да ги види, Франи трябваше да запълни времето си е нещо. Окачи всичките си дрехи, после поръча чай и сандвичи и седна да ги изяде пред големия прозорец, мислейки си за всички забавни неща, които щеше да прави с дъщеря си през тази седмица. След това легна да подремне.

След един час се събуди от плахо почукване по вратата. Веднага се досети кой е.

— Идвам! — извика тя, като бързо провери вида си в огледалото. Бе свалила дегизировката, понеже искаше да покаже на дъщеря си колко добре се справя и да я накара да се гордее с нея.

Втурна се към вратата и я отвори със замах. Там пред нея стояха възрастна жена, която държеше за ръката тъмнокосо момиченце. Франи се вторачи в дъщеря си. Внезапно видя промените, които бяха настъпили у нея през тези две години. Кара бе пораснала поне с пет сантиметра и изглеждаше по-слаба, големите ѝ зелени очи заемаха по-голямата част от лицето ѝ, а черната коса беше гъста и рошава и

стърчеше в различни посоки. Изглеждаше като малко калпазанче. Франи остана шокирана за момент. Дъщеря ѝ бе пораснала и тя бе пропуснала всички тези промени.

Очите ѝ се наляха със сълзи и Франи клекна, за да застане лице срещу лице с Кара.

— Скъпа! Колко се радвам да те видя! — каза прочувствено.

После разтвори обятия и зачака дъщеря ѝ да се спусне към тях.

Кара не помръдна. Вперила очи в изключителната жена пред себе си, тя бе обзета от непреодолима свенливост. Това не беше майка ѝ. Това беше една красива непозната, прекалено перфектна, за да я докосне. Ръцете ѝ бяха меки и с безупречен маникюр и Кара внезапно се почувства засрамена от собствената си мазолеста кожа и мръсни, изгризани нокти. Баба ѝ бе настояла да си облече най-хубавите дрехи за случая, но въпреки това тя изглеждаше мърлява и омачкана в сравнение с тази елегантна дама. Ами ако изцапаше красивата синя рокля на жената? Ако развалеше прилежните ѝ къдрици? Тя остана да стои неподвижно, защото не знаеше как да постъпи.

Червенокосата се намръщи леко.

— Е? Няма ли да прегърнеш старата си майка?

Тонът ѝ беше нежен и закачлив, но дори деветгодишната Кара можа да долови разочарованието в гласа ѝ. Но това пак не я накара да пожелае да я прегърне. Тази не можеше да е майка ѝ — косата ѝ бе твърде червена и нагласена, носът ѝ беше по-малък, отколкото помнеше. Дори гласът ѝ звучеше различно.

Тереза я побутна лекичко.

— Хайде, момиче. Послушай майка си.

Кара покорно пристъпи напред в обятията на жената.

— О, миличка — прошепна майка ѝ. — Толкова ми липсваше.

А Кара искаше да я попита: „Тогава защо не се върна да ме вземеш?“.

Франи не разбираше какво става. С такова нетърпение очакваше да види дъщеря си, спомняйки си колко добре се разбираха двете преди, когато живееха в къщата на Ани. Но вместо да се зарадва, че я

вижда отново, Кара се държеше толкова свито с нея, сякаш се срещаха за първи път. Франи бе отделила време да напазарува, преди да дойде в Англия, и бе купила няколко комплекта нови дрехи за момичето — но всички те се оказаха твърде малки. Това я накара с болка да осъзнае, че дъщеря ѝ я възприема като чужд човек.

Късно вечерта, след като Кара си легна, тя пийна малко повече бренди и сподели с Тереза страховете си за отчуждението между двете. Възрастната жена се усмихна с разбиране.

— Разбира се, че се държи различно с теб. Тя бе малко хлапе, когато ти замина. На тази възраст две години са доста дълго време. — Тя погледна косо дъщеря си. — Ти какво очакваше? Нищо да не се променило ли? Нали не си толкова наивна, скъпа?

Всъщност Франи бе очаквала точно това. Но представено така от майка ѝ, звучеше глупаво.

— Не — излъга тя. Въздъхна и отпи поредната глътка. — Права си, че това се очакваше. Просто се надявам положението да стане по-леко.

Тереза се въздържа от коментар.

След като се наспа добре, Франи се събуди по-позитивно настроена. Както бе отбелязала майка ѝ, отначало Кара щеше да се чувства странно. Но те за нула време щяха отново да се сближат.

За да не се налага да се дегизира постоянно, Франи поръча да им донесат закуската в стаята.

— Истинско угощение, нали! — заяви тя, когато седнаха пред обилната храна от бекон, яйца и наденички.

Но Кара не кипеше от ентузиазъм и само загриза една филийка препечен хляб с конфитюр. Франи положи голямо усилие, за да не покаже разочарованието си. Вместо това каза:

— Надявам се да очакваш с нетърпение днешния ден. Намислила съм да си устроим куп забавления.

И ако тонът ѝ бе малко пресилен, леко пребудър, Франи се опита да не се замисля над това.

След час те се облякоха и се приготвиха за излизане. Кара огледа странните дрехи и перуката, които си сложи майка ѝ.

— Защо носиш тия неща?

Франи се засмя.

— О, тези ли? Това е като игра, скъпа! Хайде, не бъди толкова тъжна. Ще бъде весело!

Кара не успя да отвърне на усмивката. Не можеха да я заблудят. Тя разбираше защо е цялата маскировка — тази жена не искаше никой да разбере, че има дъщеря. Кара беше мръсната ѝ тайна.

Франи бе решена да изпълни деня с всевъзможни забавления. По нейна молба Тереза се съгласи да остане в хотела и да я остави да прекара известно време насаме с детето си. Тя искаше да спечели отново обичта на Кара, да се върнат към предишните си отношения, когато бяха изключително близки като майка и дъщеря. Мразеше това разстояние, което се бе настанило между тях, знаеше, че вината е нейна и че от нея зависи да оправи нещата.

Франи бе планирала куп дейности за сутринта. Беше прекалено студено за плуване, но събуха обувките и чорапите си и нагазиха в плиткото. После играха минигольф, ядоха за обяд риба и картофки; след това се разходиха по крайбрежния булевард. Франи настоя да купи на Кара захарни близалки и карамелени ябълки.

— Искаш ли захарен памук? — посочи към сергията.

— Не, благодаря. Не ми е много добре.

Франи погледна нещастната физиономия на дъщеря си и почувства прилив на разочарование. Денят не вървеше както ѝ се искаше. Надяваше се заниманията им да поотпуснат малко дъщеря ѝ, но тя все още не успяваше да се сближи с Кара. Чувството беше ужасно обезсърчаващо и тя нямаше никаква представа как да оправи положението.

Те се разходиха мълчаливо по кея. Тишината бе непоносима, затова Франи почувства облекчение, когато забеляза пистата с блъскащи се колички.

— Хайде да се повозим! — извика, като хвана ръката на Кара и я задърпа.

— Боли ме коремът — оплака се момиченцето.

Но майка ѝ вече купуваше билетите и не я чу.

Франи искаше да седнат в различни колички, но дъщеря ѝ не изглеждаше горяща от желание, затова се настаниха заедно в една.

— Искаш ли да караш? — предложи Франи.

Кара поклати глава.

Тъй като беше посред зима, те бяха единствените желаещи да ползват атракцията. Франи се опита да внесе настроение, като се блъскаше в страничните прегради на платформата и в другите неподвижни колички, но момиченцето не се усмихна и не се засмя, както се надяваше тя.

Когато най-накрая слязоха, на Кара изведнъж ѝ се догади.

— О, за бога! — извика троснато Франи, когато част от повърнатото попадна върху роклята ѝ.

Като чу раздражението в гласа на майка си, Кара избухна в сълзи. Франи веднага съжали за думите си.

— О, скъпа, нямах това предвид!

Тя коленичи, за да прегърне дъщеря си и да ѝ покаже, че станалото наистина няма значение, но Кара се изплъзна от хватката ѝ.

— Искам баба! — подсмръкна тя.

Докато наблюдаваше дъщеря си, Франи почувства дълбока тъга. Времето, през което бяха разделени, бе създадо пропаст между нея и Кара и тя нямаше представа как — или дали — някога ще успеят да я преодолеят. Осъзнаването на този факт я депресира повече, отколкото мислеше, че е възможно.

— Ето, готова си.

След час Тереза зави внучка си в леглото. Тя пое грижата да почисти Кара, да ѝ помогне да си облече чиста нощница и да я настани в леглото с чаша чай. Детето вече изглеждаше малко по-добре, цветът се бе завърнал върху страните му, но все още имаше нещастен вид.

— Имаш ли нужда от нещо друго? — попита Тереза.

Кара поклати глава.

— Тогава ще те оставя да спиш.

Старата жена понечи да стане, но Кара я сграбчи за ръката.

— Чакай! — каза с тих, настоятелен глас.

Тереза се обърна и видя момиченцето да я гледа с ококорени, изпълнени с тревога очи.

— Какво има? — Когато Кара не каза нищо, тя добави понетърпеливо: — Е? Няма да те чакам цял ден. Изплюй камъчето най-

сетне.

— Мама мрази ли ме? — промълви едва-едва тя.

Сърцето на Тереза се сви. Идеше ѝ да убие Франи, задето бе разстроила така детето. После седна обратно на леглото.

— Разбира се, че не те мрази. Как ти хрумна подобна глупост?

— Защото съсипах деня ѝ и тя се разсърди.

Ругаейки наум дъщеря си, Тереза поклати глава.

— Не се е разсърдила. Разстроила се е, защото се е притеснила за теб. — Тя издърпа чаршафа до брадичката на внучката си. — Сега заспивай. Като си починеш, ще се почувстваш по-добре, обещавам ти.

Успокоена, Кара затвори очи и Тереза я остави. В общата всекидневна Франи стоеше до прозореца и пушеше. Дори сега изглеждаше елегантна и нагласена, червените ѝ къдрици се спускаха около раменете ѝ. Нищо чудно, че Кара я приемаше толкова трудно. Тереза знаеше, че щом бе почнала да се издига в кариерата си, Франи се е тревожела, че някой от Глен Вейл или Ийст Енд може да я разпознае в някой филм. Но не е трябвало да се притеснява. Сега Франи изглеждаше толкова различна, че дори и тя, собствената ѝ майка, не би могла да направи връзка между красивата, самоуверена актриса Франсис Фицджералд и своенравната дъщеря, която бе отгледала. Тази мисъл малко натъжи Тереза.

— Как е тя? — попита Франи, не съзнавайки мислите на майка си.

— По-добре. Стомахът ѝ се успокои.

— Това е добре. — Франи изчака секунда и добави: — Да отида ли да я видя? Или да я оставя да спи?

Тереза нямаше представа как да отговори. Помнеше колко добре се разбираха Франи и Кара, когато бяха дошли в къщата ѝ в Конемара, а сега виждаше бездната, която ги разделяше. Оценяваше и двете гледни точки — че Франи правеше всичко възможно, за да се сближи с дъщеря си, но че бе тежко за деветгодишното дете да приеме обратно майката, която я бе изоставила. Мислеше да каже на Франи, че Кара би предпочела да я види, отколкото да спи; че точно сега малката е объркана и разстроена и има нужда да я успокоят, че все още е обичана, независимо от случилото се през деня. Но нямаше особен смисъл. Скоро Франи щеше пак да си тръгне. Какъв бе смисълът да

насърчава привързаността на Кара към майка ѝ само за да я види пак с разбито сърце?

— Вероятно ще е най-добре да я оставиш да си почине — рече накрая.

Франи изглеждаше разочарована.

— Разбира се — каза, решила да послуша съвета на майка си. — Сигурно имаш право.

Наля си още едно питие и се опита да не се чувства зле от факта, че Тереза познава дъщеря ѝ по-добре от нея.

Останалата част от ваканцията не протече по-различно. Каквото и да направеше Франи, колкото и ентузиазизирана да беше, просто не успяваше да установи връзка с дъщеря си. Когато наближи краят на седмицата, тя все още не се бе доближила до Кара. Франи първа трябваше да си тръгне с влака в петък вечер. Рано на следващата сутрин щеше да хване самолет за Ел Ей. За Кара и Тереза нямаше билети за следващия ден, затова щяха да останат още една нощ в хотела без нея.

Те отидоха на гарата да изпратят Франи. Сбогуването им беше жалка гледка. Вече се бе стъмнило и перонът беше пуст. Останалите пътници бяха в чакалнята, дървената постройка ги предпазваше поне малко от мразовитата нощ. Притиснати една до друга на перона, Франи, Тереза и Кара чакаха мълчаливо, като само дъхът им излизаше на пара през устите им. Парният влак се зададе към тях с пуфтене, докато от комина му излизаха малки бели облачета горещ въздух.

Франи клекна пред дъщеря си.

— Да слушаш баба си, чу ли?

Кара погледна сериозно нагоре към майка си.

— Ще я слушам.

Това изглеждаше като напълно неподходящ завършек на една изпълнена с разочарования седмица. Франи не можеше да си тръгне, без да се опита за последен път да поговори с дъщеря си, да ѝ покаже, че е загрижена за нея.

— *Ще* се върна за теб — заяви пламенно. — *Ще* намеря начин да сме заедно. Скоро. Обещавам.

Дъщеря ѝ я изгледа с безразличие и Франи усети, че Кара не ѝ вярва. И голяма част от нея не винеше момичето за чувствата му.

След тези думи Франи се обърна, за да си тръгне. Влакът бе спрял на гарата няколко секунди по-рано; пътниците вече бяха почнали да се качват и затваряха дървените врати след себе си.

Точно в този момент Кара сякаш най-после осъзна какво се случва — че няма да види майка си още дълго време. Изведнъж тя се втурна към Франи и се залови за полата ѝ.

— Моля те, моля те, не ме оставяй. Моля те.

Разплака се. Неочакваният израз на обич, за който Франи бе копняла цяла седмица, я трогна до сълзи.

— О, скъпа! — Тя дълго притиска Кара в прегръдките си. После, най-накрая, Франи нежно се отдели от дъщеря си. — Съжалявам, но трябва да тръгвам.

Пътуването с влака обратно до Лондон беше безрадостно за Франи. Срещата ѝ с дъщеря ѝ я бе накарала да се сблъска със суровата действителност. По време на тези изминали две години тя бе пропуснала много от живота на Кара. Никога не можеше да върне това време. Изборът, който бе направила да последва мечтата си да бъде известна, — имаше скъпа цена и тя се изразяваше в отношенията ѝ с дъщеря ѝ. Прозрението на този факт ѝ подежда отрезвяващо. Франи се загледа през прозореца в мрачната английска природа и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В седмиците след пътуването ѝ до Брайтън Франи се чувстваше много унила. Искаше да поднови връзката си с дъщеря си и неуспехът ѝ причини чувство на нещастие и вина. И тя не спираше да мисли за обещанието си — направено набързо на леденостудения перон в Брайтън, — че скоро ще бъдат заедно. Разбирайки, че няма шанс да доведе Кара в Ел Ей, тя дори бе започнала да се чуди дали да не зареже кариерата и да се върне при дъщеря си.

Това чувство се изостри още повече, когато, завърнала се в Холивуд, Франи откри, че медиите са започнали да се обръщат срещу нея. Предишната ѝ поддръжница Долорес Кент се бе превърнала в най-отявения ѝ критик. Журналистката бе приела твърде лично новината за раздялата между Франи и Дюк. Ядосана от според нея явното пренебрегване от страна на Франи на нейните добронамерени съвети, тя използва момента да забие нож в раната. Под заглавието „Франсис и нейните мъже“ се появи снимка на Франсис в клуб „Алабам“, на която тя се бе изтегнала в скута на Хънтър и се смееше доволно, докато изгриващият актьор Логан Уейнрайт подаваше към устата ѝ маслина. В случай че снимките не бяха достатъчно изобличаващи, придружаващият ги текст в тазсутрешния вестник не оставяше читателя да гадае мнението ѝ за актрисата.

„Това със сигурност не е първият път, в който Франсис Фицджералд прелита от един мъж на друг. Внимавай, мила моя! Бързо се превръщаш в момиче, с което мъжете се забавляват, но за което никога не се женят.“

Франи бе потресена от прочетеното. Не само защото вината за раздялата бе несправедливо хвърлена върху нея, но и защото не ѝ харесваше идеята хората да я възприемат по този начин. Като по-млада винаги бе гледала на брака и децата като на капан. Но сега, вече на двайсет и седем, без нито една сериозна връзка, откакто бе скъсала с Шон Галахър преди десет години, тя изведнъж се чувстваше не толкова като обичаща забавленията купонджийка, колкото като стара мома.

Заради провала си като майка, застоя в кариерата и страха от бъдещия ѝ статут на стара мома към края на 1956 година можеше да се каже, че Франи се чувстваше по-уязвима от всякога. Вероятно по тази причина тя стана толкова податлива към опитите за сближаване на Максимилиан Станхоуп.

Като повечето киностудии в Холивуд по това време „Джунипър“ се бореше да запази печалбите си. С разрастването на телевизията интересът на публиката към киното бе намалял. Доходите бяха спаднали заради решението на комисията по конкуренцията, според което на студиите вече не бе разрешено да притежават кинотеатри. Със свиването на приходите акционерите бяха почнали да стават неспокойни, затова предишната пролет бе отстранен дългогодишният директор на „Джунипър“ Удроу Фокс, а на негово място бе назначен Лойд Креймър.

Повишението му без съмнение бе отровна чаша. Проблемите на „Джунипър“ бяха свързани с бизнес условията, а не със служителите. Тъкмо по тази причина към края на 1956 година Лойд Креймър започна да търси нов финансов спонсор — някой, който би бил готов да даде на студиото така нужната парична инжекция. Този човек беше Максимилиан Станхоуп.

Бизнесменът милиардер Макс Станхоуп бе известна фигура в града. Потомък на вестникарска династия от Западния бряг, той бе поел бащината си компания и я бе развил, влагайки капитал в области като миньорство и производство на хартия. Той имаше дарбата на цар Мидас — всеки бизнес, с който се захванеше, се превръщаше в злато. През трийсетте години, когато Холивуд бе в разцвета си, той даже се бе пробвал във филмопроизводството и въпреки че се бе отказал към края на четирийсетте, точно преди положението на индустрията да се утежни, той все още имаше силни връзки с Ел Ей — притежаваше три вестника в града и имаше имение в Холмби Хилс. Сега, с тази своя инвестиция в западащото студио, Макс се надяваше да направи поредния си златен удар, подобно на Хауърд Хюз^[1] с филмовото студио RKO^[2].

В сутринта, когато трябваше да подпишат договорите, Макс пристигна в офиса на Лойд точно в единайсет часа. Той беше висок, внушителен четирийсет и пет годишен мъж. Лойд се бе срещал с него около дузина пъти, в които той не бе особено многословен и оставяше адвокатите им да разискват повечето детайли. По време на тези срещи бизнесменът обикновено седеше — мълчалив и бдителен, — но в случаите, когато се обадеше, си личеше, че умът му е остър като бръснач и че е съвсем наясно какво става.

Лойд, винаги някак претенциозен, както изискваше работата му, поздрави Макс като стар приятел.

— Чудесно е да те видя пак, друже — усмихна се той, разтърсвайки ръката на Макс.

Макс не отвърна на поздрава му. Това бе объркваща тактика, която бе използвал по време на преговорите и с която Лойд така и не успя да свикне. Тъй като минаваше за властен мъж, Лойд винаги се чувстваше малко като аматьор в присъствието на Максимилиан Станхоуп.

Днес, както винаги, Макс не прие предложението за кафе и се въздържа от дребни приказки — давайки ясно да се разбере, че е дошъл с единствената цел да подпишат договора. Бяха изяснили детайлите в поредица от предишни срещи. Макс бе казал на Лойд, че няма интерес да се намесва в творческата страна на бизнеса — той просто искаше да види изпълнени своите спестовни инициативи, според които трябваше да се намали броят на създаваните всяка година филми и да се съкрати част от персонала, който бе на постоянен договор.

Това бе единствена отстъпка, която правеше Макс — и то само защото му изнасяше да остави ежедневното управление на бизнеса на някой друг. Лойд разбираше, че продава студиото на безценица, но нямаше кой знае какъв избор — другата алтернатива беше банкрут. Надмощието бе на страната на Макс и двамата мъже го знаеха.

Лойд пръв подписа. Когато приключи, той подаде документите на Макс заедно с писалката си.

— Може и нея да задържиш — пошегува се той. — На практика почти свали и ризата от гърба ми!

Макс го фиксира с хладен поглед.

— Съжалявам, че го приемаш така. — После, не обръщайки внимание на подадената от Лойд писалка, той извади своята — „Мон Блан“ от чисто злато, изработена по поръчка с инкрустиран в писеца диамант — и се подписа със замах.

Щом приключиха с формалностите, Лойд посочи към барчето си с напитки.

— Сигурно няма да приемеш по едно питие, за да отпразнуваме събитието?

— Предстои ми още една среща — възрази Макс.

Отговорът му потвърди съмненията на Лойд, че ако за него тази сделка бе голяма работа, за другия мъж тя беше дреболия.

Щом бизнесът бе приключен, Макс си тръгна. Лойд тъкмо го изпращаше, когато се появи Франи. Двамата се бяха уговорили да се срещнат, за да обсъдят най-новите неприятни отзиви за нея в пресата. Облечена в разкроена бяла рокля на сини точки, с малки бели ръкавици и красиво боне, под което се подаваха разпилени червени къдрици, тя изглеждаше свежа като пролетен ден.

— Франсис Фицджералд! — Въпреки охладнялото си уважение към главната си актриса, в този момент Лойд се зарадва на присъствието ѝ. Стори му се като сполучлив удар да представи една от най-красивите си актриси на новия собственик на „Джунипър“. — Това е Макс, с когото току-що се споразумяхме да ни купи — осведоми я той.

— Така ли? — Тя повдигна вежди. — Не знаех, че се продавам. — Тя направи кокетна поза. — Е, как смятате, господин Станхоуп? Струваха ли си парите ви?

Лойд зяпна от изненада.

— Франи...

Но Макс, който досега не бе показвал никакво чувство за хумор, изглеждаше развеселен от коментара ѝ.

— Не мога да се сетя за нищо друго, което бих предпочел да притежавам. — Той улови ръката на Франи в здрава, мощна хватка — също като него, помисли си тя. — Много ми е приятно да се запознаем, госпожице Фицджералд.

Тя му се усмихна чаровно.

— На мен също, господин Станхоуп.

Франи не обърна голямо внимание на тази обмяна на реплики. Но на следващата вечер бяха отишли с Лили и останалите от тайфата в изискания нощен клуб „Кокос“ на хотел „Амбасадор“, когато някой изпрати на масата ѝ бутилка отбрано шампанско „Круг“.

Като видя неочаквания подарък, Франи плесна с ръце от удоволствие.

— О! Чудесно! Кой... — Тя повдигна въпросително вежди към облечения в смокинг сервитьор.

— Подарък от господин Максимилиан Станхоуп.

След миг размисъл Франи се сети за кого става въпрос — Максимилиан Станхоуп, новият собственик на „Джунипър“.

Докато сервитьорът отваряше шампанското, Лили я смушка.

— Май някой доста е впечатлил новия шеф.

Франи, която бе разказала на приятелката си как се бе натъкнала на Макс пред кабинета на Лойд, примижа театрално.

— Нима си очаквала друго? — Тя се обърна към сервитьора. — А къде е господин Станхоуп?

— Ей там, госпожице Фицджералд.

Франи отпрати поглед покрай дузината палми, заради които клуб „Кокос“ бе получил името си, и наистина видя Макс, който гледаше право към нея, явно очакващ реакцията ѝ. От предишната им среща не помнеше точно как изглежда — в съзнанието ѝ бе останала само онази излъчваща сила аура около него. Сега видя, че първото ѝ впечатление е било правилно. Максимилиан Станхоуп не бе точно красавец, не и в сравнение с Хънтър и Дюк и тяхната типична за кинозвездите привлекателна външност. Но от него лъхаха обаяние и самоувереност, характерни сякаш за всички властни мъже. Той беше по-възрастен от нея, разбира се; изглеждаше ѝ към четирийсет и пет годишен. Висок и широкоплещест, той имаше интелигентни очи и тъмна коса, която бе започнала да побелява по слепоочията и засилваше още повече изискания му вид.

Седнал на най-хубавата маса в заведението, той изглеждаше внушителен в официалния си смокинг. Компанията му се състоеше от четирима мъже на неговата възраст и с неговото облекло — други заможни господа, предположи Франи — и всички те пиеха бренди и пушеха пури. Момичетата до тях бяха привлекателни млади актриси,

които без съмнение бяха дошли, за да придадат на вечерта необходимия външен блясък. Франи инстинктивно разбра, че Макс няма сериозно отношение към никоя от тях. Тя вдигна чашата си към него в знак на благодарност и той повтори жеста. Продължиха да се гледат, докато отпиваха продължително от питиетата си.

За жалост сервитьорът избра момента да се върне на масата на Франи, за да сервира ястията им, и така блокира видимостта към отсрещния край на помещението. Тя го изчака нетърпеливо да се отдръпне, но когато отново погледна към Макс, той бе отклонил вниманието си и разговаряше със събеседниците си на масата.

Франи обаче нямаше намерение да пропусне този момент. Тя се изправи. Досещайки се за намерението ѝ, Лили я хвана за китката.

— Къде тръгна, малката?

Франи кимна към бутилката шампанско.

— Да благодаря на господина както трябва, разбира се.

— Скъпа, смяташ ли, че е разумно? — попита Лили с тон, от който си личеше, че тя не мисли така.

— Защо да не е?

— Защото — мила моя — сега скромните ни съдби са в ръцете точно на господина, при когото смяташ да отидеш, за да гледаш влюбено.

Франи се усмихна многозначително.

— Точно затова отивам. — Ако новият инвеститор на студията я харесваше, тя нямаше намерение да пренебрегва вниманието му. Даже напротив, ако изиграеше добре картите си, можеше да има изгода от интереса му. Франи деликатно освободи китката си и се понесе към отсрещната страна на заведението.

Тази вечер бе излязла с цялата си непокорност, решена да не позволява на скорошните лоши отзиви в пресата да я депресират. Облече се така, че да бъде забелязана — с леденосиня рокля без презрамки. Бе накарала помощницата си да пристегне максимално корсета ѝ в стил Скарлет ОХара, за да подчертае заоблените ѝ форми. Дългата ѝ червена коса бе вдигната в изящен кок и тя бе оставила шията си без накити, за да запази цялото внимание върху фигурата си.

Франи знаеше как да привлича погледите на околните. Докато вървеше плавно по мраморния под, чувстваше как всички я гледат —

всички, с изключение на Макс. Той бе с гръб към нея и се обърна чак когато тя се приближи и приятелите му го предупредиха за идването ѝ.

— Госпожице Фицджералд. — Стана да я поздрави и тя отново бе поразена от ръста му. Той пое малката ѝ бяла ръка в своята и я поднесе към устните си. — Удоволствие е да ви видя отново.

— Исках да ви благодаря за шампанското. — Тя сведе поглед, знаейки, че така изглежда най-чаровно. — Прекрасен жест от ваша страна.

— За мен бе удоволствие — отвърна Макс.

Настъпи мълчание. Франи очакваше Макс да направи следващия ход, но той просто я гледаше невъзмутимо с леко развеселено изражение, сякаш искаше да види какво ще предприеме. Тя разбра, че от нея се очаква да поеме контрола над ситуацията.

— И — рече смело — също така исках да разбера дали ви се танцува?

Той я погледна и очите му издаваха колко му е забавно.

— Много сте директна, госпожице Фицджералд. Не виждате ли, че съм тук с приятелката си? — Той кимна към една начупена брюнетка.

Франи вдигна рамене равнодушно, не можеха да я накарат да се засрами от поведението си.

— Приятелката ви имаше ли нещо против, когато ми изпратихте шампанското, господин Станхоуп?

— Хванахте ме. — Той наклони глава, признавайки уместната ѝ забележка.

— Тогава — каза тя с нотка на нетърпение — ще танцуваме ли или не? Защото лесно мога да си намеря друг партньор...

Тя понечи да се обърне, но той се пресегна и я улови за китката.

— Не си тръгвайте — каза тихо. Франи се обърна и се вторачи право в дълбоките му тъмни очи. — Разбира се, че искам да танцувам с вас.

Той предложи ръката си на Франи и я поведе през морето от маси към дансинга по средата на помещението. Свиреха куикстеп. Франи бе добра танцьорка и със задоволство отбеляза, че и Макс умее да танцува; много мъже си гледаха в краката или брояха стъпките, но той я водеше и се движеше уверено, като я въртеше без усилие.

Останаха заедно още два часа. Франи изпита известна вина, задето бе зарязала Лили и другите си приятели, но успя да се отърси от нея. След всичко случило се напоследък имаше нужда от една такава вечер, която да я ободри.

В края на вечерта Макс настоя да я откара до дома ѝ. Хотелският служител докара колата му — кадилак, модел 62-ра, сребрист седан с четири врати. Автомобилът бе знак за сериозното финансово състояние на притежателя му. Франи бе впечатлена, но се опита да не го показва. Вместо това попита:

— Нямах ли шофьор?

— Не и тази вечер. — Очите му срещнаха нейните. — Имам цяла флота автомобили и няколко шофьори, които работят за мен, но тази е най-новата ми играчка и още не съм ѝ се нарадвал. — Той вдигна рамене. — Обичам да шофирам.

Франи кимна одобрително.

— Аз също.

Щом пристигнаха пред жилището ѝ, той паркира и я изпрати до вратата. Тя пристъпи в мраморното фоайе и се обърна към него.

— Благодаря, че ме докара.

Той се облегна на парапета на верандата.

— Няма ли да ме поканиш вътре?

— Разбира се, че не! — престори се на възмутена. — За какво момиче ме вземаш?

— За такава, каквото ми се ще да опозная.

— Тогава някой път се обади и ме покани на истинска среща. — И като му се усмихна сладко, тя затвори вратата под носа му.

През нощта Франи не можа да заспи. За първи път от много време мислеше за нещо по-различно от провала си като майка. Непрекъснато се връщаше към събитията от вечерта. Надяваше се да не се е проявила като прекалено недостъпна.

Но нямаше нужда да се притеснява. На следващата сутрин, като стана, откри, че Макс ѝ е изпратил шест дюзини големи бели рози. Десет минути след пристигането им той се обади.

— Май не биваше да ти изпращам тези цветя.

— Така ли? И защо?

— Защото секретарката ми ме осведоми, че белите рози означават невинност и чистота. А намеренията ми към теб не могат да се причислят към тази категория.

Франи се засмя.

— Радвам се да го чуя.

— Сериозно? Мислех, че снощи ми заяви, че не можеш да бъдеш съблазнена.

— Ако ме впечатлиш достатъчно, всичко е възможно.

— Значи дай да уточним — ако успея да те впечатля, тогава ще ми позволиш да спя с теб?

— Може би.

— Лесна работа тогава.

— О, на твоето място не бих била толкова уверена — предупреди Франи. — На мен трудно ми се угажда.

— Аз пък съм свикнал да получавам каквото искам, а точно сега искам теб. — До този момент тонът на разговора им бе шеговит. Но Макс прозвуча толкова сериозен с последната си реплика, че Франи не знаеше как да му отвърне.

Беше бурен романс, изтънчено ухажване. Макс щеше да остане в града още само няколко дни и настояваше да прекарва с Франи всеки свободен миг. В понеделник я заведе на вечеря в „Мусо и Франк“; във вторник се срещнаха в „Браун Дерби“ за обяд; а в сряда отидоха на танци в „Мокамбо“. Той всеки ден ѝ изпращаше подаръци под формата на шампанско, цветя и бижута. През последните няколко години Франи бе излизала с доста заможни мъже, но никой от тях не бе полагал такива усилия да я спечели, нито пък я бе преследвал така напористо. Макс я караше да се чувства много специална, обожавана и това ѝ харесваше повече от всичко.

Когато стана време той да заминава — трябваше да пътува до Сан Франциско и после до Чикаго — Макс ѝ обеща, че ще се върне в Ел Ей в първия петък от месеца.

— Нали ще си свободна?

Тя не си направи труда да му отговори най-вече защото въпросът му прозвуча по-скоро повелително, отколкото въпросително.

Лили не бе очарована от новата връзка на приятелката си.

— Вече почти не се виждаме — оплака се тя, когато Франи най-после ѝ се обади. Лили не бе виждала Франи толкова влюбена. Естествено, разбираше увлечението ѝ — Макс беше богат и важен, силният играч, когото всички гледаха с уважение. Почти изнервящо невъзмутим, той се славеше и като сдържана и потайна особа, което го правеше още по-желан. Макар да ѝ беше болно да си го признае, Лили малко завиждаше на Франи, че е успяла да привлече интереса на такъв мъж. Но най-вече ѝ липсваха срещите с приятелката ѝ.

— Знам, че напоследък липсвам от хоризонта — опита се да се разкае Франи. — Просто...

— Какво? — притисна я Лили.

— Ами мисля, че се влюбвам в него — изповяда се Франи на един дъх.

Очакваше да възбуди интереса на приятелката си, но Лили само изсумтя присмехулно.

— Ти винаги се влюбваш.

— Не е вярно! — Франи я заболя, подобно на човек, на когото са споделили семейна тайна, която би предпочел да не чува.

— Напротив! — каза Лили, не зачитайки чувствата на приятелката си. — Но не се тревожа — продължи. — Сигурна съм, че и тази връзка ще приключи подобно на всички останали — давам ѝ още два месеца, след които едва ли ще си спомняш кой е Максимилиан Станхоуп!

Засегната от намека, че е лекомислена, Франи реши, че е най-добре да сложи край на разговора им.

Лили не бе единствената загрижена за отношенията между Макс и Франи. Лойд не знаеше как да разбира връзката между една от главните си актриси и новия финансов инвеститор в бизнеса. Изпитваше известна тревога, че Франи ще загуби интерес към Максимилиан Станхоуп и ще го зарече. Кой знае как щеше да реагира такъв властен мъж като него? Макс бе истинска мистерия — умен, обаятелен, но преди всичко много загадъчен. След смъртта на съпругата му преди петнайсет години той не се бе обвързвал с друга жена. Бе излизал с много — всичките известни публични личности

или красиви кинозвезди. Но никога не бе показвал такова сериозно отношение към някоя от тях.

Чак месец след като Франи и Макс бяха танцували в „Кокос“, Лойд разбра колко точно сериозен е главният му инвеститор към водещата актриса на „Джунипър“. В края на един рутинен разговор между двамата бизнесменът повдигна един въпрос, за който бе прочел същия ден — ставаше дума за малка статия, според която Франсис Фицджералд щеше да играе главната роля във филм за кралица Елизабет I. Ролята на любовника на кралицата Робърт Дъдли щеше да се изпълнява от Дюк Картър.

— Дюк и Франи са имали връзка, нали? — поиска да узнае Макс.

— Да — отвърна предпазливо Лойд.

— И скоро са се разделили?

— Точно така.

— Предполагам, че е много трудно да работиш с някого, с когото сте били романтично обвързани.

Лойд не бе сигурен как да си обясни разговора. Макс бе заявил, че не иска да се меси в творческата работа — щеше ли сега да направи изключение? За по-безопасно директорът на „Джунипър“ направи нужните промени, като отстрани Дюк от играта. Но въпреки това се надяваше, за доброто на Франи, тя да не предизвиква гнева на Макс Станхоуп. Той очевидно можеше да е мощен противник.

— Успях ли вече да те впечатля? — попита Макс, когато я остави след поредната вечеря в „Мусо и Франк“.

Франи вдигна рамене безгрижно. Днес бе научила, че Дюк все пак няма да играе Дъдли в „Елизабет“. Добрата новина я бе направила още по-закачлива от обикновено.

— Да видим. Вечеря в „При Франк“, обяд в „Дерби“... — Тя започна да отброява срещите им на пръстите си. — Танци в „Чиро“. Нищо, което да не съм правила и преди. Още чакам да ме впечатлиш.

Макс я погледна замислено.

— Ще видя какво ще направя по въпроса.

На следващия ден той я заведе до Райския залив, закътана част от плажа, на час и половина път от Ел Ей. Беше началото на март и заради една неочаквана буря времето беше по-студено — морето бе станало бурно и черно и те бяха единствените хора там.

— Защо дойдохме тук? — попита тя, докато вървяха срещу брулещия вятър.

— Чух, че обичаш плажовете.

Тя се ококори.

— Откъде си разбрал това?

— Имам си източници — отвърна и се потупа по носа.

Франи отметна глава и се засмя.

— Невероятен си!

— Това значи ли, че най-после съм те впечатлил?

Вместо да отговори, Франи внезапно извика:

— Да се надбягваме до онази скала!

Тя хукна, преди той да осъзнае предложението ѝ. Макс се провикна, възразявайки, че не играе честно, но тя само се изсмя в отговор и отказа да се обърне, за да не изгуби преднината си. Докато бягаше по брега с обувките си в ръка, а вятърът издухваше песъчинки в лицето ѝ, Франи се почувства щастлива и безгрижна.

Усети стъпките му след себе си, когато той я настигна. Тя за малко да се блъсне в скалата, ръцете ѝ се подпряха върху назъбената сива повърхност.

— Спечелих! — извика с понесен от режещия вятър глас.

След секунда Макс изникна пред нея, като дишаше тежко.

— Не игра честно — задъха се той.

— Не съм обещавала да съм честна.

— Аз също.

Преди да успее да го попита какво иска да каже, той я хвана за раменете и притисна гърба ѝ към твърдата скала. После се наведе и я целуна — точно там, на студения пуст плаж, обгърнал я с топлото си тяло, притиснал гърди към мекия ѝ бюст.

Франи не можа да си поеме дъх от изненада. Каквото и да разправяше Лили, тя действително се влюбваше до уши в Макс. Може би отначало си мислеше, че връзката ѝ с него ще ѝ помогне в кариерата, но вече не това беше мотивацията ѝ. Другите ѝ любовни авантюри бледнееха пред тази. Макс беше от съвсем различна

категория. Не беше слаб като Шон; не беше обсебен от собствената си особа като Дюк или някой от другите актьори, с които бе излизала. Чувството, че е успяла да спечели вниманието на този силен, търсен мъж, бе опияняващо. За пръв път в живота си Франи почувства, че е намерила своята половинка; Макс беше човек, който би могъл да задържи интереса ѝ.

Той сигурно се чувстваше по същия начин, защото когато най-накрая прекъсна целувката им, се отдръпна малко, за да я погледне право в очите.

— Без повече игри, Франсис Фицджералд — прошепна пламенно. — Искам да ми отговориш само на един въпрос — ще се омъжиш ли за мен?

[1] Хауърд Робърд Хюз-младши (1905–1976 г.) е американски пилот, кинопродуцент, плейбой, ексцентрик, а също и един от най-богатите хора в света. — Б.пр. ↑

[2] RKO Pictures — американска компания за производство на филми. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Конемара, Ирландия, май 1957 г.

Кара подритна един камък, докато се скиташе по неравната пътека през гората. Обикновено бягаше и подскачаше, докато вървеше, но днес не беше в настроение за това. Беше 4 май 1957 година, шест месеца след пътуването ѝ до Брайтън. Кара все още се чувстваше ужасно заради случилото се. Бе очаквала тази ваканция с такова нетърпение и желание най-после да види отново майка си, а цялото преживяване се оказа катастрофално. Непрекъснато ѝ се искаше да може да се върне във времето и да изживее отново тази седмица — тогава щеше да направи всичко различно. Не бе имала намерение да се държи лошо, но очевидно Франи не бе останала доволна от поведението ѝ — затова я изостави. Оттогава и писмата на майка ѝ се получаваха все по-рядко. Кара знаеше, че е забравена. Беше се научила да се справя със самотата, с липсата на Дани и леля ѝ Ани, с това, че може да разговаря единствено с баба си; научи се да се вглъбява в книгите и във въображаеми приключения; но осъзнаването, че майка ѝ не я иска, бе най-трудно поносимият от проблемите ѝ.

Кара усети една сълза да се търкулва по бузата ѝ. Днес чувството, че е изоставена, бе по-изострено от обикновено, защото беше десетият ѝ рожден ден — нещо, което майка ѝ явно бе забравила. Франи дори не ѝ бе изпратила картичка. Баба ѝ се опита да направи деня специален по нейния си начин. Сутринта, когато слезе на закуска, Кара откри една картичка в кутия шоколадови бонбони. Предишните години Франи бе изпратила няколко красиво опаковани подаръка, но при липсата на такива сега Кара остана трогната от жеста на баба си. Подаръкът бе скромнен, предвид строгите маниери на Тереза. Макар Франи да им пращаше много пари, тя не промени старите си навици и предпочиташе да набавя на внучка си само най-необходимото, а да запази останалото за времето, когато Кара порасне.

Заедно с картичката и подаръка, Тереза бе направила торта, докато Кара бе навън вчера, и ѝ я показа, след като се наобядваха. През последните три години те се бяха привързали една към друга. Кара

разбираше, че баба ѝ никога няма да стане по-демонстративна по отношение на чувствата си, но момичето все повече осъзнаваше, че ненатрапващата се, недооценена доброта на Тереза означава повече от всички грандиозни жестове на майка ѝ.

Кара грешеше. Майка ѝ си спомни за рождения ѝ ден — само че чак три дни след самата дата. Франи се почувства отвратително от този факт. Предположи, че се е получило така, защото бе по средата на допълнителните снимки на някои сцени от „Черната роза“. Като се върнаха в Холивуд, режисьорът не бе толкова доволен от това, което се бе получило с филма, и по-точно от нейното представяне, и явно стресът от този факт я бе разсеял.

Понеже нямаше никакво време да излезе и да купи нещо сама, Франи направи набързо един списък и го даде на секретарката си.

— Това е за племенницата ми в Ирландия — обясни тя.

След като съвестта ѝ малко се успокои, тя се върна към филма си.

Колетът за рождения ден на Кара най-после пристигна, месец след празника ѝ. Тя толкова се зарадва на подаръка, че забрави всички неприятни мисли, които я бяха споходили за майка ѝ, и разкъса хартията. Отначало всичко, което видя, бе само някакво изобилие от розово и бяло, от панделки и дантела. И после разбра — това беше рокля за принцеса! Нещо толкова красиво, че не смееше да го докосне.

Но щом извади роклята от пакета, първоначалната ѝ радост премина в разочарование. Защо майка ѝ, ѝ бе купила нещо толкова красиво? То беше напълно неизползваемо и непрактично за дивата околност на селската им колиба. Къде си мислеше Франи, че дъщеря ѝ ще носи тази дреха?

Кара се загледа в роклята, усещайки луксозната материя в ръцете си. Тогава неочаквано взе да я къса, раздираше шевовете и дърпаше панделките и перлите.

Баба ѝ се втурна в стаята, за да види какъв е този шум.

— Какво правиш, за бога?

Шокът в гласа на баба ѝ я секна. Тя спря да унищожава подаръка си и погледна Тереза с разплакано лице.

— Мразя я! — избухна момичето.

Възрастната жена най-после осъзна гледката — накъсаната опаковъчна хартия и съдраната рокля. Намръщи се за момент, а после

изражението ѝ се проясни. Отиде до Кара и коленичи, за да изравни погледа си с този на момиченцето.

— Успокой се, детето ми — рече намръщено. — Никога не изричай повече такива лоши думи. — Тереза разбираше негодуванието на момичето, но вярата ѝ, че по-възрастните трябва да се уважават, не ѝ позволяваше да хули Франи.

— Но аз наистина я мразя — настоя Кара.

— Не е вярно — изтъкна разумно Тереза. — Просто си разстроена, защото е забравила рождения ти ден и подаръкът ти закъсня и може би не е такъв, какъвто си искала. Ти обичаш майка си, знаеш, че е така, и така трябва да бъде.

Кара се замисли за момент.

— Може би. Обаче тя не ме обича.

Тереза въздъхна.

— О, скъпа моя. Разбира се, че те обича.

— Тогава защо не идва да ме вземе?

От този въпрос Тереза винаги се бе страхувала най-много — и нямаше подходящ отговор на него.

— Трябва да проявиш разбиране към майка си — рече предпазливо. — Тя не е като теб и мен. Не може просто да си устрои обикновен живот. Винаги ще иска нещо повече. Тя има нужда от хора край себе си, които да ѝ казват колко е прекрасна. Но все още те обича, макар да не може да бъде тук с теб. Разбираш ли? — Досега Кара не бе чувала баба си да говори толкова дълго. — Хайде стига с тези глупости. — Тя щипна любвеобилно Кара по бузата. — Преди малко видях, че има узрели къпини. Излез и виж дали няма да набереш достатъчно, за да си направим пай по-късно.

Кара направи каквото ѝ казаха, доволна да се измъкне от останките на отвратителния си рожден ден.

По-късно, когато се върна, чувствайки се странно по-щастлива след брането на къпини, което бе отвлякло вниманието ѝ, тя откри, че бъркотията е разчистена. Този мил жест означаваше толкова много за нея. Баба ѝ може и да беше странна, сприхава жена, но Кара знаеше, че зад грубите думи и суровата външност тя таи обич и грижа към нея. За разлика от майка ѝ, която въпреки всичките си хубави думи и обещания, не изглеждаше да я обича ни най-малко.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Подобно на ухажването им, женитбата на Франсис Фицджералд и Максимилиан Станхоуп беше главозамайващо събитие.

След като ѝ предложи през оня ден на плажа, Макс я отведе в имението си в Холмби Хилс, един от най-елитните квартали в Лос Анджелис, и ѝ представи пръстен с шесткаратов квадратен диамант, който бе купил от бижутерския магазин на Джордж Хийдли в Бевърли Хилс. Франи гледаше със задоволство, докато Макс слагаше пръстена на лявата ѝ ръка, почти неспособна да повярва на случващото се. Само преди няколко месеца се бе чувствала толкова отхвърлена от Дюк, толкова критикувана от пресата. Сега изглеждаше, че всичко отново е тръгнало благоприятно за нея. Защото Макс бе милион пъти по-страхотен мъж от Дюк. Той бе красив и силен, и богат, и се отнасяше с нея като с кралица. Какво друго можеше да иска?

Тя вдигна поглед към него, чувствайки се по-развълнувана и трогната, отколкото си мислеше, че е възможно.

— Не очаквах това — призна си искрено. — Не и толкова скоро.

Той ѝ се усмихна.

— Защо да чакаме? И двамата сме свободни и необвързани. Децата ми са достатъчно големи, за да ме разберат. Няма за кого друго да се притесняваме, освен за нас двамата.

Франи го изгледа продължително. Беше на косъм да му разкаже за Кара, мислейки си, че щом се оженият, ще може да доведе дъщеря си да живее при тях, сигурна, че влиянието на Макс ще ги предпази от лошите писания в пресата. Но споменаването на децата му я възпря. Той ѝ бе разказал за сина и дъщеря си от първата му жена — Гейбриъл и Оливия. Нямаше ли да сметне за странно, че тя никога досега не е споменавала собственото си дете? Щеше да изглежда все едно не е била честна към него.

Той я погали нежно по лицето, ръката му леко одраска бузата ѝ.

— Ти си всичко за мен, скъпа моя. Никога не съм си представял, че ще е възможно да изпитам отново такива чувства към някого.

Макс се наведе да я целуне и в този момент Франи реши все още да не му казва за Кара. Тя просто имаше нужда да намери подходящия момент да повдигне въпроса, след като преминеше първоначалната приповдигнатост около годежа.

Лили не се зарадва, като разбра за годежа. Франи бе отишла у тях, за да ѝ съобщи новината лично и да я помоли да ѝ стане кума.

— Виж ти! — възкликна приятелката ѝ, разположила се в кремавия си диван. — Не очаквах такова нещо.

Франи забеляза отявлената липса на думи като „поздравления“ и „честито“.

— Не се ли радваш за мен? — попита, обидена.

Лили въздъхна.

— Не става въпрос за това. Просто...

— Какво?

— Просто съм тъжна, че ще загубя най-добрата си приятелка и съмишленица, това е всичко.

— О, скъпа! — Франи се засмя и прегърна приятелката си. — Не ставай глупава! Само защото се омъжвам, не означава, че нещо между нас ще се промени!

— Така ли? — Лили звучеше скептично. — Макс може да не се съгласи с това.

— Макс? — рече Франи с насмешка. — Той ме обича такава, каквата съм. Няма да ме кара да се отказвам от нищо заради него.

Лили само погледна приятелката си.

— Толкова ли си сигурна?

Познатите на Макс бяха също толкова изненадани от обвързването му. От смъртта на съпругата му преди петнайсет години Макс бе излизал с десетки жени, но никога не бе мислил за брак. Какво правеше Франсис Фицджералд толкова специална? Ако трябваше изобщо да си представят Макс с някоя, щеше да е с елегантна дама от висшето общество, от заможен род, чиято главна роля ще е да бъде добра домакиня на партитата му. Франи бе добро момиче, но обичаше да е под светлините на прожекторите. Със сигурност никога нямаше да се задоволи да бъде просто госпожа Станхоуп.

— Но защо ти е да се жениш за нея? — попита го Франк Брюър III. Той беше управител на банкова династия в Бостън, заможен точно колкото Макс и единственият, събрал смелост да зададе такъв въпрос.

— Защото я обичам — отвърна простичко. — Не е ли това обичайната причина?

Никой не се осмели да оспори твърдението му.

Самият Макс не можеше да си обясни чувствата си към Франи — или по-точно, както сам я описваше, манията си по нея. Знаеше, че тя обича забавленията и че се слави с определена репутация. И все пак не можеше да ѝ се насити. След случилото се с първата му съпруга никога не бе мислил, че отново някога ще помисли за брак. През годините бе излизал с много жени, които бяха желали да го накарат да се задоми, най-вече кинозвезди и светски личности, всичките привлекателни, умни жени. Но Франи беше различна — той обожаваше нейния дух, удоволствието ѝ от живота. Искаше тя да бъде с него и не даваше и пет пари за мнението на другите.

Предстоящата сватба доведе до други проблеми — по-точно до среща с двете деца на Макс — Гейбриъл и Оливия. Докато Франи и Макс се ухаждаха, те успяваха да гледат на всичко с леко сърце и миналото изобщо не им се струваше каквато и да било пречка. Но сега трябваше да направят усилието всеки да се впише в живота на другия.

Франи знаеше само най-бегли детайли около първата съпруга на Макс, Елинор — красивата единствена дъщеря на богат бостънски финансист. Макс бил на двайсет и седем, когато двамата се запознали на една благотворителна кампания и се оженили шест месеца по-късно. Синът им Гейбриъл се родил на следващата година, а две години по-късно се появила и дъщеря им Оливия. Тогава започнали проблемите. Елинор била обзета от депресия след раждането на второто си дете и се самоубила, когато Оливия била едва на три месеца.

В скръбта си Макс обвинил Оливия за смъртта на съпругата си. Неспособен да погледне или да държи в ръце невръстната си дъщеричка, той поверил децата си на гувернантки, докато той се потопил в работата си. Всички предполагали, че с течение на времето Макс ще омекне. Но с порастването си Оливия започнала да прилича на майка си и така постоянно напомняла на Макс за жената, която изгубил. И със сина си не се държал по-добре. Сякаш в деня, когато

умряла съпругата му, Макс решил напълно да се оттегли от ролята на баща. Щом Гейбриъл навършил седем години, бил изпратен в елитен пансион близо до Сан Франциско. Като пораснала достатъчно, Оливия била застигната от същата съдба. В резултат на това, макар Гейбриъл сега да бе на седемнайсет, а Оливия — на петнайсет, Макс почти не познаваше децата си.

— Боя се, че изгубиха и двамата си родители в деня, когато умря майка им — призна Макс на Франи. — Не бях добър баща. Но сега, след като открих теб, искам това да се промени.

Тази информация беше нова за Франи. Тя не предполагаше, че ще става мащеха на двама тийнейджъри и не бе сигурна как те щяха да приемат нея и брака ѝ с бащата, когото едва познаваха.

Макс я предупреди, че децата му са реагирали много различно на разстоянието, което той бе поставил между себе си и тях. Докато Гейбриъл се бе превърнал в твърд, независим младеж, Оливия беше много по-крехко същество.

— Надявам се с времето да те възприеме като майка. Или поне като близка приятелка. На нейната възраст тя се нуждае от закрилата и напътствията на друга жена.

Франи не бе убедена, че може да бъде модел за пример на някое впечатлително младо създание. Но не сподели мислите си.

Следващата седмица Макс покани децата си на вечеря в къщата в Холмби Хилс. Когато Франи пристигна, Макс говореше по телефона с Европа, затова тя отиде да го изчака в гостната. Висок, снажен младеж с тъмна коса и горещи тъмни очи се бе изтегнал в едно канапе и четеше „Спасителят в ръжта“. Щом усети присъствието ѝ, той вдигна поглед с развеселено изражение.

— А! Ти сигурно си новата ми мащеха. — Гейбриъл стана и се понесе към нея, като я целуна по всяка буза. Миришеше на цигари и на прекалено количество одеколон. Годините в пансиона очевидно го бяха направили самостоятелен и той излъчваше самоувереност, граничеща с арогантност. Облечен в сини дънки и черно кожено яке, с дълга и рошава коса, младежът изглеждаше като излязъл от филма „Бунтовник без кауза“.

— Радвам се най-после да се запознаем — каза Франи. — Баща ти непрекъснато говори за теб.

Гейбриъл изсумтя недоверчиво.

— Леко се съмнявам. — Очите му се плъзнаха по нея по начин, който я накара да се почувства видимо неудобно, което според нея беше и неговото намерение. Тя се зачуди дали има нещо странно, задето се чувстваше толкова неспокойна пред едно седемнайсетгодишно момче. Само че може би грешеше, като мислеше за него като за момче — след като той всъщност не бе такава; много повече приличаше на млад мъж. — И така. — Той се престори на замислен. — Мислила ли си върху въпроса как да те наричам? Защото аз много мислих. „Майко“ ми се струва прекалено официално. Може „Франсис“, но това пък изглежда малко... ами, да речем, безлично. — Той пристъпи напред. Франи инстинктивно се опита да се дръпне назад, но бе забравила за мраморната статуя зад гърба си и се препъна. Като се пресегна да я задържи, за да не падне, той продължи да говори: — Затова след дълъг и усилен размисъл реших да ти викам „мамо“. — Наблегна на думата, имитирайки акцент на английски ученик от висшето общество. — Как смяташ?

— Гейбриъл!

Като чу гласа на Макс, Франи се изпълни с облекчение. Щом вниманието на Гейбриъл беше отвлечено от баща му, тя използва възможността да отстъпи и побърза да застане до годеника си.

— Скъпи! — Тя постави ръцете си върху раменете на Макс и се надигна да го целуне по бузата — изведнъж актьорските й умения се задействаха. По някаква причина искаше да покаже на този самонадеян хлапак, че е здраво привързана към бъдещия си съпруг — неговия баща. Хвана Макс за ръка и каза: — С Гейбриъл тъкмо се запознавахме.

В този момент Франи забеляза момичето, което стоеше малко зад Макс. Предположи, че това е Оливия. Тя също бе красива като брат си, висока и стройна като него, със същата деликатна фигура и перфектна порцеланова кожа. Но докато Гейбриъл имаше тъмна коса и тъмни очи като баща си, Оливия имаше дълга светла коса, която стигаше до кръста й, и светлосини очи — като на майка й Елинор, предположи Франи.

Франсис се опита да дари момичето с най-чаровната си усмивка.

— Здравей, Оливия. Радвам се да се запознаем най-после.

Но момичето само я гледаше безизразно. Франи изстена наум. Очертаваше се дълга вечер.

По време на вечерята тя се опита да включи и Гейбриъл, и Оливия в сватбената организация.

— Искаш ли да си шаферка? — каза на Оливия. — Вече имам осем, така че още една няма да навреди!

Гейбриъл отговори вместо Оливия:

— Оливия мрази да е център на внимание — обясни той на Франи, като се облегна в стола си. — По-добре си намери друга.

— О? Разбирам. — Франи се опита да не се почувства обидена. — Ами ти? — Тя се обърна към Гейбриъл. — Би ли искал да държиш реч?

— Ще направя всичко, което поискаш. — Когато приключиха с основното ястие, Гейбриъл се обърна към Макс. — Ще бъдеш ли така добър да ни извиниш, задето ще пропуснем десерта, татко? — Официалният му тон прозвуча леко подигравателно.

— И двамата имаме да пишем домашни.

Чак след като двамата се оттеглиха, Франи осъзна, че Оливия не бе продумала по време на цялата вечеря.

— Май не мина така добре, както се надявах — отбеляза тя, щом останаха сами.

Макс въздъхна.

— Знам. — Той се протегна през масата и стисна ръката ѝ.

— Ще си променят отношението, скъпа, сигурен съм.

Франи обаче не бе толкова уверена.

На горния етаж Оливия се изненада, когато Гейбриъл дойде в стаята ѝ. Не бяха толкова близки, че да прекарват времето си заедно в сладки приказки. Тя предполагаше, че той ще поиска да обсъдят Франи, но вместо това брат ѝ се отправи директно към прозореца, отвори го и се покатери, за да излезе оттам.

— Какво правиш? — попита тя плахо. Макар да ѝ беше брат, той малко я плашеше — но пък нея повечето хора я плашеха.

— Не си ли личи? Махам се оттук.

Разбира се; затова бе дошъл. Нейната спалня бе на първия етаж и гледаше към предната част на къщата. Пред прозореца ѝ имаше плосък покрив, който водеше до стар дъб — идеален да се слезе по него.

Той ѝ показа комплект ключове.

— Смятам да яхна мустанга и да се видя с разни хора. Искаш ли да дойдеш?

За Гейбриъл бе типично да се размотава насам-натам. Той бързо се сприятеляваше и където и да бяха, винаги намираше с кого да излезе. Оливия с болка трябваше да признае, че не е като него. Тя бе много срамежлива и трудно общуваше с другите хора. Като деца си играеха заедно и търсеха утеха един в друг, лишени от всякакви бащини грижи. Но след като влязоха в тийнейджърска възраст, Гейбриъл стана по-самостоятелен и по-често я отбягваше. Тази покана дойде много неочаквано. Но макар на Оливия да ѝ се искаше да отиде с него, не посмя.

— По-добре да остана — каза със съжаление.

Той сви рамене.

— Губиш. — Беше се измъкнал наполовина, когато се обърна. — О, гледай да оставиш прозореца открехнат, преди да си легнеш.

— Защо?

— За да се изкатерия после вътре, глупаче.

Като каза това, той изчезна, оставяйки Оливия сама. Тя бе свикнала. В училище я смятаха за самотница. Преструваше се, че е щастлива в собствената си компания, но тайно желаше да прилича повече на общителния си брат — или на годеницата на баща си, киноактрисата Франсис Фицджералд. Тя бе толкова красива, самоуверена и изтънчена — всичко, което Оливия не беше.

Като въздъхна дълбоко, момичето отиде до тоалетката и отвори горното чекмедже. Там, скрита сред страниците на дневника ѝ, бе една снимка на майка ѝ. Трябваше да я пази в тайна, понеже след смъртта ѝ баща ѝ бе заличил всички неща, които му напомняха за съпругата му. Докато гледаше снимката ѝ, тя можеше да разбере защо той мразеше да я вижда — приликата между нея и майка ѝ беше свръхестествена. За жалост тя не можеше да направи нищо по въпроса. Като повечето неща в живота си, Оливия нямаше думата и по този въпрос.

Освен че трябваше да се справя с видимо резервираните деца на Макс, Франи имаше и собствена дъщеря, за която да се тревожи. Постоянно си напомняше да разкаже на годеника си за Кара. Но все не бе сигурна как точно да повдигне въпроса. В съзнанието си репетираше какво ще му каже, но думите все не ѝ се струваха подходящи. Какво щеше да си помисли той за нея, задето криеше детето си толкова дълго? Това я правеше някак коравосърдечна. Ами ако си променеше мнението за нея завинаги? Ами ако отменеше сватбата?

Ето че и „Черната роза“ най-после бе излязъл, но отзивите не бяха добри, както и приходите от филма. Франи се бе надявала това да е една от най-значимите ѝ роли, но изпълнението ѝ бе окачествено като „неубедително“.

След две седмици Лойд повика Франи в кабинета си, за да ѝ съобщи, че снимките на „Елизабет I“ се отлагат. Макар да я увери, че това не е свързано с „Черната роза“ — „все още имаме пълно доверие в теб“ — Франи имаше чувството, че професионално бе претърпяла неуспех.

В светлината на тези събития сватбата ѝ с Макс идваше тъкмо навреме. Вестниците харесаха много историята, така че отразяваха всички новости около нея, като събитието ѝ осигури и оправдание защо няма да участва в снимки през лятото. „Може да ви звучи старомодно, но приемам отговорностите си на булка и съпруга много сериозно — заяви тя пред доволната Долорес Кент. — Засега искам да се концентрирам върху грижите към съпруга си. Кариерата си поставям на второ място след него“.

Имайки предвид всичко, което се случваше, Франи реши, че ще е най-добре да изчака да се оженят, след което да разкрие всичко за Кара и за миналото си на Макс. Все пак не искаше да рискува да провали сватбата им.

Сватбата на Франсис Фицджералд и Максимилиан Станхоуп се състоя на трети юни 1957 година, по-малко от четири месеца след нощта в клуб „Кокос“. Самият ден премина точно така, както си бе мечтала Франи — приказна сватба, която бе издържана напълно в стила на традицията. Брачната церемония се проведе в църквата

„Добрият пастир“ в Бевърли Хилс и представляваше цялостна католическа литургия, тъй като булката беше силно вярваща. Самата Франи беше като от роман — роклята ѝ беше от сурова коприна в стил „Пепеляшка“, избродирана на ръка с хиляди бисери, а воалът ѝ стигаше до земята. Вероятно ефектът бе малко по-непорочен, отколкото би ѝ се искало, но тъкмо това очакваха почитателите ѝ — над хиляда, от които се събраха пред църквата да пожелаят на младоженците на добър час.

Имаше осем шаферки — всичките руси и излезли като от калъп, облечени с тъмнорозови рокли с дължина до прасеца. Букетът на Франи от розови рози перфектно подхождаше на цвета, както и шестетажната сватбена торта с ягодова глазура. Празничният прием за шестстотин гости се състоя в хотел „Бел Еър“, където седем години по-рано се бе състоял този на Елизабет Тейлър и Ники Хилтън.

Приемът свърши към шест часа вечерта и младоженците помахаха за сбогом на гостите. Франи се бе преоблякла в красив светлосин копринен костюм, преди да тръгнат за медения си месец. Заради работата си Макс успя да си вземе само няколко почивни дни, затова, вместо да отидат на дълго пътешествие из Европа, той бе предложил да прекарат няколко дни насаме в другия му дом, Станхоуп Касъл.

Станхоуп Касъл бе разположен в сърцето на Биг Сур — красив, но оскъдно населен регион на централния калифорнийски бряг. Макс от месеци настояваше да го покаже на Франи, но все бяха заети и не им оставаше време да осъществят пътуването. Намираше се на пет часа път с кола по магистрала 1 от Лос Анджелис и представляваше сякаш друг свят — теренът беше груб и необработен, сто и петдесет километра назъбени скали, каменисти заливи и разбиваща се морска пяна. В района нямаше големи градове. Като чу това, Франи не бе сигурна дали мястото ще ѝ допадне. Но смяташе, че ще е подходящо за втори дом — някъде, където можеха да идват през уикендите.

По време на дългото пътуване Макс разказа на Франи цялата история на Станхоуп Касъл. Бе купил над 120 000 квадратни метра земя още през 1938-а и в продължение на година бе работил с една учила в Париж архитектка, Джулия Морган, която бе проектирала имението Сан Симеон на Уилям Хърст^[1], което се намираше малко по-нататък по брега. Също като Сан Симеон, Станхоуп Касъл бе построен

в готически стил, обясни Макс; на Франи ѝ приличаше на огромна катедрала — всъщност тъмносивите каменни кули, украсени с издяланите фантастични фигури, ѝ напомняха на снимки, които бе виждала на катедралата Нотър Дам в Париж.

Беше очевидно, че Станхоуп Касъл е голямата гордост на Макс. Разказваше на Франи подробности за него с голямо удоволствие. Докато се движеха по криволичещия път, който отвеждаше до къщата, той ѝ каза, че понякога приливът покрива цялото шосе.

Франи бе очарована и малко изплашена.

— Звучи така, сякаш мястото става откъснато от света.

Той се усмихна.

— Тъкмо това ми харесва в него.

— Но не ти ли е притеснено? — настоя тя. — Да си заседнал тук? аз със сигурност ще изпитам клаустрофобия.

— И да дойде приливът, пак ще се оттегли. Въпросът е в изчакването.

На Франи това ѝ прозвуча отегчително, но реши да не споделя чувствата си.

Пристигнаха в замъка в полунощ. Персоналът бе предупреден за пристигането им, така че през тесните прозорци се процеждаше светлина. Алеята, която отвеждаше до главната къща, се осветяваше от запалени факли. Понеже беше вече късно, нямаше време да разгледат наоколо. „Ще оставим това за утре“ — обеща ѝ Макс. Но Франи усети огромните размери на имението само от вида на главната сграда.

В антрето ги посрещна икономката на Макс — тънка като върлина стара мома с каменно изражение, на име Хилда, която приличаше малко на една от готическите фигури, издялани в парапетите. Тя бе около четирийсетгодишна, но изглеждаше по-възрастна — сивата ѝ вълнена рокля с поло яка още повече я състаряваше. Жената поздрави Франи с тренирана официалност.

— Добре дошли в новия си дом, госпожо Станхоуп. — Тя леко се поклони. — Надявам се да сте много щастлива тук.

Франи измърмори благодарностите си. Чувстваше се изумена от заобикалящата я обстановка. За щастие Макс пое контрола. Хвана я за ръка и каза:

— Мисля, че едно питие ще ни дойде добре, нали, скъпа?

Тя кимна с благодарност.

Докато Макс я развеждаше из замъка, Франи видя, че той е построен в средновековен стил — стаите бяха огромни и имаха високи тавани, а стените и подовете бяха направени от камък, който придаваше на мястото постоянна хладина, макар сега да бе лято. Обзавеждането беше величествено и пищно, по стените бяха окачени гоблени, а подовете — застлани с животински кожи; имаше златни свещници и мебели от резбована дървесина.

Хилда последва младоженците до един от приемните салони и наля и за двамата по чаша бренди. Франи прие питието с благодарност. Икономката ги уведоми, че останалата част от персонала чакат за инструкции на долния етаж. Тя бе готова с радост да откликне на нуждите им.

— Предположих, че ще искате да вечеряте след дългото пътуване — заяви. — Готвачът приготвя патица.

Сърцето на Франи се сви. Явно се налагаше да търпят строгата физиономия на тази жена още поне час. Но Макс сякаш усети опасенията ѝ.

— Благодарим, но няма да има нужда от вечеря — каза, втрещен в съпругата си. — Бих искал вече да остана насаме със съпругата си. Все пак смятам, че така е редно през първата брачна нощ.

Хилда се изчерви от намека и сведе поглед.

— Да, разбира се. Разбирам. Лека нощ и на двамата — смотолевия и добави, докато се оттегляше от стаята: — И отново ми позволете да изкажа поздравленията си.

— Доста грубичко се получи — подразни го Франи, след като стъпките на икономката се отдалечиха.

— Да не би да предпочиташ тя да остане? — предизвика я Макс.

Вместо да изчака отговора ѝ, той се приближи към нея, взе чашата от ръката ѝ и я постави на близката масичка. Протегна се и разкопча шнолата, която държеше красив кок. Дългата ѝ червена коса се разпиля по раменете ѝ. Макс кимна одобрително.

— Така е по-добре.

После се наведе и я целуна. Със задълбочаването на целувката тя почувства как опасенията ѝ за изолирания страховит замък се оттеглят. Устните му докоснаха шията ѝ, а ръката му разтвори сакото ѝ. Той се премести върху нежната кожа на деколтето, а тя се изви и въздъхна.

Усетил реакцията ѝ, Макс леко се отдръпна. Преди да разбере какво е намислил, той се наведе и я взе на ръце.

— Макс! — възрази Франи. — Какви ги вършиш, за бога?

Той я погледна развеселено.

— Не спомена ли веднъж, че имаш подобна фантазия?

Отначало тя не разбра думите му. После, докато я носеше през коридора и нагоре по стръмното стълбище, се сети — той пресъздаваше сцената, в която пияният и ядосан Рет Бътлър отнася Скарлет ОХара в леглото в „Отнесени от вихъра“.

Франи се разсмя със задоволство.

— Запомнил си го!

— Разбира се. — Той я погледна сериозно. — Казах ти — ще направя всичко, за да си щастлива.

Дотогава вече бяха стигнали до спалнята му. Вместо да пусне жена си, той отвори вратата с рамо. Вътре обзавеждането беше богато и великолепно, а голяма част от пространството се заемаше от огромно легло с балдахин. Из стаята бяха разположени стотици свещи, така че осветлението беше приглушено и романтично, трепкащите пламъци хвърляха сенки по стените. Върху леглото по кремавия чаршаф бяха разпръснати червени розови цветчета, разположени на равни разстояния и в точна симетрия така, че да образуват идеално сърце. Кой знае колко време бе отнело на персонала да го подреди — по нареждане на Макс, разбира се.

— О, колко е красиво! — ахна Франи и притисна ръце около врата му.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна новият ѝ съпруг.

И като каза това, той затвори с ритник вратата.

[1] Американски бизнес магнат и издател (1863–1951 г.). Имението му Хърст Касъл в областта Сан Симеон, Калифорния през 1957 г. и сега представлява национален исторически паметник, отворен за туристи. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Кара прочете за сватбата на майка си, тя едва ли не почувства облекчение. Очакваше нещо подобно — следващото оправдание на Франи за невъзможността си да се върне — и знаеше, че то е неизбежно. Сега, след като се бе случило най-лошото, тя най-после можеше да го приеме и да продължи напред с пълното съзнание, че е изоставена тук завинаги.

Майка ѝ все още не си го признаваше — дори не и в това писмо. В него отново присъстваха обичайните оправдания — „Сватбата се случи толкова неочаквано, че няхах време да поговоря сериозно с Макс и да му кажа за теб“ — заедно с придружаващите ги уверения — „Веднага щом нещата утихнат, ще говоря с него. Бъди спокойна и не се съмнявай, че тогава незабавно ще те вземем при нас!“. Но Кара беше на десет години и вече не вярваше в приказки. Запита се дали майка ѝ вярва в паяжината от лъжи, която редовно плетеше. Най-вероятно, реши тя. Франи не възнамеряваше да ѝ навреди умишлено — просто действията ѝ бяха толкова необмислени, че често причиняваха болка на другите, без самата тя да осъзнава това.

Стигнала до това зряло заключение, Кара пъкна писмото под леглото си при другите и написа в отговор едно подходящо тактично и любезно „поздравление“. След което реши да не мисли повече за това.

Имаше и друга причина, поради която мислите ѝ не се застояха дълго върху новината. Защото тя бе изправена пред много по-належащ проблем — очевидно с баба ѝ нещо изобщо не бе наред.

Кара първа би признала, че баба ѝ винаги е била малко странна. Но напоследък старата жена се държеше дори по-странно от обикновено. Това започна няколко седмици след завръщането им от Англия. Един следобед, след като бе обработила малката зеленчукова леха в градината, Кара влезе в кухнята, из която се разнасяше ароматът на мая и омесен за печене хляб. Тереза, наведена над печката, се обърна и я погледна.

— Ето къде си била, Франи. Чудих се къде си.

Тереза за пръв път бъркаше имената на дъщеря си и внучка си. Както винаги, Кара отговори търпеливо:

— Не съм Франи. Аз съм Кара. Сещаш ли се?

Обикновено след такава обикновена поправка паметта на баба ѝ си идваше на мястото. Но този път, вместо да се поправи, жената се намръщи.

— Какво е това, дете? Някоя от проклетите ти играчки ли?

— Не, разбира се, че не...

Но Тереза я прекъсна:

— По-добре престани веднага, чуваш ли! Отивай да извикаш баща си и Маги за чая.

Кара я гледеше втренчено и не разбираше точно какво се случва.

— Какво седиш? — каза Тереза. — Не ме зяпай тъй, момиче. Размърдай се.

— Не знам за кого говориш — обади се безпомощно Кара. — Тук няма други, освен нас.

Думите ѝ се оказаха грешка. Тереза прекоси стаята с две големи крачки и вдигна ръка. Момичето изскимтя, щом отнесе неочаквания удар.

— Не ми се слуша повече нахалното ти дрънкане! — Очите на Тереза святаха от ярост. — Няма да има вечеря за теб тази вечер, Франсис Хийли. Отивай в стаята си и помисли над постъпката си.

Като реши, че няма смисъл да се мъчи да убеди баба си, Кара тръгна нагоре по стълбите, докато разтриваше задника си, който бе понесъл удара. Каквото и да бе накарало баба ѝ да забрави името ѝ, едно нещо бе сигурно — тя все още помнеше как да удря.

— Имаш ли нужда от помощ, мамо? — провикна се Маги от всекидневната. — Мамо? Чуваш ли ме?

Маги изчака малко, но не получи отговор. Въздъхна и влезе в кухнята, където Тереза трябваше да приготвя чай. Но вместо това я завари да стои до мивката, загледана разсеяно през прозореца. Маги се приближи и сложи ръка на рамото на майка си.

— Мамо? Добре ли си?

Тогава Тереза се обърна да погледне дъщеря си, но сякаш не я позна. Маги се намръщи, не беше сигурна точно колко трябва да се

притеснява. Майка ѝ винаги си беше някак чудата и заради самотния си живот през изминалите няколко години бе станала толкова привързана към колибата, че не искаше да я напуска дори за една вечер. Когато я канеха за Коледа и Великден, тя първо се съгласяваше, но в последния момент измисляше някакво оправдание и не идваше. Изглеждаше малко странно, че никога не искаше да иде да види семейството ѝ, но Маги предполагаше, че е от старостта.

Но напоследък странното поведение на майка ѝ не ѝ се струваше само като обикновена чудатост. Когато дойдеше да я види, Тереза изглеждаше странно разсеяна. Маги го бе забелязала през едно от посещенията си преди няколко месеца. Обсъди го със съпруга си Конрад и двамата решиха, че трябва да ходи при майка си по-често, за да я държи под око. После, ако нещата се влошаха, щяха да измислят как да се справят.

Като видя Тереза така отнесена, Маги се зачуди дали не е време вече да предприеме нещо. Но после се огледа из кухнята и ѝ хрумна, че може би преувеличава в преценката си. Макар напоследък майка ѝ да не бе много в час, изглежда, че все още бе в състояние перфектно да се грижи за себе си. Къщата бе безупречно чиста — макар и да бе малко запусната, — а на масата имаше сандвичи и торта, всички прясно приготвени. Самата Тереза също изглеждаше спретната и добре нахранена. Ако наистина губеше разсъдъка си, щеше да има някакви външни признаци за това.

А и на Маги ѝ отърваше да разсъждава така. Защото в противен случай единственият изход беше майка ѝ да отиде да живее у тях, а тя не бързаше това да се случи.

Когато Маги отиде да сложи чайника, дъските от пода на горния етаж проскърцаха. Тя инстинктивно вдигна поглед.

— Това пък какво е? — попита.

Тереза не даде вид, че я е чула. Дъщеря ѝ се заслуша за момент, но всичко бе утихнало. Сигурно беше котката, реши тя и продължи с приготвянето на чая.

След един час Кара най-после чу, че жената си тръгна, и въздъхна с облекчение. През повечето време се опитваше да е навън, щом дойдеше дъщерята на Тереза. Но днес бе прекалено студено,

затова се скри горе, като се помъчи да не шава. Баба ѝ я бе предупредила още при пристигането ѝ, че Маги никога не бива да научава за съществуването ѝ. Ето че пак им се беше разминало. Кара се надяваше късметът да продължи да е с тях.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Франи се наспа доволно сред уюта на огромното легло с балдахин, наслаждавайки се на приятното чувство, че не се налага да става. Като се протегна вяло, тя се претърколи по гръб, при което хладните копринени чаршафи се омотаха около голите ѝ крака. През плътните завеси се процеждаше лъч светлина, който осветяваше старинния часовник на отсрещната стена на стаята — беше почти пладне.

С тиха въздишка Франи избута завивките. Измъкна се от леглото, облече сатенения халат в цвят слонова кост и прекоси стаята до френските прозорци, които извеждаха на дългата дванайсет метра тераса, която опасваше стаите на Макс — *техните* стаи, поправи се бързо Франи. Тя изобщо не се изненада, когато откри съпруга си да седи навън и да чете брой на „Уолстрийт Джърнал“.

Щом чу стъпките ѝ на терасата, Макс вдигна поглед от вестника и ѝ се усмихна.

— Добро утро, поспаланке. — Той стана, приближи се до Франи и я целуна, след което погледна часовника си. — Вече започвах да си мисля, че съм се оженил за Рип ван Уинкъл^[1].

Франи се засмя.

— Не забравяй, скъпи, че съм актриса. Трябва да се наспивам добре, за да съм хубава.

Той вдигна ръка и докосна бузата ѝ.

— Ти винаги си хубава.

Франи се разчувства от думите му. Макс се държеше така всяка сутрин, откакто бяха пристигнали тук — мило, внимателно и любящо. Така започваха всеки ден — закусваха на терасата и пиеха Бъкс Физ^[2], за да отбележат началото на брачния си живот. Изминалите четири дни в Станхоуп Касъл бяха вълшебни. И Франи печелеше добре като актриса, но не бе толкова богата като Макс — повечето хора не можеха и да сънуват такова богатство, дори тя. Обслужващият персонал беше цяла армия, имаше си прислужници за всичко. За Франи бе удивително

как само за няколко години се бе превърнала от чистачка на чужди домове в господарка на такава къща.

И то каква къща само!

На сутринта след първата им брачна нощ Макс разведе Франи из замъка. С повече от сто пищно обзаведени стаи само в главната сграда, тя се почувства така, сякаш разглежда музей. Всичко тънеше в абсолютен разкош — имаше боулинг зала, киносалон с петдесет места, няколко басейна в римски стил на приземния етаж. Околностите бяха също толкова впечатляващи — около 5000 квадратни метра цветни лехи, овощни дървета и фонтани, същинска райска градина. Освен главния замък имаше още четири къщи за гости, разпръснати из околността — те посвоему си бяха като отделни имения.

Обиколката им отне четири часа, а още не бяха разгледали и една четвърт от имота. Когато наближи време да сервират обяда, Макс настоя да покаже на новата си съпруга една последна стая, преди да седнат да се хранят. Отведе я на четвъртия етаж, където имаше врата, през която се влизаше към спираловидно стълбище. Стълбите бяха стръмни, но най-накрая достигнаха до един наблюдателен пост на върха на къщата. Макс ѝ обясни, че това е част от стария фар, който някога се е издигал на това място. Бе помолил архитектката да го включи в проекта на замъка.

Макс и Франи се задържаха дълго там, в малката стаичка със стъклени стени и таван, загледани в ширналия се пред тях океан. И тогава Макс каза:

— Тук се случи.

Побиха я студени тръпки. Франи се досещаше какво означават думите му, но все пак трябваше да попита.

— Какво имаш предвид? — попита нервно. — Какво се е случило тук?

— Тук Елинор прескочи парапета и скочи долу.

Думите бяха изречени почти равнодушно, което според Франи можеше да се очаква, когато ставаше въпрос за трагедия, случила се преди повече от десет години. Тя все още търсеше в ума си някакъв подходящ отговор, когато Макс се обърна и излезе от стаята.

Франи се загледа надолу във вълните, които се разбиваха в черните скали, и се замисли какво ли е чувството да изпитваш такова отчаяние, че това да ти се струва единственият изход. През тялото ѝ

премина неволна тръпка. Тя едва ли не си отдъхна, когато Макс я повика.

— Идваш ли?

Тя се принуди да откъсне погледа си от бездната.

— Ей сега.

Бързо излезе от стаята, мислейки си колко малко неща все още не знае за мъжа, за когото се бе омъжила. Това бе единственият мрачен момент през тези иначе перфектни четири дни.

— Гладна ли си? — попита я Макс сега, прекъсвайки спомените й.

Франи с радост отвлече вниманието си от мислите си.

— Като вълк — отвърна.

Макс се обърна към масата от ковано желязо, където имаше кана с кафе, пресен портокалов сок и купа с плодове. Пресегна се и взе най-голямата ягода.

— Ето. — Като държеше плода за дръжката, той й го подаде в устата. Тя отхапа и от крайчеца на устните й потече червен сок. Той се пресегна и нежно го избърса с палец. — Какво друго ти се хапва тази сутрин? Яйца? Палачинки? Гофрети?

— Амиии... — Франи се поколеба за момент. Знаеше, че готвачът му е в готовност — само трябваше да спомене някакво ястие и след двацет минути то щеше да се появи пред нея като с магия.

— Не се бави в избора си — смърри я нежно. — Децата скоро ще пристигнат и сигурно ще искаш време да се приготвиш.

Сърцето на Франи се сви. Бяха минали само четири дни от сватбата им, а децата на Макс трябваше да дойдат при тях в къщата тази сутрин — нещо, което тя не очакваше с трепет. Франи се бе опитала да се сприятели с тях преди сватбата, но опитите й за всякакво сближаване непрекъснато удряха на камък. Усети, че Оливия е малко по-открита в желанието си да се опознаят, но когато Франи се опиташе да поговорят, се появяваше Гейбриъл и намираше начин да ги прекъсне. Всичко това я дразнеше ужасно. Но тя бе готова да положи усилия, защото знаеше колко е важно за Макс. Освен това тайно се надяваше, че ако се спогоди с неговите деца, и за него ще е по-лесно да приеме Кара в семейството си.

— О, да! Чудесно ще е да се видя отново с Оливия и Гейбриъл — възкликна тя с пресилен ентузиазъм. — И разбира се, искам да изглеждам в пълния си блясък в тяхна чест. — Но макар да го твърдеше, знаеше, че все още не е съвсем готова за края на медения им месец. Затова, като разхлаби колана на халата си, тя рече дрезгаво: — Обаче по-добре да пропуснем закуската. Мисля, че е по-важно да оползотворим възможно най-добре тези последни мигове насаме заедно. Съгласен ли си?

Макс нямаше нужда от дълги увещания.

Начумереното изражение на Гейбриъл се задълбочи, щом шофьорът премина с линкълна през портите на Станхоуп Касъл. Синът на Макс бе настоял да тръгнат рано сутринта от Ел Ей, за да пристигнат, преди да е настъпила пладнешката жега. По пътя той не разговаря много със сестра си, понеже предпочиташе да остане насаме със собствените си мрачни мисли. Сега, докато колата пъплеше по алеята, Гейбриъл погледна нагоре към къщата и забеляза баща си и мащехата си горе на балкона, вкопчени в прегръдка. Дори от това разстояние можеше да види, че ръката на баща му се губи под гънките на халата на Франи. Гейбриъл смушка сестра си.

— Май скъпата ни мащеха се труди здраво, за да си изкара прехраната — отбеляза сухо.

Оливия проследи погледа му.

— Гейбриъл! — смъмри го тя, след като схвана коментара му. За разлика от брат си, тя не намираще причини да мрази новата си майка. — Нали обеща да се опиташ да бъдеш по-разбран?

Гейбриъл изсумтя в отговор. Отвори със замах вратата и слезе. Не можеше да се каже, че не харесва Франи. Просто не я искаше в живота им. Когато си представяше мащехата си, със сигурност не очакваше да види това младо, красиво създание, което бе по-близо до неговата възраст, отколкото до тази на баща му. Беше му писнало да слуша неприличните подмятания на приятелите си за нея, както и да се чувства толкова неудобно в нейно присъствие. И макар да разбираше, че тя няма вина за нито едно от двете, беше по-лесно да насочи гнева си към нея, отколкото към човека, когото смяташе за истинския виновник — баща си.

Той подаде ръка на Оливия, за да ѝ помогне да слезе от колата. Като видя съкрушения ѝ поглед, внезапно се почувства зле. Тя беше толкова мила и нежна — много деликатна и женствена, почти по някакъв старомоден начин. Беше толкова различна от леконравните момичета, с които обикновено излизаше. Тя бе изключително търпелива и понякога той трябваше да си напомня, че цялата ситуация е по-тежка за нея, отколкото за него, и като по-голям бе длъжен да ѝ вдъхва утеха. След като с години я бе пренебрегвал, може би беше време да направи малко усилие да бъде по-добър брат.

Гейбриъл се усмихна насила.

— Хайде, мъниче. — Той взе куфара ѝ. — Да те настаним в стаята ти.

Франи с право изпитваше притеснение от поредната си среща с децата на Макс. Новият ѝ съпруг бе разпоредил да се съберат на официален обяд във внушителната трапезария на Станхоуп Касъл, чиито стени бяха окичени с гоблени, а в центъра ѝ бе разположена дълга маса за хранене, украсена със сребърни свещници. В единия ѝ край бяха приготвени четири места и те ги заеха, след което една прислужница започна да им сервира ястие след ястие, стоейки отстрани, докато се хранеха. Франи намери тази официалност за леко неловка, но това бе нищо в сравнение с мъчителната атмосфера на масата. Положението бе толкова зле, колкото и онази първа вечеря в имението на Макс в Холмби Хилс — Гейбриъл отново подмяташе подигравателни коментари при всяка възможност, докато Оливия само седеше мълчаливо и не обелваше и дума, освен ако не ѝ зададяха директен въпрос.

Франи си отдъхна, когато Гейбриъл и Оливия се прибраха в стаите си и тя най-накрая остана сама с Макс. Но за съжаление това не беше краят на неприятностите. Покрай сватбените вълнения не бяха имали много време да обсъдят по-фините подробности от бъдещия си семеен живот. Затова Франи остана немалко изненадана, когато по време на разходката им следобеда Макс я попита кога ще бъдат доставени останалите ѝ вещи.

— Доставени *тук*? — попита Франи. Внезапно ѝ хрумна, че Макс има намерение да живеят постоянно в Станхоуп Касъл. — Но аз си мислех, че ще живеем в Холмби Хилс.

— Това би означавало да се утрепя от път — обясни ѝ той. — Времето ми е разделено най-вече между Ел Ей и Сан Франциско. А Станхоуп Касъл е точно по средата. — Макс явно забеляза ужасеното изражение на съпругата си, защото добави: — Нали нямаш нищо против, скъпа?

Всъщност Франи не можеше да се сети за нещо по-лошо от необходимостта да живее в това изолирано място през цялото време. Но не искаше да възразява точно сега и да съсипе първите дни от брака им. Беше сигурна, че по-късно ще успее да промени решението на съпруга си.

— Разбира се, че не — усмихна се насила. — Просто не се бях замисляла по въпроса, това е всичко. Но ти си прав, най-разумно ще е да живеем тук.

Макс трябваше да се връща в офиса си в Сан Франциско на следващия ден. Без филмови роли на хоризонта, Франи бе решила да си даде официално три месеца почивка от работата, за да свикне с брачния си живот. Но без Макс тя не бе сигурна как ще уплътнява времето си. Домакинството до голяма степен се управляваше от само себе си под зоркия поглед на Хилда.

— Нямам никаква представа какви развлечения ще си намирам — призна тя на Макс, когато си легнаха вечерта.

— Може да се възползваш от възможността да опознаеш Оливия и Гейбриъл — предложи той.

Той сигурно имаше право, помисли си тя, докато се пъхаше в леглото. Тъй като бяха във ваканция, и двамата щяха да останат в Станхоуп Касъл до есента. Беше отлична възможност да се сбlijжат.

Затова на следващата сутрин Франи се постара да стане навреме, за да закуси със заварените си деца. Когато слезе долу, те вече бяха в стаята за закуска — просторна лятна пристройка в задната част на къщата, която сутрин се изпълваше от слънчевите лъчи. Разговорът им секна при влизането ѝ.

— Добро утро! — поздрави ги тя бодро, решена да не обръща внимание на настъпилата скованост. — Спах чудесно тази нощ. Предполагам, че е така, защото тук е толкова тихо и спокойно.

Беше възнаградена с пълна тишина. Единственият звук се причиняваше от Гейбриъл, който продължаваше шумно да се храни от чинията с шунка и яйца пред себе си, като от време на време сръбваше от черното си кафе, докато Оливия се взираше с нещастно изражение в полупразната си купа със зърнена закуска.

Но Франи отказа да се поддаде на пренебрежението им. Сега бяха едно семейство, независимо дали им харесваше или не. Затова тя се приближи до подносите със свежи плодове и сладкиши, които бяха оставени отстрани, и започна да си слага от тях. Къщата беше и нейна толкова, колкото и тяхна, и беше време Гейбриъл да го проумее. Като напълни чинията си и една чаша с пресен портокалов сок, тя отиде до масата и седна.

— Всичко това изглежда прекрасно, нали? — отбеляза Франи. Оливия вдигна поглед и я дари с бегла усмивка. Гейбриъл изглежда навъсено сестра си, при което тя бързо сведе поглед, но все пак Франи се окуражи. — Е, имате ли някакви планове за деня? — прояви упорство тя. — Ако нямате, може да отидем някъде с колата. Баща ви каза, че природата наоколо е страхотна. Може да ми покажете някои от любимите си места...

— Съжалявам, няма да мога — прекъсна я безцеремонно Гейбриъл. — Ще се срещам с едни приятели от училище.

— О! — Франи не бе особено изненадана от реакцията му, но остана малко разочарована. — Разбирам. — После се обърна към Оливия. — А ти какво ще кажеш, мила? Имаш ли планове?

— Оливия идва с мен — отвърна Гейбриъл, преди сестра му да има възможност да се обади. — Снощи се разбрахме, нали, сестричке?

Той се обърна към Оливия, която хапеше устната си.

— Да, точно така — рече извинително, неспособна да срещне погледа на мащехата си.

Франи предположи, че я лъжат. Подозираше, че Гейбриъл не е имал намерение да взима Оливия днес със себе си и сега го правеше само за да я ядоса. Също така чувстваше, че Оливия с радост щеше да прекара деня с нея, ако не бе предаността ѝ към брат ѝ.

— Ясно — каза Франи, не желаше да разстройва очевидно лабилното момиче. — Разбирам.

— Много е подло да я оставим тук сама.

Един час по-късно Оливия се чувстваше ужасно заради случилото се на закуска. Франи се опитваше да положи някакво усилие и тя се чувстваше зле, задето я изоставяха.

— Не се тревожи — успокой я Гейбриъл. — Сигурен съм, че й е все едно.

— Вероятно. — Оливия се съмняваше в преценката на брат си за ситуацията.

Гейбриъл въздъхна раздражено.

— О, за бога! Нямам време да се разправям със съвестта ти. И бездруго вече закъсняваме. Ако предпочиташ да останеш тук при скъпата ни мащеха, тогава така кажи. Няма да ти преча.

От начина, по който го каза, на Оливия й стана ясно, че изобщо няма да му хареса. Тя се разкъсваше от колебания. Знаеше, че правилната постъпка беше да отиде при Франи, но също така не искаше да дразни брат си. Очакваше с нетърпение днешния ден и не искаше Гейбриъл да тръгва без нея. Той обикновено никога не я канеше с него и приятелите му, но откакто баща им бе обявил обвързването си с Франи, брат й бе започнал да полага усилия да я включи отново в живота си. Тя не беше сигурна за причината — дали защото и двамата порастваха и той бе станал по-търпелив към компанията й, или го правеше само напук на мащехата им. Но която и от двете да беше, тя не искаше да застраши с действията си новите им отношения.

— Май си прав — рече неохотно Оливия. — Да тръгваме.

Тя не бе много наясно с плановете за деня, освен че щяха да се срещнат с някои от приятелите му на плажа. Караха по магистрала 1 в посока Сан Франциско около четирийсет минути, преди Гейбриъл да намали мустанга и да спре на една застлана с чакъл отбивка. Там бяха паркирани още две коли, но въпреки това Оливия имаше чувството, че се намират в средата на нищото.

— Къде сме? — попита тя.

— Ще видиш — отвърна тайнствено Гейбриъл.

Те излязоха от колата и тръгнаха към края на скалата. Чак тогава Оливия видя усамотеното заливче долу. Приятелите на Гейбриъл вече бяха там — две момичета и две момчета, които се бяха излегнали под гигантски чадъри на розови и бели райета.

— Как са слезли там? — поиска да узнае Оливия. Не се виждаше никаква пътека.

— Оттук.

Тя последва Гейбриъл през някакви храсти и излязоха на нещо като пътечка, издълбана в скалите. На места беше стръмна и камъните бяха покрити с хлъзгав мъх. Гейбриъл, който явно бе минавал оттук стотици пъти, вървеше отпред и носеше чантите им, докато Оливия стъпваше по-предпазливо. Най-послед стигнаха плажа.

Приятелите на Гейбриъл се втурнаха към тях да ги посрещнат.

— Успя да дойдеш значи! — поздрави го едното момче, като го плесна по гърба.

Младежът беше висок и мускулист, с тъмни очи и коса. Гейбриъл го представи като Теди. Другият се казваше Брет и имаше поинтелигентна физиономия, пясъчноруса коса, яка фигура и очила. Двете момичета се казваха Труд и Ейприл, бяха руси и с пищни форми, които се показваха от банските им на точки.

Оливия остана встрани, чувствайки се срамежлива и малка. Почти не излизаше с връстниците си, а тези тук бяха поне с две години по-големи.

— Изпържих се — обяви Труд, която бе по-красива. — Да идем да се топнем. — Уж го каза на всички от групата, но очите ѝ бяха насочени към Гейбриъл.

— Аз съм „за“! — обади се Ейприл и я хвана за ръка.

Двете момичета хукнаха към морето и оставиха Оливия с трите момчета.

— Искаш ли да поплуваме? — попита Гейбриъл сестра си.

— Не си взех бански — оправда се тя.

— Това не бива да те спира — обади се Теди и ѝ намигна.

Гейбриъл го цапардоса по рамото.

— Хей! Това е сестра ми.

— Извинявай — извини се Теди. Погледът му се насочи към момичетата, които се плискаха във водата. — Ще ида да се разхладя.

И той се затича. Оливия видя как брат ѝ го изглежда със завист.

— Не се безпокой за мен. — Тя бръкна в чантата си и извади една книга. — Аз ще седна да почета.

Гейбриъл се поколеба, чудейки се как ще е най-добре да постъпи. Знаеше колко чувствителна е Оливия и не искаше да я оставя сама.

Брет явно също усети дилемата му.

— Ти върви — намеси се той. — Аз ще остана да правя компания на Оливия.

Гейбриъл отмести поглед от сестра си към Трудите, която го викаше от водата. Не му харесваше идеята да остави Оливия, но Брет каза, че ще остане с нея... За нищо на света не би оставил сестричката си сама с някои от приятелите си — с Теди например, — но Брет беше свестен. С него тя щеше да е в безопасност.

— Ами, ако си сигурна... — каза той на Оливия.

— Всичко е наред — увери го тя, понеже не искаше да разваля деня му.

Той нямаше нужда от повече увещания. Хукна към морето и заплува, за да отиде при другите. Трудите изписка радостно, когато той мина зад нея и я потопа във водата, и скоро четиримата започнаха да се пръскат, боричкат и да се надбягват по мокрия пясък на брега.

Оливия и Брет отидоха до чадърите. Тя седна на одеялото и той последва примера ѝ. От водата долетя поредният радостен писък и те обърнаха погледи нататък.

— Може да отидеш при тях, ако искаш — каза му Оливия. — Не се чувствай длъжен да стоиш при мен.

— Не е задължение, а удоволствие — заяви галантно. Кимна към книгата ѝ. — Какво четеш?

— О, един роман от Виктория Холт. Някаква любовна история. Но тя пише и исторически книги — добави Оливия, понеже не искаше той да си мисли, че чете само безвкусни книжлета — под псевдонима Джийн Плейди^[3].

— А, ясно. — Той се излегна на една страна, облегнат на едната си ръка, и я погледна с интерес. — Значи се интересуваш от история?

Въпросът му я изненада, както и проявата на внимание.

— Да, интересувам се.

— От кой исторически период по-точно?

Докато му разказваше, Оливия се изненада колко бе лесно да разговаря с този човек, когото познаваше едва от половин час. Денят май щеше да се окаже по-добър, отколкото бе очаквала.

След като децата тръгнаха, Франи се зае да напише благодарствени писма за сватбените подаръци. До един часа тя вече бе написала десет и започваше да ѝ писва. Икономката Хилда с непогрешимото си чувство за време се появи, за да я попита какво би искала за обяд. Макар Франи да не бе особено гладна, все пак поръча някаква храна — поне щеше да се занимава с нещо.

След като писането на благодарствени писма ѝ омръзна, тя прекара следобеда в разходки из околността, след което преплува петдесет дължини във външния басейн с олимпийски размери. Върна се в стаята си към четири часа и спа два часа. Като се събуди, с удоволствие видя, че приближава шест — скоро Макс щеше да се прибере. Ентусиазирана от този факт, тя се засуети наоколо, подготвяйки се за завръщането му. Изми и фризира косата си, избра да облече една страхотна вечерна рокля. Към седем вече седеше в библиотеката, отпиваше с наслада от питието си, водка мартини, и го очакваше.

Хилда влезе в седем и половина.

— Исках само да проверя — кога предпочитате да бъде сервирана вечерята, госпожо Станхоуп?

— Ще почакам, докато се върне Макс — отвърна Франи безгрижно.

Икономката се изненада.

— Вероятно ще е по-добре да се нахраните сега. Господин Станхоуп може и да не се върне скоро. Той често работи до много късно.

Франи настръхна. Не ѝ допаднаше тази надменна жена да ѝ казва какво да прави.

— Както казах, предпочитам да почакам — заяви твърдо.

— Много добре, госпожо Станхоуп — смотолеве икономката. И да се бе подразнила от острия тон на Франи, Хилда не го показа. Вместо това се оттегли тихомълком. Щом жената излезе, Франи отиде да си приготви още едно питие.

Гейбриъл и Оливия се върнаха към осем, като се смееха и разговаряха оживено, докато влизаха. Поздравиха Франи с едно кратко

„здрасти“, обясниха, че са яли, и си отидоха по стаите, като я оставиха да чака мъжа си сама.

Макс се прибра малко преди полунощ. Като чу колата му, Франи изтича долу в антрето да го посрещне и се хвърли в обятията му.

— О, скъпи, липсваше ми! — призна тя, усещайки, че е доста пийнала. Към десет часа се бе отказала да го чака и изяде изстиналото ядене, но храната изобщо не попречи на действието на четирите питиета, които бе изпила.

— И ти на мен. — Той я прегърна набързо и се отдръпна. Тя забеляза умората му. Разбира се, нямаше как да не е уморен — беше излязъл в шест часа сутринта. Двата часа път до Сан Франциско и обратно означаваша, че е прекарал четиринайсет часа в работа и четири в път, пресметна тя.

За нейно разочарование той беше толкова изтощен, че искаше направо да си легне.

— Винаги ли ще бъде така? — попита тя, докато лежаха един до друг в тъмнината.

Но Макс не ѝ отговори. Вече беше заспал.

[1] Герой от едноименния разказ на Ървинг Уошингтън. Според историята на Рип ван Уинкъл проспива двайсет години от живота си в Катскилските планини в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Коктейл от портокалов сок и шампанско. — Б.пр. ↑

[3] Псевдоними на британската писателка Елинор Хибърт (1906–1933 г.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Коя си ти? Какво търсиш в къщата ми?

Очите на Тереза бяха ококорени и изплашени; в ръката си държеше ръжен. Кара го погледна с безпокойство. Напоследък състоянието на баба ѝ се влошаваше и отчаянието ѝ я правеше избухлива.

Кара се усмихна нежно, за да покаже, че е добронамерена.

— Аз съм приятелка на дъщеря ти... на Франи. — Тя бързо разбра, че не е възможно да вразуми баба си, щом тя изпаднеше в подобно състояние. Отначало Кара се бе опитала търпеливо да обяснява на баба си коя е и каква е роднинската им връзка. Но когато Тереза получеше някоя от тези кризи, за нея бе невъзможно да прояви здрав разум.

Тереза погледна с подозрение момичето пред себе си.

— Не ти вярвам. Ако си приятелка на Франи, тогава къде е тя? — Кара нямаше представа как да отговори. Приемайки мълчанието ѝ като признание за вината ѝ, бабата изсумтя: — Опитваш се да ме ограбиш, нали? Е, не можеш да се измъкнеш. — Като замахна заплашително с ръжена, тя го насочи към внучка си. За щастие Кара следеше импровизираното оръжие, докато говореха, затова успя навреме да се отдръпне и ръженът само я одраска.

Тя не е виновна — напомни си Кара. — *Не го прави по свое желание.* Тя протегна ръце, за да ѝ вземе ръжена.

— Моля те, бабо. Дай ми го и ще ти направя един хубав чай.

Тереза я изгледа продължително и изведнъж нещо се промени. Тя сведе очи към ръжена, който държеше.

— Защо съм взела това нещо? — рече, озадачена. После го пусна на земята.

Кара си отдъхна. Катастрофата бе предотвратена — поне засега.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Първият месец от брака ѝ се оказа по-труден, отколкото Франи си представяше. Макс беше или в офиса, или някъде по работа, което означаваше, че тя рядко го виждаше — което пък я затрудняваше в намирането на подходяща възможност да му каже за Кара. Гейбриъл и Оливия прекарваха по-голямата част от времето си извън къщата с приятели, заради което тя се чувстваше самотна и странно безполезна. Опитите ѝ да се сприятели с децата на Макс претърпяха провал най-вече защото завареният ѝ син продължаваше да ѝ се противопоставя. Затова, когато една сутрин на закуска Франи научи, че Оливия ще навърши шестнайсет години през август, тя разбра, че това е идеалната възможност да опознае по-добре момичето и междувременно да намери нещо, с което да запълни времето си.

— Трябва да ми позволиш да устроя празненство за рождения ти ден! — обяви тя.

— Празненство? — повтори непознатата дума заварената ѝ дъщеря. — Къде? Тук?

— Искаш ли?

— Да, разбира се! — Ентусиазмът на момичето бе очевиден, но в същия миг тя сведе поглед. — Само че...

— Само че какво?

— Не мисля, че баща ми ще одобри идеята.

— Всъщност тя е права — долетя гласът на Гейбриъл откъм вратата.

По дяволите, помисли си Франи. Надяваше се да поговори с Оливия, преди той да е слязъл. Като се обърна, видя заварения си син да се подсмивва самодоволно.

— Така ли? — опита се да прозвучи невъзмутимо. — И защо?

— Доколкото знам, преди скъпият ни татко много е обичал да устройва забавления тук. Но откак умря майка ни, мрази наоколо да се навъртат чужди хора. Повярвай ми — заяви важно Гейбриъл, — на него няма да му хареса.

А ти си във възторг, нали? — помисли си Франи. Но за да не реши Гейбриъл, че е победил, тя се помъчи да прояви спокойствие.

— О, що за глупости! Става въпрос за шестнайсетия рожден ден на единствената му дъщеря. Разбира се, че ще поиска да има празненство. — Като видя разтревожената физиономия на Оливия, Франи стисна окуражително ръката ѝ. — Не се притеснявай — аз ще се разбера с баща ти. Ти само почни да обмисляш тоалета си.

Гейбриъл вдигна рамене.

— Както искаш. Но помни, че съм те предупредил.

Макс беше заминал за Женева. Когато се обади същата вечер, Франи повдигна въпроса пред него. Но явно Гейбриъл повече бе привикнал към желанията на баща си, отколкото новата му млада съпруга, защото той категорично ѝ заяви, че не желае тя да организира никакви празненства.

— Но защо не? — поиска да узнае Франи.

— Защото Оливия е много затворен човек. Не смятам, че би ѝ харесало цяла вечер да е център на внимание.

— Но, Макс! — Франи изпита неописуемо разочарование. — Това е шестнайсетият ѝ рожден ден! Разбира се, че трябва да го отпразнува подобаващо.

— Едва ли ти си човекът, който решава това. — Макс прозвуча раздражено. — Оливия е моя дъщеря, а аз не смятам, че идеята е добра.

— О, за бога! — разсърди се Франи. Първо ѝ каза да се сближи с децата му, а после — когато тя най-после измисли начин да го направи — той не ѝ позволяваше. — Въпреки това е късно да се откажа. Вече ѝ обещах, че ще ѝ направя проклетото парти, и няма да е честно да я разочароваме.

— Трябваше първо да го обсъдиш с мен.

От другия край на линията се чу изщракване. В първия момент не осъзна, че Макс ѝ бе затворил телефона.

По-късно той отново се обади. И двамата бяха по-спокойни и съжаляваха за спора си.

— Не биваше да се меся в живота на децата ти — побърза да каже Франи.

— Не, вината е моя — въздъхна тежко Макс. — Може би имаш право — трябва да направим празненството.

Франи се зарадва. Щом постигна успех по този въпрос, тогава вероятно най-после щеше да настъпи и подходящият момент да каже на Макс за Кара.

Франи се впусна в подготовка на партито. Оливия щеше да навърши шестнайсет години на 18 август, така че оставаше по-малко от месец, за да се планира всичко. Най-лесната част бе да наеме доставчиците на храна и музикалната група за вечерта — споменаването на фамилията Станхоуп бе достатъчно, за да се осигури всичко. Но списъкът с гостите бе малко по-проблематичен. Оливия имаше плашещо малък брой приятели. Списъкът ѝ с имената на поканените бе написан с почерка на Гейбриъл, което бе доста показателно за Франи. Разбира се, бройката лесно щеше да се запълни. Можеха да поканят колеги на Макс заедно със служители и актьори от „Джунипър“, които да придадат известен блясък на партито. Макар да ѝ се струваше малко тъжно, че повечето гости никога не бяха виждали Оливия, Франи трябваше да признае, че момичето явно няма нищо против. Тя просто изглеждаше развълнувана, че в нейна чест се планува цяла една вечер.

А и Франи се опита да направи събитието възможно най-специално за заварената си дъщеря. Седмица преди празненството тя заведе Оливия на пазар в Сан Франциско. След като пренощуваха в хотел „Феърмонт“, цялата следваща сутрин прекараха в изпробване на рокли в „Уайт Хаус“, преди да обядват в едно от заведенията на внушителния търговски център. Докато наблюдаваше как Оливия щастливо лапа сладоледения си десерт, Франи се запита дали полага всички тези усилия за дъщерята на Макс само защото няма възможност да го направи за своята собствена.

Мисълта за празненството по случай шестнайсетия ѝ рожден ден изпълваше Оливия едновременно с вълнение и боязлива несигурност. Както бе отбелязал баща ѝ, тя обикновено не обичаше да привлича вниманието на околните, но само защото се чувстваше непохватна и

неуверена в себе си. Тайничко обаче винаги бе копняла да бъде популярна и атрактивна — като брат си Гейбриъл. В миналото това нейно желание изглеждаше като нереална фантазия, но напоследък ѝ се струваше, че поведението ѝ сред хора се е подобрило — и това до голяма степен се дължеше на брат ѝ.

През това лято животът ѝ се бе променил коренно. Макар баща ѝ все още да ѝ се струваше загадъчна фигура, двамата с Гейбриъл се разбираха все по-добре. Зад саркастичните коментари и отегчения вид брат ѝ в действителност беше доста добър и мил. От онзи ден на плажа той започна да я включва винаги когато излизаше с приятели и това ѝ помогна да повдигне самочувствието си. А сега в нейна чест щеше да има празненство — най-страхотното и най-плашещото събитие в младия ѝ живот.

В нощта на шестнайсетия си рожден ден Оливия се приготвя в продължение на часове. Франи ѝ помогна да си избере рокля за случая. Беше красива, най-прекрасната дреха, която Оливия някога бе притежавала — дълга до прасците рокля, изработена от пластове бяла дантела, с малки ръкави на раменете и сърцевидно деколте. Тя никога не се бе чувствала толкова красива. А мащехата ѝ бе свършила великолепно работа по организацията на събитието. Понеже беше лято, Франи бе настояла празненството да се състои на открито в двора на замък. Тя откри красива полянка в гората и я преобрази в нещо като сцена от „Сън в лятна нощ“. Дърветата край поляната бяха украсени с мигащи лампички. Музикантите свиреха под един навес и имаше издигнат дансинг. С очевидното си старание в подготовката на събитието Франи още повече бе спечелила любовта на Оливия. А пътуването до търговския център в Сан Франциско завинаги щеше да остане запечатано в съзнанието ѝ. Това беше нещо, което не бе имала възможност да направи със собствената си майка.

Оливия особено се вълнуваше от вечерта, защото щеше да дойде Брет, приятелят на Гейбриъл. След запознанството им на плажа се бяха виждали още няколко пъти при други излизания или когато той идваше у тях да се види с брат ѝ. Повечето приятели на Гейбриъл не проявяваха интерес към нея, но Брет винаги беше толкова мил, правеше си труда да разговаря с нея и да иска мнението ѝ.

Тя го очакваше да се появи тази вечер и когато той пристигна — без придружителка, забеляза тя с тръпка на удоволствие, — отиде

направо при нея.

— Честит рожден ден! — Прегърна я плътно към себе си, после се отдръпна, като я държеше за ръцете, за да я огледа.

— Изглеждаш супер!

Беше казано по братски, почти като повторение на думите на Гейбриъл преди малко, но поне ѝ бе направил комплимент, успокои се Оливия.

Преди да успее да му отговори, при тях дойде Франи и сложи ръка на раменете на заварената си дъщеря.

— Скъпа! Само исках да видя дали си прекарваш страхотно?

Оливия погледна мащехата си със сияещи очи.

— Да, благодаря — отвърна, мислейки за Брет.

Франи се огледа наоколо.

— Мисля, че всичко е перфектно, нали? — После забеляза Брет.
— О, здравейте. — Тя се обърна към Оливия. — Кой е приятелят ти, миличка?

Оливия представи Брет и обясни, че е съученик на Гейбриъл. Не смяташе, че мащехата ѝ ще иска да си говори с някакъв тийнейджър, но Франи прояви изненадваща любезност.

— Аха — каза тя. — Май съм те виждала из къщата.

Брет кимна енергично.

— Да, но никога не сме се запознавали.

Франи изви устни в лека усмивка.

— Със сигурност Гейбриъл ме е криел от теб. Но се радвам, че най-после се запознахме.

Оливия понечи да каже нещо, но преди да успее, Брет се обърна към Франи:

— Аз съм ви много голям почитател. Гледал съм всичките ви филми.

Франи допря длан до гърдите си.

— О, колко чудесно! Никога не се уморявам да слушам това!

Оливия отмести поглед от мащехата си към момчето, което харесваше. Брет поглъщаше всяка дума на Франи като омагьосан, осъзна тя. Нея все едно я нямаше.

— Чудя се дали... — започна Брет и млъкна.

— Какво? — попита Франи.

— Може да ви се стори малко нахално, но бихте ли танцували с мен? — Изрече последната част на въпроса си припряно, сякаш се срамуваше от предложението си.

Очите на Франи заблестяха дяволито, наслаждавайки се на свенливата молба на Брет.

— Идеята е чудесна. — Тя го хвана под ръка. — Хайде! Да те видим какво можеш!

Франи бе толкова заета в опита да впечатли обожателя си, че не забеляза разочарованието по лицето на Оливия, докато гледаше как мащехата ѝ се отдалечава с момчето, което тя бе планирала да омае тази вечер.

В онзи момент Оливия се почувства по-нещастна от всякога. Ето че момчето, което бе завладяло сърцето ѝ, не можеше да откъсне очи от Франи. Изведнъж роклята, която толкова ѝ харесваше, започна да не ѝ се струва специална — почувства се малка и глупава, като момиченце. Как се надяваше, че е възможно да се мери с известната си мащеха? С красивата си мащеха, която изглеждаше великолепно в сребристосивата си сатенена рокля, открояваща женствените ѝ форми; докато тя, Оливия, изглеждаше като момиченце в бяла дантела. Нищо чудно, че Брет бе очарован от Франи, помисли си с горчивина, докато ги наблюдаваше как се въртят по дансинга. Той прошепна нещо на Франи, която отметна глава и се разсмя. Дори смехът ѝ беше секси — дълбок и гърлен. Изглеждаше по-прелестно от всякога, изложила на показ лебедовата си шия, а буйната ѝ червена коса се стелеше на меки вълни по гърба. Оливия не издържа. Тя се обърна и побягна.

Застанал до масата с напитките, Гейбриъл видя какво се бе случило и изруга наум безразсъдната си мащеха за отношението ѝ към горката Оливия. През последните няколко седмици бе започнал да харесва Франи, виждайки загрижеността ѝ към сестра му. Но държането ѝ тази вечер помрачи всичко останало.

Забеляза баща си, който стоеше на няколко метра от него, стиснал в ръка чаша уиски. Стоеше загледан във Франи и Брет. Гейбриъл само можеше да си представи раздражението му при гледката на новата му съпруга, вихреща се на дансинга с този тийнейджър. И други гости ги бяха забелязали и се понесоха

шушукания. Гейбриъл не успя да се въздържи да не налее масло в огъня. Отиде при баща си и каза:

— Май те замениха с по-млад ухажор. — Той кимна към Франи и Брет. — Бързо стана, нали?

В главата му думите звучаха много остроумно, но щом баща му обърна студените си като камък очи към него, Гейбриъл в миг се запита дали не е прекалил.

— Знам, че не бях добър баща — заяви Макс с леден тон. — Но не виждам причина да обиждаш съпругата ми по този начин. Видях как се отнасяше с нея през изминалите няколко седмици и не го направих на въпрос, защото знам, че се държиш така повече заради мен, отколкото заради нея. Но тази вечер ще съм ти благодарен, ако задържиш зловните коментари за себе си. Тази вечер е в чест на сестра ти, а не на сладкото ти отмъщение. — Той пресуши чашата си. — Сега се връщам на партито. Предлагам ти да направиш същото.

Като каза това, той се отдалечи, оставяйки Гейбриъл засрамен.

Дюк Картър разхлаби вратовръзката си, докато се мотаеше из шубраците, далеч от останалите гости. Мразеше тези партита и техните безсмислени разговори, пълни с празни приказки. Макар че никой не би го предположил, като се имаше предвид, че той бе изключително добър и в двете. Но в действителност тази вечер не му се идваше. Дойде само защото Лойд го бе осведомил, че присъствието му е очаквано от главния им инвеститор. Така че той се домъкна чак дотук, за да гледа обичайните физиономии и да води познатите разговори. Гаджето му, някаква надута актриса, която смяташе, че е номер едно, след като бе спечелила Оскар тази година, бе започнала да го дразни и на него му се прииска да си ходи. Но предположи, че ще е добре да се задържи поне до полунощ, затова си даде почивка, като предприе тази усамотена разходка.

Докато си проправяше път навътре из храстите, той забеляза къщичка, построена на едно старо дърво. Стори му се добро място за пушене. Обеща си да изпуши една цигара и да се върне. Приблужи се и седна на третото стъпало, но щом се пресегна за запалката си, чу някакъв шум от къщичката горе. Звучеше като плач. Изкуши се да си тръгне, но пък случващото се можеше да се окаже по-интересно от партито, така че реши да проучи какво става.

Докато изкатерваше останалите стълби, риданията се засилиха — определено бяха на жена, вече бе сигурен.

— Ехо! — извика, за да не стресне някого. Надникна през отвора и видя, че е прав. Едно момиче — всъщност дъщерята на Макс — седеше на земята сред море от бяла дантела, с вдигнати до брадичката колене, и хлипаше сърцераздирателно.

Дюк се замисли как да постъпи. Момичето бе така обсебено от нещастията си, че все още не го бе забелязало. Можеше да се измъкне тихомълком, без тя да разбере, че я е видял. Но макар тази мисъл да му мина през главата, Дюк знаеше, че няма да си тръгне. Може и да се бе запознал с нея едва тази вечер — май се казваше Оливия, — но горкото създание изглеждаше толкова нещастно, че той не можеше просто да я остави. Дюк не беше от тези, които изоставяха девойки в беда.

— Искаш ли компания, рожденичке? — обади се той.

Оливия стреснато вдигна поглед. Втренчи се в него за момент, след което, явно засрамена, извърна лице.

— Не, благодаря — подсмръкна. — Предпочитам да остана сама.

Но Дюк почувства, че тя не го мисли наистина. Затова, вместо да си тръгне, той се изкачи горе и седна до нея, като облегна гръб на дървената стена на къщичката.

— Ти може и да не искаш компания, но аз искам. Ще ме изтърпиш за малко, става ли?

Тя отново подсмръкна.

— Става — предаде се тя.

— Добре. — Той бръкна в джоба си и извади една кърпичка. — Моля те, издухай си носа, за бога. Подсмърчането ти ми идва в повече.

Оливия се усмихна едва-едва.

— Аха! — възкликна победоносно Дюк. — Успях да си изкопна една усмивка. По-добре ли си?

— Да, благодаря. — Тя избърса очите си и си издуха носа, след което огледа спасителя си по-добре, разбирайки, че пред нея стои Дюк Картър, кинозвездата. Какъв срам. Тя обичаше филмите му, стените на стаята й бяха окичени с негови плакати — не искаше той да я вижда такава. — Моля те, не се чувствай длъжен да стоиш при мен. Аз съм добре, честна дума — увери го Оливия, смятайки, че щом той си

тръгне, тя ще може да забрави цялото това унижително преживяване. — По-добре съм, кълна се.

Но Дюк не бързаше да си ходи.

— Радвам се — рече той. — Никой не трябва да е тъжен на рождения си ден, хлапе. — Закачливо я щипна по рамото, след което стана сериозен. — Искаш ли да ми кажеш какво те разстрои?

Усмивката на Оливия се изпари. Заби поглед в скута си и започна да подръпва роклята си.

— О, не знам.

— Кажи ми.

Тя се поколеба, понеже не искаше да го натоварва с детинските си проблеми. Но той звучеше искрено загрижен, а и щеше да ѝ олекне, ако споделеше с някого.

— Заради едно момче, което харесвам — призна тя.

— А той харесва теб ли?

— Мислех, че ме харесва, но после го запознах с Франи и... ами...

Тя спря, защото не знаеше как да се доизкаже.

— И той започна да ѝ обръща прекалено внимание? — подсказа Дюк, предполагайки какво се е случило.

— Нима може да е другояче? Та тя изглежда удивително — въздъхна със завист Оливия. Не можеше да опише точно чувствата си към Франи. Част от нея искаше просто да я хареса, а другата я мразеше и в червата. — Няма да се занимава с досадница като мен я! В сравнение с нея съм нищо и никаква.

Гърлото ѝ се стегна, долната ѝ устна затрепери и сълзите ѝ отново потекоха. Тя се извърна настрана.

— Хей! Не плачи повече. — Дюк се премести, така че се озова на колене пред нея. Повдигна с ръка брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ. — Мога да ти кажа един сигурен факт — не видях по-красива жена от теб сред присъстващите тази вечер.

— Казваш го само така — поклати глава тя.

— Не е вярно. — Очите му бяха сериозни. — Франи е привлекателна жена, в това няма съмнение. Но красотата ѝ е промишлена — от фризираната прическа до внимателно поставения грим и скъпата рокля. Ти притежаваш нещо много по-добро — сладка, естествена красота и добра душа. Ще видиш, че това означава много

повече в живота. Повярвай ми. — Той ѝ намигна. — Знам туй-онуй за жените.

Оливия не знаеше какво да каже. Хем искаше да каже на Дюк, че говори глупости, че никога няма да може да стъпи и на малкия пръст на мащехата си, хем чувстваше искреността в гласа му и разбираше, че той наистина вярва в казаното.

— Държиш се толкова добре с мен. — Тя срещна погледа му. — Благодаря — добави напълно откровено.

Дюк рядко одобряваше действията си, но сега моментът бе точно такъв.

— Няма проблем — каза ѝ. — Днес е рожденият ти ден, не бива да си тъжна. И не си губи повече времето в плач по това момче — Брет, нали? След месец-два съвсем ще забравиш за него.

Оливия се разсмя.

— Знаеш ли, честно казано, дори не съм съвсем сигурна колко го харесвам — призна тя.

— Тогава защо се разстройваш така?

Чувствайки се малко глупаво, тя му разказа как си бе представяла вечерта — че искаше просто един танц с някого, който да не ѝ е баща или брат, а да е някой, с когото поне да се престори, че е в романтични отношения.

— Сега това никога няма да се случи — промълви.

Очакваше Дюк да ѝ се присмее. Но вместо това той я погледна много сериозно и каза:

— Да видим какво можем да направим по въпроса. — Тогава той се изправи. Поклони се и добави: — Ще танцуваш ли с мен, госпожице Оливия?

Макар да се намираха в къщичката на дървото, те все още чуваха музиката от партито, която долиташе до тях през топлото нощно небе. Дюк пое Оливия в обятията си и започнаха да танцуват. Нямахше много място, но някак си това направи момента още по-специален, сякаш се намираха на свой собствен частен дансинг.

Като затвори очи и положи глава на рамото на Дюк, Оливия реши, че мащехата ѝ спокойно може да се занимава с Брет: Дюк Картър беше много по-подходящ избор за първия ѝ танц.

По някаква необяснима за Франи причина рожденият ден на заварената ѝ дъщеря не я сближи повече с децата на Макс. През септември Оливия и Гейбриъл се върнаха в пансионите си и тя отново остана сама в къщата. Но вместо да изпита облекчение, Франи се почувства още по-потисната. Дните изглеждаха дълги и самотни.

Една сутрин в средата на октомври, събуждайки се в началото на поредния пуст ден, Франи реши, че повече не може да продължава така: бяха минали четири месеца от сватбата и тя имаше нужда да се върне на работа. Обади се на Лойд, без първо да го обсъди с Макс. Директорът на студиото прозвуча доволен, макар и малко изненадан от обаждането ѝ.

— Е, как е семейният живот? — Подобно на всички останали, и той започна с този въпрос.

— О, чудесен! Приказен, много ясно — отвърна Франи жизнерадостно. — Но всъщност се обаждам да проверя дали няма някакво развитие покрай филма за Елизабет.

Настъпи мълчание. Лойд се изкашля неловко.

— Ами, да, решихме да го снимаме...

— Супер!

Но тя усети от колебанието му, че новината няма да е добра за нея.

— Тъъ, да — запъна се той. — Обаче, ъм, трябва да ти кажа, че накрая решихме Еди Линкълн да изиграе Елизабет.

Франи остана като попарена. Отне ѝ известно време да се окопити.

— А, ясно. Разбирам. Добре тогава — каза забързано. — И без това се обадох да ти кажа, че аз няма да мога участвам. Нали напоследък съм толкова заета.

— Страхотно! Отлично! И аз така си мислех. — Лойд звучеше облекчен. — Ти, разбира се, беше първият ни избор...

Разговорът им продължи достатъчно любезно, но Франи остави телефона с чувство на обида и обезсърчение. Нямахше я от няколко седмици, а вече я бяха заместили с друга.

Когато Лили се обади след час, за да я попита дали ѝ се ходи в „Мокамбо“ на следващата вечер, Франи с изненада откри колко силно желае да се върне на лосанджелиската парти сцена.

По някаква причина, която не можеше да си обясни, Франи пропусна да сподели плановете си с Макс. Нямахше намерение да крие излизането си от него, но той и бездруго щеше да прекара вечерта в Чикаго, така че тя нямаше да му липсва. Франи тръгна малко след закуска на следващия ден и шофира сама до Ел Ей. Пристигна в града в късния следобед. Почувства се така, сякаш се завръща у дома. Плануваше да прекара нощта в Холмби Хилс и предупреди персонала да приготви къщата за пристигането ѝ. Докато седеше пред огледалото вечерта, приготвяйки се да излезе, Франи се почувства повече като себе си.

С тайфата се бяха разбрали да се видят в „Мусо и Франк“. Когато сервитьорът я придружи до масата, Франи видя, че всички вече са заели местата си в обичайното червено кожено сепаре — Лили, Хелена, Емили, Дюк и Хънтър. Хънтър стана, когато тя се приближи.

— Къде се изгуби? — рече провлачено, а очите му я огледаха от глава до пети. — Липсваше ни.

— Наистина ли? — Франи обичаше да флиртува и пръстенът, който вече носеше, нямаше да я спре да прави това, което ѝ се удаваше толкова лесно, колкото дишането. Почувства се като отвързана и възнамеряваше да се възползва максимално от нощта. Тя протегна ръце. — Защо не дойдеш тук да ми покажеш точно колко ти липсвах?

Хънтър се наведе да я целуне по бузата, но в същото време Франи се обърна на другата страна и те неволно се целунаха по устните.

— Опа! — Франи бутна Хънтър назад със смях. — Макс има голям късмет, че не е сред присъстващите.

Тя бе толкова щастлива да е отново сред приятелите си, че така и не забеляза фотографа, който дебнеше в ъгъла.

Кадърът бе успял да улови точно целувката по устата между Франи и Хънтър и снимката бе поместена на корицата на списание „Селебрити“ следващата седмица.

Вечерта, в която излезе списанието, Макс не се прибра до късно. Франи лежеше в леглото и го чакаше да се качи в стаята им, но той не го направи. По някое време тя явно бе заспала, защото се събуди и

видя, че е почти три сутринта, а Макс още го нямаше. Сигурна, че мъжът ѝ е някъде в къщата, тя стана, облече халата си и тръгна да го търси. Намери го в кабинета, както и очакваше — с наполовина изпита бутилка уиски и копие от списанието пред себе си.

— О, Макс — прошепна Франи, когато го видя вторачен в снимката ѝ с Хънтър.

Той затвори очи за секунда и когато ги отвори и я погледна, тя видя болката му.

— Как можа? — каза ѝ.

Франи в първия момент не разбра какво има предвид той.

— Не е това, което си мислиш! — възкликна тя.

Той поклати глава.

— Моля те, Франи...

— Честна дума! — прекъсна го тя. — Нищо не се е случило между мен и Хънтър, кълна се. Тази снимка показва нещо, което не е истина. — Виждайки недоверието, изписано на лицето му, тя се приближи и падна на колене пред него като за молитва. — Моля те, скъпи. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Като актриса се бе научила да се разплаква автоматично, но този път беше искрена. — Нищо не се е случило, кълна се. — Тя пое ръката му, молейки му се да ѝ повярва. — Моля те, повярвай ми. Трябва да ми повярваш.

Той се взря в нея продължително, сякаш се опитваше да реши дали тя говори истината.

— Никога не бих ти го причинила — каза му. — Заклевам се.

Най-накрая той въздъхна и си пролича, че се предава.

— Добре. Вярвам ти. — Все още не звучеше доволен, но тя разбра, че наполовина го е убедила. — Но само искам да ми обясниш едно...

— Всичко!

— Какво, за бога, изобщо си правила в този клуб?

Франи поклати глава, съжалявайки, че не е споменала за плановете си. Сега, погледнато с неговите очи, тя разбираше, че този пропуск изглежда като лъжа и прави излизането ѝ по-лошо, отколкото е.

— О, сега цялата работа изглежда толкова глупава — призна тя. — Отидох, защото бях много разочарована, че не получих ролята на Елизабет...

Съпругът ѝ се изненада.

— Това ли беше причината?

— Да — отвърна простичко. — Виждаш ли, мислех си, че аз съм най-добра за ролята на Елизабет. И предполагам, че ми стана криво, когато Лойд ми каза, че са дали ролята на друга.

Макс се протегна и докосна бузата ѝ.

— О, скъпа. Съжалявам да го чуя. — И наистина звучеше така. — Сигурен съм, че ще има и други роли.

Внезапно на Франи ѝ хрумна идея.

— Можеш ли да поговориш с Лойд? — попита с надежда. — Сигурна съм, че ще те послуша.

Макс дръпна ръката си.

— Съжалявам, но и преди съм го казвал. Още в началото обещах да не се меса в творческия процес на студиото. А и ти не би искала да получиш някоя роля само защото аз съм ходатайствал за теб, нали?

— Предполагам, че не... — Тя разбираше смисъла на думите му — щеше да е по-добре да бъде избирана заради собствените си качества. Но междувременно беше затворена тук и се чувстваше безполезна. — Обаче, разбираш ли... — Франи спря. Това беше, реши изведнъж; това беше моментът, в който щеше да му каже за Кара. Ако с кариерата ѝ бе свършено, тогава искаше дъщеря ѝ да е при нея. Пое си дълбоко въздух. — Макс — започна решително, — трябва да ти кажа нещо. — Млъкна, неуверена как да продължи.

— Какво има?

— Мислех си, ако не мога да се върна към кариерата си, тогава имам нужда от нещо друго, с което да се занимавам. Разбираш ли, много ми е трудно да съм сама тук по цял ден...

Но преди да успее да повдигне въпроса за Кара, Макс я прекъсна:

— Е, предполагам, че няма още дълго да си сама — каза с лека усмивка.

— Какво имаш предвид?

— Мислех си да започнем опити да си направим бебе.

Франи се вторачи в него, онемяла.

— Знам, че не сме го обсъждали досега — продължи той. — И честно казано, не съм очаквал самият аз да го поискам. След всичко, случило се с Елинор, и начина, по който се отнесох с Гейбриъл и

Оливия, не съм мислел, че ще пожелае да имам друго дете. — Той замълча и взе ръката ѝ. — Нос теб това решение ми се струва правилно. Обичам те, Франсис. Искам да бъдем семейство. Искам да си имаме бебе.

Бебе? Идеята да забременее беше далеч от желанията ѝ в момента. Дори не бе сигурна дали може да зачене, а какво остава дали иска. Вече се чувстваше провалена като майка — след като не успя да каже на съпруга си за Кара и да се сближи с Гейбриъл и Оливия. Раждането на още едно дете със сигурност само щеше да усложни тази и бездруго невъзможна ситуация.

Не ѝ оставаше нищо друго. Преди да вземеха това решение заедно, тя трябваше да му каже за Кара.

— Но, Макс...

Той вдигна ръце и отново я прекъсна:

— Знам. В момента вероятно не ти е до това. Разбирам те напълно. Само те моля да си помислиш.

Франи се загледа в съпруга си. Той изглеждаше толкова развълнуван от идеята да имат дете заедно. Почувства се ужасно.

Как можеше да му каже за Кара сега? Това щеше да го сломи. Затова реши да продължи с поведението си на страхливка и да се съгласи с него, поне засега — особено след като все още се чувстваше толкова виновна заради снимката с Хънтър.

— Мислих за това — каза тя и се усмихна насила. — Прав си. Идеята да имаме дете е чудесна.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато Кара се събуди сутринта, веднага разбра, че нещо не е както трябва. В къщата цареше тишина. Обикновено баба ѝ ставаше първа и Кара се будеше от шумовете, които идваха от шетането ѝ в кухнята. Хрумна ѝ, че Тереза може да е излязла вън да събере яйцата. Затова момичето стана, сложи домашната си роба и гумените си ботуши и слезе долу да провери. Но кухнята беше чиста и подредена, както я бяха оставили, преди да си легнат предната вечер, и нямаше никого. Вратата към външната умивалня се вееше, отворена от сутрешния бриз, показвайки, че и това помещение е празно. Като се досети, че остава само едно място, където може да е баба ѝ, Кара се върна вътре и се отправи към горния етаж.

Пред спалнята на Тереза се спря. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че можеше да го чуе сред тишината на тясното коридорче. Двоумеше се как да постъпи. От една страна, баба ѝ обичаше личното си пространство и се сърдеше, ако Кара влезеше в стаята ѝ; от друга, беше неделя и Тереза щеше да изпусне литургията, ако не станеше сега, което щеше още повече да я вбеси. Кара реши, че не ѝ остава друго — налагаше се да влезе и да събуди баба си. Запази самообладание и се протегна към дръжката.

Миризмата я блъсна още щом отвори вратата.

— Божичко!

Тя инстинктивно отстъпи три крачки назад и вдигна ръка към устата и носа си. Това не ѝ помогна особено да блокира миризмата; отвратителната воня бе прекалено силна. Инстинктът ѝ подсказа да се махне възможно най-далеч оттук. Тя отстъпваше назад, когато от леглото се обади немощен глас:

— Франи? Ти ли си?

Кара замръзна на място.

— Франи? — извика отново гласът, още по-отчаяно.

Кара се окопоти и взе решение.

— Да, аз съм... Франи. — Беше по-лесно, отколкото да спори.

Тя се приближи към леглото и видя баба си да лежи в него с ококорени очи, изглеждаше слаба и изплашена като дете.

— Май е станала беля.

Кара затвори очи. Мисълта за онова, което се налагаше да направи, я отврати. Но наоколо нямаше никого другиго. Колкото и да чакаше, друг нямаше да дойде.

За да не покаже на старата жена колко ѝ е противно, единайсетгодишното момиче се насили да се усмихне.

— Няма значение какво е станало. — Тя се наведе над леглото, на една ръка разстояние от баба си. — Хайде, сложи ръце около врата ми и ще те повдигна.

Да почисти баба си беше най-трудното нещо, което някога е правила. Опитвайки се да не мисли за действията си, Кара помогна на Тереза да съблече изцапаната си нощница. Гледката на старата жена, която стоеше гола, а набръчканото ѝ тяло трепереше, изведнъж накара Кара да се вземе в ръце — колкото и да ѝ бе трудно, за баба ѝ бе още по-неприятно.

След като осъзна това, нещата станаха по-лесни. Изми баба си с гъба и ѝ помогна да влезе в коритото — точно както Тереза бе постъпила с нея, когато се бе разболяла в Брайтън. Като я остави във ваната от ковано желязо, Кара бързо събра мръсното спално бельо и дрехите и ги нахисна в една кофа отвън. След половин час, след като постла чисти чаршафи и облече баба си в чиста нощница, тя ѝ помогна да се върне в леглото.

След това Кара застана отстрани с чувство на облекчение, че всичко е свършило. Сега, щом Тереза бе настанена, тя самата можеше да се изчисти и да приготви някаква закуска.

— Така вече е по-добре, нали?

Баба ѝ я изгледа с празен поглед.

— Коя си ти? Какво правиш в къщата ми?

Кара затвори очи, опитвайки се да не заплаче.

Ситуацията се влошаваше, не се подобряваше, и тя не знаеше как ще е най-добре да постъпи. Нямаше с кого да поговори, нямаше приятел или роднина, на когото да се обади, нито да отиде при някой добър съсед. Не искаше да пише на майка си за ситуацията, уверена, че на нея ще ѝ е все едно. Просто се надяваше баба ѝ да се оправи от само себе си.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Калифорния, април 1958 г.

— Получих резултатите ви. — Доктор Робъртсън се пресегна и докосна кафявия плик пред себе си, като че ли да докаже, че не си измисля информацията. — Съжалявам да ви кажа, че не сте бременна.

Франи посрещна новината със спокойно примирение. Беше разочарована, но не и изненадана. Не и на този етап. Вече бе приела, че няма вероятност да зачене отново. Просто ѝ бе жал за доктор Робъртсън, задето трябваше да се преструва пред него, понеже не можеше да му каже истината. Все пак той бе много мил с нея. Висок, слаб мъж, малко над шейсетгодишен, той проявяваше почти бащинско отношение. Освен че бе близък личен приятел на Макс, беше също така отличен личен лекар, както и много търсен специалист. Луксозният му кабинет в Сан Франциско с на вид непретенциозното му обзавеждане и махагоновите мебели изглеждаше повече като офис на джентълмен, отколкото като лекарски кабинет. През последните няколко месеца Франи често го бе посещавала.

— И какво следва сега? — попита тя, защото ѝ се стори, че трябва.

Доктор Робъртсън прегледа записките си.

— Опитвате от — колко — около шест месеца?

— Точно така.

— Е, още е рано за притеснения. — Той ѝ се усмихна успокоително. — Нека мине още малко време и ако нищо не стане, тогава бих препоръчал някои изследвания, които ще определят дали има някакъв медицински проблем, който възпрепятства зачеването ви.

Франи кимаше, докато той говореше, и се преструваше, че обясненията му я успокояват. Но когато излезе от кабинета му, нямаше никакво намерение да дойде за следващия си преглед при него. Беше ѝ писнало от преструвки.

По-късно следобеда Франи излезе на разходка из околностите на Станхоуп Касъл. Беше красив пролетен ден, но топлото време не ѝ донесе радост. Бяха изминали шест ужасни месеца. Още в началото подозираше, че ще зачене трудно. Инфекцията, която бе получила след раждането на Кара, бе много сериозна и още тогава я бяха предупредили, че това би могло да се отрази на способността ѝ да забременее отново. Но тя се съгласи да опитат, защото изглеждаше, че Макс желае това повече от всичко. Мисълта днес да му съобщи, че отново не е бременна, я ужасяваше. Както и да му обясни защо няма да може никога да му роди дете. Така ставаше само по-трудно да му каже за Кара — защото като го лишаваше от шанса да създадат заедно семейство, как очакваше от него да приеме незаконната ѝ дъщеря?

Понякога Франи се чудеше как е успяла да забърка такава каша. Отлагането на момента да каже истината на Макс бе направило всичко още по-лошо и по-сложно. Знаеше, че е страхливка. С всичките си лъжи и тайни нараняваше двамата души, които обичаше най-много — дъщеря си и съпруга си. Но колкото и да се мъчеше, не виждаше начин да се измъкне от това положение.

Но не само това я правеше нещастна. Франи все още се чувстваше много самотна и изолирана в Станхоуп Касъл. Бе разговаряла с Лойд няколко пъти, но на хоризонта нямаше нови роли за нея. Без кариерата си тя наистина не знаеше какво да прави със себе си. Откакто бе спряла да се снима, всичките ѝ приятели от преди изчезнаха. Лили единствена ѝ се обаждаше все още.

Франи призна пред приятелката си желанието си да се върне отново на работа.

— Макс не може ли да уреди нещо? — попита Лили. — Със сигурност би могъл да поговори с Лойд?

И Франи бе мислила по този въпрос. Но съпругът ѝ винаги твърдеше, че няма влияние върху творческия процес на студията. Тя сподели това с Лили и усети скептицизма на приятелката си. Понякога и Франи не бе убедена в това твърдение. Но каква причина можеше да има той, за да я спре от работата ѝ?

Разбира се, тя все още имаше някакви контакти с Холивуд. В качеството си на госпожа Максимилиан Станхоуп неизбежно посещаваше разни вечери и церемонии по награждаване. Но Франи съзнаваше, че присъства на тях само като съпруга на Макс и нищо

повече. Вече не беше независима и това не ѝ допаднаше. А и разполагаше с прекалено много свободно време. От ежедневието на заобиколена от хора актриса, която винаги е център на внимание, преминаваше към празните седмици, изпълнени със сякаш безкрайни часове на бездействие — трудно ѝ бе да се справи с промяната.

В продължение на дни нямаше с кого да поговори, освен с обслужващия персонал. Франи се опита да се сприятели с тях, но винаги съществуваше разделението между господарката и слугата. Понякога дочуваше прислужниците да се смеят заедно и им завиждаше за свободата. Когато бе чистачка в Лондон, никога не си бе давала сметка колко ценно е това.

Тя чувстваше, че трябва да се застъпи за правата си, да поеме контрола над живота си — не беше ли естествено да постъпи именно така? Но напоследък бе изгубила желанието си за борба. Имаше и проблеми със съня. Франи не знаеше защо — може би защото Макс толкова често го нямаше и ѝ беше трудно да спи сама. Но в резултат се чувстваше уморена през цялото време, напълно изтощена, сякаш нямаше капчица енергия. Понякога също така ставаше малко объркана, забравяше неща и реагираше прекалено емоционално. Сякаш не беше на себе си. Чудеше се какво става с нея.

Погледна към алеята и видя, че колата на Гейбриъл я няма. Децата на Макс се бяха завърнали за великденските празници, макар че почти не се вясваха наоколо. През последните няколко месеца бяха почнали да я приемат малко повече, но и двамата бяха млади и отдадени на собствените си занимания. Гейбриъл имаше приятели в Ел Ей, които обичаше да посещава, и тази сутрин бе заминал за къщата в Холмби Хилс за уикенда, като взе Оливия със себе си. Тя бе още малка да ношува извън дома си, но Франи убеди Макс да я пусне, твърдейки, че дори да е малко неразумна, Гейбриъл е достатъчно умен и напълно способен да се грижи за сестра си. Франи знаеше, че е правилно да ги пуснат, макар това да означаваше отново да остане сама.

Като въздъхна дълбоко, тя продължи разходката си. Бе толкова погълната от мислите си, че не обръщаше голямо внимание на обстановката край себе си, но докато минаваше покрай една цветна леха, погледът ѝ бе привлечен от необичайно красив цвят. Той бе обогрен в наситено оранжеви и червени нюанси. Тя забеляза наблизно един от градинарите и го повика, за да попита какво е растението.

— Това е дневна лилия, мадам — отвърна той. Беше млад и красив чернокож мъж, един от петимата градинари в имението.

Тя се протегна да докосне меките като кадифе цветове.

— Толкова е перфектно.

— Всяко цвете цъфти само за един ден — обясни й той. — Разцъфва при изгрев-слънце, а по залез увяхва и умира.

По някаква причина съдбата на красивата дневна лилия направи силно впечатление на Франи. Тя се усмихна на младия градинар.

— Как се казваш? — попита.

— Ленърд, госпожо Станхоуп.

— О, няма нужда от такава официалност! — усмихна му се тя. — Наричай ме Франи.

— Аз излизам. Идваш ли?

В къщата в Холмби Хилс Гейбриъл стоеше на вратата на спалнята на сестра си с ключовете за колата си в ръка.

— Благодаря, но мисля да пропусна — каза му тя. — По-добре да остана и да си легна рано. Малко съм уморена от пътя.

Гейбриъл изгледа сестра си с присвити очи. Имаше чувството, че тя го лъже — той самият доста често бе лъгал баща си, така че разпознаваше признаците. От Коледа насам Оливия използваше всяка възможност да идва с него в Ел Ей. Баща му и Франи си мислеха, че прекарва времето си с него и приятелите му, но в действителност тя винаги изтъкваше някакво оправдание, за да излезе сама. Гейбриъл нямаше никаква представа къде ходи. Когато я попиташе какво е правила или с кого се е виждала, тя твърдеше, че се среща с приятелка от училище. Гейбриъл изобщо не й вярваше. Той предполагаше, че е много по-вероятно да се среща с някое момче. Със сигурност не беше Брет — Оливия бе загубила всякакъв интерес към него от рождения си ден насам. Обаче имаше друг, когото той не познаваше. И Гейбриъл не бе съвсем сигурен какво да мисли за цялата тази работа.

Баща им беше с впечатлението, че той държи Оливия под контрол — това беше и единствената причина да я пуска с него. Ако Макс знаеше какво става в действителност, никога нямаше да й разреши да го придружава. Гейбриъл чувстваше известна вина, задето заблуждаваше така баща си и мащехата си. Но въпреки това си

мислеше: *Какво лошо има? Оливия е разумно момиче — не е от тези, които биха си навлекли някоя беля.*

Като се успокои с тази мисъл, той излезе и остави сестра си да прави каквото ще.

Щом пролетта премина в лято, Франи прекарваше все по-голяма част от времето си навън, а това означаваше и повече време с градинаря Ленърд. Той беше интелигентен и деликатен и най-важното — имаше време за нея. Тя го разпитваше за живота му и откри, че е амбициозен музикант. Беше се преместил от Харлем в Ел Ей и се опитваше да влезе в шоубизнеса, но не се бе получило според плановете му и той се бе принудил да започне работа в Станхоуп Касъл. Франи го съжали и му обеща да го свърже с някои подходящи хора, които познаваше.

Той много се зарадва от предложението ѝ.

— Би било чудесно, госпожо Франи, ако можете да направите нещо такова за мен.

Благодарността му я накара да се почувства добре. Напоследък сякаш малко хора я оценяваха — беше хубаво, че поне един човек я харесва.

Една сутрин тя беше в оранжерията и се опитваше, покачена на една стълба, да достигне висящия шведски бръшлян. Искаше да отреже малко и да го посади в друга почва, за да види дали ще се хване. Растението беше много високо и дори от стълбата тя не успяваше да го стигне. Когато се протегна, стълбата леко се олюля. Вероятно в този момент трябваше да прекрати опитите си и да помоли някой от персонала да свърши работата, но вече бе толкова близо до целта, че реши да опита още веднъж. Надигна се на пръсти, стигна го с ножиците и успя да клъцне клончето, което ѝ трябваше, но действията ѝ разклатиха стълбата. Тя се разлюля напред-назад. Франи се опита да я стабилизира, но бе прекалено късно и тя падна напред.

За щастие в този момент Ленърд тъкмо влизаше в оранжерията. Като видя какво става, той пусна торбата с тор, която носеше, втурна се към Франи и успя да я улови, преди господарката му да се стовари на земята.

Тя остана в ръцете на Ленърд, опитвайки се да си възвърне дишането. Ръцете му бяха от двете страни на кръста ѝ и я държаха; тя почувства, че ѝ прималява.

— Добре ли сте, госпожо Франи?

— Май... май да — отвърна замаяно.

Франи го погледна, видя безпокойството в дълбоките му кафяви очи и я обзе благодарност. За първи път от много дълго време почувства, че някой го е грижа за нея.

Тя се пресегна и докосна бузата му.

— Благодаря ти, че ме спаси.

Някой зад тях се изкашля и ги прекъсна. Те сепнато се отдръпнаха един от друг. Франи се обърна, изчервена и с чувство за вина. Беше икономката Хилда, която ги гледаше с неприкрито неодобрение.

— Дойдох само да ви съобщя, че ви търсят по телефона, *госпожо* Станхоуп.

Франи приглади косата си, опитвайки се да се държи нормално.

— Разбира се, идвам веднага.

Отбягвайки погледа на Ленърд, тя се втурна към изхода на оранжерията.

След една седмица Лили я посети в къщата. Денят беше чудесен и Франи предложи да седнат отвън в градината. Прислужниците се изкикотиха, когато двете жени минаха покрай тях.

Франи се намръщи.

— Нямам представа какво им става днес.

Лили ѝ хвърли кос поглед.

— Аз май се досещам.

— Какво?

Приятелката ѝ извади един брой на списание „Конфиденшъл“ от дамската си чанта и го подаде на Франи. Като видя името си, Франи настръхна от тревога. Реши, че е най-добре да разбере какво се говори за нея, затова се принуди да изчете статията — в която се изказваше предположение, че е в необичайно „близки“ взаимоотношения с чернокожия градинар на Станхоуп Касъл.

Франи затвори очи. Разговорът с Макс по въпроса бе неизбежен. Не искаше и да си помисля каква ще е реакцията му.

— Знаеш, че това не е вярно, нали? — заяви със сериозен тон Франи по-късно вечерта на Макс.

Той се извърна от нея.

— Не искам да говорим за това.

Франи знаеше какъв е проблемът — сети се за старата поговорка: няма дим без огън. Слуховете за нея и другия мъж бяха толкова много, че съпругът ѝ започваше да се съмнява в отричането им.

— Скъпи, кълна ти се... — започна тя.

— Франи, достатъчно.

Тонът на съпруга ѝ беше твърд, но тя не можеше да остави темата.

— Това са просто вулгарни клюки, знаеш го — продължи с нарастващо раздражение. — Без съмнение разпространени от твоята скъпоценна Хилда. — Нещо ѝ подсказа да не казва тази последна част, но не можа да се въздържа. Беше сигурна, че тъкмо старата вещица мътеше водата.

Макс я погледна остро.

— Не обвинявай никого, когато не си наясно каква е истината.

— Но...

— Франсис. Вече ти казах. Не искам да обсъждаме повече този въпрос.

Франи се предаде. Нямаше смисъл да спори с Макс, когато беше в такова настроение.

Макс твърдеше, че не вярва на историята, но това не спаси работата на Ленърд. Следващия понеделник, когато Франи отиде в градината, Ленърд не се виждаше никакъв. Вместо него един възрастен мъж подкастрира растенията.

На вечеря Франи събра кураж и попита какво се е случило с предишния им градинар.

— Той напусна — отвърна кратко съпругът ѝ, очевидно не желаещ да обсъждат въпроса.

Франи не се отказа.

— Но защо? — настоя да узнае.

Макс вдигна рамене.

— Предполагам, че си е намерил по-хубава работа.

— Но това е абсурдно! — Очите ѝ се напълниха със сълзи на разочарование. — На него му харесваше тук — няма как да е напуснал сам.

— За бога! — възкликна нетърпеливо Макс. — Откъде да знам защо си е тръгнал? И което е по-важно, защо това е от такова значение за теб?

Той продължи да яде супата си, давайки ѝ да разбере, че няма повече какво да каже по въпроса. Но Франи не бе готова да оставят темата. Тя трябваше да разбере какво се е случило между съпруга ѝ и Ленърд — сигурно е било достатъчно значимо, щом градинарят си бе тръгнал, без да си вземе довиждане.

— Ти си го накарал да напусне, нали? — каза внезапно тя. — Принудил си го, защото той бе единственият човек тук, който ми беше приятел.

Макс удари лъжицата си в масата.

— Франсис, моля те. — Тя го виждаше как се мъчи да овладее гнева си. — Почна да ми писва от всички тези обвинения. Наистина нямам представа за какво говориш. Казах ти — нямам нищо общо с напускането на Ленърд. Така че може ли да сменим темата?

Франи го изгледа продължително, не искаше да се предава. Но какъв смисъл имаше да продължават спора, помисли си уморено. Той така или иначе щеше да отрече.

— Добре — заяви. — Така да бъде. — Захвърли салфетката си на масата, стана и излезе с бързи стъпки от стаята.

По-късно Макс я откри. Тя беше в стаята им, лежеше на леглото и плачеше. Не се обърна, когато той влезе. Той се приближи и приседна на матрака до нея, поставяйки нежно ръката си на рамото ѝ.

— Всичко наред ли е с теб?

Не, помисли си тя; нищо не беше наред. Вече нямаше представа коя е. Преди по-малко от година всичко сякаш вървеше добре за нея, а сега се бе превърнала в пълна неудачница. Какво се бе объркало?

Напоследък често си задаваше този въпрос и отговорът изглеждаше очевиден — за всичко бе виновен Макс. Всичко си вървеше както трябва, преди да го срещне.

Тя се обърна да го погледне, предишният им спор вече нямаше значение, но тя трябваше да излее мъката си.

— Ти си виновен, нали — за това, че не ми дават никаква работа? Обзалагам се, че си казал на Лойд да не ми предлага роли.

Макс я погледна с искрена изненада.

— Защо да правя такова нещо?

— Защото — тя се запъна. — Защото ме искаш само за себе си. Мислиш си, че ако ме държиш тук в този... този затвор, тогава аз просто ще се откажа от киното и ще бъда послушната съпруга, която винаги си искал.

Макс се отдръпна с наранено изражение.

— Как може да си помислиш, че бих направил такова нещо?

Той изглеждаше толкова обиден, толкова искрено разстроен от обвиненията ѝ, че Франи се поколеба в нападките си. Дали грешеше за него? Или той просто се опитваше да я заблуди.

— Не знам — каза накрая. — Наистина не знам. Знам само, че откакто те срещнах, животът ми тръгна надолу.

След тези думи тя зарови глава във възглавницата и заплака.

Настъпи мълчание.

— Съжалявам, че се чувстваш така — обади се най-сетне Макс. — Със сигурност никога не съм имал намерение да съсипвам живота ти. — После той стана и излезе от стаята.

Повече не се върнаха към този въпрос. Макс трябваше да излети за Чикаго същата вечер и когато след три дни се върна, той се държа така, сякаш спорът им не се бе състоял.

Обаче спорът бе факт. Обидните думи бяха казани и бяха запомнени. Разстоянието между Франи и Макс нарасна и тя нямаше представа как да го преодолее — или дали изобщо иска да го стори.

След няколко седмици Гейбриъл завърши училище. Той планираше да прекара два месеца на пътешествие из Европа, преди да започне обучението си в Станфорд през есента. Макар завареният ѝ син да бе останал външно хладен към нея през изминалата година, той

навярно малко бе омекнал, защото преди да замине, я отведе настрана и я помоли да наглежда Оливия, докато го няма.

Франи предсещаше, че нещо не е наред със заварената ѝ дъщеря. След напредъка през изминалата година напоследък сякаш се бе върнала в предишното си състояние. Тя беше унила и мълчалива, почти не обелваше дума. И Макс бе загрижен. Но и самата Франи се чувстваше толкова странно и така обърквана, че ѝ бе трудно да наблюдава поведението на другите.

В „Браун Дерби“ Лили чакаше нервно приятелката си да пристигне. Едва бе убедила Франи да се срещнат тук. Ресторантът беше мястото за бизнес обеда в Холивуд. Всички известни хора бяха там, ядяха зеленчукови салати и се опитваха да бъдат забелязани.

— Не може ли да отидем на някое не толкова публично място? — въздъхна Франи, когато се уговаряха по телефона. Тя знаеше, че вероятно целият град все още обсъжда дали е имала връзка с градинаря на Макс.

Но Лили настоя:

— Не можеш вечно да се криеш.

Тя съчувстваше на приятелката си. Макар Франи не за пръв път да се появяваше в „Конфиденшъл“, репортажът този път беше особено брутален. Но Лили бе непоправима оптимистка и вярваше, че всяко чудо е за три дни.

— Покажи им, че няма от какво да се срамуваш, и те скоро ще изгубят интерес — беше съветът ѝ.

Лили знаеше, че обядът им няма да премине гладко, но дори тя се изненада от външния вид на приятелката си. Франи бе отслабнала; косата ѝ изглеждаше изтощена, тенът ѝ бе сивкав, а зеленият костюм, който бе запазената ѝ марка, имаше петно на сакото. Тя бе изгубила прочутия си блясък. Лили трябваше да напрегне цялата си воля, за да се усмихне, когато приятелката ѝ се приближи.

— Няма ли да се извиниш? — смъмри я нежно, щом Франи се отпусна в стола си.

Франи я изгледа безизразно.

— За какво?

Лили потупа часовника си.

— Разбрахме се за дванайсет.

— Така ли? Мислех, че е за и половина. — Тя потърка очи. — Съжалявам. Напоследък не знам какво става с мен. Постоянно забравям разни неща.

Като видя колко изнервена изглежда Франи, Лили побърза да я успокои:

— О, не ставай глупава. Вероятно грешката е моя.

Франи сякаш не я чу. Лили се загледа в приятелката си, докато тя прокара безразличен поглед през менюто. Не ѝ харесваше случващото се с нея. Жизнерадостната, умна и успешна жена, която познаваше, като че ли бе заместена от някаква измъчена, разсеяна непозната — и Лили знаеше кой е отговорен за промяната у нея — Макс. Откакто се бяха оженили, Франи бе станала различна. Лили се безпокоеше от мисълта за приятелката си, съвсем сама в онази отдалечена къща, само с Макс за компания — особено след като неведнъж бе забелязвала синини по ръцете ѝ. Франи винаги отбягваше темата, твърдейки, че се е ударила в някоя мебел — „о, скъпа, знаеш колко съм непохватна“. Всъщност Лили изобщо не я смяташе за такава.

Трудно ѝ бе да прецени как ще е най-добре да постъпи. Приемаше се за табу, за основен грях, да се критикува съпругът на приятелката. Прекалено много пъти се случваше да стигнат до караница, щом тя многозначително попиташе Франи как е. Но като видя колко нещастна изглежда днес, Лили реши да опита за последен път.

— Скъпа, не искам да ти досаждам. Но изглеждаш по-бледа от всякога. Наред ли е всичко?

— Да, разбира се. — Франи се усмихна, но на Лили усмивката ѝ се стори измъчена. — Всъщност всичко е чудесно. Не исках все още да ти казвам, но ето че го правя — имам новина.

— Така ли?

— Да. — Франи си пое дълбоко дъх. — Ами вчера разбрах, че съм бременна.

Лили се задави с ледената вода, която пиеше.

— Бременна? — изломоти. Това бе последното нещо, което очакваше да чуе. — Дори не знаех, че опитвате.

— Да, опитваме от известно време.

За Лили това бе пълна изненада. Франи никога не бе правила впечатление на майчински тип и мъките ѝ да се сближи с децата на Макс бяха очевидни. За да не прояви грубост, Лили се опита да зададе всички въпроси, които се очакваха в тази ситуация.

— Чудесна новина! В кой месец си?

— О! — Франи като че ли се обърка за момент. — В третия — каза неясно. — Или четвъртия.

— А Макс? Щастлив ли е?

— Много радостен. — Тонът на Франи беше бодър, но нещо в цялата работа не ѝ звучеше наред. Ако не за друго, то, защото приятелката ѝ изглеждаше по-скоро разтревожена, отколкото щастлива.

Тогавя Лили се сети за наскоро уволнения градинар от имението. Никога не бе питала в прав текст Франи дали има някаква истина в историите от списанията — имаше неписано правило сред групата им приятели да не се разпитват. Но сега, при тази внезапна новина за бременност, тя не можа да не се зачуди дали пък Франи не се е забъркала в сериозни неприятности този път...

— Ами това е фантастично — повтори Лили, защото не знаеше как да изкаже подозрението, което ѝ бе хрумнало току-що. — Сигурно е много вълнуващ момент за вас двамата!

— Да — каза равно. — Така е, наистина.

Лили се опита да се зарадва за приятелката си. Все пак през тези първи няколко седмици тя изглеждаше малко по-щастлива от преди. След това обаче все по-рядко се виждаше с Франи. В края на седмия месец от бременността ѝ се появиха „усложнения“ — „високо кръвно“, каза ѝ Франи по телефона — и ѝ бяха казали да лежи. Лили се опита да я посети, но всеки път щом се обадеше да се уговорят, онази ужасна икономка Хилда твърдеше, че моментът не е удобен. Уж Франи ѝ бе заръчала да отвърща така, но Лили не вярваше — разбира се, че беше по нареждане на Макс. Беше сигурна в това. Доколкото разбираше, той искаше Франи изцяло за себе си и я откъсваше от всички останали.

Лили се надяваше, че с раждането на детето ще може да се вижда по-често с приятелката си. Но след това получи онова ужасно, страховито обаждане от плачещата Франи, която ѝ съобщи, че е загубила бебето.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Сиропиталище „Сестри на милосърдието“, Сан Франциско, декември 1958 г.

— Люш-люш, бебенце...

Сестра Мери се поклащаше напред-назад в люлеещия се стол и пееше на спящото бебе, което бе гушнало в ръцете си. Движението като че ли успокояваше детето — монахинята бе научила това през този месец — откакто им бяха дали мъничкото момиченце. Не беше за вярване, че само преди десет минути малката се бе драла с пълно гърло.

Ако някой сега ги видеше заедно, щеше да му е трудно да повярва, че отначало сестра Мери не бе пожелала да поеме грижите за бебето. В нощта, когато Софи — както им бе наредено да я наричат — пристигна, игуменката отведе детето в детската стая. Сестра Мери я последва неохотно. Щом стигнаха там, преподобната подаде бебето на новата монахиня.

— Ти ще поемеш отговорността за нея.

Сестра Мери не я взе веднага. Заради бурята и начина, по който изглеждаше детето — тя се боеше, да не би да носи нещастие. Не ѝ се искаше по цял ден да е с него.

Игуменката усети нежеланието ѝ и поклати глава с лек укор.

— Всички сме божии създания. Не заслужава ли тя същите грижи като другите деца тук?

Сестра Мери нямаше какво да отвърне, затова изпълни задължението си и пое грижата за детето.

Софи не спеше добре. Една нощ тя не спря да плаче. Край детската стая случайно мина преподобната майка, влезе и вдигна пищящото бебе от кошчето му. Като взе Софи до гърдите си, старата монахиня започна да я люлее.

— Какво ли може да искаш? — загука тя на бебето. — Какво ще те накара да спреш да плачеш?

— Направих всичко, което трябва — рече мрачно сестра Мери. — Нахраних я и я преоблякох. Мисля, че просто създава проблеми.

Но сякаш за да ѝ докаже, че греши, бебето започна да се укротява, докато напълно спря да пици. Сестра Мери надникна в пелената и видя, че малката е заспала дълбоко.

— Н-не разбирам.

Игуменката се усмихна нежно.

— Едно бебе не се нуждае само от храна и чисти дрехи, сестро Мери. Софи може да е по-различна от другите деца тук, но тя също като тях се нуждае от любов, за да расте.

Засрамена, младата монахиня се зарече да даде всичко от себе си в грижите за бебето. Освен обичайните дейности, които се прилагаха в отглеждането — хранене, преобличане и приспиване, — тя започна да говори на детето, докато изпълняваше задълженията си. Отначало това изглеждаше малко странно — все пак беше ясно, че няма да получи отговор. Но постепенно, докато говореше, тя започна да чувства все по-силна привързаност към бебето. И след като веднъж бе преодоляла първоначалната си резервираност, осъзна, че детето по нищо не се различава от останалите.

Сега, когато му изпя песничка, бебето изгука в съня си и сестра Мери почувства как сърцето ѝ потрепва.

— Тя май доста те харесва.

Сестра Мери вдигна поглед и видя преподобната майка да стои на вратата на детската стая с блага усмивка.

— Както и аз нея — отвърна по-младата монахиня. — Тя е много специално момиченце.

Усмивката на игуменката стана по-широка.

— Знам.

После остави сестра Мери сама, уверена, че винаги ще има кой да се грижи за малкото дете през неговия живот, който без съмнение щеше да е странен и труден.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Калифорния, юни 1959 г.

Доктор Робъртсън се усмихна нежно на жената пред него.

— Мисля, че трябва да дадете шанс на хапчетата да си свършат работата.

На Франи автоматично ѝ се насълзиха очите, както се случваше толкова често напоследък.

— Но вече минаха три месеца.

— Боя се, че тези неща не подлежат на някаква времева граница — рече той съчувствено. — Годината беше тежка за теб, като се има предвид и случката с бебето...

— Предполагам, че имате право — въздъхна уморено Франи. Преди няколко месеца именно Макс ѝ предложи да отиде на лекар, когато емоционалните ѝ кризи започнаха видимо да излизат от контрол. Тя описа симптомите на лекаря — постоянното изтощение, забравянето — и той ѝ изписа антидепресанти. Тя прилежно ги взимаше, но те сякаш нямаха ефект. Нещо не бе наред с нея — тя бе сигурна, че става въпрос за нещо повече от депресия. Състоянието ѝ не беше просто лека тъга или мрачно настроение. Имаше дни, в които тялото ѝ просто не действаше както трябва. Ръцете ѝ трепереха неконтролируемо.

— Но въпреки това май ставам по-зле — съобщи тя на доктора.

— Така ли?

— По-непохватна съм от обикновено. Вчера сутринта пиех чай и изпуснах чашата. Понякога се блъскам и удрям в разни предмети. — Тя вдигна блузата си и показа една избледняваща синина от миналата седмица, когато се бе ударила в острия ръб на една маса.

Доктор Робъртсън се намръщи.

— Това наистина изглежда много неприятно.

— Също така много забравям. Тази сутрин свалих венчалната си халка, за да се изкъпя, и когато излязох от банята — поколеба се за момент, — не можах да си спомня къде съм я оставила.

Докторът я изгледа продължително. После прочисти гърлото си и си намести очилата, което бе сигурен знак, че се опитва да намери най-деликатните думи, с които да състави въпроса си.

— Госпожо Станхоуп, не се обиждайте, но дали има вероятност да си пийвате повече от обикновено напоследък?

Франи се вторачи в него. Първият ѝ инстинкт беше да отрече с възмущение. Но всъщност... дали той не беше прав? Някои вечери, когато не можеше да заспи, си сипваше едно-две питиета от бутилката бренди на Макс.

— Може би — призна тя неохотно.

Доктор Робъртсън кимна с разбиране.

— Да поговорим за това.

След половин час Франи напусна кабинета, въоръжена с рецепта за сънотворни — които да използва вместо алкохол. Искаше ѝ се да го попита как ще ѝ помогне замената на едно упойващо вещество с друго. Но се отказа.

— Доброто наспиване може да бъде страхотен лек — беше я уверил доктор Робъртсън. Макар да не хранеше кой знае какви надежди по този въпрос, Франи предположи, че не пречи да опита — ако не за друго, то поне заради дъщеря си. След всичко случило се през изминалите няколко месеца — загубата на бебето, последвана от странното ѝ душевно състояние — не можеше и да си помисли за довеждането на Кара в Америка. Комуникацията с Тереза и с дъщеря ѝ бе станала от непостоянна на вече почти несъществуваща и Франи разбираше, че спешно трябва да оправи нещата. Може би щом се почувстваше малко по-отпочинала, щеше да е в състояние най-накрая да разреши проблема.

Освен че ѝ предписа сънотворни, доктор Робъртсън намекна на Франи, че ще ѝ бъде от полза да излиза повече и да общува с хора.

— Не е полезно да оставате прекалено дълго сама. Трябва да намерите нещо, с което да се занимавате.

Затова, когато пристигна покана за трийсетгодишния юбилей на Хънтър, Франи реши да отиде. Макс, разбира се, беше против — той не смяташе, че тя е готова да излезе.

— Изглеждаш толкова крехка, скъпа моя — отбеляза съпругът ѝ, когато тя повдигна темата. Но Франи успя да надделее в желанието си.

— Имам нужда да изляза — настоя. Все пак партито щеше да се състои в имението на Уилям Хърст, Сан Симеон, което се намираше само на един час път с кола от Станхоуп Касъл.

В нощта на празненството на Хънтър, когато се огледа в огледалото, Франи усети как настроението ѝ малко се повдига. Сега изглеждаше повече като преди. Роклята ѝ на „Кристиан Диор“ беше в гръцки стил, дълга до земята, тъмносиня. Тя си сложи по една златна гривна на всяка ръка, а Хилда нави косата ѝ на къдрици. Изглеждаше малко като Клеопатра, което преднамерено напомняше за хубавите дни от кариерата ѝ — и щеше да направи страхотно впечатление тази вечер. Тъкмо това искаше, като се имаше предвид, че за пръв път от много дълго време излизаше на обществено място. При мисълта за тези отминали няколко нерадостни месеца усмивката ѝ малко помръкна. Но не — тази вечер нямаше да позволи да я обземат мисли за миналите неприятни времена.

Вместо това тя привърши с подготовката си. Пръсна от парфюма „Шанел номер 5“ на китките и шията си, след което грабна дамската си чантичка и слезе долу да изчака Макс. Този ден той бе на работа в Сан Франциско и бе обещал да я вземе на път за партито. Понеже то започваше в осем часа, той трябваше да се върне до седем, за да стигнат навреме. Но до седем и половина мъжът ѝ все още не се бе прибрал. Франи се зачуди какво може да е станало. Може би го бяха задържали на работа. Но ако не тръгнаха скоро, щяха да закъснеят...

Франи обмисли бързо възможностите си. За нищо на света нямаше да пропусне тази вечер. Тя повика Хилда и я помоли да каже на шофьора да докара колата ѝ.

— Ще отида сама, а Макс може да дойде по-късно — заяви решително.

Икономката стисна устни.

— За съжаление, мадам, приливът вече дойде. Няма как да се излезе оттук.

Като ѝ съобщи тази новина, Хилда напусна стаята. Веднага щом тя излезе, Франи отиде до количката с напитките и си наля бренди.

Като се събуди на следващата сутрин, Франи се чувстваше ужасно — по-ужасно, отколкото би било редно да се чувства, защото

беше сигурна, че не е пила толкова много предишната вечер. Когато слезе на долния етаж, провери бутилката и видя, че течността е само малко под обичайното си ниво. Тогава защо ѝ беше толкова зле?

Тя откри Макс в кабинета си. Щом влезе, той вдигна поглед и се намръщи заради вида ѝ — беше ѝ твърде лошо, за да се облече, затова бе слязла по халат. Тя стегна колана си, за да изглежда по-авторитетно.

— Какво стана с теб вчера?

Той наклони глава въпросително.

— Щях да попитам същото.

Франи усети сълзите в очите си и ги избърса яростно, защото не желаше да издава отчаянието си.

— Ти каза, че ще се върнеш тук да ме вземеш.

— Не е вярно. — Тонът му беше благоразумен. — Не си ли спомняш, скъпа? Уговорихме се да се видим на партито.

Той стана и се приближи към нея. Тя отстъпи назад, поклащайки бурно глава. Този път нямаше да се даде.

— Не — настоя тя. — Ти каза, че ще ме вземеш *оттук*.

— Наистина, първо се разбрахме да стане така — каза равно той. — Но после ти се обадох и ти казах, че изникна една среща и няма да мога да се върна. Казах ти да отидеш сама с колата.

Франи се намръщи. Какво ставаше? Наистина ли се бяха уговорили така? Не, реши тя, не беше вярно. Той просто се опитваше да я обърка.

Тя поклати глава.

— Не! Не, не е вярно. Ти каза, че ще се върнеш и ще ме вземеш.

Хилда, която стоеше мълчаливо отстрани, пристъпи напред.

— Мадам, ако разрешите. Вярвам, че господин Станхоуп казва истината. Аз вдигнах телефона, когато съпругът ви се обади, а после чух как вие се разбрахте с него да се срещнете в Сан Симеон...

В този момент Франи се извъртя към нея.

— О, каква изненада! — възкликна саркастично. — Заставаш на *негова* страна, а не на моя!

Икономката сведе поглед.

— Уверявам ви, че не правя нищо подобно, мадам.

— О, *моля те!* — Гласът на Франи бе изпълнен с презрение. — Не ми излизай с това покорно поведение. Ненавиждаш ме от първия

ден, в който пристигнах. Не се съмнявам, че според теб ти трябва да си тази, която да споделя леглото на Макс вместо мен.

Ако се надяваше да провокира реакция от страна на Макс, успя. Той рязко се изправи.

— Франсис, моля те! Няма нужда да говориш така на Хилда.

Франи погледна първо него, а после нея.

— О, значи така, а? И двамата сте се съюзили срещу мен, нали?
— Очите ѝ се спряха на Макс и тя добави обидено: — Очаквах повече от теб.

Тя избяга от стаята и се втурна нагоре по стълбите, като държеше повдигнат халата си, за да не се препъне. Чуваше Макс да вика името ѝ, молейки я да спре — но това само я накара да се затича по-бързо. Тя се смееше безумно и взимаше по две стъпала наведнъж, без да си дава ясна сметка накъде се е запътила, докато накрая не стигна до стъклената кула на върха на къщата.

Макс я последва по спираловидното стълбище, задъхвайки се от усилието си да я настигне.

— Какво правиш тук горе?

Загледана през прозореца, тя каза с монотонен глас:

— На това ли се надяваш? Че ще се хвърля долу като нея!

Той пребледня.

— Как може да си го помислиш?

Чак тогава тя видя искреното му безпокойство и осъзна какво е казала на съпруга си. В този момент целият гняв я напусна и тя се стовари на пода, разтърсена от ридания.

— Какво ми е? — изплака. — Не разбирам защо непрекъснато се чувствам така.

Макс пое Франи в обятията си.

— Нямам никаква представа какво става, любов моя. — Той притисна съпругата си към себе си, милвайки косата ѝ. — Но ще разберем всичко, обещавам ти.

Бяха минали няколко месеца от онзи обяд в „Браун Дерби“, когато Лили започна да подозира, че Франи си пийва повечко. Знаеше, че приятелката ѝ бе приела тежко загубата на бебето — всъщност тя почти не бе виждала Франи от раждането на мъртвото ѝ дете преди

почти седем месеца. Но Лили бе чула слуховете. Въпреки че Франи вече не се снимаше във филми, медиите все още се занимаваха с нея, защото беше съпруга на Макс. Почти всяка седмица „Конфиденшъл“ пускаше по някоя статия, намекваща за проблема на Франи с алкохола или за все по-странното ѝ поведение. Очевидно информацията изтичаше от някой от домакинството. Макс бе уволнил една от прислужниците заради историята с градинаря — беше ли възможно да е изгонил погрешния човек? Носеха се и други странни слухове около дома на семейство Станхоуп. Имаше съмнения, че дъщерята на Макс, Оливия, която винаги бе толкова деликатна, е била изпратена в психиатрична клиника. Само синът на Макс Гейбриъл се бе отървал от медийните спекулации. Сега той се намирал в Станфорд, далеч от драмата в Станхоуп Касъл.

Но въпреки клюките, които чуваше, Лили никога не бе виждала приятелката си пияна. Тогава през един летен ден на 1959-а тя се появи в Станхоуп Касъл за следобедния чай. Двете жени имаха неизменна уговорка да се срещат всеки последен петък от месеца и досега Франи никога не бе пропускала тази среща. Но този път онази ужасна икономка Хилда каза на Лили, че госпожа Станхоуп не е на разположение.

— Тя спи — съобщи на Лили, която все още стоеше на входната врата.

— Тогава върви да я събудиш — рече прагматично русата актриса.

Икономката със сурово изражение очевидно не искаше да я пусне, но Лили бе решена да види приятелката си, затова се промуши покрай дъртата вещица и настоя Хилда да се качи и да събуди господарката си.

След половин час Лили чу стъпки по стълбите и стана да посрещне приятелката си. Но думите ѝ замръзнаха на устните, щом Франи се появи пред погледа ѝ.

— Мили боже! — възкликна тя неволно. — Какво е станало с теб, по дяволите?

Франи изглеждаше объркана.

— Какво имаш предвид?

Лили само стоеше вторачена. Косата, гордостта и прелестта на Франи, бе чорлава и червените ѝ кичури представляваха оплетена

бъркотия, спешно нуждаеща се от гребен. Тя очевидно се бе опитала да си сложи някакъв грим, за да освежи вида си, но фондъотенът ѝ бе прекалено тежък, бузите ѝ — с прекалено много руж, а червеното червило, вместо да ѝ придаде цвят, ѝ придаваше гротесков вид. Не си бе направила труда да се облече. Вместо това носеше дълга до земята лилава сатенена нощница и дантелен пенъоар в същия цвят.

Но Франи явно не мислеше, че има нещо нередно в начина, по който изглежда. Затова Лили реши да замаже шока си и да се опита да прозвучи развеселено.

— О, просто имам предвид, че ми липсваше на партито на Хънтър миналата седмица. Защо не дойде?

— Ааа... — Франи махна неопределено с ръка. — Стана глупаво объркване.

Тя леко се препъна и Лили се протегна да я задържи. Когато Франи наклони глава да ѝ благодари, Лили подуши алкохол в дъха ѝ.

— Франи! — Тя беше шокирана, понеже още бе рано. — Пила ли си?

— Какво? — Франи инстинктивно прикри устата си с ръка. Изглеждаше така, като че ли се канеше да отрече обвинението, но после размисли. — Ами, да — рече малко отбранително. — Може и да съм гаврътнала едно-две малки. Да не е престъпление?

Лили въздъхна.

— Не, разбира се, че не. Но напоследък май си започнала да прекаляваш, така ли е?

Франи се стегна, погледът ѝ се вкамени.

— Не знам какво намекваш, но мисля, че трябва да престанеш.

— О, миличка, моля те. — Лили се опита да звучи нежно и с разбиране, не искаше да се карат. — Не бъди такава. Просто се притеснявам за теб...

— Не са ми притрябвали притесненията ти — рече надменно Франи. После позвъни на звънеца за Хилда. — Сега защо не престанеш с глупостите и вместо това да прием чай.

Лили нямаше друг избор, освен да се подчини на волята на приятелката си.

Полицай Рафърти приемаше службата си много сериозно. Повечето от момчетата мразеха да патрулират на магистралата. Заради дългите часове ги налягаше скука и те пускаха радиото или задрямваха, докато мине времето. Особено ненавиждаха нощната смяна, когато по магистралата рядко минаваха коли. Но полицай Рафърти записваше всяко превозно средство, което се зададеше, и ако колата се движеше прекалено бързо или шофьорът криволичеше, той не се колебаеше да го спре и да му обясни какво нарушение е извършил.

Беше краят на петдесетте и все повече хора имаха автомобили. След войната се бе увеличила покупателната способност на средната класа и сега „Форд“ и „Дженерал Моторс“ се конкурираха да предлагат колите си на обикновените хора. Но тази нова придобивка донесе със себе си нови проблеми. На първата си нощна смяна преди пет години един ученик бе взел да покара колата на баща си и я бе забил в едно дърво. Полицай Рафърти беше първият пристигнал на мястото на произшествието и бе видял последиците от превишената скорост.

Тази нощ той чу задаващия се автомобил дълго преди да го види. Бе излязъл от патрулната кола, за да пусне една вода, когато долови звука от двигателя — все още далеч, но приближаваше бързо. Той закопча ципа си и се обърна точно навреме, за да види профучаващия край него сребристосин понтиак. Покривът бе свален и полицаят забеляза на волана млада жена с увит около главата шал, който предпазваше прическата ѝ. Като гледаше как автомобилът лъкатуши от единия край на шосето до другия, той предусети, че ще стане свидетел на поредния фатален пътен инцидент.

Върна се при патрулката, готов да тръгне след нарушителя, но преди да успее да се качи, спортната кола изгуби контрол и се обърна напречно на пътя. Беше чист късмет, че не излетя от ръба на скалите надолу към дълбоката клисура. Той се втурна към колата и видя шофьора приведен над волана — червеночоса жена, както вече личеше, след като шалът ѝ бе паднал. Колата стърчеше малко над пропастта и се поклащаше опасно.

Полицаят се опита да заобиколи до мястото на шофьора, но варовикът започна да поддава. Затова той отиде до другата врата и коленичи.

— Госпожице?

Извика силно, но нямаше отговор. Дали изобщо беше жива? Ако тя не се съвземеше, имаше само един начин да разбере. Той се наведе през прозореца и я хвана за рамото, опитвайки се да я изправи. Жената се отпусна назад в седалката, а главата ѝ се килна на една страна. Над лявото ѝ око имаше неприятна рана, която бе дълбока и кървеше обилно. Но гръдният ѝ кош продължаваше да се повдига и отпуска, което означаваше, че не е мъртва. След като установи, че е жива, полицаят направи бърз оглед на колата. Тя не беше в добра форма. Не искаше да мести жената, но се притесняваше, че всеки момент скалите могат да поддадат, затова отвори вратата на колата и я изтегли през кожените седалки, докато успя да я вземе на ръце. Тогава подуши острата миризма на алкохол в дъха ѝ.

Той пренесе ранената през тревата, докато не се отдалечи на петстотин метра от колата, и я постави на земята. След като установи, че диша самостоятелно, отиде да повика линейка по радиостанцията.

— Пътен инцидент, водачът е млада жена...

Щом чу за катастрофата на Франи, Лили се втурна към болницата. За съжаление, когато пристигна там, видя, че няма какво да стори. Макс беше вътре при Франи и говореше с доктора, а тъй като тя не бе член на семейството, никой не ѝ даваше никаква информация.

Докато чакаше в коридора, дочу един полицай да разпитва администратора какво е състоянието на катастрофиралата и разбра от разговора им, че той първи е пристигнал на местопроизшествието. Загрижена да не би приятелката ѝ отново да се окаже обект на неприятни медийни репортажи, Лили последва полицая извън сградата.

— Извинете! — извика тя, когато той понечи да се качи в патрулната кола.

Като чу гласа ѝ, той се обърна.

— Мога ли да ви помогна, госпожо? — попита учтиво.

Тя се затича към него.

— Вие сте били там, нали? — попита тя тихо, като се огледа, за да се увери, че никой не ги чува. — На мястото на катастрофата? На тази с Франсис Фицджералд?

Като чу въпроса ѝ, изражението му се вкамени.

— Не мога да говоря за това — заяви и понечи да влезе в колата си.

Но Лили се протегна да го спре.

— И аз това имам предвид. Не искам да говорите за случилото се. — Тя му подаде стодоларова банкнота. — С никого.

Полицаят се загледа в парите.

— Това пък за какво е?

— Вижте — каза Лили шепнешком. — Загрижена съм за Франи, това е всичко. Не ми се ще във вестниците да излязат подробности за тази скандална случка.

Полицай Рафърти трябваше да впрегне цялото си хладнокръвие, за да не избухне. Той беше млад мъж с принципи, вършеше работата си съвестно и никога не би си и помислил да продаде историята на пресата, така че този намек не му хареса.

— Първо, никога не бих приел подкуп — рече сковано. — Второ, не бих тръгнал да клюкарствам относно нито един аспект от работата си. — Той със задоволство наблюдаваше как бузите на блондинката ставаха все по-червени. — И последно — добави, като снижи гласа си: — Ако сте толкова загрижена за приятелката си, както твърдите, тогава лошите отзиви в пресата трябва да са най-малката ви тревога.

Лили го изгледа объркано.

— Какво означава това? — Полицаят се поколеба за момент, сякаш бе казал твърде много. — Моля ви — настоя Лили. — Кажете ми.

Той като че ли се подвоуми още малко, преди накрая да се реши да разкрие каквото знае.

— Съгласно стандартната процедура — обясни — погледнах следите по земята, за да разбера какво е причинило катастрофата. На шосето нямаше изтичане на гориво, нито следи от спирачки. Нищо не подсказваше, че неволно е изгубила контрол.

Лили се намръщи объркано.

— Какво, по дяволите, означава това?

Мъжът ѝ отпрати мрачен поглед.

— За мен изглежда така, сякаш тя умишлено е карала към преградата. Мисля, че приятелката ви е опитала да се самоубие.

Думите на пътния полицай не излизаха от главата на Лили. Затова по-късно вечерта тя реши да сподели притесненията си с Макс. Съпругът на Франи изслуша мълчаливо актрисата.

— Бих предпочел да не говориш повече така за съпругата ми — заяви накрая. — Тези слухове имат неприятния навик да се разчуват и съм сигурен, че ако някой е дълбоко загрижен за Франсис, няма да позволи за нея да се говорят негативни неща. Както ти е известно, студиото не търпи служители, които създават проблеми, а аз не бих искал някой да си помисли, че ти си от тях.

Думите бяха произнесени толкова тихо, че нямаше начин някой да е чул заплахата. Но тя бе изречена — ако Лили отново повдигнеше темата, той щеше да се погрижи тя да попадне в черния списък на студиото.

Тя се изправи, разтреперена.

— Разбирам. Е, съжалявам за безпокойството, Макс. Сигурна съм, че ти най-добре знаеш как да се погрижиш за съпругата си.

Лили изрече думите си с толкова твърдост, колкото посмя да покаже. После остави Макс сам и отиде да си налее нещо силно.

Следващата седмица, щом Франи излезе от болницата, Лили реши да отиде в Станхоуп Касъл въпреки предупреждението на Макс. Първо смяташе да се обади на приятелката си и да я уведоми за пристигането си, но после размисли — на телефона винаги отговаряше онази стара вещица Хилда, която щеше всякак да се опита да я разубеди. Затова реши направо да се качи на колата и да отиде в имението. Но когато пристигна там, Хилда отказа да ѝ позволи да се види с Франи.

— Госпожа Станхоуп си почива — събщи ѝ.

— Чудесно — каза Лили. — Ще почакам.

Икономката присви устни.

— Наистина няма смисъл. Госпожа Станхоуп ме предупреди, че не желае да се вижда с никого, докато не се възстанови напълно от катастрофата.

Те стояха в антрето, когато Лили забеляза нещо с крайчеца на окото си — някаква тъмна сянка, сякаш някой за миг бе застанал пред

отворената врата на гостната стая. Но когато погледна нататък, не видя никого. Реши, че сигурно е от осветлението. После отляво се чу изщракване. Тя отново погледна и видя, че вратата вече е затворена — беше сигурна, че преди малко бе отворена.

— Какво беше това? — попита и направи крачка в тази посока.

Хилда се придвижи заедно с нея и застана на пътя ѝ към гостната.

— Просто от вятъра — обясни. — В старите къщи винаги става течение. — Имаше отговор за всичко.

Лили може би щеше да ѝ повярва, но в този момент внезапно я лъхна ароматът на неизменния парфюм на Франи „Шанел номер 5“. Разбира се, не беше единствената жена, която го използваше, но Лили не можеше да си представи кой друг би го използвал в тази къща. Инстинктът ѝ подсказваше, че някой се спотайва в гостната, и тя бе сигурна, че е Франи. Но какво можеше да стори? Все пак Хилда не държеше Франи тук против волята ѝ. Госпожа Станхоуп бе господарката на къщата, тя даваше нарежданията. И щом Франи не желаше да се види с нея, Лили нямаше какво да направи по въпроса.

— Добре тогава — рече примирено Лили. — Тръгвам си.

Тя погледна към затворената врата на гостната и почувства порив да извика нещо на Франи, която според нея се криеше там. Вместо това обаче се обърна и си тръгна, като един въпрос не ѝ даваше мира: защо, за бога, Франи я избягваше?

По-късно Лили щеше да съжالياва, че не е била по-настоятелна в опитите си да се види с Франи през онзи ден — защото една сутрин месец по-късно тя научи новината, че кинозвездата Франсис Фицджералд е изгубила контрол над управлението на колата си на магистрала 1, излетяла е от ръба на урвата и е загинала в последвалата експлозия.

ТРЕТА ЧАСТ
1960–62 Г.
ТРУДНИ УРОЦИ

Житейският опит е строг учител, защото той първо те изпитва, а след това ти преподава уроците.

Върнан Лоу, питчър
от бейзболната Висша
лига, р. 1930 г.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Конемара, Ирландия, април 1960 г.

Една сутрин, няколко седмици преди тринайсетия рожден ден на Кара, баба Тереза не се събуди.

Случи се два месеца след смъртта на Франи. Тъй като никой не знаеше за съществуването на Кара, тя научи, че майка ѝ е починала, от един вестник. Беше малка статия, в която просто се съобщаваше за погребението. За своя изненада Кара не се разплака и отказа да скърби за майката, която първо я бе изоставила, а след това забравила. Скри вестника от баба си, понеже не искаше да тревожи и бездруго разстроения ум на Тереза.

През годините, в които живяха заедно, Кара и баба ѝ бяха установили един и същ дневен режим. Тереза винаги се събуждаше първа, към пет часа — навик, който бе развила след всички години, прекарани във фермата. Ако се чувстваше добре, тя хранеше козата, издояваше кравата и палеше огъня в кухнята, за да приготви скромната закуска от хляб и чай, когато след два часа станеше и Кара. Както обикновено, през онази сутрин Кара се събуди в седем. Но веднага разбра, че нещо не е наред. От долния етаж не се чуваше никакъв шум. В къщата беше тихо като в църква.

Тя отиде до стаята на баба си. Отвътре не се долавяше никакъв звук. Момичето почука на вратата и се провикна, но не получи отговор. Инстинктът ѝ подсказваше, че нещо не е както трябва. Като бутна и отвори вратата, Кара видя, че Тереза е още в леглото, лежеше на една страна към прозореца, а шареният юрган я покриваше до шията.

— Бабо? — обади се плахо, предполагайки, че Тереза просто се е успала. Когато не получи отговор, тя пристъпи една крачка напред и повтори по-високо: — Бабо?

Тереза отново не отговори. Момичето се протегна да докосне рамото на баба си. Дори през памучната нощница Кара почувства, че е скована и студена.

Не, помисли си. Не можеше да се случва това.

— Бабо? — Кара успя да чуе паниката в собствения си глас. Разтърси баба си малко по-силно. — Бабо? Събуди се! — Очите ѝ се насълзиха, докато продължаваше да вика умолително: — Моля те, моля те, събуди се!

Този път я разтърси толкова силно, че обърна Тереза по гръб. Кара зяпна, покривайки устата си с ръце, когато видя баба си — безжизнените ѝ очи бяха вперени в тавана; предницата на нощницата ѝ се отвори и разкри една повехнала гърда.

Кара падна на колене, затвори очи и започна да се моли:

— Отче наш, който си на небесата...

Може би ако се помолеше достатъчно усилено, Господ щеше да върне баба ѝ.

Тя остана до тялото през следващите два часа и се моли. Дотогава вече бе разбрала, че Бог няма намерение да отвърне на молбите ѝ. После си позволи да се разплаче. Баба Тереза може и да беше студена, груба жена, но също така беше и единственият човек, когото Кара познаваше през изминалите няколко години. Бабата и внучката неизбежно се бяха привързали една към друга и сега, след като Тереза си бе отишла, тя бе останала сам-сама.

Кара нямаше представа какво да направи или на кого да каже. За възрастта си бе доста самостоятелна — нямаше друг избор, — но тъй като през последните шест години не бе контактувала с никого, освен с Тереза, не можеше да мине за особено общителна. Ако бе друго дете, вероятно щеше да изтича за помощ при някой роднина или съсед. Но Кара не познаваше други възрастни. И след като толкова пъти бе предупреждавана да не издава самоличността си, не знаеше дали е добра идея да съобщи за случилото се на някой непознат. Затова тя заключи стаята на баба си — с тялото вътре — и продължи да живее в колибата, както досега с Тереза.

През изминалите няколко години контактите на възрастната жена с външния свят бяха минимални. Единственият редовен посетител бе момчето, което им доставяше стоките от бакалницата. От няколко месеца тя не беше в състояние да ходи в селото, затова съдържателят на магазина, загрижен за нея, започна да изпраща сина си веднъж на

две седмици с основните продукти, които тя винаги купуваше като допълнение към онези, които отглеждаха във фермата.

На седемнайсет години Раян Кин бленуваше да се махне от баща си, от магазина и от Конемара. Мразеше да ходи чак до фермата на Хийли и още повече мразеше задължението да разговаря със старата майка Хийли. Напоследък тя се държеше все по-странно. Въпреки че се смяташе за корав мъж, той все пак бе достатъчно малък, за да слуша децата, които разправяха за нея, че е вещица, а така също беше и достатъчно глупав, за да им вярва. Затова когато стигна фермата и никой не отвори вратата, той едва ли не си отдъхна. Без съмнение старицата бе излязла, макар че един бог знаеше къде е отишла. Той с радост щеше да стовари продуктите на стълбите и да си тръгне — най-разумното нещо на света. Само че баща му бе въвел нова система, при която клиентът трябваше да подпише една хартийка, за да потвърди, че е получил стоките си. Затова вместо да остави покупките, Раян ги отнесе обратно къщи и разказа на баща си какво се е случило.

Шеймъс Кин бе по-умен от сина си. Понеже бе наясно колко немощна бе станала Тереза, той се усъмни, че може да ѝ се е случило нещо, и се свърза с полицията.

В колибата изпратиха младия полицаи Матю ОДонъл. Като повечето хора в селцето, той познаваше Тереза по физиономия, колкото да ѝ кимне за поздрав, когато я срещне.

Докато приближаваше къщата, той огледа околностите с тренирано око и веднага забеляза, че градината е потънала в бурени. Колко жалко, че Тереза нямаше роднини или съседи наблизо, които да я наглеждат. Почука няколко пъти на входната врата, но не получи отговор. Полицаят се отдръпна няколко крачки назад и като погледна нагоре, му се стори, че пердето на един от прозорците на втория етаж потрепна. Матю бе само с няколко години по-възрастен от Раян и въпреки че, за разлика от сина на магазинера, бе разумен и стабилен мъж — изтръпна леко, докато заобикаляше къщата, за да влезе вътре. Наоколо пейзажът беше пуст и тих, с изключение на цвърченето на птиците.

Опита дръжката на вратата и откри, че е отворено. Макар да му стана неудобно, задето влиза неканен, той знаеше, че това е най-добрият ход. Вътре къщата изглеждаше изненадващо чиста, но бе прекалено тихо и той предусети, че нещо не е наред.

Матю се отправи към горния етаж. Беше ходил в подобни къщи и предположи, че главната спалня ще е в задната част, с изглед към градината.

Още щом отвори вратата, подуши мириса на смърт. Покри носа и устата си и се приближи до леглото. Тереза бе посивяла и ако се съдеше по вонята, вероятно бе мъртва от няколко дни. Каза бързо наум една молитва и дръпна чаршафа върху лицето ѝ.

— Остави я!

Ужасен от гласа, той подскочи, убеден, че зад него се спотайва банши^[1]. После се окопоти. Завъртя се и видя високо, кльоцаво момиче, което го гледаше свирепо.

— Казах да я оставиш на мира! — повтори тя, преди да избухне в плач.

На полицаите им отне още два дни, за да се свържат с близките на Тереза. През това време майката на полицай О`Донъл се съгласи да се грижи за момичето. Овдовяла наскоро, собствените ѝ деца вече бяха пораснали и тя с радост се зае да запълни празното си гнездо. Жената хвърли един поглед на мършавото сираче и ѝ се прииска да му помогне. Детето успя да им каже името си — Кара — и че е на тринайсет години, но след това млъкна и повече не обели и дума.

— Горкото, сигурно е в шок. — Очите на госпожа О`Донъл се напълниха със сълзи от съчувствие. — Представете си — да живее толкова време с труп.

Голямата дъщеря на Тереза, Маргарет — вече не я наричаха Маги, защото беше омъжена жена с деца, — най-накрая се появи, една седмица след като откриха тялото на майка ѝ. Щом влетя в полицейското управление, тя обясни, че е дошла възможно най-скоро. Била много заета личност, уважаван член на обществото и имала отговорности, от които нямало как да се измъкне — така например трябвало да организира разпродажбата на сладкиши за училищния благотворителен базар на децата си; да се погрижи за украсата от цветя в църквата; както и да поеме ръководството на молитвената си група.

— А сега трябва да се оправям и с това — заяви с мъченическа въздишка.

— Знаете ли нещо за детето, с което е живяла майка ви? — поиска да узнае полицаи О'Донъл, отклонявайки разговора от оплакванията на Маги.

Маги го изгледа остро.

— Дете ли? — повтори тя, за да се увери, че е чула правилно.

— Д-да. — Младият полицаи се запъна под пронизващия поглед на жената. — Намерих я, когато отидох да огледам къщата. Единственото, което знаем, е, че е била сама с трупа шест или седем дни. Странно човече е малката. Казва, че е на тринайсет, макар че изглежда по-малка.

Нещо в ума на Маги щракна. Възрастта на детето — май съвпаднаше... Изглеждаше невероятно, но...

— Не знам нищо за никакво момиче — отсече. — Сигурно е някое бездомно сираче, което майка ми е прибрала. — Престори се, че обмисля проблема. — Може ли все пак да я видя? Би могло да ми хрумне нещо.

Докато полицаите отиде да доведе момичето, Маги закрачи из стаята. Ако излезеше вярно онова, което подозираше, не беше сигурна как да постъпи. След малко вратата на стаята за разпити се отвори и полицаи О'Донъл се завърна с едно слабо момиче с тъжен поглед, което се мъкнеше зад него.

На Маги ѝ трябваше само един поглед към зелените очи на момичето — тези огромни, измъчени очи, които заемаха по-голямата част от лицето ѝ, — за да разбере точно чие дете е. Малката може и да не бе наследила хубостта на майка си, но Маги би разпознала тези очи от километри. Значи затова Франи си бе тръгнала така ненадейно. Не само че бе избягала с онзи работник, а е била и бременна с копелето му. Маги се зачуди кога ли майка ѝ бе узнала за детето. Спомни си как Тереза ѝ каза, че Франи се е обаждала — сигурно бе зарязала момичето на майка им точно преди да замине за Холивуд. Изведнъж събитията от изминалите няколко години си дойдоха на мястото — настояването на Тереза да живее сама; отказите да ѝ ходят на гости; а когато Маги се появеше в къщата, стаите на горния етаж стояха заключени.

— Е, ще имате ли възможност да приемете детето и да се грижите за него? — попита полицаите. — Ако не можете, трябва да отиде в сиропиталище. Твърде е голяма за приемно семейство.

Маги трябваше да вземе решение бързо. Тя също не бе направила връзката между кинозвездата Франсис Фицджералд и своята своенравна по-малка сестра — като всички други, които бяха познавали Франи от времето, преди да замине за Холивуд. По тази причина нямаше как да знае, че Франи е мъртва. Изобщо нямаше представа къде се е запиляла, но беше логично да предположи, че сестра ѝ не се сеца много за детето си. Конрад скоро щеше да пристигне. Щом видеше момичето, със сигурност щеше да стигне до същото заключение относно родителите ѝ и щеше да настоява да я вземат при тях. Това бе последното, което искаше тя. Ако детето приличаше дори малко на майка си, тогава Маги не я желаше в дома и в живота им. Трябваше да се грижи за собствените си деца. Те бяха добри, богобоязливи момичета и тя възнамеряваше да си останат такива. Една червива ябълка можеше да развали цялата каца с плодове.

— Не, съжалявам — каза накрая. — Повярвайте ми, ще ми се да можехме да я вземем. Но аз имам пет собствени деца и нямаме нито достатъчно място, нито достатъчно пари за още едно дете.

Полицаят изгледа добре облечената жена — новото ѝ палто, ръчно изработените кожени обувки и чанта — и се зачуди как би могла да не изпитва и капка състрадание.

Полицай О'Донъл се опита да сдържи презрението в гласа си.

— Разбирам. Властите ще пристигнат след няколко часа да вземат детето. След това няма да се налага повече да се тревожите за нея.

Той погледна към горкото кльоцаво дрипаво хлапе, което стоеше безмълвно. Майка му с радост би я взела в дома си, но беше на петдесет и пет и нямаше да сметнат възрастта ѝ за подходяща. Полицай О'Донъл не разбираше това. Според него имаше нещо много сбъркано в една система, която предпочиташе да изпрати детето в институция, вместо да го настави в някое любящо семейство. Но за съжаление той не можеше да направи нищо по въпроса.

[1] Жена призрак в ирландската и шотландската митология. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Кара едва бе посвикнала с къщата на госпожа О`Донъл, когато ѝ казаха, че трябва да я напусне. Тя прие съдбата си без въпроси или оплаквания, просто се подчини и събра оскъдния си багаж. Не бе говорила много през седмицата, откакто я намериха с тялото на баба ѝ. Все още бе в шок. Полицаят и семейството му бяха мили с нея, но тя разбираше, че няма да остане дълго при тях.

На следващия ден Кара седна с госпожа О`Донъл във всекидневната в очакване да пристигне социалната служителка. Точно по обяд едно черно „Мини Метро“ спря пред къщата. От колата излезе жена на средна възраст с натрапчива физиономия и кафяв костюм и звънна на вратата. С изпитото си лице и сивата коса, прибрана в строг кок, тя не изглеждаше много дружелюбна.

— Аз съм госпожица Линч — представи се тя, когато госпожа О`Донъл ѝ отвори. Тя погледна към Кара, която стоеше малко зад жената. — Това ли е детето?

Госпожа О`Донъл се намръщи и натърти:

— Да, това е Кара. — После, осъзнавайки, че няма да е от полза за Кара да предизвиква гнева на служителката, тя се опита да се усмихне и да бъде по-приветлива. — Ще влезете ли да ви почерпя чай?

Госпожа О`Донъл цяла сутрин беше пекла сладкиши, като си мислеше, че за Кара ще е по-лесно, ако поне малко опознае жената, преди да тръгне с нея. Но заядливата госпожица Линч явно имаше други планове.

— О, нямам време за това — отсече тя, като изгледа изпод вежди малката къща. — Трябва да потегляме.

Всичко се случваше твърде бързо, помисли си Кара и я обзе паника; не искаше да тръгва с тази жена. Погледна умоляващо госпожа О`Донъл, но добрата жена не можеше да стори повече от това да прегърне съчувствено Кара за довиждане.

— Е, хайде стига толкова.

Социалната служителка хвана Кара за китката и я помъкна след себе си. Те бяха вече при колата, когато госпожа О`Донъл се провикна:

— Почакайте!

Госпожица Линч спря неохотно и се обърна.

— По-бързо, моля. Нямаме много време.

Възрастната жена се завтече вътре и след малко излезе с един кафяв пакет, който бутна в ръцете на Кара.

— Малко плодов сладкиш за из път.

Нетърпелива вече да се качват, госпожица Линч се опита да вкара Кара в колата.

— Хайде. Трябва да тръгваме.

Изведнъж, изправена пред перспективата да тръгне с тази неприятна жена, Кара се разплака. Отскубна се от хватката ѝ, втурна се към госпожа О`Донъл и я прегърна през кръста.

— Моля те! Нека да остана. Не искам да ходя с нея!

Госпожа О`Донъл се насълзи. Искаше ѝ се да предотврати това, но не бе в състояние да стори нищо.

— Много съжалявам...

Госпожица Линч се спусна към двойката и изтръгна Кара от жената.

— Стегни се, момиче — изсъска тя, докато я водеше обратно към колата. — Още няколко такива сцени и положението ти ще стане още по-лошо.

Пътуването им отне час и половина. То премина предимно в мълчание. Госпожица Линч не прояви особено желание да я опознае. От откъслечните разговори, които бе дочула между госпожа О`Донъл и сина ѝ, Кара знаеше, че я изпращат да живее в сиропиталище, ръководено от църквата. Понеже бе чела „Джейн Еър“, Кара вече изпитваше ужас от предполагаемите условия в институцията, но веднага щом зърна сиропиталището „Сейнт Мери“, тя се почувства още по-обезсърчена — госпожица Линч ѝ посочи сивата, приличаща на крепост сграда на хоризонта.

— Преди е било затвор — обясни социалната работничка.

Първоначално построена през седемнайсети век, сградата бе приютявала бунтовници по време на завладяването на Ирландия от Оливър Кромвел^[1]. Огромна, висока поне три метра, стена обграждаше голямата сграда в центъра. Кара се запита дали е била проектирана да държи децата вътре, или да държи останалия свят отвън. На входа стояха двама пазачи. Когато видяха черната кола да

приближава, те се затичаха да отворят: явно госпожица Линч бе сред честите посетители. Ръждясалите железни порти се раздалечиха и пантите им изскърцаха, сякаш плачеха за смазване.

Щом колата влезе в малкия двор, Кара видя, че главната сграда е още по-неприветлива — студен сив камък, чворести дървени врати и прозорци, които бяха малко по-големи от процепи. Нямаше никаква зеленина. Другите деца, които бяха навън, навярно в почивка, играеха на твърдия бетон, а не на трева. В съзнанието на Кара се прокрадна далечен спомен. След като толкова години бе лишена от компанията на свои връстници, тя изведнъж си припомни колко забавни бяха игрите ѝ с Дани. Но щом излезе от колата, разбра, че те нямат нищо общо с това тук — въпреки че момичетата скачаха на въже и играеха на дама и гоненица, нямаше никакви признаци на веселие, нито каквито и да е радостни викове. Под строгия поглед на двете монахини, които изглеждаха като зорки врани, облечени от главата до петите в черните си одежди, те очевидно не се чувстваха свободни да се забавляват и да показват каквато и да било радост.

Само едно-две момичета погледнаха по посока на Кара, когато тя излезе от колата и последва социалната работничка в сградата. Те я изгледаха с празно безразличие. Тук любопитството не се насърчаваше, а и новите попълнения не бяха кой знае какъв повод за вълнение.

Вътре Кара последва госпожица Линч през дълги, тъмни коридори, разминавайки се по пътя си с деца и монахини, докато стигнаха до една дървена врата.

— Стой тук, докато поговоря със сестра Консепта — инструктира я социалната работничка.

Госпожица Линч изчезна вътре. През вратата Кара чуваше гласовете им; макар да не различаваше думите, знаеше, че говорят за нея. Почака дълго време, а когато видя една монахиня да влиза с поднос с чай и сладкиш, разбра, че няма да я повикат скоро. Краката ѝ толкова се умориха, че страшно ѝ се прииска да седне, но не се осмели.

Сигурно бе минал близо час, когато най-сетне вратата отново се отвори и се появи госпожица Линч, изтърсвайки трохите от полата си.

Тя погледна бегло към Кара.

— Вече можеш да влезеш.

Кара погледна затворената врата и почувства страх. Въпреки че не харесваше госпожица Линч, досега никога не бе срещала монахиня и не искаше да влиза вътре сама.

— Вие няма ли да останете?

Социалната служителка въздъхна, все едно Кара не преставаше да ѝ създава проблеми.

— Аз трябва да тръгна.

Госпожица Линч си тръгна забързано, оставяйки Кара сама. Момичето се опита да запази самообладание и влезе в стаята.

Сестра Концепта беше в сиропиталището „Сейнт Мери“ от двайсет години, което означаваше, че е най-старшата след игуменката. На нея се падаше да посреща новодошлите и тази работа много ѝ допаднаше — харесваше ѝ възможността да ги прецени, уверена, че може да разпознае от раз онези, които възнамеряваха да създават проблеми. Сега, докато се взираше в младото, мърляво момиче пред себе си, вместо съчувствие, я заля вълна на отвращение. Нищо не се знаеше за произхода на това дете, но монахинята подозираше, че родителите му са или безделници, или цигани. С тази чорлава черна коса малката определено произлизаше от някое примитивно, невъзпитано семейство.

— Как е второто ти име, дете? — Последва мълчание. Монахинята погледна над очилата си за четене. — Е? Зададох ти въпрос.

Момичето пак не отговори. Сигурно е бавноразвиваща се, реши монахинята; или е слабоумна, или нагла. Социалната работничка госпожица Линч бе споменала за някаква сцена пред къщата, от която я е взела. Независимо от всичко, монахинята нямаше време за това дете.

Сестра Концепта подсмръкна презрително.

— Е, можеш да си смела колкото си искаш, но ние сме се съгласили да се грижим за теб, докато навършиш шестнайсет. Три години ще ти дойдат много, без да говориш. Предполагам, че много скоро ще намериш гласа си.

Тя позвъни на един звънец и се появи още една монахиня. Тя бе по-млада, но не по-малко противна.

— Това е сестра Джуд. Тя е ръководителката на твоя клас. — Тогава сестра Концепта се обърна към по-младата монахиня: — Настани я, ако обичаш.

Оттам Кара бе отведена в една облицована с плочки стая, където я накараха да се съблече. Монахинята развъртя един ръждясал кран и се чу дрънченето на тръбите, щом бе задействана системата за душовете. Кара изстена, когато струйките ледена вода я прободоха като игли. Тя се опита да им избяга, но сестра Джуд я избута обратно с една метла.

— Остани под душа, докато се изчистиш.

Когато най-после ѝ разрешиха да излезе, пръстите на ръцете и краката на Кара бяха посинели от студ. Тя се избърса с малката, вехта хавлия и стоя гола и трепереща, докато ѝ връчат дрехите. Те не бяха хубавото облекло, което ѝ бе дала госпожа О`Донъл, а просто една обикновена тъмносива рокля — като тези, които бе видяла да носят другите момичета.

Въпреки инстинкта си да замълчи, Кара се обади:

— Тези не са моите дрехи.

Монахинята я изгледа презрително.

— Тук няма място за суета. Всички сме еднакви в Божиите очи, така че ще изглеждаш по същия начин като останалите момичета.

Очите на жената предизвикваха Кара да се осмели да ѝ възрази. Но тя бе достатъчно умна да не го стори. Вместо това сведе поглед и се обърна да се облече. Роклята беше безформена, а вълнената материя дразнеше кожата ѝ; белъто ѝ беше огромно и трябваше да го върже на възел, за да го задържи около кльоцавата си талия. Но нямаше намерение да се оплаква.

След като Кара се облече, вече приближаваше пет и половина и навън се бе стъмнило — зимните вечери настъпваха все по-бързо тези дни. През деня малките високи прозорци пропускаха малко естествена светлина вътре, а вечерта няколкото газени лампи бяха поставени на такова разстояние, че осигуряваха възможно най-оскъдно осветление.

— За момичетата вече е време за вечеря — обясни сестра Джуд, докато вървяха обратно през коридорите. — Нийв! — извика тя.

Като чу името си, едно дребно, слабичко момиче се обърна и се приближи до монахинята с ококорени от страх очи. Кара се зарадва, че не е единствената, която изпитва ужас от сестрите. Застанало пред по-възрастната жена, момичето, наречено Нийв, се поклони, сякаш чакаше благоволението ѝ.

Сестра Джуд грубо избута Кара напред.

— Това е новото момиче. Ти ще отговаряш за нея.

Момичето, което, както прецени Кара, изглеждаше на нейната възраст, кимна с глава.

— Да, сестро.

За четвърти път този ден съдбата на Кара бе предадена в чужди ръце. Другото момиче почака, докато сестра Джуд се скри от погледа им, и после прошепна:

— Как се казваш?

— Кара.

— Аз съм Нийв и съм тук от пет години. Прави каквото правя аз и ще си добре.

Последната част прозвуча заплашително, но преди да попита Нийв какво има предвид, те завиха зад един ъгъл и се озоваха на дълга опашка от момичета, които стояха мълчаливо. Кара правилно предположи, че са се наредили, за да влязат за вечеря. Точно в шест часа вратите се отвориха и момичетата започнаха да влизат вътре едно след друго.

Столовата представляваше обширно помещение с дълги маси и дървени пейки от всяка страна. Като се запълнеше едната редица, момичетата сядаха на следващата. Нямаше бутане и докато заемаха местата си, се чуваше едва доловим шепот помежду им.

Когато всички сираци се събраха, влязоха монахините и седнаха на една маса, поставена по-високо. Тогава едно от момичетата започна да рецитира молитвата преди храна. Чак когато свърши, всички най-накрая седнаха да се хранят. Първо сервираха на монахините и Кара гледаше как няколко момичета излизат от кухнята с чинии с храна.

— Дежурството в кухнята е най-гадно — прошепна Нийв. Кара кимна сериозно, въпреки че нямаше представа за какво говори другото момиче. Предполагаше, че много скоро ще разбере.

Целият процес толкова се проточи, че Кара вече примираше от глад, тъй като не бе хапвала нищо от закуска. Когато най-накрая бухнаха храната пред нея, тя си мислеше, че ще може да изяде всичко. После погледна в чинията си. Нямаше представа какво има вътре — предположи, че е някакъв вид яхния. Останалите момичета край нея вече бяха взели приборите си и ядяха лакомо. Кара побутна кафявата каша с вилицата си, докато откри едно парче, което приличаше на месо. Неуверено го сложи в устата си. То бе полусуrowо и изстинало,

което тя можеше да преживее, но го сдъвка трудно, понеже беше предимно хрущял. Усети стомашния си сок да се надига до устата ѝ. Все пак някак успя да го преглътне, но ѝ се догади и тя бутна чинията.

Нийв забеляза жеста ѝ.

— Какво ти става?

През последните няколко месеца Кара бе свикнала сама да приготвя храната си — обикновени ястия от хляб и сирене, а храната, която бе яла у госпожа О`Донъл, беше много вкусна. Обикновено нямаше претенции какво яде, но не можеше да преглътне нещо толкова безвкусно.

— Не мога да го ям — каза. — Противно е.

Едно едро момиче с остър език, което останалите наричаха Моли, вдигна глава.

— Чухте ли това? Нейно височество смята, че вечерята ни не е достойна за нея.

Другите се изкикотиха подигравателно. С изключение на Нийв.

— Трябва да го изядеш — настоя тя. — Няма да получиш нищо друго, докато не го изядеш. Такова е правилото. А повярвай ми, утре сутринта вкусът му ще е още по-ужасен.

Кара погледна надолу към чинията и усети сълзите, които напиреха в очите ѝ. Знаеше, че трябва да го изяде, но просто не можеше. Дойде ѝ прекалено много — смъртта на баба ѝ, а сега и идването ѝ на това странно, враждебно място.

— Не мога — прошепна. Вдигна поглед, безмълвно молейки другото момиче да не я кара.

Нийв я изгледа продължително, сякаш се опитваше да установи дали страданието ѝ е искрено. После, като се огледа бързо, за да се увери, че наоколо няма монахини, тя се протегна, взе пълната чиния на Кара и я размени със собствената си празна чиния. След това подаде на Кара своето парче хляб — единственото нещо на масата, което ставаше за ядене.

— Ще го направя заради теб, понеже ти е първи ден, но след това да знаеш, че ще се оправяш сама.

Кара наблюдаваше с изумление как момичето погълна и последната лъжица. Като видя изражението ѝ, Нийв се усмихна кисело.

— Казах ти, отдавна съм тук. Знам как да оцелея на това място. Ако ме слушаш, и ти ще се справиш.

След вечеря имаха задължения за вършене. Сестра Джуд поясни, че за момента Кара остава с Нийв, докато официално разпределят програмата ѝ. Нийв работеше в шивачницата заедно с пет други момичета под ръководството на сестра Агнес. Задачата им беше да изработват и поправят всички одежди на монахините и дрехите на възпитаничките, а понякога шиеха за местните, за да изкарат допълнителни средства за манастира. Сиропиталището бе общо взето независимо, както обясни Нийв. Издържаше се предимно от работата на децата: измежду другите им задължения бяха обработването на зеленчуковите и овощните площи, търкането на подове, готвене и пране. Шиенето беше една от най-лесните възможности за работа, най-вече заради сестра Агнес.

— Тя е от добрите — каза Нийв на Кара.

Тя наистина беше най-приветливата. Още щом стигнаха в шивачницата, монахинята с лице като луна дойде при двете момичета.

— Ти сигурно си новото момиче. Кара, нали? — рече сърдечно. — Да ти намерим някаква работа.

Тя даде на Кара да поправя подгъви. Работата не беше тежка, а и момичетата бърбеха помежду си с лекота под благосклонния поглед на сестра Агнес. За пръв път от пристигането си Кара успя да се отпусне малко.

Скоро стана време за лягане. Нийв показа на Кара спалното им помещение. Имаше едно свободно легло до нейното, така че Кара го зае. Оставаше половин час, докато загасят осветлението, затова момичетата започнаха да се приготвят за лягане, разговаряйки шепнешком. Понеже все още нямаше никакви установени навици, Кара загледа Нийв, която започна да разплита дългата си светла коса. Дебелата ѝ плитка ѝ стигаше до кръста. Седнала на края на леглото, тя започна да я разресва кичур по кичур, докато Кара я гледаше със завист. Собствената ѝ коса беше къса и тъмна и макар да ѝ харесваше да минава за мъжкарана, нямаше как да не завиди малко на другото момиче заради външността ѝ на принцеса.

Нийв усети втренчения ѝ поглед, защото я погледна и се усмихна.

— Трябва да правя това всяка сутрин и всяка вечер и ми отнема много време — обясни. — Но не искам да я режа.

Кара разбираше защо.

В десет часа всички бяха по леглата.

— Какво ще стане утре сутринта? — поиска да узнае Кара.

Но Нийв ѝ изшътка:

— Тихо — предупреди момичето.

Предупреждението ѝ дойде точно навреме. Щом Кара млъкна, сестра Консепта се появи на вратата.

Стиснала очи, Кара чуваше стъпките на монахинята из стаята, проверяваше дали всичко е наред. Когато стигна до леглото на Кара, сърцето на момичето се разтуптя по-бързо. Но тя успя да запази дишането си равномерно и да се престори, че спи. Монахинята остана там продължително, но накрая се отдалечи, чу се изщракване и лампите изгаснаха. Чак тогава Кара отвори очи. Тя изгаряше от желание да зададе на Нийв още въпроси, но почувства, че идеята не е добра. Вместо това се замисли върху събитията от изминалия ден.

Преди да заспи, Кара направи бърза преценка на положението си в „Сейнт Мери“. Според нея досега тя си бе спечелила една истинска приятелка и един силен враг. Надяваше се и приятелката ѝ да е достатъчно силна, за да ѝ помогне да се пребори с врага си.

По онова време социалните служби не бяха особено прецизни по отношение на документацията си. Затова не бе изненада, че в бързането да се прибере вкъщи през онзи ден госпожица Линч, която се чувстваше претоварена и недооценена в работата си, изгуби документите с данните за детето, намерено в къщата на Тереза Хийли — което означаваше, че Кара изчезна безследно в системата. По тази причина, когато след няколко седмици един мъж започна да я търси, той нямаше друг избор, освен лично да обикаля по сиропиталищата. Въпреки това той може би имаше шанс да я намери. За негов лош късмет обаче, когато отиде в „Сейнт Мери“, за да потърси Кара Хийли, мъжът се срещна със сестра Консепта, която — от злоба или от чиста жестокост — отрече да ѝ е било поверявано дете с това име.

[1] Водач на Английската революция, виден английски военачалник, генерал, анти роялист и държавник. От 1653 до 1658 г. е лорд-протектор на Англия, Шотландия и Ирландия. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Голуей, май 1961 г.

Сестра Джуд вдигна високо метлата.

— Няма по-лош грях от мързела!

Кара се приготви да поеме неизбежния удар. Метлата се стовари през краката ѝ и острите клечки я одраха. Тя прехапа долната си устна и металният вкус на кръвта изпълни устата ѝ. Беше по-добре, отколкото да позволи на монахинята да я види, че плаче.

Сама си заслужи наказанието, разбира се, защото чистеше прекалено бавно кухненския под. Но коленете я боляха и трябваше да се изправи за минутка, за да изпълне краката си. Моли я бе предупредила, че сестра Джуд се задава, но беше прекалено късно.

— Ах, ти, непохватна мързелана такава! — сестра Джуд отново стовари метлата си. — Дяволът намира работа на мързеливците!

Този път Кара залитна от удара и падна по лице върху твърдия под. Тя се приземи по корем и се сви.

— Това да ти е за урок!

Доволна от добрата си работа, сестра Джуд хвърли метлата на пода и понечи да излезе. На вратата се поколеба за момент и се обърна. Твърде късно Кара предусети намерението ѝ и погледна безпомощно, щом монахинята изрита кофата. Преди да успее да се отдръпне, мръсната вода се разля в краката ѝ, а белината защита ожулената ѝ кожа. Въпреки че се бе зарекла да не проявява никаква реакция, не можа да се сдържи и изстена от болка.

След като монахинята най-сетне си тръгна, Кара успя да се изправи. Като погледна надолу към пода, ѝ се доплака. Трябваше да започне всичко отначало.

Беше май 1961-ва и Кара току-що бе навършила четиринайсет години. Живееше в сиропиталището от малко повече от година, макар че ѝ се струваше по-дълго. Заради всекидневния робски труд дните се точеха бавно. През седмицата момичетата ставаха в шест часа. След студения душ в седем им сервираха оскъдната закуска от хляб и чай, последвана от уроци с почивка за обяд. След като училището

свършеше в четири следобед, следваха задълженията, които се подновяваха след вечеря. Религията имаше голяма роля в ежедневието им. Свещеникът идваше от съседната енория, за да ги изповядва всеки петък следобед; преди ядене и преди лягане четяха молитви.

Съботите бяха най-хубави. След като момичетата свършеха работата си сутринта, обикновено ги отвеждаха в града и им разрешаваха да отидат на кино. Но после идваха неделите — дългата католическа литургия сутринта, последвана от безкраен ден на молитви и размисъл.

Освен религията, в живота на Кара редовно място заемаше и боят. Тя не бе сигурна за причината, но сестра Концепта съвсем явно я ненавиждаше и използваше всяка възможност да ѝ стъжни живота. Когато разбра, че Кара работи в шивачницата, тя се разпореди да бъде назначена да търка подовете, което бе най-неприятното задължение. Кара го мразеше. Ръцете ѝ непрекъснато бяха възпалени и раздразнени от белината, коленете ѝ бяха ожулени и наранени от влаченето по мокрия под. Не понасяше миризмата на дезинфектант — тя бе надвиснала из цялата сграда и сякаш се просмукваше в дрехите и се утаяваше в кожата.

Сестра Концепта не бе единствената, нарочила Кара за жертва. Монахинята си имаше две последователки — сестри Джуд и Бернадет, които се присъединиха в тормоза над момичето. И не само Кара страдаше от ръцете им. Боят и наказанията бяха редовна и приета част от режима в манастира. Но Кара го отнасяше най-много от всички. Днешният бой бе нормален. По-лошото беше как всички смятаха, че сираците трябва да са благодарни на църквата. Когато отиде в града, хората поздравяваха монахините, тикаха им пари в ръцете и казваха: „Бог да ви благослови, задето се грижите за бедните дечица, сестро“. Кара изгаряше от желание да им каже точно какво правеха сестрите всеки ден с поверениците си, но нямаше смисъл. Вярата в непогрешимостта на църквата бе прекалено дълбоко вкоренена.

Нийв беше тази, която направи живота ѝ по-поносим. Добротата, която бе проявила към Кара през онзи първи ден, беше само началото. През тези първи седмици, когато Кара се мъчеше да свикне с условията, другото момиче ѝ бе помагало всячески — особено за уроците. След шест години без училищно образование Кара разбра, че е изостанала по повечето предмети. Макар да знаеше много неща,

благодарение на това че в колибата нямаше какво друго да прави, освен да чете, тя имаше оскъдни знания по аритметика, география или история. Заради това монахините отначало я смятаха за бавноразвиваща се. Но в действителност момичето учеше бързо и заради усърдната помощ на Нийв вечер тя скоро навакса.

За изненада на Кара Нийв всъщност беше само с една година по-малка от нея, но изглеждаше дори по-малка от тринайсетгодишна, защото беше дребна за възрастта си. Тя притежаваше нежна, сладка красота, имаше сърцевидно лице, сини очи с дълги мигли и приличаше на Рапунцел с дългата си до кръста гъста светла коса. Подобно на всички момичета историята на Нийв за попадането ѝ в „Сейнт Мери“ беше тъжна. Баща ѝ починал, когато била на осем, и след смъртта му майка ѝ трудно се справяла с отглеждането на две деца. Решила да започне нов живот в Англия, тя оставила Нийв в сиропиталището и взела сина си с нея в Бирмингам, обещавайки, че щом се установи, ще вземе дъщеря си. Това се бе случило преди пет години. Сега била омъжена повторно, но все още не бе изпълнила обещанието си да прибере дъщеря си.

Сестра Концепта не харесваше и Нийв, а Кара подозираше, че причината е в красотата на момичето. Нийв правеше всичко възможно да я прикрива, като винаги носеше косата си вдигната на кок или прибрана под шапка, като я пускаше само вечер, докато я разресваше сто пъти, за да не се заплита. Кара понякога ѝ помагаше да се срещне, когато тя се умореше да държи гребена.

Веднъж сестра Концепта ги хвана. Тя нахлу в стаята, отскубна гребена от ръката на Кара и удари с него първо едното, после другото момиче.

— Суетата е грях — не спираше да повтаря, докато ги налагаше.

Понякога Кара се чудеше дали има нещо, което да не е грях.

След като боят приключи, монахинята конфискува четката. Като видя колко се разстрои приятелката ѝ от загубата на най-скъпоценната си вещ, Кара успя да отмъкне от кухнята една от новите четки за чистене, за да може Нийв да я използва вместо гребен. Сега другото момиче бе по-внимателно, когато трябваше да я извади.

Не всички монахини бяха зли, разбира се. Всъщност сестра Агнес, която, освен че ръководеше групата по шиене, беше и

заместница на сестра Консепта, беше мила, честна жена. Но тя бе по-скоро изключение.

Шестте години, които Кара бе прекарала при баба си, не бяха леки. Но първоначалното студено безразличие на Тереза и по-късно лудостта ѝ не можеха да се сравнят с жестокостта и тормоза в тази институция. Кара често обмисляше начини за бягство. Единственият проблем беше, че нямаше никаква представа къде да отиде, след като излезе оттук. За съжаление сиропиталището и момичетата в него бяха най-близо до възможностите ѝ за дом и семейство.

Кара не бе единствената, която мислеше за бягство. Моли непрекъснато говореше за това. Тя беше момичето, което първата вечер се бе държало враждебно, но бързо стана явно, че гневът ѝ е защитен механизъм, изграден през дългите години, прекарани в църковни приюти като този. Тя бе едро петнайсетгодишно момиче и попадеше между шамарите на монахините не по-рядко от Кара. Моли вечно измисляше планове за бягство, но около седмица след боя на Кара в кухнята тя и две други момичета най-после успяха да се измъкнат. Те бяха дежурни в пералнята, бяха се облекли в изпраните одежди на монахините и просто си бяха излезли през главния вход. Понеже и трите бяха едри за възрастта си, никой от пазачите не се бе сетил да ги спре. Хитрината им се разкри чак по време на преброяването на вечеря.

Веднага съобщиха в местната полиция за бягството. Служителите на реда бързо откриха момичетата, които не бяха доизмислили плановете си добре — щом се отдалечили достатъчно от сиропиталището, те захвърлили одеждите и се отправили към града, където се набили на очи, понеже почнали да си купуват бонбони, при условие че било пладне и всички други деца на тяхната възраст били на училище. Докато момичетата седели на оградата пред магазина и похрупвали захарни бонбони, продавачът се свързал с полицията. По-късно вечерта Моли и другите момичета бяха върнати.

Нийв разказа на Кара какво е чула за тях.

— Сложили са ги в тихата стая.

Кара потръпна. И тя бе затваряна там. Беше едно от най-лошите наказания — да бъдеш заключена в малкото мазе без светлина и нищо

друго, освен вода, в продължение на часове.

Още щом станаха сутринта, всички момичета бяха събрани в главната зала. Моли и другите две бегълки стояха на подиума, опитвайки се всячески да изглеждат предизвикателно. Щом сестра Концепта и сестра Джуд излязоха отпред, решителността в израженията на момичетата се стопи. Игуменката застана по средата на подиума.

— Както всички добре знаете — започна тя важно, — тези три неблагодарни деца се отплатиха за нашето гостоприемство, като избягаха миналата вечер. Събрахме ви, за да станете свидетели на тяхното наказание. — Тя се обърна към момичетата. — Моли! — изкомандва сестра Концепта. — Излез напред!

Моли се подчини с високо вдигната глава. И тя, като всички други момичета в залата, явно очакваше да получи публичен побой. Но вместо това сестра Концепта извади една грамадна градинска ножица. Из залата се разнесоха изненадани възгласи и плах протест, щом тя започна да кълца косата ѝ. Кичур след кичур падаха на пода, докато Моли — която и бездруго не беше сред най-хубавите — остана почти гологлава, само с няколко случайни снопчета коса, които стърчаха на главата ѝ. Разбирайки съдбата си, другите две бегълки се разплакаха.

— Вижте! — заяви сестра Концепта навъсено, щом се зае със следващото момиче. — Ето какво се случва с тези от вас, които не ни се подчиняват!

Щом отрязаха косите им, дори и най-коравосърдечните момичета сред публиката не издържаха на гледката и извърнаха погледи.

Остригването и на трите отне петнайсет минути, но сестра Концепта накара момичетата да останат още половин час, за да може всички да видят унижението им. Когато най-накрая се изнизаха от залата, Нийв се тресеше от страх.

— Какво ти е? — попита тихо Кара, докато вървяха към спалнята.

Другото момиче инстинктивно пипна с ръка главата си.

— Няма да понеса, ако това се случи с мен — отвърна шепнешком.

Кара разбираше безпокойството ѝ. Сестра Концепта с удоволствие щеше да остриже разкошната коса на Нийв. Тъкмо затова момичето се опитваше да я прикрива. Свикнала да стои далеч от

неприятности, тя се стараеше да не дава на монахините никаква причина да я накажат. Но въпреки това се страхуваше какво може да се случи, ако се стигнеше дотам.

Няколко седмици по-късно, един понеделник следобед в разгара на лятото, Кара излезе от кухненските помещения, за да изсипе мръсната вода в канала, когато чу някой да вика името ѝ. Вдигна поглед и видя Нийв да тича към нея, задъхана и с тревожно изражение.

— Какво е станало? — попита, щом другото момиче дойде.

— О, Кара — рече задъхано, като се държеше от лявата страна, сякаш я пронизваше болка. — Направих нещо ужасно.

Оказа се, че някои от момичетата, на които им бе писнало от послушанието на Нийв, я бяха накарали да се промъкне навън и да открадне половин дузина ябълки от овощната градина до сиропиталището. Между „Сейнт Мери“ и градината се издигаше ограда, в която на едно място имаше разкована дъска, толкова малка, че монахините не бяха сметнали за нужно да я поправят. Малко момичета можеха да се проврат оттам — но дребната и гъвкава Нийв беше способна да се промуши през процепа.

Мислеше си, че може да се промъкне вътре и обратно навън, без фермерът да я усети. Всичко вървеше добре и тя бе събрала около дузина ябълки в престилката си, когато Денис излезе от къщата си и я забеляза. Нийв заряза плодовете, успя бързо да се спусне от дървото, на което се бе покатерила, и хукна обратно към сиропиталището. Той я подгони с викове и ругатни, но тя се провря през цепката в оградата, преди той да я достигне.

— Ами ако е видял лицето ми? — попита разтревожено. — Може да каже на сестрите. Какво ще стане с мен после?

В желанието си да успокои приятелката си, Кара отвърна:

— Всичко ще е наред. Той сигурно изобщо няма да си направи труда да им каже каквото и да е.

Но гласът ѝ не звучеше убедително. Денис Бренан беше изключително стриктен по отношение на реда и послушанието. Не беше от тези, които щяха да подминат случката с лека ръка.

За съжаление Кара се оказа права. По-късно следобеда сестра Концепта извика всички момичета в залата за събрания, където ги накараха да стоят и чакат в мълчание. В стаята бе задушно като в пещ, тъй като всички прозорци бяха затворени и никой не се осмели да ги

отвори. Стояха прави вече около половин час, не смееха и да говорят, когато най-после вратите се отвориха с трясък и вътре влезе сестра Концепта — придружена от Денис Бренан. Щом го видя, Кара усети как стоящата до нея Нийв се разтрепери. Тя се протегна и прихвана приятелката си през кръста.

— Сега — започна сестра Концепта, щом зае мястото си отпред на подиума. — Кой ще каже какво гласи седмата Божия заповед?

Събраните момичета издекламираха бавно:

— Не кради.

Монахинята кимна.

— Правилно. Тогава защо господин Бренан твърди, че една от вас се е осмелила да се промъкне във фермата му и да краде от овошките му?

Този път последва мълчание.

— Ако виновницата не си признае — рече сестра Концепта с измамно мек тон, — просто ще ви накажа всички. Няма да бъдете водени в града в съботите през следващите шест месеца.

Кара разбра какво щеше да се случи. Нийв щеше да си признае — никога нямаше да позволи всички да бъдат наказани заради нещо, което тя е направила. Тогава сестра Концепта щеше да използва това като оправдание, за да отреже прекрасната ѝ коса. Кара не можеше да позволи на монахинята да постъпи така с приятелката ѝ, затова преди Нийв да успее да каже нещо, тя вдигна ръка и каза:

— Аз бях, сестро. Аз откраднах ябълките.

Сестра Концепта я погледна гневно.

— Кара Хийли — обяви гръмогласно. — Трябваше да се сетя. — Тя погледна фермера. — Това момиче вечно създава проблеми, затова, повярвайте ми, ще бъде наказана. — Монахинята се обърна към Кара с блеснали от злоба очи. — Ела тук.

Кара се качи на подиума и се опита да не покаже страха си, когато сестра Джуд дойде да донесе ножицата. Щом сестра Концепта започна да я стриже, Кара се постара да отправи непоколебим поглед пред себе си и като срещна очите на Нийв, видя благодарността на приятелката си и се почувства завладяна от неподозирана сила. Тя ѝ помогна да не се разплаче дори когато металните остриета одраскаха скалпа ѝ.

Когато изгасиха лампите в спалнята и Кара почти се бе унесла, тя усети как някой седна на леглото ѝ. Отвори очи и видя Нийв. Тя държеше две ябълки в ръцете си.

— Тези бяха останали в джобовете ми — прошепна, подавайки едната на Кара.

Без да разговарят, те отхапаха от забранения плод. И двете отгризваха малки хапки и се стараеха да дъвчат възможно най-безшумно, за да не събудят останалите. Когато приключиха, Нийв уви огризките в една салфетка, като обеща да се отърве от тях на другия ден, за да няма доказателства за незаконното им среднощно угощение.

Преди да се върне в леглото си, тя се обърна към Кара и каза:

— Благодаря за това, което направи за мен днес. — Протегна се и докосна черните остатъци от коса, нежно погалвайки разранената глава на Кара. — Не знам дали ще мога някога да ти се отблагодаря.

— Не се притеснявай. — Кара се извърна, почувствала се неудобно заради очевидната признателност и обожание от страна на Нийв. — Не беше нищо особено.

Нийв повдигна с ръка брадичката на приятелката си и внимателно извърна лицето ѝ към себе си, така че очите им се срещнаха.

— Не — заяви сериозно. — Беше *всичко*.

После, сякаш това бе най-естественото нещо на света, тя се наведе и целуна Кара нежно по устните.

Това беше мека, сладка целувка с вкус на откраднати ябълки и благодарност. И както всичко, което правеше Нийв, и тази нейна постъпка беше белязана от пълна невинност.

Най-после Нийв се отдръпна. Двете момичета останаха загледани една в друга.

— Благодаря отново — измърмори Нийв. После се плъзна от леглото на Кара и отиде в нейното.

Никоя от тях повече не повдигна въпрос за случилото се и то никога не се повтори. Но целувката им през онази нощ подпечата приятелството им.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Добри новини, Кара! — възкликна сестра Агнес. Тя дръпна момичето настрана, докато децата се редяха за закуска, и каквито и да бяха новините, монахинята изглеждаше истински развълнувана за любимата си повереница. — Уредила съм ти изненада за уикенда.

Кара слушаше, докато сестра Агнес обясняваше причината за ентузиазма си. Новината бе свързана със семейство Бюканън, заможна млада англо-ирландска двойка, които живееха в Голямата къща в покрайнините на града. Джеймс Бюканън бе воювал в британската армия, преди да стане дипломат и да започне да пътува по света, докато съпругата му Вирджиния бе дъщеря на земевладелец и беше много известна в лондонските обществени кръгове. След като бяха прекарали една година в Индия заради службата на Джеймс, наскоро се бяха върнали във фамилната къща на майка му. Той бе заел наследствено място в парламента на Обединеното кралство и длъжността му изискваше да пътува от време на време до Англия, но през повечето време семейство Бюканън щяха да живеят в Голуей и искаха да се включат в живота на местното общество. За съжаление нямаха собствени деца и щом чуха за сиропиталището, бяха решили да поканят едно от момичетата да прекара уикенда с тях.

Сестра Агнес засия срещу Кара.

— Така че реших да изпратя теб. Стига и ти да искаш.

— Разбира се, че искам!

Вълнението на монахинята беше заразно. Кара хукна към спалнята да каже на останалите. Подобно събитие се случваше от време на време. Имаше щедри семейства, които се съгласяваха да изведат някое от сирачетата за уикенда или идваха на посещения. Обикновено щом опознаеха някое момиче, те продължаваха да взимат все него. Досега Кара не я бяха избирали, защото сестра Консепта отговаряше за подбора на децата. Но тъй като нея в момента я нямаше — беше завела по-възрастните и болните монахини на поклонение в Лурд, тази задача се падна на сестра Агнес и тя бе решила тъкмо Кара да замине със семейство Бюканън.

Беше октомври 1961 година и бяха минали почти пет месеца от инцидента с крадените ябълки. След неприятностите покрай остригването ѝ животът на Кара се бе подобрил през последните няколко седмици и отсъствието на сестра Консепта. Въпреки че косата ѝ все още не бе пораснала както трябва и стърчеше на неравни кичури от главата ѝ, тя поне покриваше скалпа и изглеждаше достатъчно прилично да се покаже пред хората, без да се срамува. Възможността да напусне сиропиталището за уикенда беше черешката на тортата.

Другите момичета се зарадваха за нея, макар и малко да ѝ завидяха. Те всички бяха виждали Голямата къща на път за църквата в неделя и всяка от тях си мечтаеше да бъде избрана да я посети.

Нийв, както винаги, пусна в ход фантазията си:

— Може толкова да те харесат, че да ти предложат да отидеш да живееш с тях — каза замечтано.

Кара изсумтя:

— Да, бе, как не! Малко съм пораснала, за да вярвам в приказки.

Но макар да не би си го признала за нищо на света, и на нея ѝ мина през ума тази мисъл. Само като си представеше, че може да се махне отук завинаги! Може би щеше да ги убеди дори да вземат и Нийв...

През нощта Кара изпрати специална молитва, в която молеше Бог да накара семейство Бюканън да се влюбят в нея и да я измъкнат от „Сейнт Мери“.

Тя прекара следващите няколко дни в трепетно очакване на настъпващия уикенд. Но късно в петък, точно когато бе събрала багажа си, сестра Агнес дойде да ѝ каже, че семейство Бюканън са били извикани в Лондон и че няма да ходи никъде.

— Горе главата — каза монахинята, като видя разочарованието на Кара. — Другата седмица ще се върнат и тогава ще отидеш.

За нещастие следващия петък сутрин сестра Консепта се върна рано от пътуването си. Кара беше в час по география, когато видя монахинята да прекосява чакълената алея и да влиза в главната сграда. Тя веднага помръкна — нямаше начин възрастната жена да я пусне при семейство Бюканън.

Наистина след часовете, точно когато Кара се канеше да пригответи багажа си, сестра Концепта влезе в класната стая заедно със сестра Агнес.

— Е, Кара — започна сестра Концепта. — Чувам, че няма да бъдеш сред нас следващите два дни...

— Да, така е! — избухна Кара, вече сигурна накъде вървят нещата. — И не е честно да не ми разрешите! — Тя удари с юмрук по масата. — Проклетата да сте! — изруга тя, при което всички в стаята ахнаха изумени. — Защо постоянно трябва да превръщате живота ми в такъв ад?

Кара не си даваше сметка за агресивния си тон, докато сестра Агнес не сложи ръка върху рамото ѝ, за да я спре.

— Кара, моля те! — опита се да я успокои с умоляващ поглед. Тя погледна към сестра Концепта. — Съжалявам, сестро. Тя нямаше това предвид.

Но по-възрастната монахиня не обърна внимание на заместницата си.

— Всъщност — заяви тя на Кара, — дойдох само да ти напомня да се държиш възможно най-добре този уикенд. Но сега смятам, че след *тази* сцена няма да е уместно да отидеш при семейство Бюканън.

Кара остана без думи от яд. Беше попаднала право в ръцете на монахинята! Сестра Концепта нямаше намерение да ѝ позволи да замине. Просто си търсеше оправдание да ѝ отнеме тази привилегия. И Кара ѝ го бе доставила на тепсия.

Сестра Агнес се разстрои колкото и Кара.

— Но те скоро ще дойдат да я вземат. Какво да им кажа — че няма да пратим никого ли?

— О, не. Все ще пратим някого. Няма смисъл да лишим някое друго момиче от тази възможност само защото едното я е провалило. — Очите на сестра Концепта огледаха стаята. — Така че търся желаещи. Кой иска да отиде?

Момичетата се колебаеха. Кара имаше влияние над тях, защото ги защитаваше от монахините, но тук нямаше място за лоялност — всяко момиче трябваше да мисли за себе си. Бавно, те всички вдигнаха ръце.

Очите на монахинята се спряха върху Нийв. Тя самата бе проявила съпричастност и не бе пожелала да заеме мястото на Кара.

Устата на сестра Концепта се изви в жестока усмивка.

— Мисля, че Нийв трябва да отиде вместо нея.

Кара допусна, че това е последният камък в градината ѝ, начин да раздели двете момичета, за които бе известно, че са като сестри. Без съмнение сестра Концепта не искаше никоя от тях да отива при семейство Бюканън, но макар да не харесваше Нийв, тя ненавиждаше Кара до дъното на душата си.

Щом монахините си отидоха и децата се разпръснаха, Нийв се завтече при приятелката си.

— Много съжалявам. Смяташ ли, че е ужасно?

Кара се принуди да вдигне рамене, преструвайки се, че ѝ е все едно.

— Защо да смятам така? — Нямаше никакво намерение да плаче по повод на случката. Трябваше да бъде корава, да не показва на никого, че е наранена. Това бе единственият начин да оцелее.

Но Нийв не можеше да бъде заблудена толкова лесно.

— Мога да говоря със сестра Агнес, да ѝ кажа, че не искам да ходя...

— Какъв смисъл има? Сестра Концепта просто ще изпрати друга.

Нийв прехапа устни. Дори и тя, която обикновено бе положително настроена, не можеше да отрече неизбежната истина на ситуацията, колкото и несправедлива да беше.

Кара стана и тръгна към спалнята, понеже искаше да остане сама, за да се окопити. Без да разбере намека, Нийв я последва.

— Може да отида при сестра Концепта — настоя тя, все още явно се опитваше да измисли начин да разреши тази ситуация. — Мога да се опитам да се разбера с нея. Или може да кажа на семейство Бюканън какво се е случило. Ако им обясня каква е сестрата, тогава те може да настояят следващия път да вземат теб. Тогава сестра Концепта ще трябва да се съобрази с тях...

Кара се извъртя към нея.

— Господи, няма ли най-сетне да ме оставиш на мира? — тросна се тя. — Писна ми да се влачиш след мен. Нямаш ли си друга работа?

Нийв се отдръпна при думите на Кара.

— Съжалявам — промърмори, свеждайки поглед, за да прикрие обидата си. Но послуша Кара и се върна сама в спалнята.

Кара легна на леглото си, като се преструваше, че не забелязва приготвянията на приятелката си. Съжеляваше за грубите си думи и знаеше, че трябва да се извини — несправедливостта на ситуацията изобщо не бе по вина на Нийв все пак; и тя самата бе жертва на сестра Концепта колкото и Кара. Но нещо спираше Кара. Тя завиждаше, това беше. Макар да разбираше, че тъкмо такава е била целта на монахинята — да скара двете приятелки, не можеше да сдържи чувствата си. Очакваше с такова нетърпение уикенда при семейство Бюканън и последните няколко дни си представяше какво ще бъде да се измъкне от тези стени. Да ѝ отнемат тази привилегия в последния момент беше съкрушително и тя още не бе достатъчно зряла, за да успее да прояви великодушие в лицето на такова разочарование.

След половин час Нийв отиде при нея.

— Тръгвам.

— Хубаво — каза кратко Кара, без да си направи труда да вдигне поглед от книгата, която четеше. Усещаше, че приятелката ѝ е на път да се разплаче, но не можеше да се застави да я утеши.

До неделя вечерта Кара вече се бе успокоила. Всъщност през почивните дни тя осъзна колко много ѝ липсва приятелката ѝ. Скарването им беше глупаво и тя искаше да се сдобри с Нийв възможно най-скоро.

Семейство Бюканън трябваше да докарат Нийв точно преди следобедния чай. Кара стоеше до прозореца на спалнята, очаквайки завръщането ѝ. Когато видя колата на семейството, я обзе вълнение. С нетърпение зачака приятелката ѝ да се появи. Щом я видя на вратата, Кара искаше да се спусне към нея, но прегръдките не бяха в природата ѝ. Затова изчака Нийв да се приближи — тя повече си падаше по проявата на емоции. Но вместо да отиде при нея, Нийв отиде до леглото си и започна да си разопакова багажа.

Сигурно си мисли, че още ѝ се сърдя, предположи Кара. Тя стана и отиде при русото момиче.

— Как беше? — попита рязко.

Нийв не я погледна.

— Добре.

Тази сдържаност бе толкова нетипична, че Кара въздъхна театрално.

— Няма проблем, можеш да ми разкажеш всичко. Няма да ти завиждам, обещавам. — Тя седна на леглото на Нийв. — Наистина. Искам да разбера всичко, което се е случило.

Но Нийв не я поглеждаше.

— Може би утре. Сега съм уморена. Искам да си лягам.

Кара я изгледа изненадано, подразнена от липсата на отговор.

— Добре тогава. — Тя се изправи. — Твоя работа.

Нийв не отвърна. Щом се оттегли, Кара се замисли над поведението на приятелката си. Единственото обяснение, което можеше да измисли, беше, че другото момиче вероятно още се сърди заради реакцията ѝ в петък преди заминаването. Но Кара не вярваше Нийв да е толкова злопаметна. Не беше характерно за нея. Може би наистина беше уморена. Може би утре щеше да е в по-добро настроение.

Но и на другия ден Нийв не разказа нищо за преживяването си. И през следващата седмица настроението ѝ не се подобри. Тя изглеждаше отчуждена, разсеяна. Спря да се храни и даваше храната си на другите момичета. Дори когато се случеше да сервират любимия ѝ десерт — лимонов пудинг с мед — Нийв не проявяваше интерес. Кара се опита да поговори с нея, но тя продължи да настоява, че всичко е наред.

— Просто се е надула, след като се върна от семейство Бюканън. Сега се мислиш за много велика, нали? — подразни я Моли, като я смушка в ребрата.

— Оставете ме на мира — каза Нийв изтощено.

В крайна сметка другите го направиха. Но Кара се тревожеше за състоянието ѝ. Нещо изобщо не беше както трябва. Нийв бе загубила живецата си и Кара бе сигурна, че я чува да плаче нощем в леглото. В спалнята вечер често се лееха сълзи, но тези на Нийв като че ли траеха най-дълго от всички. Кара обаче нямаше никаква представа какво не е наред.

— Не искам да ходя.

Устните на Нийв образуваха една непреклонна линия. Сестра Концепта бе дошла по-рано да ѝ каже, че семейство Бюканън са предложили да я вземат отново за уикенда. Бяха изминали шест седмици от последното ѝ излизане и те го обявиха за толкова успешно, че искаха тя да се върне при тях. Монахинята бе съобщила новината с такъв тон, все едно не разбираше защо хората биха искали да прекарват времето си с нея. Но сестра Концепта беше снобка, не желаше да обиди големите клечки в областта и също така не искаше да рискува те да оттеглят щедрите дарения, които правеха за сиропиталището.

— Е, те обаче те искат, така че ще отидеш — заяви тя твърдо на Нийв. — Точка по въпроса.

Нийв изглеждаше толкова нещастна, че на Кара ѝ стана жал. Нещата между тях не се бяха подобрили особено от онзи следобед, когато приятелката ѝ замина за пръв път при семейството. Предполагайки, че сега Нийв не иска да отиде, за да не я обиди, Кара каза:

— Нямам нищо против да отидеш, кълна се.

Нийв я погледна с празен поглед.

— Какво?

Напоследък тя често имаше подобно изражение.

— Знам, че изборът не е твой — опита отново Кара. — Че сестра Концепта те кара да ходиш. Наистина не се сърдя...

— За бога! — внезапно избухна Нийв. — Защо си мислиш, че винаги всичко е заради теб? — Без да каже друго, тя се отдалечи забързано.

Кара я изгледа със зяпнала уста. Не беше в характера на Нийв да се ядосва така. Тя се зачуди какво ли не е наред и защо приятелката ѝ приема с такава неприязън завръщането си в Голямата къща.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сестра Агнес сложи ръка върху челото на Нийв.

— Май нямаш температура. — Тя се вгледа в момичето. Нийв се бе оплаквала от стомашни болки цяла вечер и изглеждаше съвсем преbledняла на фона на белите чаршафи. От седмици не се чувстваше добре, беше станала мършава и бледа. Имаше вероятност да страда от някаква болест и се налагаше да извикат лекар да я прегледа. — Но очевидно си прекалено болна, за да вървиш, където и да е.

Нийв трябваше да замине със семейство Бюканън същия следобед. Това щеше да е шестото ѝ посещение у тях. Монахинята вече се бе обадила на семейството по-рано, за да ги уведоми, че момичето може и да не успее да отиде, и те бяха предложили да им изпратят друго дете на нейно място.

Сестра Консепта беше на съвещание този следобед, затова решението трябваше да вземе заместницата ѝ.

— Кара — усмихна ѝ се добродушно сестра Агнес, — мисля, че ти трябва да отидеш на нейно място.

Кара почувства прилив на вълнение от неочакваната новина. Най-накрая щеше да има възможност да се махне отгук и да види какво представлява животът при семейството.

Тя веднага се зае да приготви малката си чанта. Почти бе приключила, когато почувства студена ръка върху рамото си, при което подскочи от страх. Беше Нийв. Тя изглеждаше бледа, почти като призрак в дългата си бяла нощница.

— Изкара ми ангелите! — възкликна Кара с насмешливо раздражение.

Но лицето на Нийв бе сериозно.

— Моля те, Кара — каза тревожно. — Послушай ме. Не отивай днес.

Кара се намръщи, объркана.

— Защо пък да не отида?

Нийв се поколеба, после поклати глава.

— Не мога да ти кажа. — В очите ѝ се четеше болка и молба.

— Но те моля да ме послушаш. Умолявам те — не отивай.

На Кара ѝ дойде в повече. Пропастта между нея и Нийв не се бе затворила и тя се бе чувствала тъжна и разстроена през тези няколко месеца заради ситуацията. Сега целият ѝ гняв най-после се изля навън.

— О, ясно, схванах — озъби се тя. — Сигурно се тревожиш, че ще предпочетат мен пред теб.

Надяваше се да се скарат, за да може най-после да разбере какъв е проблемът на приятелката ѝ. Но вместо това Нийв изглеждаше съкрушена.

— Съжالياвам, че смяташ така — рече тихо, преди да се обърне.

Кара я гледаше как се връща в леглото си и се почувства ядосана и разочарована заради това, че с приятелството им явно е свършено. Като натъпка и последните вещи в чантата си, Кара реши да забрави за Нийв и да прекара един чудесен уикенд.

За изненада на Кара семейство Бюканън бяха настояли да дойдат сами да я вземат от сиропиталището. Жестът им беше много мил — ако тя бе на тяхно място и притежаваше парите им и хубавата им къща, никога нямаше да поиска да дойде до този мрачен, потискащ манастир.

Двойката я очакваше в кабинета на сестра Агнес. Те станаха, щом момичето влезе, и изглеждаха даже по-притеснени от нея. И двамата бяха с красиви дрехи, държаха се за ръце и бяха най-красивите хора, които Кара бе виждала някога — перфектен образец за заможност и добро възпитание. Вирджиния Бюканън носеше спретнат костюм на „Шанел“ в бонбоненорозов цвят, а скъпо изрусената ѝ коса бе вдигната на кок. Джеймс Бюканън изглеждаше младолик и елегантен в тънко раирания си костюм от три части. Бяха като два ярки пламъка на фона на сивотата на институцията.

— О, Кара, скъпа! — изпадна във възторг Вирджиния, като я прегърна. — Толкова се радваме, че ще дойдеш с нас. Умирах от нетърпение да се запознаем — Нийв не спираше да говори за теб, докато беше при нас.

Беше странно да чуе това, като се имаше предвид колко резервирано се държеше напоследък Нийв. Но Кара нямаше време да разсъждава по въпроса, защото Вирджиния пак се разприказва:

— Наистина е ужасно, че се е разболяла. — За секунда лицето на англичанката се помрачи, за да покаже колко ѝ е неприятна новината,

преди отново да засияе. — Но пък това ни дава възможност да се запознаем с теб!

Кара слушаше излиянията на Вирджиния с мълчаливо изумление. Никога не бе срещала човек като госпожа Бюканън — толкова светла, пъстра и ефирна, като фея на върха на коледна елха. Отначало момичето мислеше, че просто е развълнувана от срещата им, че Вирджиния иска да я предразположи. Но бързо проумя, че Вирджиния Бюканън си говореше по този начин през цялото време — с прекален ентузиазъм: всичко беше прекрасно и чудесно. Тя очевидно обичаше живота и животът я обичаше. Беше трудно да си представи, че някога ѝ се е случвало нещо кой знае колко неприятно.

Когато слязоха от колата, на Кара ѝ се бе замаяла главата. Вирджиния ѝ беше изброила всички дейности, които бяха планирали за нея през уикенда. Тенис, езда, разходки из гората...

— Разбира се, имаме и ливада за крокет — продължаваше да бърбри възбудено, след което видя безизразния поглед, който ѝ отправи Кара. — О! Не ми казвай, че никога не си играла!

Кара извърна очи от нея към съпруга ѝ и обратно. Тримата седяха на задната седалка на красива кремава кола — ягуар, както я осведоми Джеймс. Отпред имаше шофьор, а тримата се бяха настанили отзад и Кара щастливо се намести между двамата любящи възрастни, все едно бяха истинско малко семейство. Изживяването беше блажено и поразително.

— Не — отвърна неуверено в отговор на въпроса на Вирджиния дали някога е играла крокет. — Имам предвид, май не. Всъщност не знам точно какво е...

— Е, не се тревожи за това — прекъсна я Вирджиния. — Съвсем скоро ще ти покажем, нали така, скъпи? — Тя се обърна и се усмихна на съпруга си.

— Джини, моля те — смърри я Джеймс добродушно, като се пресегна и потупа съпругата си по рамото. — Объркваш горкото момиче.

Вирджиния притисна облечената си в ръкавица ръка към устата си.

— Ох, ама че съм глупава! Извинявай, Кара, наистина прибързвам. Можеш да ме спреш, когато пожелаеш — това е

единственият начин да ми вземеш думата, както винаги твърди Джеймс...

И тя пак се разбъбри. Джеймс улови погледа на Кара и поклати глава с жест, който сякаш казваше — луда е, но я обичам. Двамата бяха идеална двойка. Тя беше елегантна и хубава, с музикален глас и приятен смях. Той беше красив и забавен, а не строг като повечето мъже с неговото положение, и явно хлътнал по жена си. Кара изпитваше удоволствие да бъде част от тяхното щастие.

Пътуването до имението на семейство Бюканън, Касъл Глен, им отне двацет минути. Кара и преди го бе виждала отдалеч, но отблизо то бе още по-впечатляващо. Беше типична голяма къща, каквито бяха провинциалните домове на ирландските земевладелци — елегантна бяла сграда с декоративни градини, разположена върху хиляди квадратни километри гори, където се отглеждаше дивеч за лов. Целият имот бе ограден от високи каменни стени, предпазващи уединението на обитателите му. Когато слязоха от колата и стъпиха върху чакълестата алея, Кара още не можеше да повярва къде се намира.

— Удивително е! — възкликна задъхано.

Джеймс клекна долу до нея и я попита заговорнически:

— Искаш ли да те разведем наоколо?

— Разбира се, че иска! — извика Вирджиния. — Хайде, мила. Последвай ме!

Тя сграбчи Кара за ръка и я помъкна из къщата, показвайки една след друга богато обзаведените стаи. Джеймс ги следваше малко по-отдалеч и очевидно беше доволен от радостта на двете момичета. Спалните се намираха на първия етаж в задната част на къщата и гледаха към изрядно оформените градини. Семейството заемаше главния апартамент, който се състоеше от отделни спални и бани за двамата, свързани с междинна врата.

— Ако имаш нужда от нещо през нощта, не се колебай да дойдеш и да ме събудиш — каза Вирджиния на момичето. — Нека сега да ти покажа къде ще спиш.

Гостната спалня се намиреше в края на коридора. Кара ахна, щом Вирджиния отвори вратата. Стаята беше като мечтата на всяко момиче — цялата в розово, без да е претрупано. Беше хубава и свежа, с бледорозови стени и килим в подхождащ цвят, допълнени от завеси и спално бельо с по-тъмен нюанс на кораловото.

— Стаята на принцесата! — обяви Вирджиния.

Кара обходи помещението, без да посмее да пипне красивите вещи. До прозореца имаше изключителна изработка на люлеещо се конче от тъмен махагон, чиито грива и опашка притежаваха онова копринено качество, което внушаваше, че са направени от истински косми. В ъгъла на стаята имаше гигантска кукленска къща. Когато се приближи, Кара видя, че представлява перфектно копие на Касъл Глен — от редицата чинари покрай алеята до красивата ѝ розова стая, възпроизведена с всички детайли, чак до дървеното конче.

Джеймс се приближи и прегърна съпругата си през кръста.

— Имаме и още една изненада за теб, нали, скъпа?

Вирджиния отиде с усмивка до дървения гардероб и го отвори. Кара нямаше представа какво се случва, докато жената не се обърна с една рокля в ръцете си — пак беше розова, с бели панделки покрай талията и около късите ръкави.

Вирджиния ѝ се усмихна свенливо.

— Ако не ти харесва, ще те разбере...

Вероятно беше малко прекалено момичешка за вкуса на Кара, но тя толкова се трогна от този жест, че с радост щеше да я облече.

— Прекрасна е!

Останалата част от деня премина като в сън. След като пиха чай с плодов кейк във всекидневната, Вирджиния настоя да изиграят една игра на крокет в топлата вечер. После всички влязоха вътре, за да се преоблекат за вечеря. Кара видя, че я очаква вана с топла вода, след която си облече новата рокля в розово и бяло.

— Не е ли прекрасна? — изчурулика Вирджиния, когато Кара слезе при тях.

— Прекрасна е — съгласи се Джеймс.

Кара не можеше да повярва на късмета си. Как щеше да се върне в сиропиталището след подобно преживяване? Но сега не биваше да се тревожи за това — имаше време до неделя вечер, когато реалността отново щеше да ѝ напомни за себе си; нямаше нужда да пропилява целия си чудесен уикенд с притеснения за бъдещето. Кара нямаше представа защо на Нийв не ѝ харесва да идва тук. Може би защото след това ѝ бе трудно да понесе обстановката в „Сейнт Мери“.

След вечерята от печено говеждо те се оттеглиха в библиотеката и Джеймс започна да учи Кара как да играе табла, докато на нея ѝ се

доспа. Преди да си легне, Вирджиния ѝ даде да облече нова нощница, чийто стил бе съобразен с викторианската традиция — дрехата бе направена от бял муселин с дантелена украса по яката и маншетите и отпред от горе до долу имаше редица мънички сатенени копчета. Кара не бе притежавала нещо толкова прекрасно в живота си. Тя сподели това с Вирджиния.

— Можеш да я вземеш със себе си в неделя, ако искаш — заяви благосклонно Вирджиния. — Както и роклята.

Кара сведе поглед. Идеята беше хубава, обаче...

— Няма смисъл. Няма да ми разрешат да ги задържа.

— О! — обърка се за момент Вирджиния. После добави бодро: — Ами няма проблем. Просто ще я пазим тук до следващото ти идване. — Тя целуна Кара леко по челото и ѝ пожела лека нощ.

Кара беше изумена от добротата на тези хора. Когато коленичи да каже молитвата си преди лягане, тя най-накрая се почувства така, сякаш наистина имаше нещо, за което да е благодарна. След като приключи, се прекръсти и скочи в леглото. То беше чудесно и удобно, дюшекът бе толкова мек, че тя потъна в него — чувството не можеше да се сравни с нищо, преживяно до момента. Кара за пръв път за четиринайсетгодишния си живот изпитваше такива удобства — беше на топло, беше чиста и нахранена — всичко, което можеше да си пожелае човек. Като се мушна под топлия юрган, тя се зачуди дали е възможно животът да стане още по-хубав.

Почти бе заспала, когато дочу щракването на дръжката на вратата. Тя надникна изпод завивките и видя Джеймс да затваря вратата.

Усмехнат, той се приближи и седна на леглото ѝ.

— Събудих ли те, мила?

Тя поклати глава, чудеше се защо е дошъл в стаята ѝ.

— Добре — каза той. — Искях само да проверя как си и дали имаш нужда от нещо.

— Добре съм — каза му Кара, като се надяваше мъжът да си тръгне. Нямаше нищо против присъствието на Вирджиния преди малко, дори докато се преобличаше, но това... Не чувстваше, че е много редно.

Но Джеймс сякаш нямаше никакво намерение да си тръгва. Вместо това той се протегна и я погали по косата.

— Толкова си хубава тази вечер — рече нежно.

Кара се пребори с порива да се отдръпне при допира му. Все пак днес човекът беше много мил с нея и тя не искаше да проявява неблагодарност.

Той прокара пръсти по дантелената яка на нощницата ѝ.

— Виждам, че си с новата нощница, която Вирджиния ти купи. — В гласа му се четеше задоволство. — Прекрасно е в къщата ни да има дете — продължи той, без да дава признаци, че усеща неудобството на Кара. — Много ни е трудно, на мен, както и на Вирджиния, задето не можем да имаме деца. Идването на Нийв тук, а сега и твоето, означава всичко за нас. Нали разбираш това, Кара?

Тя кимна с надеждата той да си тръгне.

— Да те видя тук е... — Той се огледа из стаята. — Все едно имам собствена дъщеря — която да глезя и на която да показвам обичта и любовта си. Защото нали тъкмо това искат всички момиченца? Да ги обсипват с подаръци и любов и... — Джеймс я гледаше настоятелно. — И целувки, и прегръдки.

Това ѝ прозвуча като въпрос, затова, макар да не разбра точно какво я пита, Кара отвърна:

— Да, предполагам...

Той навлажни устните си.

— Да, значи съм прав. Това искаш и ти, нали, Кара? Да те гушна?

Кара се обърка. Помисли си, че звучи малко странно, но заради начина, по който го каза, ѝ беше трудно да му откаже.

— Може...

Той се приближи до нея на леглото. Тя инстинктивно се дръпна назад към таблата и защитно придърпа краката си към себе си. Не разбираше точно какво става, но нещо в начина, по който се държеше Джеймс, не изглеждаше добре. Кара бе чувала по-големите момичета в сиропиталището да си шепнат за това, което правят мъжете и жените, когато са сами в спалнята си, и тя някак си остана с впечатлението, че тъкмо същото иска и Джеймс.

— Господин Бюканън...

— Защо не ме наричаш Джеймс? Само когато сме тук, когато сме само двамата. Това ще е малката ни тайна.

Когато се приближи още към нея, Кара разбра, че трябва веднага да предприеме нещо. Без да се замисля, тя му заби един лакът в носа.

— Господи!

От ноздрите му шурна кръв и той покри лицето си с ръце. Кара използва момента и скочи от леглото. Огледа се отчаяно из стаята и се опита да реши къде може да избяга, преди той да се е опомнил. Очите ѝ се спряха на банята.

— Ах, ти!

Кара извърна глава и видя, че Джеймс се изправя с блеснали от ярост очи. Без да има повече време да разсъждава, тя се шумугна в банята. Затръшна вратата след себе си и се опита да завърти ключа.

— Кара!

Чу как Джеймс прекоси стаята. Ключът не се превърташе и сърцето ѝ тупкаше толкова силно, че тя не можеше да мисли ясно. Какво щеше да се случи, ако не успееше да заключи вратата? Но ключът най-сетне щракна, Кара се оттегли в ъгъла и седна на плочките между стената и ваната. Оттам видя как той натисна дръжката. Нищо не се случи. Дръжката се изви нагоре-надолу няколко пъти, докато Джеймс усилено се опитваше да влезе.

— Веднага излез — изсъска той от другата страна. Продължи да натиска дръжката. Когато стана ясно, че няма да успее да влезе, той опита друга тактика: — Моля те, скъпа — обади се ласкаво. — Излез да поговорим. Всичко това е едно голямо недоразумение. Сигурен съм, че ще можем да го изясним.

Но Кара закри ушите си и отказа да го слуша или да говори с него — нямаше да го остави да я принуди да отвори.

Цяла нощ тя стоя барикидирана в банята. Джеймс продължи да чука по вратата известно време, като ту я умоляваше, ту я заплашваше, но накрая престана. Кара чу отдалечаващите се стъпки и звука от затварящата се врата на спалнята. Но въпреки че Джеймс, изглежда, бе излязъл, тя нямаше намерение да напуска скривалището си, за да не би случайно той да я издебне в засада. Затова реши да прекара нощта в банята. Опита се да се настани удобно, като легна на килимчето, за да не е върху студения мраморен под. Изобщо не можеше да се сравнява с удобството на леглото, но бе свикнала с тънките дюшеци в сиропиталището — щеше да изкара една вечер.

Отначало беше твърде изплашена, за да заспи, в случай че Джеймс намереше начин да влезе. Замисли се за Нийв. Чак сега разбра какво не е наред с приятелката ѝ. Тя също бе попаднала на вниманието

на Джеймс Бюканън, но за жалост не бе имала късмета да му избяга. Поне, след като знаеше цялата история, Кара най-последно можеше да направи нещо по въпроса.

На следващата сутрин Кара излезе от банята чак когато се увери, че останалите обитатели на къщата са станали. Облече собствените си дрехи и слезе долу на закуска, която бе сервирана в красива остъклена стая с изглед към езерото. Вирджиния и Джеймс вече бяха там. Вирджиния я поздрави ентузиастично, явно без изобщо да подозира какво е ставало предишната нощ. Джеймс също изглеждаше весел, но според Кара преиграваше. Готвачът им бе приготвил същинска ирландска закуска — с кървавица и пържен хляб. Миришеше вкусно, но Кара нямаше желание за ядене.

Вирджиния видя празната ѝ чиния и я погледна загрижено.

— Не си ли гладна? Добре ли си? — Прибледи се и пипна Кара по челото, както бе направила сестра Агнес на Нийв предишния ден. — Добре ми се струваш.

Кара се канеше да се оправдае, че е болна, за да се върне в сиропиталището. Сега, като разбра, че няма да стане, каза неохотно:

— Добре съм.

Вирджиния грейна.

— Чудесно. Ами тогава какво ти се прави днес?

— Все ми е едно. — Кара си мислеше само как да се махне оттук, преди да е настъпила вечерта.

— Защо не те заведем да видиш конете? Ще се кача да се преоблека.

Понеже не искаше да я оставят насаме с Джеймс, Кара излезе от стаята след нея. Докато излизаше, видя изпълнения с омраза поглед, който ѝ отправи Джеймс, и разбра, че трябва да избяга още същия ден. Докато вървеше след Вирджиния по коридора, тя забеляза един изяден чайник от бял и син порцелан, който стоеше на една масичка. Хрумна ѝ идея.

— Хубав е — отбеляза тя, като вдигна предмета в ръка.

— О, внимавай с това! — предупреди я Вирджиния. — Наследство ми е от майка ми.

Това потвърди всичко, което Кара имаше нужда да знае. Като промълви едно „извинявай“ срещу горката объркана Вирджиния, тя остави порцелановия чайник да се изплъзне от ръцете ѝ.

— Не! — извика Вирджиния и се втурна напред.

Но беше твърде късно. Успя единствено да види как скъпата вещ се разбива на пода. И тогава Кара започна да се смее.

Решиха веднага да върнат момичето в сиропиталището. Вирджиния бе твърде разстроена, за да придружи Кара в колата, и помоли съпруга си да остане при нея в къщата. Кара почувства яростта му. Предположи, че на него му се иска да тръгне с нея, за да я предупреди да си мълчи. Но Вирджиния настояваше много, затова Кара бе изпратена с шофьора, на когото дадох да предаде бележка, в която се обясняваха събитията от сутринта, предизвикали ранното ѝ прибиране. За нещастие на Кара сестра Консепта бе тази, която прие писмото.

Монахинята изпита такова удоволствие, задето мнението ѝ за момичето се оправдаваше, че — като никой път — пропусна да ѝ наложи наказание. Кара също не се трогна от последиците от държането си. Сега, след като знаеше за Джеймс Бюканън, искаше единствено да поговори с Нийв.

Горе в спалнята Нийв стоеше в тревожно очакване. Щом видя Кара, се завтече към нея.

— Какво стана? — поиска да узнае.

— Нищо. Той се опита, но му избягах.

Лицето на Нийв се сбърчи.

— Съжалявам. Опитах се да те предупредя...

— Не се притеснявай за това — отсече Кара. — Поне сега ще можем и двете да разкажем за случилото се.

— Какво имаш предвид?

— Как какво, нали трябва да кажем на някого какво върши той?

Нийв изглеждаше ужасена.

— Не мога. Той ме заплаши, че ще ме убие, ако го издам.

Тогава тя се разплака, подсмърчайки безутешно. Кара заплака с нея от срам, че не се бе погрижила за приятелката си, както и от гняв към мъжа, който си позволяваше да постъпи така с едно дете.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През двете години, които бе прекарала в сиропиталището, Кара никога не бе виждала сестра Концепта толкова ядосана. Лицето ѝ бе почервенияло и на Кара ѝ се стори, че ако монахинята беше анимационен герой, от ушите ѝ щеше да излиза дим.

— Ах, вие, лоши, проклети момичета! — озъби се тя. Взе един колан и започна да увива края му около ръката си. Нийв се дръпна и се сви, но сестра Концепта я хвана и я придърпа обратно. — Как смеете! — Шляп! Коланът попадна върху ръката на Нийв. — Да говорите такива лъжи за тези прекрасни хора! — Шляп! Този път ударът улучи рамото ѝ.

Кара не издържа. Дълго време бе убеждавала Нийв да разкажат за постъпката на Джеймс Бюканън, а сега не само че сестрата не им вярваше, а и ги наказваха заради думите им. Тя сграбчи ръката на монахинята и я отблъсна, заставайки между нея и Нийв.

— Стига!

Очите на сестра Концепта блеснаха от ярост.

— Неми казвай какво да правя. — Тя зашлеви Кара по бузата. Ударът беше болезнен, но поне вниманието на монахинята бе отклонено от Нийв. — Обзалагам се, че ти стоиш зад тези лъжи, малка проклетнице!

Шляп! Шляп! Шляп!

Кара се свлече на земята, но боят не престана. Болката беше почти облекчение. Поне блокираше съзнанието ѝ от чувството за вина.

Кара се събуди в леглото си в общата спалня. Болеше я главата. Сестра Агнес стоеше на един стол до нея и четеше. Обясни на Кара какво ѝ се е случило — че се е ударила в стената и е изгубила съзнание.

— Известно време ще трябва да лежиш, докато разберем дали имаш сътресение — каза монахинята.

Но собственото ѝ състояние беше последната ѝ грижа.

— Нийв добре ли е? — Тя се помъчи да се изправи в леглото си и се огледа за приятелката си.

Сестра Агнес отбягна погледа ѝ.

— Тя не е тук.

— Къде е тогава?

Сестрата най-после вдигна очи с разтревожено изражение.

— Отиде при семейство Бюканън. Те се обадиха и настояха...

Но Кара вече беше скочила на крака. Изтича до малкия прозорец, който гледаше към алеята, и видя, че Нийв тъкмо се качва в чакащата кола. С приведените си рамене и бавната, вдървена походка, тя приличаше на осъдена. Кара сложи ръка на стъклото. Даваше си сметка, че приятелката ѝ не може да я види, но въпреки това искаше да предаде силата си на другото момиче.

Уикендът премина дори по-бавно от обикновено. Когато другите отидоха в града в събота, Кара реши да не ходи. Тя прекалено много се безпокоеше за Нийв.

В неделя вечерта зачака с тревога завръщането на приятелката си. С напредването на часовете безпокойството ѝ растеше, а лошото ѝ предчувствие се засилваше. Положението не се подобряваше от факта, че монахините се суетяха наоколо с пребледнели и изопнати лица. Очевидно ставаше нещо.

Кара се натъкна на забързалата се сестра Агнес.

— Какво става? Нещо с Нийв ли?

Сестра Агнес изглеждаше така, сякаш искаше да каже нещо, но се поколеба.

— Съжалявам, мила, но наистина не мога да ти кажа точно сега. Просто... просто се моли за нея, чу ли? — После се отдалечи с бързи крачки.

До края на вечерта Кара не научи нищо ново. Стоя будна цяла нощ, чудейки се къде може да е Нийв.

На сутринта, още щом станаха, всички момичета бяха извикани в залата за събрания. От мрачните изражения на монахините Кара предположи какво ще им съобщят.

Оказа се права. Нийв беше мъртва. Късно в събота вечерта тя бе избягала от Касъл Глен. Според доклада на полицията се е опитвала да се добере до града. Решила е за по-напряко да мине през езерото, но ледът се пропукал. Сестра Консепта спести подробностите, като само осведоми накратко момичетата. Но през следващите няколко дни от външния свят започнаха да се процеждат слухове, разнасяни от

църковните служители и доставчиците, които идваха в сиропиталището. Едно превъзбудено момиче, което работеше в кухнята и бе ухажвано от млад полицаи, разказа на Кара и на група жадни за клюки момичета, че Нийв случайно била паднала в езерото и се удавила, но че било толкова студено през нощта, че след като потънала, водата над нея отново замръзнала. Заради това търсенето на полицията се проточило с часове, преди да се сетят да претърсят езерото. Когато го направили, веднага видели тялото ѝ под ледената повърхност — с отворените си безжизнени очи Нийв приличала на замръзналата Офелия^[1].

— Пълна трагедия — допълни момичето с подправена скръб, доволна, че е станала център на внимание, след като необичайното събитие бе прекъснало еднообразието на скучния ѝ живот. — Само Господ знае какво е правила навън в такава студена нощ, когато е можела да си стои на топло в онази прекрасна къща.

— Сигурно се е измъкнала, за да се срещне с някой младеж — отбеляза важно готвачката.

Другите се съгласиха с нея и изказаха учудването си от явната глупост на младите.

Само Кара знаеше истината. Нийв се бе опитвала да избяга от Джеймс Бюканън.

Погребението на Нийв се състоя след два дни. Кара беше като вцепенена от преживяването — първо майка ѝ, после баба ѝ, а сега и най-добрата ѝ приятелка. Като че ли ѝ отнемаха всички, които обичаше. От семейството на Нийв никой не си направи труда да се появи — вместо това бяха организирали литургия в нейна памет в местната им църква в Англия. Най-трудно Кара понесе присъствието на семейство Бюканън. Тя ги изгледа свирепо, докато заемаха местата си на предната пейка в църквата.

Свещеникът застана отпред да прочете надгробното слово. Той говори няколко минути за привидното безсмислие на отнетия млад живот и за плана, който Бог има за всеки, като посъветва опечалените да намерят утеха във факта, че детето вече се намира при Отца си. Макар да не бе сигурна доколко вярва в думите му, Кара ги слушаше

търпеливо. Но с проточването на проповедта му скритият гняв, който кипеше у нея от няколко дни, започна да прелива.

— Никога не ще узнаем какво е минавало през ума на малката Нийв през онази страховита нощ — продължи монотонно свещеникът от амвона. — Семейство Бюканън... — Той направи пауза, за да се усмихне благосклонно на двойката, седнала на предната скамейка, където Джеймс прегръщаше утешително ридаещата си съпруга. — Семейство Бюканън бяха достатъчно щедри да приютят сирачето. Никой не знае приумиците на младия ум, но по някаква причина тя е избрала да отблъсне гостоприемството им и да излезе сама през нощта. Ако не го бе направила, вероятно този ужасен инцидент никога нямаше да се случи...

Кара не можеше повече да издържа на това лицемерие.

— Не беше инцидент! — извика тя внезапно, преди да се замисли над действията си. Свещеникът млъкна и всички опечалени се обърнаха да я погледнат.

— Кара! — смъмри я шепнешком сестра Агнес и постави ръка на рамото ѝ.

Но Кара разбра, че няма връщане назад. Тя се изправи нестабилно, решена да излее мъката си.

— Тя умря, защото се опитваше да избяга от *теб*! — Тя посочи към Джеймс Бюканън. — Защото не можа да понесе онова, което ѝ направи. Смъртта ѝ ще тежи на твоята съвест. И не само на твоята. — Махна с ръка към сестра Консепта. — Вината е и ваша, защото не искахте да я послушате. Тя се опита да ви каже какво е направил, а вие пак я изпратихте у тях. — Кара вече подсмърчаше, говореше с мъка през сълзите си, плачеше толкова силно, че не забеляза как сестрите Джуд и Бернадет се промъкнаха зад нея. — Нийв нямаше да умре, ако я бяхте послушали — продължи тя. — Ако аз я бях послушала. Всички имаме вина. Трябваше да съм по-настоятелна с нея... — Монахините издебнаха момента да сграбчат Кара за ръцете. Тя бе толкова изтощена, че нямаше сили да им се противопостави. Докато я влачеха към изхода на църквата, тя продължи да повтаря: — Аз съм виновна за смъртта ѝ. Вината е изцяло моя.

Сестра Агнес се тревожеше за Кара. След случката в църквата сестра Консепта се бе разпоредила да затворят момичето в тихата стая. Беше там вече четири дни и през цялото това време ѝ даваха само вода

— по една чаша три пъти на ден. Наказанието се бе отразило тежко върху Кара. Устните ѝ бяха покрити с херпеси, а съзнанието ѝ бе замъглено. Понеже не бе способна дори да си вдигне главата, сестра Агнес трябваше да държи чашата с вода пред устата ѝ. Тя я изпи жадно и се закашля.

По характер монахинята беше простодушна, богобоязлива жена, която вярваше във вродената доброта у хората като цяло и поспециално в църквата. Но събитията от последните дни бяха разтърсили вярата ѝ в човечността. По някаква необяснима причина сестра Консепта настървено се опитваше да унищожи Кара. Момичето бе полуумряло от глад и обезводняване и имаше нужда от лекар. Сестра Агнес се опита да убеди началничката си в това, но жената отказа да я послуша. По тази причина сега бе дошла тук.

— Трябва да се махнеш, Кара — прошепна припряно младата монахиня. — Да избягаш. Тази вечер. И аз ще ти помогна.

Сестра Агнес обмисляше плана си от известно време. Сега обясни на Кара, че има брат, който работи като докер. Той се бе съгласил да скрие Кара на кораба си и да я отведе в Англия. Докато говореше, монахинята за пръв път от смъртта на Нийв видя искра на надежда в зелените очи на момичето.

— Но как ще се измъкна оттук? — Тя погледна към заключената врата.

Сестра Агнес си пое дълбоко дъх. Тази част от плана изискваше от нея да прояви кураж. Каза ѝ, че ще се върне през нощта, след като всички заспят, и ще отвори на Кара. Щеше да изглежда така, сякаш е забравила да заключи, след като е донесла водата. В дъното на подземната изба имаше таен тунел, който извеждаше навън покрай стените на сиропиталището. Кара щеше да избяга през него, а после, щом се озовеше извън двора на сградата, братът на Агнес, Деклан, щеше да я чака. Оттам щеше да я откара в Йорк и после да заминат със следващия ферибот за Ливърпул.

Като видя колко слаба е Кара, монахинята разбра, че момичето трябва да тръгне още същата вечер, защото иначе никога нямаше да успее да избяга. Макар малко да се страхуваше от това, което би се случило, ако свържеха бягството ѝ с нея, сестра Агнес беше сигурна, че ще може да убеди всички, че е било нещастен случай. Без съмнение сестра Консепта щеше да има подозрения и да вгорчи живота ѝ, но

младата монахиня можеше да изтърпи всичко в името на убеждението си, че е постъпила по най-правилния начин.

Кара се препъна по стълбите към избата и се вкопчи в дръжката, за да не падне. Всичко вървеше според плана на сестра Агнес. Въпреки че липсата на храна я бе омаломощила, мисълта за бягството ѝ даваше неподозирана сила. Сестра Агнес бе успяла да ѝ пробута малко хляб и тя го изяде, преди да тръгне. Това ѝ даде достатъчно енергия да се справи със задачата си.

Тунелът беше мрачен и влажен; по дъното му се стичаше застояла вода, а стените бяха покрити с мокър мъх. Край нея притичваха плъхове, които се отъркваха в краката ѝ, а тя се опитваше да не крещи. Като излезе навън в студената нощ тя вдиша дълбоко, поемайки от свежия въздух и от дъха на свободата. Но не си позволи да се отпусне — още не беше в безопасност.

Докато се отдалечаваше нестабилно от стените на сиропиталището, Кара се огледа. Някъде трябваше да има кола, която да я чака. Очите ѝ се присвиха в мрака и се опитаха да различат някакви форми. Но нямаше нищо. Беше на ръба да се паникьоса, когато чу приглушен глас в нощта:

— Тук. Насам.

Тя последва звука, като всяка крачка ѝ се удаваше все по-трудно, докато една ръка не се протегна и не я хвана. Тя вдигна поглед, едва ли не очаквайки да види сестра Консепта, готова да я завлече обратно в сиропиталището, но вместо нея там стоеше як мъж с рижа коса и кожа, която някога навярно е била бяла, но сега имаше червеникав загар заради дългите дни работа на корабната палуба. Това беше братът на сестра Агнес — Деклан.

— Оттук. Не можах да паркирам по-близо, да не би пазачите да чуят двигателя.

До колата имаше още двеста метра. Деклан не престана да се оглежда, сякаш се боеше да не ги следят. Кара получи болки в едната си страна и трябваше да спре да си поеме въздух. Най-после стигнаха колата. Деклан измъкна една торба от задната седалка.

— Ето. — Той ѝ подхвърли някакви дрехи. — Облечи ги.

След като тя смени униформата си от сиропиталището с другите дрехи, той запали колата.

— Влизай — нареди ѝ Деклан, щом тя бе готова.

През цялото време, откакто я бе посрещнал, той току ѝ излайваше по някоя заповед. Кара имаше чувството, че не е особено радостен от факта, че ѝ помага. Не го винеше, разбира се — можеха да го арестуват заради участието му в бягството ѝ. Щом потеглиха, Деклан не направи усилие да завърже разговор. Затова Кара се обърна назад и наблюдаваше как с отдалечаването им тъмната сянка на сиропиталището все повече се смалява. Гледката я изпълни със задоволство.

Зората пукна над Корк. Започна да се надига буря, тъмното Атлантическо море се разпени, вятърът разтропа ламаринения покрив на бараката на Деклан, разположена край вълнолома, заради което бе невъзможно да се спи или разговаря.

Корабът не можеше да отплава през този ден. Бяха нужни четирийсет и осем часа бурята да утихне и водите да станат достатъчно спокойни, за да се премине каналът. Дори и тогава участъкът беше развълнуван. Натоварена скришом във вътрешността на кораба, на Кара бе забранено да излиза на палубата, за да не я види някой от екипажа. По-късно единственото, което си спомняше от пътуването, беше непрестанната морска болест. Деклан бе сготвил вечеря, преди да тръгнат — картофено пюре и пай с пълнеж от говеждо, — и докато корабът се клатушкаше от едната на другата страна, стомахът ѝ се разбунтува и скоро тя повърна всичко, което бе изяла, докато накрая само продължи да ѝ се гади, без нищо да излиза от устата ѝ.

Когато корабът акостира, Кара нямаше търпение да слезе. Но трябваше да изчака да свалят товара, за да не бъде забелязана.

Ливърпулското пристанище беше шумно и мръсно. Огромни, груби мъже си подхвърляха един на друг разни торби, мъкнеха бурета и щайги, разказваха си вулгарни вицове смееха се и пееха.

Когато тя застана на палубата, загледана в целия този хаос, Деклан дойде при нея.

— Тръгваш ли?

Той ѝ бе предложил да пренощува за няколко дни в един пансион, където спеше и той, „само докато си стъпиш на краката“, но Кара му отказа. Тя имаше чувството, че мъжът се е съгласил да ѝ помогне да стигне до Англия само заради сестра си, но щом вече бяха тук, не беше честно да продължава да му е в тежест.

— Да, искам да продължа сама. — Беше права, той видимо си отдъхна. Нямаше нужда да му се сърди. Вече бе рискувал работата и препитанието си заради нея, една напълно непозната. Не можеше да иска повече от него.

— Ами тогава на добър час — рече той тронаво. Бръкна в джоба си и извади няколко шилинга, сякаш в последния момент го бе обзело чувство на вина и трябваше да направи нещо за бедното мърляво създание пред себе си.

Кара се поколеба. Не ѝ се щеше да приема парите, но нямаше никакви, а щяха да ѝ трябват за пътя.

— Благодаря — каза и после се обърна. Не искаше да го пита как да се добере до мястото, където отиваше — колкото по-малко хора знаеха, толкова по-добре. По някое време щеше да попита някой непознат как да стигне до Лондон.

Защото тъкмо там възнамеряваше да отиде — в Лондон — и да се опита да намери Ани Конъли и децата ѝ, хората, с които бе живяла до седемгодишната си възраст. Сега те бяха най-близките, които можеше да нарече свое семейство, след като майка ѝ, Тереза и Нийв си бяха отишли, а и домът им беше последното място, където се бе чувствала истински щастлива. За Кара това бе най-очевидното място, където да избяга. И колкото по-малко хора знаеха, толкова по-малка бе вероятността някой от миналото ѝ да я намери. Трябваше да изчезне безследно.

[1] Става въпрос за Шекспировата героиня от „Хамлет“, която се удавя в реката. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
1962–68 Г.
БОЛЕЗНЕН ОПИТ

*Грешките са болезненият опит на
мъдростта.*

Улям Джордж
Джордан, американски
есеист (1864–1928 г.)

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Танжер, Мароко, 1962 г.

Гейбриъл вървеше сам през пазара, без да обръща внимание на сергиите и търговците. След близо две години в Танжер той бе имунизиран срещу колорита, шума и миризмите на *медината*, старата част на града. Докато преминаваше, никой не го закачаше. С тъмната си кожа, дългата брада и дългата бяла роба можеше да мине за някой местен.

Като зави по един по-тих път, той последва лабиринта от улички по посока на *казбата*^[1]. Малко по-нататък се спря пред една от ниските бели каменни сгради и почука на дървената врата. Отвори му един старец, тъмен и сбръчкан като стафида.

— *As-Salàmu `Alayka* — отправи Гейбриъл стандартния поздрав, който означаваше: *мир вам*.

— *Wa alayka as-salàm* — отвърна старецът.

Гейбриъл мушна няколко монети в ръката на собственика и влезе вътре, където нямаше и следа от жегата на деня. Спретнатият двор с тънкоструен фонтан го отведе в една прохладна, затъмнена стая. Капаците на прозорците бяха затворени, а във въздуха се носеше сладкият аромат на опиум. Гейбриъл си проправи път през изтегнатите тела на писатели и музиканти, артисти и аристократи емигранти, всички, които бяха в търсене на вдъхновение и просветление сред охолството и наркотичните свърталища на Мароко. Като намери едно по-закътано място, Гейбриъл легна върху купчина бродирани възглавници и изчака едно момче да му донесе тежката дървена лула.

След двете години в Мароко ежедневието на Гейбриъл бе с точността на дишането. Бе пристигнал в Северна Африка от Испания и не смяташе никога да си тръгва оттук. Западналият град Танжер бе познат като убежище на бохеми и изгубени души и той пасваше идеално сред тях. Никой никога не би се досетил, че младежът е потомък на един от най-богатите американски бизнесмени — той целеше точно това.

Не че името Станхоуп все още означаваше нещо. От онова, което научи Гейбриъл, баща му така й не се бе възстановил от скандалните обстоятелства около смъртта на Франсис Фицджералд. Една мъртва съпруга можеше и да мине за нещастен инцидент; две вече изглеждаха повече като подозрително съвпадение. Макар че Гейбриъл не бе съвсем сигурен в тези твърдения. Не поддържаше връзка с баща си и нямаше намерение някога да му проговори. Така беше по-лесно. Но от време на време прочиташе в някой вестник описание на трагедиите, които бяха сполетели семейството му, като пикантните подробности се предъвкваха за наслада на останалия свят. Журналистите все разтягаха локуми около живота на Оливия — неговата бедна, бедна сестричка. Те съобщаваха, че тя никога не се е възстановила от електрошоковата терапия и сега живее в Станхоуп Касъл под два̀сет и четири часовите грижи на икономката Хилда. Тъжна, ужасяваща съдба за една млада жена, според всеобщото мнение. Гейбриъл почувства в гърлото му да се надига горчив смях. Само ако знаеха истината.

При мисълта за Оливия Гейбриъл дръпна продължително от лулата с опиум й изпълни дробовете си със сладкия дим. Отвън се разнесе началото на поредната молитва. Като се облегна на възглавниците, той затвори очи и почувства как вината и скръбта му го напускат, като му разрешават да забрави всичко, което се бе случило, и да намери малко покой, поне за известно време.

[1] Оградена със стени крепост в много северноафрикански градове. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лондон, февруари 1962 г.

— Добре ли си, мамо?

Дани Конъли влезе в кухнята с наперена походка, сложи ръка върху рамото на майка си и я целуна по челото.

— Бивам, сине.

Ани, която четеше „Дейли Експрес“ с чаша чай в ръка, отправи усмивка към любимото си дете. На осемнайсет години Дани се бе превърнал в силен, красив мъж и тя не можеше да скрие гордостта си. Двете ѝ момичета, Брона и Морийн, се бяха омъжили и имаха собствени домове и когато дойде време да напуснат семейството, тя с искрено задоволство се раздели с тях. Но Дани все още живееше с нея и тя се надяваше, че това още дълго няма да се промени.

— За чая ли се върна, скъпи? — попита го Ани.

— Не. Трябва само да свърша някои гадости, като да се изкъпя и обръсна, след което пак изчезвам.

Тя не се изненада. Когато не беше на работа, той излизаше с много момичета. През по-голямата част от седмицата не се прибираще изобщо, но обичаше да се връща от време на време — дори и само да се наспи, да се изпере и да хапне нещо домашно сготвено.

Ани стана.

— Не можеш да излизаш с празен стомах. Ще ти направя сандвич, докато се приготвяш, и ще седнеш да го изядеш като нормален човек.

Тонът ѝ подсказваше, че няма да търпи възражения.

— Както кажеш, мамо.

Ако някой от приятелите на Дани го видеше как се подчинява, щеше да се изуми. Навън на улицата дори най-големите бабаити не смееха да пресекат пътя на Дани Конъли, но в присъствието на майка си той беше кротък като агънце. Тя беше единственото му слабо място и единствената жена, която наистина уважаваше.

Само от загриженост към нея се бе примирявал толкова дълго с онзи негодник Лиъм Ърли. След като той се премести при тях, боят, на

който Франи бе станала свидетел преди толкова години, се превърна в редовна част от живота на Дани. Лиъм беше достатъчно умен да скрива най-лошото от Ани — а дори и тя да заподозре нещо, затваряше си очите, защото бе станала зависима от Лиъм, финансово и интимно. Но тормозът от любовника на майка му остави отпечатъка си върху момчето завинаги, като го превърна в коравия мъж, който беше сега.

Когато навърши петнайсет, той вече бе по-висок и по-силен от Лиъм. Продължи да търпи побоищата, но когато Лиъм вдигна юмруци срещу Ани, Дани не се поколеба да действа. През онази нощ той даде на Лиъм да се разбере — отплати му се за всеки понесен удар през годините. След като приключи, Дани го изхвърли пред болницата „Сейнт Томас“. Лекарите и сестрите направиха всичко възможно да го спасят, но той все пак остана сляп с едното око, а белезите по лицето му, макар да зараснаха, нямаше никога да изчезнат напълно — постоянно щяха да му напомнят за въздаденото наказание.

Из Ийст Енд бързо се разпространиха слухове за действията на младежа. Ани се притесняваше, че синът ѝ ще свърши в затвора, но Дани бе готов да излежи присъдата си. Лиъм беше бесен, твърдо решен да предаде заварения си син на полицията. Но преди полицията да дойде да го разпита, Финбар Съливан, който беше главатар на най-влиятелната и опасна ирландска банда в Ийст Енд, изпрати свой човек да го убеди да си мълчи. Когато полицаите най-после се появиха, за да вземат показанията на Лиъм, той им каза, че е станал жертва на обир и побой.

Разбира се, Финбар не бе направил тази услуга просто от добро сърце — той бе забелязал нещо у Дани, което го навеждаше на мисълта, че младежът ще му бъде полезен в организацията. На следващата седмица го извика на среща.

Дани послушно се яви в боксърския клуб на Финбар Съливан, както му бяха казали. Шефът на бандата беше в съблекалнята, където бинтоваха ръката му. Преди двацет години Финбар бе започнал като боец без боксови ръкавици и все още му харесваше да взима участие в някой и друг рунд.

Възседнал една пейка, с хавлия, метната около месестите си рамене, Финбар се обърна към Дани:

— Мислиш ли, че имаш нужните качества, за да работиш за мен?

— Да, сър, господин Съливан.

— Май ми се правиш на наперен, а, сополанко?

Всъщност, застанал пред Финбар и пред погледа на двама от неговите доверени горили, Дани за пръв път се чувстваше като изплашено момченце. Но знаеше, че трябва да запази самообладание, затова само вдигна рамене в отговор.

Финбар се изкиска.

— Това е добре. Харесват ми хора със самочувствие. Мисля, че много добре ще се разбираме. — После погледът му се вкамени. — Стига винаги да помниш кой командва. — Той заби пръст в гърдите си. — Аз. Всичко минава през мен и нищо не става без моето съгласие. В мига, в който си помислиш, че можеш да ме преметнеш, ще те смачкам като гнида. Гледай да не го забравяш. Ако това те устройва, ще ти дам работа.

Финбар и бандата му се занимаваха с много дейности — от събиране на дългове до сводничество. На Дани възложи да се заеме с рекета. Работата беше лесна и проста. Той ходеше при собствениците на ресторанти, магазини и други заведения в района и събираше от тях определени суми, в замяна, на които Финбар гарантираше безопасното съществуване на бизнеса им. Ако някой почнеше да се перчи и откажеше да плати, работата на Дани бе да го убеди защо трябва да кихне парите. Обикновено телосложението му бе достатъчно убедителен довод, заради което поначало го бе наел и Финбар.

Макар Ани да искаше по-добра съдба от гангстерската за момчето си, което бе достатъчно умно, за да завърши основното си образование и да влезе в държавна гимназия, тя разбираше, че няма смисъл да се обажда. Също като баща си, Дани бе израснал, без да храни особено уважение към органите на властта. Може би никога нямаше да стане лекар или адвокат, но изкарваше добри пари по неговия си начин — по начина на Ййст Енд. Той беше корав мъж, „лошо момче“, което смяташе, че училището е за балами. Беше умен и силен и не се страхуваше да действа решително. Но най-хубавото от всичко беше, че имаше достатъчно мозък, за да е нещо повече от източник на груба сила. След като три години бе работил за Финбар, той се издигаше както в организацията, така и в света.

Като се усмихна любвеобилно на сина си, Ани взе един комат хляб и започна да реже две дебели филии. Извади масло, сирене и

шунка от новия хладилник, който ѝ бе донесъл Дани заедно с новия телевизор и фотьойлите във всекидневната.

— Отивай да си вършиш работата — каза тя. — Яденето ще е готово, когато слезеш.

— Благодаря, мамо.

Дани тръгна да се качва по стълбите, когато звънецът на входната врата иззвъня.

— Искаш ли да отворя? — провикна се той.

— Остави на мен. Сигурно е Бърни.

Но когато Ани отвори, все пак не беше приятелката ѝ Бърни. На вратата стоеше мърляво мършаво момиче, навлечено в широки, размъкнати дънки с навити крачоли и огромна тениска. Не беше на повече от четиринайсет, косата ѝ бе натъпкана под вехта мъжка шапка и тя изглеждаше като бегълка.

— Съжалявам, мила — каза веднага Ани, като видя торбата в ръката ѝ. — Вече не взимам наематели.

Това беше поредната полза от работата на Дани. Той ѝ осигуряваше достатъчно пари, за да не ѝ се налага повече да чисти след други хора. Беше хубаво да живее сама, макар понякога да ѝ липсваше компания. Но никога нямаше да го признае на Дани.

Ани понечи да затвори вратата, но момичето протегна ръка, за да я спре.

— Почакай — обади се непознатата.

Ани я погледна с раздражение. Но тогава се вгледа отново в лицето на момичето, този път по-ясно, защото чертите ѝ се осветиха от осветлението в коридора. Имаше нещо познато у нея — тъмните кичури коса, които се подаваха изпод шапката; огромните зелени очи; високото кльоцаво тяло...

Тя се наведе по-близо.

— Кара?

Момичето ѝ се усмихна леко.

— Здравей, лельо Ани. Имаш ли нещо против да вляза?

Кара седеше на кухненската маса, докато Ани се засуети наоколо и започна да ѝ приготвя горещ чай и сандвич. Къщата изглеждаше поуредена, отколкото си я спомняше; определено бяха похарчени малко

пари за подобрения. Тя се зарадва, че семейство Конъли се справят добре.

Ани постави един сандвич пред нея.

— Как ти се струва?

Кара не отговори, просто взе хляба и отгриза една голяма хапка, после още една, като натъпка устата си. След пътешествието си Кара нямаше сили да говори — беше изтощена и прегладняла.

Парите, които ѝ бе дал Деклан, не стигнаха да си плати билета за влака. Затова нямаше друг избор, освен да опита на стоп. Някой я посъветва да застане на магистрала М62. Първият, който спря, беше мъж в един морис. Той бе добре облечен, с костюм и вратовръзка, а вътре колата беше безупречно чиста. Но Кара се поколеба — може и да си въобразяваше, но от него усети същите вибрации като от Джеймс Бюканън, имаше нещо хищническо в очите му и тя се почувства некомфортно. Затова му отказа и зачака друга кола. След половин час спря едно яркожълто мини. То беше пълно — в мъничкото возило с две врати вече се бяха натъпкали четирима души — две момчета отпред и приятелките им на задната седалка. Те бяха ходили в Ливърпул през уикенда на концерт на някаква група „Бийтълс“. Сега се връщаха към Лондон и нямаха нищо против да я вземат за компания.

Когато стигнаха до северното околоръстно, вече бяха минали четирийсет и осем часа, откакто Кара не бе спала. Групата отиваше в Хамърсмит, затова я оставиха там, а тя стигна до Уайтчапъл с метро. Понеже бяха минали над седем години от последното ѝ пребиваване в къщата на Конъли, да се ориентира ѝ отне известно време. Наложиха се да пита трима различни минувачи, докато намери улицата.

За нейна изненада Ани не я затрупа с въпроси, като се имаше предвид как бе изникнала така изневиделица. А и самата Кара не знаеше каква част от положението си да сподели. Но сега, настанена в кухнята на Ани и почувствала се като завърнала се у дома си, тя разбра, че иска да разкаже всичко, което ѝ се бе случило досега.

Разказа на Ани съкратена версия на живота си през изминалите години. Испита голямо облекчение, когато ѝ разказа как майка ѝ я бе зарязала при Тереза. Кара видя възмущението в очите на Ани, като чу за Франи и нарушените ѝ обещания, и испита удоволствие, че още някой не одобрява поведението на майка ѝ.

— През всичките тези години си мислех, че и двете живеете в Ирландия. Майка ти ми каза, че отивате там, преди да замине, и нямах причина да не ѝ повярвам. Нямах представа, че ще тръгне да си развява байрака из Холивуд.

Възрастната жена поклати глава изумена. Беше чувала за Франсис Фицджералд, разбира се. През петдесетте тя беше много известна актриса. Ани си спомни, че я бе гледала в един филм — но никога и за миг не ѝ бе минало през ума, че бляскавата кинозвезда е старата ѝ приятелка. Косата; гримът; американският акцент; дори начинът ѝ на държане — всичко това напълно я различаваше от бедната млада майка, която някога беше.

Цялата тази история ѝ дойде в повече. Като се протегна, тя взе ръката на Кара.

— Ако и за една секунда се бях усъмнила, че ще те изостави така, щях да направя всичко възможно да те открия. Знаеш това, нали, скъпа?

Ани млъкна — според Кара жената не искаше да критикува Франи, в случай че тя още тъгува по смъртта на майка си. *Само че не тъгувам*, помисли си Кара мрачно. Отдавна бе охладняла към Франи.

После Кара ѝ разказа за живота си в сиропиталището. Ани прояви съчувствие, но не се изненада особено от историите, които Кара ѝ разказа за монахините — докато не стигна до случилото се с Нийв. Заради скръбта по загубата на приятелката си Кара трудно изговаряше думите през плач и очите на Ани също се насълзиха.

— О, Бог те обича. — Ани прегърна Кара. — Хич не ти е било леко, нали?

Кара вдиша от аромата на Ани — карболов сапун и цигари, изненадана от това колко познат ѝ се стори след всичките тези години. За нея бе огромно успокоение и облекчение да се завърне при някого, който я обичаше.

Моментът им на близост бе прекъснат от трополенето на тежки стъпки по стълбите. След секунда Дани нахлу в кухнята. От седем години не бе виждала Дани Конъли, но Кара веднага го позна — сега беше мъж, а не десетгодишно момче, но все още излъчваше онази груба самоувереност. И трябваше да признае, че бе станал много привлекателен по някакъв силен, разбойнически начин — беше висок поне един и деветдесет, широкоплещест, с брутално късо остригана

тъмна коса. Със сините си дънки и коженото яке приличаше на Марлон Брандо от филма „Дивият“, който бе гледала на кино по време на една от съботните екскурзии от сиропиталището.

Като го видя, Кара леко се изправи, инстинктивно вдигайки ръка към косата си, осъзнала изведнъж, че още е със същите мръсни и потни дрехи, с които пътуваше от три дни.

Той я погледна и попита:

— Кой е това?

Кара искаше да се обади, но не намери думите. Ани се зае да обясни вместо нея:

— Това е старата ти приятелка Кара. Помниш ли — детето на Франи? Току-що се появи на вратата.

Тогавя Дани я позна. Кара изпита неочаквано удоволствие — но ако се надяваше на някакво велико посрещане, щеше да се разочарова.

— Много време мина — отбеляза той, преди да се обърне пак към майка си. Изглежда, не прояви никакъв интерес към внезапната поява на Кара след всички тези години — беше типичен осемнайсетгодишен младеж: погълнат от себе си, незаинтересован от заобикалящия го свят. — Значи, ако ченгетата те споходят, знаеш какво да кажеш...

— Да, да — махна с ръка тя. — Цяла вечер си бил тук и си играл карти с Големия Джим и Дентън. Знам. Казвал си ми го милион пъти. За тъпа ли ме мислиш? — Тя намигна на Кара. — Заради пристигането на Кара не успях да ти приготвя нищо за хапване, но ако ми дадеш минутка...

— Нямам време. Трябва да тръгвам.

— Къде?

Той потупа носа си.

— Не е твоя работа.

Ани поклати глава, преструвайки се на възмутена.

— Ще ме умориш, момченце — засмя се любвеобилно.

Като се ухили, Дани целуна майка си по челото и излезе, затръшвайки входната врата.

Все още усмихната, Ани се обърна към Кара.

— Къде да те настаним? — каза тя почти на себе си. Кара вече бе предложила да си потърси друга квартира, но Ани не искаше и да чуе.

— Какво ще кажеш за... — започна Ани, но млъкна, прехапала устни, все едно бе сгрешила думите.

Но Кара я усети накъде бие.

— За кое?

— Забрави.

— Хайде, кажи какво щеше да предложиш.

Ани я погледна с леко неудобство.

— Щях да ти предложа да се настаниш в старата си стая горе на тавана, където живеехте с майка ти. Но може би ще ти бъде странно.

— Никак даже — усмихна се нежно Кара, изненадана от влагата в очите си. — Всъщност звучи идеално.

За Кара денят очевидно бе дълъг и тя вече едва се държеше на краката си. Горе Ани ѝ даде една стара нощница на Брона, която дъщеря ѝ бе оставила в къщата, и се разтърси за чисти чаршафи. Щом настани Кара в леглото, тя издърпа един стол и загледа детето, докато то заспа. Горкото дребосъче, кой знае какво му бе минало през душата. Сякаш за да потвърди мислите ѝ, Кара взе да се върти и стене, явно обзета от кошмар. Ани се протегна и погали тъмната коса на момичето.

— Спокойно, миличка — прошепна. — Вече си в безопасност.

Успокоителните думи сякаш укротиха Кара и тя се отпусна, потъвайки по-дълбоко в спокоен сън.

И животът на Ани беше труден, бе виждала големи нещастия в живота си, но историята на Кара я бе разстроила неимоверно. Не можеше да си представи, че Франи бе изоставила детето си по този начин. Ако не беше умряла, Ани с радост сама щеше да ѝ извие врата. Коя майка би постъпила така? Момичето очевидно имаше твърд характер — не ѝ оставаше друго след всичко, което бе преживяла. Но беше тъжно, като си помислеше, че след всички тези години тя и Дани бяха единствените, към които детето можеше да се обърне в момент на беда.

Не желаейки да оставя Кара сама, Ани отиде до шкафа, извади още едно одеяло и се върна във фотьойла, където мислеше да преспи. Тя остана до леглото на Кара цялата нощ.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Намерих я.

Пит Гроув обикновено не беше от емоционалните. Всъщност повечето хора, които го познаваха, биха го определили като кръгъл нещастник. Но дори той се почувства обзет от вълнение, щом произнесе тези две вълшебни думи.

Бяха минали две години, откакто го бяха наели да наблюдава къщата. Един от съседите се съгласи, срещу малко възнаграждение, да го осведомява за това кой пристига и си тръгва. Месец след месец нямаше никаква активност. А сега най-внезапно му се обадиха, за да му кажат, че момичето се е появило. Той имаше чувството, че предстои да се случи нещо голямо.

Мъжът се залюля назад в стола и вдигна крака върху малкото си бюро, като се наслаждаваше на един от редките моменти, в които се чувстваше важен.

— Тя се появи... — Той се консултира с тефтера си. — Преди два дни. И както изглежда, смята да остане.

— Отлично.

Гласът, който му отвърна, беше твърд и изискан. Той принадлежеше на Чарлс Хамилтън, главен съдружник в адвокатската фирма „Хамилтън и синове“, основана от баща му. Тъкмо Чарлс се бе свързал с Пит още от началото и само той контактуваше с него. Пит нямаше връзка с клиента, нито имаше представа кой е той.

Обикновено Пит не работеше по този начин. Цели дваайсет и пет години бе работил в полицията, патрулирайки из района на Уайтчапъл, докато не се пенсионира преди пет години. Месец по-късно разбра, че пенсионирането, за което бе копнял с години, не отговаря на хвалбите, с които се славеше. Вкъщи той бързо се отегчи и не издържа повече на постоянните свати с жена си, реши да стане частен детектив. Винаги бе харесвал романите на Реймънд Чандлър и смяташе, че работата ще е вълнуваща. Затова нае тясна стая над един букмейкърски пункт в Бетнал Грийн^[1] и зачака клиенти.

Но както повечето неща в живота на Пит, работата като частен детектив го разочарова. През повечето време го наемаха да следи изневеряващи съпруги и съпрузи. Точно затова този случай го заинтересува веднага. Помнеше деня, в който Чарлс Хамилтън за пръв път влезе в мърлявото му офисче със скъпарския си костюм и презрителен поглед. Тогава Пит си помисли, че елегантният господин е влязъл при него по погрешка, докато не го изслуша. След всичките години, прекарани като патрул, нямаше друг с по-добри контакти в Ийст Енд. За него щеше да е лесно да следи за момичето, без никой да забележи.

През първите няколко месеца му беше интересно и му харесваше да души наоколо, за да разбере дали момичето се е вяснало у семейство Конъли. Но тъй като времето минаваше и нищо не се случваше, той се отегчи. Продължи да дава месечния си отчет и да получава тлъстия хонорар, изплащан му чрез Чарлс Хамилтън. Ако трябваше да си признае честно, очакваше клиентът му досега да се е отказал.

Но днес всичко това се промени. Обектът най-после се бе появил.

— Какво искате да направя? — попита Пит, нетърпелив да узнае как ще се развият нещата.

Адвокатът, обикновено изключително самоуверен, се поколеба за част от секундата.

— Трябва да се посъветвам с клиента си и тогава ще ви кажа.

Чу се изсцракване и връзката прекъсна.

Чарлс Хамилтън се обади след час. Той предаде инструкциите с безцеремонна експедитивност. Засега Пит не биваше да се доближава до обекта. Вместо това трябваше да засили наблюдението си и да изпраща месечен доклад относно действията на момичето.

Пит изпита тайно разочарование, като научи, че след локализирането на обекта задълженията му няма да се променят кой знае колко. Но след като се споразумяха за нова цифра, той се почувства по-щастлив. Сумата беше щедра, съпоставено с времето и дискретността му, и макар случаят да му се струваше странен, той беше най-лесният и най-печелившият от всички досегашни. Само се

чудеше какво му бе толкова специалното на това момиче, че да не искат да я изпускат от поглед.

[1] Район в Ийст Енд. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Ти сериозно ли? — Финбар нададе кратък, подигравателен смях. — Може да съм всякакъв, но не съм толкова изпаднал, че да експлоатирам детски труд. — Той поклати глава, сякаш цялата идея бе твърде абсурдна дори да я обсъжда. — Я стига — изобщо тя има ли дванайсет години?

Ани просто гледаше якия мъж, който седеше срещу нея. Тя беше от малкото, които не се страхуваха от гангстерския шеф. Намираха се в „Блайд Бегар“ — кръчмата в Уайтчапъл, която Финбар често посещаваше. Беше април 1962 година, два месеца след появата на Кара, която се бе устроила добре при нея. Но сега момичето бе започнало да настоява да си намери работа. Ани се опита да я убеди да се върне в училище, но тя нямаше желание, като твърдеше, че институциите, които е обиколила, ѝ стигат за три живота напред. Искаше да изкарва собствени пари и да е независима. За съжаление липсата ѝ на квалификация ограничаваше възможностите ѝ за работа, затова Ани предложи да поговори с Финбар, уверена, че той ще успее да ѝ намери нещо. Не очакваше от него да откаже с такова нежелание.

— Почти на петнайсет е — каза тихо Ани. — Може да изглежда малка, но е зряла за възрастта си, това ти го гарантирам.

— На петнайсет! — изсумтя Финбар. — Шегуваш се, нали? Не взимам на работа петнайсетгодишни хлапета.

Ани се наежи.

— Така ли? Значи ти е къса паметта, защото тъкмо на толкова беше и моят Дани, когато дойде да работи за теб.

Това му затвори устата. Обикновено Финбар не допускаше никой да му говори така, но Ани открай време му беше слабост, много преди Лиъм да се появи на хоризонта. След смъртта на съпруга ѝ той ѝ предложи да ѝ осигури жилище, но тя му отказа. Понеже по сърце беше добра католичка, не искаше да се забърква с женен мъж. Освен това познаваше и харесваше съпругата му Алис. Той разбра позицията ѝ и никога не тръгна да я принуждава, но дори сега, след като годините бяха оставили отпечатъка си върху външността ѝ, той все още хранеше

нежни чувства към нея и всички го знаеха. И най-вече Ани — именно заради това тя не се притесняваше да му поиска тази услуга.

— Хайде де — настоя тя. — Момичето има нужда да му се даде шанс.

— Добре де — предаде се неохотно Финбар. Не му се щеше много да се занимава с тъмнокосото сираче, което бе виждал да се размотава у Ани, но явно нямаше избор. — Ще измисля нещо.

— И да е нещо законно — предупреди го Ани. — Нещо, което няма да ѝ навлече неприятности.

Той завъртя очи.

— Господи, претенциите ти край нямат. Не се тревожи, ще се погрижа за нея. — Той вдигна ръка, все едно се заклеваше в Библията. — Имаш думата ми.

На следващата седмица Кара започна да работи в една бакалница в Бетнал Грийн, която беше под протекциите на бандата на Финбар.

Собственикът господин Графтън не бе щастлив, задето го принудиха да вземе нов служител, който щеше допълнително да отнема от печалбата му.

— Не очаквай да ми идваш като на пикник — предупреди я той първия ден. — Ще трябва да бачкаш здраво или ще изхвърчиш.

Всъщност след робския труд в сиропиталището службата в магазина ѝ се стори като детска игра. Кара бе толкова щастлива да е тук вместо в „Сейнт Мери“, че нямаше нищо против тежката работа. Господин Графтън бързо разбра, че на Кара може да се има доверие, че е умна и схваща бързо. Щом видя колко ефикасно пренареди рафтовете, как почисти подовете на складовите помещения и как обслужваше клиентите, без нито веднъж да сбърка рестото им, той ѝ даде нови отговорности. Скоро ѝ възложи да описва стоките и да приема ранните доставки, за да не му се налага да става в студените сутрини, когато го мъчеше артритът. Може и да не беше работата мечта, но поне бе някакво начало.

За Кара бе изненадващо лесно да се установи отново в дома на Ани. Разбира се, Ийст Енд не бе точно такъв, какъвто го помнеше.

Сега по улиците се ширеше насилие, във вестниците се говореше за войни за територия между бандите на близнаците Крей и братята Ричардсън^[1]. Но мястото все още беше весело и оживено. И Ани не се бе променила много — същата сърдечна и земна жена. Бе поостаряла, разбира се, отслабнала доста и малко попрегърбена, не така енергична както някога, но беше искрено приветлива и, изглежда, обожаваше присъствието на Кара. Дани толкова рядко се прибираше, че тя се радваше на компанията ѝ.

През повечето време Кара беше щастлива. Имаше някаква работа, която обичаше и в която я биваше, и място, което можеше да нарече свой дом. Единственото нещо, което нямаше, бе Дани.

Той се държеше любезно с нея, разбира се; в редките случаи, когато бе в къщата, я закачаше, питаше я какво става. Но се държеше с нея като с малка сестричка.

На всичкото отгоре се перчеше с внушителен брой красиви, но глуповати приятелки. В момента се виждаше с момиче, на име Линда. Тя изглеждаше като типичната кукличка — от типа жени, които караха мъжете да се гордеят, че ги имат, но само ако не си отваряха устата много-много. Тя правеше всичко възможно да имитира Даяна Дорс^[2], тесните ѝ пуловери и огромната изрусена прическа. Кара я мразеше — най-вече защото видът ѝ показваше точно какво иска Дани и ѝ напомняше, че тя няма как да отговори на тези изисквания.

Макар да бе навършила петнайсет, тя все още си оставаше притеснително плоскогърда. Как щеше да накара Дани да я забележи, след като очите му непрекъснато бяха приковани в двете издатини под тесния пуловер на Линда?

Един следобед в началото на януари 1963-та Линда пристигна рано в къщата за срещата си с Дани. Кара имаше нещастieto да ѝ отвори.

— Той върна ли се? — попита направо по-голямото момиче без излишни предисловия — никога не хабеше чара си за някого, ако не беше от мъжки пол.

— Не. — И Кара не бе многословна.

— Ще вляза да го почакам.

Линда я избута, за да мине, и влезе във всекидневната. Кара можеше да се качи горе в стаята си, но отказа да бъде прогонена от тази крава, затова влезе след нея. Преди да пристигне гаджето на Дани,

Кара гледаше „Отмъстителите“^[3] на новия телевизор. Без да попита дали Кара има нещо против, другото момиче превключи канала на сапунената опера „Коронейшън стрийт“, след което се плъосна на канапето, вдигайки мръсните си обувки върху чистата масичка на Ани.

— *Чувствай се като у дома си* — измърмори Кара саркастично под нос, като нарочно мина през краката на блондинката, за да ги свали долу.

Линда я изгледа сърдито.

— Какво ти става?

Но желаният ефект бе постигнат и тя събу обувките и сви краката си под себе си. Двете се настаниха да гледат сериала. След малко Линда извади един пакет ментови бонбони от чантата си. Вместо да предложи на Кара, тя започна да ги яде един по един, като смачкваше празните опаковки и ги хвърляше към пепелника на масата. Не беше много точна в стрелбата, затова повечето от тях се озоваха на пода. Наблюдавайки бъркотията, Кара изцъка с език.

— Не можеш ли да ги хвърлиш в кошачка? Ани тази сутрин е чистила с прахосмукачката.

Но Линда не се мръдна да вдигне опаковките или да се извини — просто хвърли на Кара унищожителен поглед. Ирландското момиче нямаше как да не се зачуди как ще реагира Дани на това неуважение, което проявяваше гаджето му към майка му.

Момичетата седяха в неловко мълчание и гледаха телевизия още половин час, докато Дани най-после се появи. Като влезе във всекидневната, той се усмихна приветливо на Кара.

— Добре ли си, сладурче? — Разроши косата ѝ. Тя за момент изпита удоволствие, че я е забелязал първа, но после той се обърна към Линда и се наведе, за да я целуне право в устата. — Здравсти, принцесо. — Като се отдръпна леко, очите му я огледаха одобрително. — Много си секси тази вечер.

Изад широките рамене на Дани Линда отправи победоносен поглед към Кара. После, насочвайки вниманието си към приятеля си, по-голямото момиче примижа с фалшивите си мигли, удебелени и издължени с помощта на пластове синя спирала.

— Здравей, Дани. — Гласът ѝ беше хриплива имитация на Мерилин Монро. Това накара Кара да стисне зъби, още повече че винаги когато Дани го нямаше, Линда скрибуцаше като дърта

кавгаджийка. Всичките тия женствени обаяния бяха просто преструвка в негова чест.

Но той явно нямаше нищо против, че всичко в Линда е фалшиво — от миглите до изрусената ѝ коса. Като се отпусна на канапето до нея, той прокара ръка през косата ѝ и я спря на врата.

— Какво ти се прави тази вечер, скъпа?

Докато тя се притискаше към дланта му, както коте в краката на собственика си, Кара се престори, че гледа телевизия.

— Защо не отидем в „Пале“? Джина, Роб и другите ще са там.

— Звучи добре — отвърна той разсеяно, като потърка нос в бузата ѝ. — А не можем ли да си останем тук?

Линда се изкиска като малко момиченце.

— Дани! — Тя метна поглед на Кара, сякаш се почувства неудобно от намека му. — Знаеш, че не съм такава!

Кара завъртя очи. Според клюките, които се носеха из квартала, Линда беше „такава“ вече с няколко момчета.

Дани се протегна мързеливо.

— Както кажеш. — Той стана и издърпа Линда на крака. — Да изчезваме. — После се обърна към Кара. — До скоро.

Дори не си направи труда да изчака отговора ѝ.

Кара прекара отвратителна вечер. Половин час след като излязоха, Ани се върна. Както обикновено, двете приготвиха заедно вечеря, но обилният апетит на Кара тази вечер я бе напуснал, а и не ѝ се разговаряше много-много.

Ани я видя как си играе с храната.

— Какво ти е? — попита я накрая.

— Нищо. Просто съм уморена. — Кара остави вилницата в чинията си. — Ще се измия и ще се кача в стаята си.

Беше минало полунощ и Кара тъкмо се унасяше, когато чу входната врата — Дани се прибираше и Линда бе с него. Спалнята му беше точно под нейната и през дъсчения под тя чу смеха им. След малко звуците утихнаха и се чу музика, която обаче пак не успя да заглуши издайническите шумове. Кара закри с ръце ушите си и зарови глава под възглавницата, но все едно. Колкото и усилено да се опитваше, не можеше да избие образа на Дани и Линда от главата си.

В стаята си Кара измъкна списанието от чантата си. Обикновено не си купуваше лъскави списания със статии на тема как да спечелиш някой мъж и от сорта — намираше ги за прекалено момичешки и не й бяха по вкуса. Но днес, докато беше във вестникарската будка, едно заглавие привлече вниманието ѝ: „Искате ли да увеличите размера на сутиена си с три номера? Вижте как става!“. Затова се прости със скъпоценните шест пенса за броя на „Джаки“ — новото списание за тийнейджърки, с надеждата то да реши всичките ѝ проблеми.

Но за нейно огромно разочарование вътре нямаше никаква магическа рецепта — просто рекламираха нов сутиен с подплънки, който бе прекалено скъп за Кара. Все пак най-долу на страницата имаше нещо малко по-интересно — няколко съвета към читателките как да подобрят външността си с най-малко средства.

След като миналата вечер видя Дани заедно с Линда, Кара бе твърдо решена да привлече вниманието му. На следващия ден тя се огледа критично и продължително в огледалото. Нищо чудно, че Дани не я забелязваше, като се имаше предвид каква е мъжкарана — косата ѝ беше тъмна и рошава, така и не бе пораснала както трябва след инцидента с остригването, винаги се обличаше само с широки поли и пуловери, които ѝ намираше Ани, а те изобщо не показваха слабото ѝ тяло и с тях изглеждаше като дете; и никога не се гримираше. Трябваше да стане по-женствена и пълната промяна ѝ се струваше единственото решение. Затова тя се охарчи за боя за коса, грим и нов тоалет — впита по тялото пола и тесен пуловер. И възнамеряваше да използва целия следобед, за да се приготви — все пак днес беше деветнайсетият рожден ден на Дани и Ани бе устроила специална вечеря в негова чест. Кара бе решена да изглежда блестящо.

След четири часа трансформацията ѝ бе завършена. Кара се погледна в огледалото, неуверена в резултата. Косата ѝ не се бе получила платиненоруса, както се надяваше — беше станала по-скоро оранжева, гримът я правеше по-възрастна, а фондъотенът като че ли бе твърде тъмен. Сега шията ѝ беше с различен цвят от лицето. Искаше ѝ се някой да ѝ каже мнението си, преди да разкрие новия си имидж пред всички. Поне изглеждаше различно, това бе сигурно. Тя се извъртя и се обърна, опитвайки се да прецени дали харесва тоалета си.

Нещо не беше както трябва. Пуловерът ѝ седеше леко безформен. Беше си купила сутиен — първия в живота ѝ, но нямаше с какво да го изпълни. Очите ѝ отново се спряха на списанието и на съветите „направи си сам“.

Отне ѝ половин час да разпредели топките памук, но когато приключи, остана доволна от резултата. Пълнежът изду чашките на сутиена ѝ и когато опъна пуловера надолу, се хареса — сега изглеждаше като Линда. Обаче лявата чашка май беше малко по-голяма от дясната. Тя извади малко от памука и отново намести сутиена, като опита да уеднакви двете страни. Но памучните топки се разместиха и спаднаха. *По дяволите!* Кара се зае да ги оправи наново, докато не постигна най-доброто, на което бе способна. Не беше перфектно, но със сигурност никой нямаше да забележи. Повече нямаше време да се тревожи за вида си — Ани вече два пъти я бе извикала да слиза. Всички бяха пристигнали и чакаха да започне вечерята по случай рождения ден на Дани.

Семейство Конъли се бяха събрали в кухнята и вдигаха тост за Дани с шампанското, което Ани бе избрала. Отначало никой не забеляза Кара и тя остана на вратата, готова за грандиозната си поява. Ани я видя първа — и в миг изпусна на пода подноса с картофите, който държеше.

— О, господи! — възкликна, покривайки устата си с ръце.

Всички се обърнаха.

Брона, която бе дошла със семейството си, се втренчи в момичето.

— Кара? — обади се неуверено.

Ейдън, петгодишният син на Брона, я гледаше право в гърдите.

— Какво им е на циците ти?

— Ейдън! — скара му се Брона.

Но той беше своенравен малчуган, досуц като чичо си Дани, и без да се замисли, стана и се приближи до Кара, след което я шляпна с ръка по предната част на пуловера ѝ, където трябваше да са гърдите ѝ. Подплънките на сутиена ѝ се сплескаха. Из стаята се разнесоха ужасени възгласи. Ейдън вдигна поглед към нея.

— Не са истински — отбеляза важно той.

За миг всички край масата замлъкнаха шокирани, след което вкупом се разсмяха.

— О, миличка — най-после успя да каже Ани. Тя избърса сълзите от очите си. — Ама и Ейдън ги ръси едни понякога!

Очите на Кара засмъдяха от сълзи на срам. Тя погледна към Дани, който бе прегърнал Линда и се хилеше глупаво. Как щеше да го накара да я приеме сериозно след този цирк? При тази мисъл тя избяга от стаята.

Дани отиде да провери как е тя. Той почука тихичко на вратата.

— Може ли да вляза? — провикна се той.

— Не! — извика в отговор Кара. Чувстваше се толкова унижена в момента, че не знаеше дали някога изобщо ще поиска да го види отново.

Но Дани не се отказваше лесно. Той отвори вратата.

— Моля те, нека да вляза, може ли?

Кара лежеше по корем на леглото и не направи усилие да го погледне.

— Прави каквото искаш.

Той се приближи и седна до нея, като постави ръка на рамото ѝ. Друг път щеше да е на седмото небе от вниманието му към нея. Но не и сега.

— Добре ли си, приятелче? — попита нежно.

— А ти как мислиш? — подсмръкна тя.

Той се позасмя.

— Мисля, че не си много добре, нали?

— Да.

— Каква беше тази работа — с дрехите, косата, грима?

Кара първо не каза нищо. Как да му обясни, че е направила всичко това, за да може той да я забележи?

— Просто исках да съм различна — отговори накрая. — Но всичко се обърка.

Кара зарови глава във възглавницата и отново се разплака.

— Хей, хей. Стига. — Дани внимателно я обърна на една страна и ѝ предложи кърпичка. — Стига си плакала. Слез долу с мен и хапни нещо, чу ли? Ще го направиш ли заради мен?

— О, не, не мога! — Тя обърна към него мокрото си от сълзи лице, станало на петна от стичащите се по бузите ѝ следи от спирала и

фондъотен. — Нали няма да се сърдиш? Просто не мога да погледна другите...

Дани като че ли искаше да възрази, но тогава явно разбра сериозността на положението ѝ.

— Не се притеснявай. Разбирам. — Той разроши косата ѝ закачливо. — Обаче горе главата. На твоята възраст всички сме правили глупости. Това не е краят на света.

Тогава Дани се върна долу. Но ако думите му имаха за цел да я успокоят, те оказаха обратен ефект върху Кара. Тя никога не се бе чувствала по-малка и по-глупава. Нищо чудно, че той не я харесваше.

[1] Престъпни банди в Ийст Енд, Лондон, през 50-те и 60-те години на XX век. — Б.пр. ↑

[2] Английска актриса (1931–1984 г.). — Б.пр. ↑

[3] Британски шпионски телевизионен сериал от 60-те години. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Лондон, ноември 1963 г.

Продължителното блъскане по вратата събуди Кара. При звука от разбито дърво тя се ококори. Чу трополене на тежки стъпки из къщата, викове, отварящи се врати и претърсване на стаи и се досети какво става. Неочаквана полицейска проверка.

В сумрака на ранната зимна утрин Кара навлече халата си и слезе бързо на долния етаж, където стана свидетел как двама мъже в униформа дърпаха окования в белезници Дани. Очевидно той се бе облякъл набързо — беше със стари дънки, обърната наопаки тениска и необръснат.

Като видя какво става, Кара автоматично закри устата си с ръце.

— Дани! — извика и очите ѝ се напълниха със сълзи пред гледката, при която мъжът, когото боготвореше, бе унижен по този начин.

Но Дани ѝ отвърна бодро:

— Не се тревожи за мен — извика през рамо. — Само се грижи за мама, чу ли?

Тя намери Ани седнала в кухнята — пушеше цигара, а ръката ѝ леко потреперваше. Кара отиде и седна до нея. Бяха минали почти две години от пристигането ѝ в дома ѝ и през цялото това време Ани се бе държала с нея като истинска майка. Не можеше да понесе да я види толкова разстроена.

— Добре ли си?

Разбираше, че сигурно е ужасно за една жена да види как отвеждат сина ѝ. Но макар Ани да беше все още в шок, тя изпитваше изненадващо безразличие към случилото се. Очакваше го отдавна. Мъжете като Дани рано или късно ги хващаха.

— Ще се оправя. За Дани трябва да се тревожим — въздъхна тежко. — Май по-добре да съобщя на Финбар какво е станало.

Понечи да стане, но Кара я спря с ръка.

— Не се притеснявай, аз ще му кажа. Искаш ли да сложа чайника?

Ани ѝ се усмихна немошно.

— Благодаря ти, скъпа. Ти си истинско съкровище.

Главен детектив Бейли седеше срещу Дани Конъли в стаята за разпити на полицейското управление. Набитият полицай имаше бръсната глава и сплескан нос, който му бе останал от едно сбиване с някакъв пияница преди много години по време на дежурство. Той бе на четиридесет — бръчките на челото му се редяха една над друга, приличаше на булдог и имаше репутацията на най-гадното ченге в участъка. Главният инспектор винаги изпращаше него, когато трябваше да се сплаши някой арестуван.

Дани бе наясно с всичко това и нямаше намерение да показва никаква слабост. Куражът бе единственото, което му бе останало, и лесно нямаше да се прости с него. Бяха го арестували заради въоръжен грабеж на една банка на централната улица в Енфийлд в началото на седмицата. Предполагаше се, че има свидетел, който го е разпознал на местопрестъплението. Положението му хич не беше розово, но Дани още не смяташе да се предава.

Бейли се загледа в арестувания и Дани отвърна предизвикателно на погледа му. Бяха държали младежа в арестантската килия в продължение на няколко часа без вода, храна и информация. Тактиката имаше за цел да го пречупи, но очевидно не бе проработила.

— И тъй — започна Бейли.

Дани наклони глава на една страна.

— И тъй какво? — повтори подигравателно.

— Знаеш как стоят нещата. Имаме свидетел, който те е видял на местопрестъплението. Може да ти лепнат осемнайсет години. Когато излезеш от пандиза, ще гониш четиридесетака и никоя от ония красавици, с които се мъкнеш, няма да иска да те погледне.

— Предполагам, че го знаеш от собствен опит.

Бейли настръхна, подразнен от репликата, но реши да я подмине. Гордостта му в случая бе най-малкият проблем. Трябваше да предаде определено послание. Затова опита друга тактика:

— Виж, ще ти го кажа в прав текст. Ти на нас не ни трябваш. Толкова дребна риба си, че не заслужаваш да се занимаваме с теб цял

ден. Но ако ни дадеш това, което искаме, ще излезеш оттук още преди да е дошло време за следобедния чай.

Дани се престори на заинтересуван.

— Какво искате?

— Голямата клечка — Финбар. Знаем, че той стои зад обира. Ако се съ согласиш да свидетелстваш срещу него в съда, няма да получиш нищо повече от строго мъмрене.

— Така значи.

Бейли се наведе през масата, чак лигите му потекоха.

— Да. Само ни дай Финбар. Това е единственото ни желание.

Дани изчака един момент и се ухили.

— Разбирам желанието ви. — Той се протегна сънливо. — Обаче не познавам никакъв Финбар — а и да го познавах, не съм доносник. Така че, ако няма нещо друго интересно, защо не отидеш да ми донесеш чаша чай и досието ми? Искам да подремна.

Като каза това, Дани положи глава върху студената маса и затвори очи. Бейли нямаше друг избор, освен да го остави. Не бе виждал никой да се държи толкова хладнокръвно на първия си арест и въпреки нежеланието си да го признае, полицаят бе впечатлен. Всъщност изобщо не се изненада, когато след половин час се върна и завари Дани да хърка като заклан.

Лоялността на Дани беше възнаградена. Финбар му осигури един от най-добрите държавни адвокати, когото можеше да си позволи. Разбира се, помогна и фактът, че свидетелят удобно изчезна, така че Дани можеше да бъде обвинен единствено в притежание на крадени пари. Делото му се гледа в Кралския съд в Саутуорк, където го осъдиха на осемнайсет месеца, което бе добър резултат, предвид обстоятелствата. Най-лошото в цялата работа беше мястото, където го пратиха да излежи присъдата си. Вместо да го затворят в градския затвор Уондзуърт, Бейли — ядосан, че не са се докопали до главния бандит — бе пуснал някакви връзки, за да го пратят на север в затвора Дъръм. Това означаваше, че свиждането със семейството му щеше да е ограничено.

Ани се опита да приеме обстоятелствата стоически.

— Можеше и по-зле да е. А и това ще му служи за урок. — Но дори тя не бе толкова наивна, за да го повярва.

Кара искаше да разбере кога ще може да го види, но Ани ѝ каза, че ще е най-добре да не го прави.

— Той не иска да вижда никого, освен мен, скъпа. Много е далеч, а свиждането е едва един час, пък и той не желае да го виждат затворен. Важното е, че е добре, и ще му е по-лесно да изтърпи наказанието си, ако не му се напомня непрекъснато за дома.

Всъщност, въпреки че външно се държеше, Ани се притесняваше за момчето си. Вместо залавянето му да го подтикне да се поправи, то явно го правеше по-твърдо решен да се върне към престъпния живот. Дани беше като животно в клетка, крачеше по пода и чакаше момента, когато щяха да го пуснат на свобода. Омразата му към полицията се бе усилила неимоверно. Все повтаряше „ченгетата“ това, „ченгетата“ онова. Всяка надежда на Ани, че синът ѝ ще промени живота си, сега се бе изпарила.

Без Дани на Ани и Кара не им остана друго, освен да продължат живота си. Кара му пишеше всяка седмица. Той никога не ѝ отговаряше, но — както я увери Ани — обичаше да получава писмата ѝ, затова тя продължаваше да му ги изпраща.

— Ей! Мечтателката, събуди се.

Някой щракаше с пръсти пред Кара и тя се сепна от унеса си. Беше се привела над щанда в магазина на Графтън, потопена в мисли. Сега вдигна очи и видя Мелани Диксън да ѝ се усмихва закачливо. Закръглената червенокоска живееше на няколко преки от къщата на Конъли. Тя бе с няколко години по-голяма от Кара и двете момичета се познаваха колкото да се поздравят, като се срещнат.

— Извинявай — извини се Кара и се зае да пресметне покупките ѝ от хляб и мляко на касата. — Бях се отплеснала.

— Надявам се някъде на хубаво място. Като например на някой прекрасен слънчев плаж в Испания. — Мел хвърли поглед през витрината към сивия пейзаж навън. — Пак заръмя. На това му викат кървящо лято!

Кара ѝ се усмихна едва-едва.

Като видя безжизнената ѝ реакция, Мел се вгледа в нея по-отблизо.

— Какво ти е на теб? Изглеждаш, сякаш си намерила шилинг и си изгубила лира!

— Позна — призна Кара.

Беше юни 1964 година, бяха минали шест месеца от задържането на Дани. Кара вече беше на седемнайсет. Все още работеше в бакалницата на господин Графтън и вече тотално ѝ бе писнало. След катастрофалния си опит за промяна тя започна повече да се интересува от мода и копнееше да си намери работа в някой от екстравагантните бутици, които никнеха като гъби на Кингс Роуд. Но без осигурителен номер тя нямаше шанс. Затова засега трябваше да се задоволи с претеглянето на плодове и зеленчуци на едни и същи хора всеки ден.

Освен това днес бе разбрала от Ани, че ужасното бивше гадже на Дани Линда се е омъжила. Дани я бе зарязал няколко месеца преди да го арестуват и сега тя живееше с някакъв друг гангстер. Двамата се бяха оженили и явно се бяха преместили в нов апартамент в Есекс. Не че Кара искаше живот като нейния, но поне Линда търпеше някакво развитие, докато тя бе в пълна застой и вършеше едно и също всеки ден.

— Е, какво има? — настоя Мел. — Кажете ми, нали знаеш за споделената мъка и тъй нататък.

Обикновено Кара не би тръгнала да се жалва на непознати. Но в магазина нямаше друго, а и Мел проявяваше искрена загриженост, затова ѝ призна колко ѝ е писнало от всичко. След като свърши, Мел я огледа замислено.

— Защо не дойдеш да работиш в „Еклипс“?

— Като каква, в счетоводството ли? — Миналата година Кара бе започнала да помага на господин Графтън със счетоводството и разбра, че я бива в тази работа. Беше помагала в сметките и на други собственици и това занимание ѝ бе станало допълнителен източник на приходи.

Но Мел поклати глава.

— Не. Ще работиш като разпоредителка в клуба като мен.

Кара я погледна така, все едно е полудяла. „Еклипс“ беше един от луксозните клубове, разположен на Олд Копмътън стрийт в Сохо. Финбар го бе основал преди две години. Заведението веднага пожъна

голям успех — в него известните личности се разминаваха с криминалния контингент на града. Лъскаво и елитно място, то привличаше клиентите си предимно с красивите момичета, които работеха там. Кара не можеше да повярва, че Мел би я сметнала дори за миг за такава.

— Аз ли? — Тя изсумтя през смях, предполагайки, че другата се шегува. — Да, направо там ми е мястото! Най-вероятно ще подплаша половината клиенти!

— Не се дръж като малоумна. Перфектна си. — Мел бръкна в чантата си и извади елегантна черна кибритена кутия, която подаде на Кара. На нея с бели букви пишеше „Еклипс“ и имаше някакъв силует на гола жена отстрани. Отзад бе адресът на клуба. — Е, ако решиш, можеш да наминеш утре към шест и аз ще накарам управителя да уреди нещо.

По-късно вечерта, като се огледа в огледалото, Кара разбра какво има предвид Мел. След онзи глупав инцидент с опита ѝ да се преобрази преди осемнайсет месеца тя се зарече никога повече да не бъде нищо друго, освен самата себе си. Но сега вече това не се налагаше. Почти без да го съзнава, тя бе излязла от непохватния пубертетски период, който я тормозеше с години, и бе разцъфтяла. Никога нямаше да е класическа красавица като майка си, но с черната си коса и млечнобяла кожа, огромните зелени очи и острите скули тя определено беше поразителна — а това означаваше много във времето, когато на мода бяха жените с визията на Туиги^[1]. Кара вече не беше дълга и кльоцава като върлина, а висока и стройна, със замечтан поглед и дълги крака. И макар да не можеше да се мери с Линда в областта на гръдния кош, това, с което разполагаше, ѝ бе достатъчно.

Затова на следващата вечер Кара последва предложението на Мел и отиде в „Еклипс“. Червенокосата бе спазила обещанието си и бе успяла да уговори на Кара среща с управителя на клуба Ронан Каргър. Нисък, набит мъж, той някога бе сред криминално проявените, но след като навърши четирийсет и се ожени, започна да се занимава с по-законен бизнес. Облечен в скъп черен костюм с черна риза под него, той не приличаше на някогашния престъпник.

Ронан я покани в кабинета си. Подобно на останалата част от клуба, помещението се отличаваше повече с лукс, отколкото с функционалност, обзаведено с дебел червен килим и мебели от масивно дърво. По цялата дължина на едната стена бе монтирано двустранно огледало, през което можеше да се наблюдава клубът долу. Ронан дискретно пусна щорите и седна зад бюрото си, като се облегна удобно в черния си кожен стол.

Той мина направо на въпроса:

— Мел казва, че си търсиш работа?

— Точно така. — Въпреки старанието си Кара се чувстваше леко нервна пред Ронан. Мел ѝ бе заела една черна къса рокля за интервюто, като твърдеше, че така ще изглежда по-изискана, но всъщност тя се чувстваше малко неудобно в нея. Макар роклята да покриваше коленете на Мел, Кара беше по-висока и ръбът на роклята едва стигаше до средата на бедрата ѝ. Тя се смущаваше от тази разголеност.

На Ронан му беше забавно да гледа неудобството ѝ, докато я разпитваше. В действителност, когато Мел му каза, че ирландката иска да работи в клуба, първата мисъл, която му мина, бе: „Няма начин“. За последно бе виждал Кара преди няколко месеца, когато тя изглеждаше като кльоцаво момиченце — изобщо не отговаряше на типа момиче, което би наел за сервитьорка в изискано място като „Еклипс“. Затова днес остана приятно изненадан, когато в кабинета му влезе тази висока, привлекателна тъмнокоса млада жена. Макар да не бе стандартна красавица, тя определено имаше впечатляваща външност и наистина имаше най-невероятните крака, които някога бе виждал.

Въпреки това той не бързаше да ѝ предложи работа. Не можеше да си представи, че Ани Конъли ще разреши на скъпоценната си повереница да работи тук.

— Ани какво смята за желанието ти? — попита той.

— Няма нищо против — отвърна Кара бързо.

Прекалено бързо. Ронан отгатна, че момичето лъже. Беше сигурен, че дори не са го обсъждали.

— Сигурна ли си? — Тонът му ѝ даде да разбере, че той не ѝ вярва.

— Да. — Зелените очи на Кара проблеснаха и тя добави троснато: — А и дори да е против, аз съм достатъчно голяма сама да

взимам решенията си. — Очевидно подразнена от всичките му въпроси, тя понечи да се изправи. — Вижте, ако не искате да ме назначите, няма проблеми. Винаги мога да отида някъде другаде.

Ронан се засмя на надменния ѝ тон.

— Добре де, скъпа. — Управителят вдигна ръце, все едно се предаваше. — По-спокойно. Просто питах. — Той сви рамене. — Ако чак толкова искаш, ще ти дам шанс. Поне като си тук, мога да те държа под око — да съм сигурен, че няма да се забъркаш в някоя неприятност.

— Благодаря, но няма нужда да се тревожите за мен — рече остро Кара. — Ще видите, че съм напълно способна да се грижа за себе си.

Ронан пак се засмя.

— Напълно ти вярвам. — Поне беше устата — което бе добре, защото не му трябваша срамежливки. Понякога клиентите започваха да се държат подозрително и тя трябваше да умее да запази положение.

— Е — обади се нетърпеливо Кара, — получих ли работата.

— Да, защо не? А сега се махай, докато не съм размислил.

[1] Английски фотомодел, актриса и певица. В началото на 60-те години става много известна с характерната си външност — големи очи, дълги мигли, слабо тяло и къса коса. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лондон, юни 1965 г.

— Болят ме краката.

Мелани опря ръцете си на гладкия махагонов барплот и изу обувките си на висок ток, при което незабавно се смали с осем сантиметра.

Кара поклати глава с насмешлив укор.

— Ако Ронан те хване без униформа, здраво ще загазиш.

— Това е най-малкият ми проблем. — Мел се потърка по двете страни на корсета, който носеше. — Мисля, че Дона ме е пристегнала прекалено. Чувствам се малко като вързана за печене коледна пуйка.

— И аз така — засмя се Кара, като погледна оскъдния си тоалет.

В клуба царяха стриктни правила и управителят на „Еклипс“ Ронан беше изключително взискателен в прилагането им — особено що се отнасяше до облеклото на момичетата. Всички сервитьорки трябваше да са облечени еднакво и те винаги се оплакваха от неудобните униформи — макар че според Кара повечето, също като нея, тайничко обичаха прилепващия по фигурата тоалет. Тя самата винаги се чувстваше секси, щом го облечеше вечер — боди от черен сатен, съчетано със смокинг, дълги черни ръкавици мрежести чорапи и високи токчета. Още при назначаването им всяко момиче минаваше през шивачката на клуба, за да е сигурно, че костюмът ще е по мярка. Кара смяташе, че жената си разбира от работата, защото щом си сложеше жакета, някак си вече не приличаше на дъска за гладене, а придобиваше фигура на пясъчен часовник.

Освен униформата, момичетата трябваше да носят косата си вдигната, както и да са силно гримирани през цялото време. Външността им — сексапилна и елитна — до голяма степен характеризираше „Еклипс“. Клубът се намираше в подземното помещение на една кооперация в Сохо и всеки детайл вътре бе обмислен до съвършенство. Слабото осветление, тъмночервените килими и пейките, тапицирани в луксозно кадифе, правеха мястото възхитително западнало и декадентско и му придаваха подчертан

старомоден блясък, заради което то привличаше и толкова знатна клиентела. Като се огледа тази вечер, Кара забеляза две кинозвезди, един министър от правителството и високопоставен член на кралското семейство.

Кара работеше в клуба вече от шест месеца и никога преди не се бе чувствала по-щастлива. Работата беше лесна. Както я бе предупредил Ронан по време на интервюто, освен да разнася питиета, основната ѝ задача беше да се разхожда полугола из мястото, придавайки цвят и предлагайки компания при поискване. И макар да смяташе позицията си за малко безсмислена, на Кара ѝ допаднаше идеята, че мъжете бяха готови да плащат, за да прекарат вечерта с нея. За жена, която се възприемаше като грозното патенце, всяка една вечер беше потвърждение, че се е превърнала в лебед.

Както бе предсказал Ронан, Ани не беше особено доволна от новата работа на Кара.

— Защо искаш да правиш това? — попита тя, щом научи.

Макар да нямаше официално образование, Кара бе умно момиче и възрастната жена се бе надявала някой ден тя да си намери хубава работа, да се омъжи за някой почтен мъж, който да я обича безумно, и да се устрои в някое от по-заможните предградия на Лондон. Сега вече това ѝ се струваше малко вероятно и Ани се чувстваше отговорна, че момичето е подхванало този подземен начин на живот. Но Кара беше доволна, така че Ани нямаше думата.

Откакто бе дошла да работи в „Еклипс“, Кара най-после започна да се чувства пораснала. По-рано, през март същата година, навърши осемнайсет. Семейство Конъли ѝ устройха малко празненство и Ани ѝ опече торта. На следващата вечер тя излезе в един клуб в Саут Енд заедно с няколко от момичетата, с които работеше в „Еклипс“, и се заговори с едно момче, на име Грант. Той настоя да я изпрати до вкъщи и същата нощ Кара получи първата си целувка. Ани се запозна с него и го одобри. Той живееше в Съри и имаше добра чиновническа служба. Двамата излизаха заедно няколко пъти след това, но Кара усети, че той е по-настоятелен от нея, затова прекъсна отношенията си с него по най-внимателния начин. Тя знаеше, че няма да може да го обича така, както обичаше Дани, затова не си струваше да продължава връзка, която нямаше бъдеще. Отдавна бе минало времето, когато момичетата се омъжваха за първия, който им предложеше. Новото десетилетие

беше отредено за жените, които правеха избор, и тя бе решена да се възползва максимално от правата си.

— Не си променила решението си за утре, нали? — обърна се тя към Мел.

— Не съм, даже нямам търпение.

И двете имаха свободна вечер и планираха да излязат с още няколко момичета. Всички сервитьорки се разбираха добре и Кара бе завързала няколко добри приятелства в „Еклипс“. Харесваше ѝ тази задръжност и чувството за приобщеност.

Мел изпъшка и отново се обу.

— Май трябва да се връщам на работа — рече неохотно.

— Ако ти е толкова зле, защо не си вземеш почивката сега?

Другото момиче направи физиономия.

— Вече си я взех — преди един час.

Кара не се изненада да го чуе. Мел се славеше като една от най-мързеливите. Ронан я държеше единствено защото клиентите обичаха жизнерадостния ѝ характер.

— Ще те покрия — предложи Кара, както го бе правила много пъти преди.

Очите на червенокосата светнаха.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. — Кара я пропъди с ръце. — Хайде, бягай. Преди да съм размислила.

Без да се нуждае от повече насърчения, Мел бързо се изниза.

Управителят на клуба Ронан Картър и началникът му Финбар Съливан стояха в остъкления кабинет и наблюдаваха заведението долу. Стъклата бяха огледални, така че те можеха да виждат какво става, без да бъдат забелязани.

— Добре ли се справя хлапето на Ани? — Очите на Финбар бяха насочени към високото, слабо и тъмнокосо момиче на бара.

Ронан проследи погледа на шефа си.

— Кой, Кара ли? Да, много добре.

Той видя как Кара взе един поднос с питиета и се отправи към сектора на Мел. Веднага се досети какво е станало — червенокосата вечно клинчеше от задълженията си и Кара постоянно я покриваше. Тя

с готовност заместваше и другите момичета, когато бяха болни или се налагаше спешно да си тръгнат по някаква причина.

— Всичко изглежда наред — заяви унесено Финбар, като хвърли един последен поглед към клуба долу. Доволен, че нещата вървят добре, гангстерът се отдалечи от прозореца и седна. Извади една цигара. — Дани скоро излиза — каза, след като запали.

Ронан кимна. Вече бе научил новината и се радваше за младежа. На него самия нямаше да му хареса да прекара осемнайсет месеца в затвора. Но пък и беше съвсем различен човек в сравнение с Дани Конъли. Ронан искаше от живота повече, отколкото да свърши като долнопробен бандит. Дани, от друга страна, беше вироглав и винаги си търсеше повод да се сбие. Не му пречеше да си излежи присъдата, приемаше я като част от живота, който си бе избрал. Едва ли се замисляше колко им е тежко на онези, които го обичаха.

— Ани ще се зарадва — отбеляза Ронан.

И няма да е единствената, помисли си той, а очите му се задържаха малко по-продължително върху Кара. Всички в клуба знаеха за увлечението ѝ по Дани — даже постоянно се шегуваха с нея по този повод. Тя се бе променила много през изминалите няколко месеца. Ронан си спомни първия път, когато бе дошла в кабинета му, когато бе толкова агресивна и затворена. Оттогава бе станала по-зряла и се бе превърнала в уравновесена, изискана млада жена. Щеше да е интересно как ще я възприеме Дани сега, като я види толкова пораснала.

Кара беше на работа в „Еклипс“ в нощта, когато Дани излезе. Макар всички да знаеха за предстоящото му освобождаване, не знаеха точната дата. Но към девет часа вечерта започна да се шушука, че Дани Конъли се е върнал в града.

Кара посрещна новината със същото безразличие, с което се отнасяше към всичко напоследък. Не го бе виждала от почти осемнайсет месеца и ѝ се искаше да вярва, че за това време е пораснала и вече не е вярното кученце, което го бе следвало по петите. Въпреки че продължаваше да му пише всяка седмица, това не означаваше, че ще почне да му се умилква. Тя бе продължила по пътя си — всъщност от два месеца излизаше с Чарли, един от охранителите

на клуба. А и дори все още да мислеше от време на време за Дани, вече бе твърде пораснала за тъпи увлечения, каза си тя, докато стоеше до бара, очаквайки да бъде изпълнена поръчката ѝ. Бяха минали дните, в които бе въздишала по Дани Конъли, и нямаше намерение повече да си губи времето с него.

Тя застина по средата на мисълта си. Защото докато се заричаше пред себе си да посрещне завръщането му с безразличието, което то заслужава, мъжът влезе в клуба. Като видя грубата му, тъмна красота, тя пак усети познатото старо свиване в стомаха и разбра, че въпреки твърдото си решение да го изключи от мислите си, Дани все още беше в организма ѝ и под кожата ѝ.

Отначало той не я забеляза. Около него имаше твърде много хора, които го тупаха по гърба и му предлагаха да го почерпят. Все едно кралят се бе върнал у дома. Кара стоеше отстрани, несигурна как да го поздрави след толкова време.

Мел я видя да се спотайва на бара и отиде при нея.

— Няма ли да кажеш здрасти? — попита червенокосата. — Мислех, че ще си първа на опашката. По дяволите, от месеци копнееш за него!

— Не е вярно!

Мел се изсмя.

— Да, бе!

Без да обръща внимание на приятелката си, Кара продължи да разнася питиетата.

Чак след час и половина Дани най-после настоя да отиде на бара и да почерпи всички по едно. Кара разбра, че това е моментът.

За щастие, тя изглеждаше добре. Напоследък винаги беше така. Като приглади с ръце черния си корсет, тя нервно докосна тъмната си коса, укротена в изискана бухнала прическа, и се приготви да се срещне с него.

Щом Дани дойде на бара, навалицата се разпръсна. Беше петък вечер и мястото беше претъпкано. Той седна на един висок стол в очакване да го обслужат. Изглеждаше хубав, забеляза тя — по-възрастен, по-обигран, както и по-як. Беше извадил портфейл и броеше парите си, когато Кара го приближи.

— Привет, Дани — каза тихо тя.

Като чу познатия глас, той вдигна поглед. За момент се обърка и накрая, като я позна, рече смутено:

— Кара?

Тя долови смайването му — опита се да възпре вълнението си и го погледна, както се надяваше, с хладен поглед.

— Кой друг?

— Дявол да ме вземе! — изсмя се той и поклати глава, все едно не можеше да повярва на очите си. — Значи все пак грозното патенце най-последно се е превърнало в лебед!

Коментарът я засегна. Значи той все пак нямаше да я приеме сериозно? Е, някогашната Кара може и да бе линяла по него, но новата нямаше да е такава глупачка.

— Искях само да ти кажа колко се радвам, че си се върнал — рече сковано.

Понечи да се обърне, но той се протегна и я хвана за рамото.

— Хей, не се впрягай — примоли се той. — Имах предвид, че изглеждаш страхотно. Предполагам, че съм бил откъснат от света прекалено дълго, чак съм забравил как се прави комплимент на една дама.

Гузното му изражение й подежда — през годините беше виждала да го използва с толкова много други момичета, когато бе хванат в немилост и искаше да спечели отново вниманието им. Винаги имаше прекалено много жени, които се натискаха на Дани — сега беше време да го остави той да се поизпоти.

— Нямам нужда от комплиментите ти, Дани Конъли — рече тя дяволито и отърси рамото си от хватката му. — Има достатъчно други мъже, които се редят на опашка, за да ми ги изказват.

С тези думи тя се отдалечи. Усети го как зяпа след нея. Напрегна цялата си воля, за да не се обърне.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Как се чувстваш, синко? Да си пак навън?

Финбар се облегна в стола, като пъхна ръце зад главата си. Дани стоеше спокойно пред него, без да показва каквито и да било признаци на страх. Бяха в задната стая на „Еклипс“, която служеше като импровизирана квартира на бандата на Финбар. Дани бе извикан на среща — първата, откакто бе излязъл от затвора преди две седмици.

— Не е толкова зле — ухили се Дани. — Тук има повече пиленца.

Финбар се изкиска.

— Да, и доколкото те познавам, сигурно се възползваш максимално от този факт, нали, синко?

Двамата мъже се ухилиха един срещу друг и за момент усетиха приликата помежду си, като между две момчета.

Всъщност, макар че Дани бе прекарал последните четиринайсет дни, наслаждавайки се на свободата си, сега нямаше търпение да се върне на работа. Той беше амбициозен младеж; бе израснал без нищо и без да бъде никой, беше на дъното. Бе видял как майка му пропиля почти десет години от живота си с един нещастник и побойник и той бе решен да е по-добър мъж — а за него това означаваше да е добър в осигуряването на необходимото, дори ако това включваше от време на време да кривва от правия път. Възпитанието му го бе принудило да жадува за пари и положение така, както малцина можеха. Очакваше какво ще му каже Финбар и предположи, че както обикновено, ще стане въпрос за бизнес. След като си бе излежал присъдата и отказа да предаде шефа си, имаше определени очаквания, че ще се погрижат за него. Но човек никога не можеше да приема нищо за даденост.

Сега Дани изпука кокалчетата си — нещо, което правеше, когато бе неуверен в себе си, но искаше да се престори, че е.

— Е, какво е положението? Имаш ли нещо, което трябва да се уреди? — Това беше неговият начин да попита дали все още е „в играта“.

Финбар се усмихна на очевидното му нетърпение.

— Всичко с времето си. — Тогава едрият ирландец стана и отиде до стенния сейф. Извади един плик и го подаде на Дани.

— Мислех, че след двегодишния тежък труд ще имаш нужда от още няколко дни почивка. А междувременно това би трябвало да те компенсира за изтърпените неприятности.

Дани се опули, когато видя пачката от двайсетачки. Това бе много повече, отколкото очакваше. Финбар се бе грижил за майка му, докато го нямаше, и според разбиранията на Дани този жест беше достатъчен. А това тук показваше точно колко благодарен му е гангстерският шеф.

— Много сте щедър, сър.

Финбар се усмихна доволно.

— Както всички знаят, обичам да възнаграждавам онези, които са предани към мен. — Изражението му стана по-сурово. — Точно както наказвам онези, които не са.

В думите му се четеше предупреждение — сега може да си ми любимец, но ако престъпиш границата, ще те пипна, синко. Но Дани бе прекалено доволен от развоя на срещата, за да забележи. Все още беше в играта с Финбар, имаше пари в джоба си и още няколко свободни дни. След като напусна „Еклипс“, той знаеше точно какво ще направи с парите — щеше да си намери собствено жилище.

Така и не успя да свикне с дома си, след като излезе от затвора. На двайсет и една години той бе прекалено възрастен, за да се подчинява на една старица, пък била тя и майка му. Обичаше я много, но започваше да му става малко неудобно да кани приятелите си там. Може би нямаше да е чак толкова лошо да се преместят на по-добро място в по-хубав квартал. Но когато и да повдигнеш въпроса пред нея, тя не проявяваше интерес.

— Всичките ми дружки са тук — казваше тя и поглеждаше навън към улицата. — Какво ще търсят такива като мен на някое претенциозно място, където всички ще ме гледат отвисоко?

Е, на нея старият квартал може и да ѝ харесваше, но не и на Дани. Още днес той възнамеряваше да се издигне в света и всички щяха да видят това.

— Кара! Почакай!

Чула някой да я вика, Кара спря на улицата и се обърна. Сърцето ѝ се сви, щом видя, че е един от клиентите от клуба — любезен младеж, на име Хюго, който празнуваше ергенската си вечер. Беше сам, което означаваше, че е зарязал останалите си приятели, за да я последва.

— Какво искаш? — попита нервно Кара, щом той я настигна. Добре поне, че се бе преоблякла с дънките си след смяната си; щеше да е ужасно да стои там полугола в костюма си.

— Да видя дали ти се ходи някъде. — Усещайки предпазливостта ѝ, Хюго ѝ се усмихна чаровно. Той беше хубавец, само с няколко години по-възрастен, с пясъчножълта коса и сини очи. Вероятно ако се бяха срещнали на неутрална почва, щеше да пийне по едно с него, но освен факта, че на него му предстоеше да се ожени, „Еклипс“ имаше строги правила, които не позволяваха на сервитьорките да излизат с клиентите.

— Съжалявам, не мога — каза му Кара.

Обърна се да си върви, надявайки се да са приключили, но той се премести пред нея и блокира пътя ѝ. В главата ѝ зазвъняха предупредителни камбанки и тя съжали, че не си е извикала такси. Обикновено винаги се прибираще с такси, но навън беше прекрасна топла лятна вечер и тя реши да повърви до Оксфорд стрийт и оттам да хване нощния автобус. Огледа се и видя, че улицата е пуста, което означаваше, че ще се наложи да се справи сама с проблема.

— Хайде, миличка. Само да пийнем по едно. — Очите му я гледаха умолително.

Кара въздъхна. Това често се случваше, особено с по-младите момчета. Те приемаха твърде сериозно флиртовете с момичетата от бара и предполагаха, че като носят оскъдни костюми, разпоредителките са готови и на друго. Кара можеше да си представи разговора между този и приятелите му — те вероятно го бяха предизвикали да се опита да приспи с развратната сервитьорка.

— Виж — заяви тя твърдо. — Изморена съм и искам да се прибера. И ти, ако проявиш малко разум, ще се върнеш при годеницата си — Виктория се казваше, нали?

Тя се опита да мине край него, смятайки, че той ще я пусне. Но явно емоциите и алкохолът от вечерта бяха почнали да взимат връх, защото той я хвана за раменете и я притисна към близката стена.

— Хей, не бързай толкова. — Погледът му стана суров и всичките му добронамерени закачки изчезнаха. Тя усещаше мириса на уиски в дъха му. — След бакшиша, който ти оставих, най-малкото, което можеш да направиш, е да проявиш малко любезност.

Кара тъкмо си мислеше да забие коляното си в слабините му, когато от мрака се разнесе глас:

— Хей! Какви ги вършиш?

Кара вдигна поглед и с облекчение видя Дани, който тичаше по средата на улицата право срещу тях с блеснали от гняв очи. Като го видя, Хюго пусна Кара, но преди да успее да се отмести, Дани вече бе върху него. Единият му удар се стовари в челюстта на изискания младеж; следващият попадна в корема му и го запокити назад. Вероятно кандидат-женихът щеше да падне на земята, но Дани го хвана за реверите и отново го задърпа, като същевременно продължаваше да го млати.

— Харесва ли ти това, а? — Момчето от Ийст Енд го зашлеви през лицето с опакото на ръката си и сцепи устната му. *Снимките от сватбата щяха да изглеждат интересно*, не спираше да си мисли Кара. — Вече не си толкова корав май?

Кръвта бликаше от устата на Хюго, но Дани все още не изглеждаше склонен да прояви милост. Колкото и да му беше благодарна, че я спаси, Кара не искаше да се стига чак до тук. Като видя двама полицаи да се задават иззад ъгъла, тя разбра, че е време да се омитат.

— Дани! Спри! — Кара го дръпна за ръката, но той не пусна жертвата си. Тя срещна погледа му и видя в него черна ярост. Трябваше да намери начин да достигне до съзнанието му. — Не си заслужава да продължаваш. Хайде, пусни го — настоя тя. — Ченгетата пристигат и пак ще те вкарат на топло.

Последните й думи го накараха да се опомни.

— Добре, чух. — Той издърпа Хюго и като застана лице в лице с него, изсъска последното си предупреждение: — Не смей никога повече да се отнасяш така с жена. — После бутна мъжа за последно с всичка сила, така че той падна по гръб на земята.

Кара сграбчи ръката на Дани.

— Хайде! — пришпори го тя. — Да изчезваме!

Те хукнаха по улицата, докато излязоха на оживената Уордър стрийт. Единият от полицаите ги последва, като надуваше свирката и им крещеше да спрат, но те успяха да му се измъкнат в навалищата. Щом избягаха, махнаха на едно и се качиха. От начало и двамата бяха прекалено задъхани, за да говорят.

— Благодаря — каза накрая Кара. — Радвам се, че се появи.

— Няма проблеми. — Дани изчака един момент и попита: — Но какво стана с Чарли? — Той беше охранителят, с когото излизаше Кара. — Защо не беше с теб?

— Скъсахме.

— Така ли? — Дани я погледна с наклонена глава. — Зарязал те е, нали?

Тя го сбута с лакът в корема.

— Гледай си работата. — В действителност тя бе прекратила връзката им. Той беше свестен, но между тях нямаше тръпка. Но нямаше намерение да го признае пред Дани.

Той се засмя.

— Майтапя се. — И добави по-сериозно: — Трябва да е луд да те остави.

Кара извърна поглед, както винаги, смутена от флиртуването на Дани с нея. Откакто се бе върнал от затвора, се държеше с нея различно — вече не като с по-малка сестра — и това все още я объркваше. Тя копнееше за вниманието му толкова отдавна, че сега се страхуваше как ще се почувства, ако го загуби. Затова преобърна коментара на шега.

— Късно е да се правиш на мил — престори се на засегната.

— Не знам дали ще мога да ти простя казаното.

Дани продължи играта, като ококори умоляващо очи.

— Трябва да има нещо, което мога да направя...

Кара се престори, че обмисля въпроса.

— Може да ми вземеш нещо за ядене — смили се тя. — Умирам от глад след тазвечерните преживелици.

Помолиха таксито да ги остави пред „Рок’н’роу“, което се намираще по пътя им към къщи, и си купиха по един пакет пържени картофи. Ядоха, докато вървяха по улицата, а когато стигнаха къщата на Ани, солта и оцетът се бяха просмукали през хартията в ръцете на

Кара. Без да се замисли, тя облиза пръстите си. Дани ѝ се усмихна закачливо.

— Искаш ли помощ?

Кара го изгледа накриво.

— Не, благодаря. Мисля, че получих достатъчно нежелано мъжко внимание за една вечер.

Той се приближи с една крачка, така че те практически се докосваха в сумрачния коридор.

— Толкова ли беше нежелано?

Кара затаи дъх, сърцето ѝ заби по-бързо. Ето че моментът бе дошъл, а тя не знаеше какво да направи.

— Дани... — започна, без да е много сигурна как да продължи.

— Дани? — Гласът на Ани долетя откъм стълбите. — Кара? Ти ли си?

Моментът беше нарушен. Кара отстъпи назад.

— Трябва да си лягам — каза му.

Понечи да се обърне, но Дани протегна ръка и я спря.

— Изчакай секунда — изрече той. — Искан да ти кажа нещо.

— Какво? — Тя го погледна с очакване.

— Намерих си апартамент.

— Изнасяш ли се? — Кара бе съкрушена.

— Да. Тук взе да ми писва. — Сякаш като обяснение на думите му, те чува как Ани се движи на горния етаж и мърмори нещо от рода, че не може да си намери пантофите. — Искан ли да дойдеш с мен да видиш мястото?

— Разбира се! — рече с готовност Кара. Радостта ѝ от поканата му компенсирала разочарованието ѝ от напускането му.

Дани бързо намери място, което му хареса. Един от приближените на Финбар даваше апартамент под наем и му предложи добър договор. Намираше се до станцията на метрото в Нотинг Хил — знак, че Дани се издигаше. Това беше идеална награда за изгубените две години от свободата му.

Ани се опита да сподели въодушевляването му, но ѝ беше трудно, като разбираше, че синът ѝ се мести и продължава живота си сам. Макар да се радваше на успеха му, беше ѝ тъжно от раздялата им.

— Ще заведе Кара да го види — каза ѝ той. — Искам да чуя мнението ѝ.

Ани присви очи. Знаеше накъде отиват нещата, бе усетила промяната, откакто Дани се бе върнал от затвора, виждаше как очите му следяха Кара.

— Внимавай, синко. Кара не е като уличниците, с които си свикнал. Тя е специална. Не се занасяй с нея.

Дани разпери ръце.

— Мамо! — възрази той. — Все едно...

Но Ани не искаше да чуе.

— Смятай, че съм те предупредила — каза само тя.

Кара огледа мястото, което Дани наричаше апартамент. Тя не знаеше какво представлява това, преди да дойде тук. Отначало беше малко скептична — новата му квартира беше в една от онези големи бели къщи край Нотинг Хил, които Ани без съмнение щеше да определи като „претенциозни“, — но после влезе вътре и видя колко е хубаво. Той бе наел целия последен етаж и мястото изглеждаше просторно и светло. Беше с южно изложение и тъй като беше ранен следобед, светлината струеше през огромните прозорци във всекидневната, които гледаха към прясно окосената трева на двора.

— О, прекрасно е — възкликна тя, оглеждайки високите тавани с деликатните корнизи; голите дървени подове и стените в цвят магнолия. — Наистина ли всичко това е твое?

Дани изду гърди, наслаждавайки се на възхищението ѝ.

— Точно така. Разбира се, трябва малко да се обзаведе...

— Но точно това му е хубавото! — Кара се завъртя из обширната всекидневна с разперени ръце като самолет. — Има толкова много място!

Той се засмя на очевидното ѝ въодушевление.

— Радвам се, че го одобряваш.

Тя импулсивно обви ръце около врата му, зарадвана, че буйното момче, което някога познаваше, бе постигнало успех в живота.

— О, браво, Дан. — Гордостта в гласа ѝ не можеше да се сбърка. — Най-последно успя, нали?

Той отвърна на прегръдката ѝ.

— Да — съгласи се без капка от обичайното си самохвалство. — И двамата се справихме, нали?

Те постояха така малко по-дълго, главата ѝ бе отпусната върху гърдите му, така че тя чуваше ударите на сърцето му. Чак тогава осъзна, че ръцете му са около кръста ѝ и колко е близо топлото му мъжко тяло до нейното. Кара малко се отдръпна, без да се откъсва напълно от обятията му, и го погледна. Опита се да каже нещо, да се извини, че е време да си върви, но погледите им се срещнаха и нещо между тях се промени.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя.

Но Дани я обгърна по-силно.

— Хей, не бързай толкова. — Той се протегна и заметна един кичур от черната ѝ коса зад ухото. — Разхубавила си се, знаеш ли? — каза нежно.

Кара усети как сърцето ѝ препусна, а устата ѝ пресъхна. Беше бленувала за това толкова дълго, но след като моментът настъпи, тя изпита ужас.

— Дан... — рече предупредително, като сведе поглед.

— Шшт. Стига приказки.

Тя се подчини и млъкна, застанала напълно неподвижно, а той подпря с ръка брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре, за да я накара да го погледне — толкова отблизо, че тя усещаше горещия му дъх върху лицето си и виждаше желанието му в тъмните му очи. Тогава той се наведе и я целуна.

Кара си бе представяла този момент безброй пъти — разиграваше сцената в главата си отново и отново, но не подозираше, че фантазиите ѝ някога ще оживеят. Обаче се получи точно така, както се бе надявала. Целувката му в началото беше нежна и сладка, устните му докосваха нейните едва-едва, все едно я изпробваше да види дали тя ще възрази; после нещо се промени и изведнъж ръцете му се озоваха в косата ѝ и я придърпаха по-близо; устата му жадно, лакомо я погълна, след което се премести върху шията ѝ, захапа я за меката част на ушите, сякаш не можеше да ѝ се насити.

Кара остана без дъх. И преди я бяха целували, но никога с такова настървение. Той сякаш пробуди нещо в нея и тя отвърна на целувката му, като се притисна към него — тялото ѝ реагираше инстинктивно.

Ръцете му бяха около кръста ѝ и се пъгнаха под блузата ѝ, после се плъзнаха по голата ѝ кожа.

— О, боже! — изпъшка тя, щом пръстите му намериха чашките на сутиена ѝ, изпращайки неочаквани тръпки на удоволствие през тялото ѝ.

Като я чу, Дани се отдръпна.

— Ела, скъпа — каза дрезгаво.

Хвана я за ръката и я отведе до спалнята. Тя се препъваше след него, замаяна и слаба от желание.

Апартаментът все още беше полупразен, но леглото и матракът вече бяха доставени. Без да губи време, Дани съблече ризата си и разкопча колана си. Кара стоеше отстрани, обзета от внезапна неувереност. Нямаше голям опит с мъжете — беше се целувала с няколко и се бяха опипвали с Чарли на задната седалка на колата му, но това беше всичко. Тя си даде ясна сметка колко по-опитен е Дани в тази област — как щеше да се мери тя с всички други момичета, след като нямаше представа какво прави. И какво щеше да си помисли той за тялото ѝ — слабо и кокалесто, без меките извивки на Линда.

Без да подозира какво минава през главата ѝ, Дани отиде до грамофона и пусна новия албум на „Ролинг Стоунс“. Докато ѝ бе обърнал гръб, тя използва възможността бързо да се съблече и да се пъгне под завивките. Чаршафите бяха прясно изпрани и тя подуши цветния аромат на прах за пране.

Дани се обърна и видя какво е направила. Тогава вероятно се усети, че е притеснена, защото се приближи и седна до нея.

— Добре ли си?

— Мисля, че малко ме е страх — призна тя.

Като я видя как се взира в него със смесица от страх и доверие, Дани почувства прилив на вълнение. Може и да бе имал много жени преди, но майка му беше права: Кара беше различна — между тях винаги бе имало връзка, още от деца. Тя беше негова, винаги бе била и това най-после щеше да е неговият начин да я притежава.

— Не е задължително да... — каза той.

Но тя поклати глава, както и предполагаше той, че ще направи.

— Не. Искам го.

Тъмните му очи заискриха дяволито.

— Слава на господ за това. — Дани се престори, че обърсва челото си с облекчение. — Не съм сигурен какво щях да правя в противен случай!

Той кимна към издутината в панталоните си. Кара се засмя и — дали това бе намерението на Дани или не — започна да се отпуска. Това беше Дани, *нейният* Дани. Всичко щеше да бъде чудесно.

Той не бързаше и я чакаше да се настрои. Нямахме я онази безцеремонна небрежност у него, от която се страхуваше. Вместо това беше нежен и мил, сякаш усещаше колко е важно за нея преживяването и искаше да го направи специално. Дани разкриваше една своя различна страна, невиджана от повечето хора, които го познаваха.

Той дълго време само лежа до нея върху завивката, като просто я целуваше, галеше голите ѝ рамене, чакаше тя да направи следващата стъпка. Именно Кара отведе нещата по-далеч, нетърпелива за още ласки — прокара ръце по стегнатите мускули на ръцете му, отви се от завивките, защото искаше, имаше нужда да се притисне по-близо до него.

Дани продължи да се движи мъчително бавно, проправяйки си път надолу по тялото ѝ, като я целуваше и ближеше, милваше и хапеше и явно се наслаждаваше на растящото ѝ нетърпение. Тя се изви и се изпъна, щом устата му докосна плоския ѝ корем; присви се, почти неспособна да се сдържи, щом пръстите му минаха през бикините ѝ — докосването му беше умишлено дразнещо леко. Тя усети, че се подмокря, и през слабините ѝ се разля горещо желание.

— Моля те — примоли се тя, като надигна ханша си, докато Дани отстрани бялата памучна материя и ръката му потърси влагата ѝ.

Тя беше толкова възбудена, че още щом той я докосна, извика и заби нокти в раменете му, разтърсена от горещ, мощен оргазъм. Толкова бе обсебена от собственото си удоволствие, че изобщо не помисли за неговото. Но ето че изведнъж забеляза Дани да си събува дънките и бельото; дишането му бе неравномерно и накъсано. Като го видя колко е голям, изтръпна от страх, понеже не бе сигурна как ще успее да го побере в себе си. Но беше прекалено късно за отстъпление. Тя все още се тресеше, неспособна да говори, когато той разтвори краката ѝ и проникна в нея.

Кара премигна и в погледа му се прочете изненада, а после и нежност, щом той разбра, че ѝ е първият.

— Боли ли те?

Тя излъга, като поклати глава. Искаше да го направи заради Дани. Когато той започна да се движи в нея, тя го притискаше силно и се надяваше винаги да бъдат толкова близо един до друг.

Когато след малко Кара се събуди, навън се смрачаваше и тя беше сама. Отне ѝ момент да се сети къде се намира. Тогава в съзнанието ѝ изникна всичко, което се бе случило този следобед. В сумрака тя усети как лицето ѝ запари и почувства приятно свиване в стомаха. Къде бе отишъл Дани? Не беше добър знак, че си е тръгнал, преди да се е събудила.

Искушаваше се да остане сама в спалнята. Но разумът ѝ нашепваше, че все някога ще трябва да се изправи пред него и че може би трябва да приключи с това възможно най-скоро. Като се измъкна от леглото, тя грабна първата дреха, която намери — бялата риза на Дани, — и бързо я навлече и закопча, преди да излезе от стаята.

Последва ароматната миризма и завари Дани в кухнята да пържи яйца и бекон. Той не вдигна поглед, щом тя влезе.

— Как е, Кара?

Гласът му беше груб и сърцето ѝ се сви. Значи всичко бе свършило. Следобедът не означаваше нищо за него.

— Добре, благодаря. — Опита се да звучи весело, все едно не беше разстроена от държането му. Настъпи неловка тишина. — Виж, става късно — каза тя. — Да си тръгвам ли?

Кара добре бе преценила ситуацията. След като се събуди, Дани наистина съжали за цялата случка — като знаеше какво чувства Кара към него, не биваше да позволява нещата да стигат толкова далеч. Той не беше мъж за една жена — щом преспеше с някое момиче, искаше то да излезе от живота му по най-бързия начин. Затова, когато Кара предложи да си тръгне, го обзе вълна на облекчение, доволен, че тя е наясно с нещата и няма да му се налага да се справя с неприятната ситуация.

Но тогава, като се обърна да я погледне и я видя да стои там — с неговата бяла риза, закопчана накриво, дългите ѝ голи крака,

разрошената черна коса — Дани се изуми от сексапила, който излъчваше тя. Това осъзнаване бързо бе последвано от друго — той не искаше тази жена да си тръгва. Тя не бе просто някакво си момиче. Тя беше Кара — неговата приятелка и любима, с която всъщност му правеше удоволствие да прекарва времето си.

Затова, вместо да се съгласи с предложението ѝ, той ѝ се усмихна.

— Силно се надявам да не ходиш никъде! Иначе цялата тази кльопачка ще отиде на боклука!

Щом го чу, по лицето на Кара се разля радостна усмивка. Като довлече един стол до кухненския барплот, тя каза:

— Слава богу — мислех си, че няма да ме помолиш да остана! Ще сложиш ли още малко наденички? Умирам от глад.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лондон, юни 1966 г.

— За къде си се наконттила така? — Дани застана зад Кара, докато тя си слагаше очна линия пред огледалото на тоалетката, плъзна ръцете си през кръста ѝ и я гушна към себе си.

— За работа, глупчо — изкикоти се тя.

— Тъкмо се прибрах — оплака се той и я целуна по врата. — Предпочитам да останеш и да се чукаме.

Тя направи физиономия срещу отражението му в огледалото.

— Не мога. Ако закъснея пак, Ронан ще ме изхвърли.

— И какво от това? Притрябвала ти е скапаната му работа. Аз ще се грижа за теб, знаеш го.

Дани обхвана гърдите ѝ с ръце и се притисна към задника ѝ, за да ѝ покаже колко е възбуден. Въпреки добрите си намерения, Кара въздъхна, изпусна върху тоалетката молива за очи и той изтрака. Винаги губеше контрол, когато Дани беше наблизо.

Давайки си сметка за ефекта, който предизвиква у нея, той се усмихна победоносно.

— Виждаш ли? Това не е ли по-забавно, отколкото да се бъхтиш в оня смрадлив клуб?

Напоследък често спореха по този въпрос. Дани я караше да престане да работи в „Еклипс“ — чувстваше, че тази работа отнема твърде много от времето ѝ. Разглезен от майка си и сестрите си, той бе свикнал да получава каквото поиска и когато го поиска, а това означаваше Кара да бъде напълно разположение. Той очакваше от нея да бъде на линия, когато му скимне, без да го интересува има ли тя други планове: независимо дали трябваше да отиде на работа, или да се види с приятелки. Вероятно не би било толкова зле, ако животът му бе по-подреден, защото тогава тя щеше да нагоди програмата си към неговата. Но той се прибираще по различно време на денонощието и очакваше от нея да бъде там. Напоследък работата ѝ не му отърваше, затова той ѝ натякваше да напусне. Досега тя се противеше, но все по-

трудно удържаше фронта. Дани винаги постигаше каквото си бе наумил.

Той ѝ предложи да се пренесе при него само седмица след като спаха заедно за пръв път. Тя и бездруго през повечето време живееше там, бе налудничаво да ходи до вкъщи и да се връща само за да се преоблече. Това се случи преди близо година. Кара обожаваше апартамента и ѝ харесваше мисълта двамата с Дани да имат свой дом. Него пък го развеселяваше усърдието ѝ да чисти и да готви всяка вечер. „Мога да наема някого да изчисти“ — предлагаше ѝ неведнъж. Но той явно не разбираше, че Кара вършеше всичко това с удоволствие, защото искаше да създаде истински дом за тях двамата — нещо, което никога не бе имала през всичките си деветнайсет години. За пръв път в живота си тя се чувстваше устроена и усещането ѝ харесваше.

Единственият човек, за когото ѝ бе малко мъчно, беше Ани. Майката на Дани не одобряваше съжителството им без брак. Не им каза нищо, ала Кара усещаше чувствата ѝ. Но безпокойството ѝ не трая дълго. Личността на Дани беше обсебваща и той я поглъщаше изцяло. Тя се гордееше, че е до него. Вече хората ѝ правеха път и се отнасяха към нея с уважение. За човек, който толкова дълго беше едно нищо, това означаваше всичко.

Сега, когато Дани започна да мачка гърдите ѝ, Кара почувства как се предава на ласките му. Тя запретна малко късата си рокля и захвана с палци краищата на бикините си. Щом щеше да се предава, смяташе да прояви малко повече ентузиазъм. Дани все я насърчаваше да бъде по-инициативна и този път тя щеше да му даде каквото иска. Като изрита бельото си настрани, Кара се обърна с лице към него. Седна на тоалетката и като разтвори бедра, започна да се гали.

— Хей! — Тъмните очи на Дани светнаха одобрително. — Това е ново.

И преди я бе карал да го прави, но тя винаги му отказваше. Предпочиташе да отидат в леглото и да го направят по обичайния начин, но знаеше, че Дани си пада по разнообразието. С него се научи да е по-изобретателна. Вниманието му не се задържаше дълго на едно място и тя разбираше, че колкото и да я харесва, няма да е трудно да отклони погледа си от нея. Отначало нямаше нужда да се тревожи, невинността ѝ го възбуждаше достатъчно. Повечето момичета, които

той познаваше, бяха натрупали доста опит, преди да бъдат с него. Кара беше различна, напълно неопетнена и нетърпелива да се учи. Той изпитваше голямо удоволствие да я посвещава, да ѝ показва как да му достави удоволствие и да ѝ помага да разбере какво ѝ харесва на самата нея. Но напоследък това не му бе достатъчно и тя трябваше да се постарее да задържи интереса му.

Докато я гледаше как движи пръстите си навътре и навън, той изстена от нетърпение и Кара се зарадва, че усилията ѝ са били възнаградени. Виждаше издутината, която се очертаваше през дънките му.

— Искаш ли и ти да си поиграеш? — подразни го тя, като се протегна и го докосна, при което с удоволствие усети надигането на члена му.

— И още как — задави се той.

Докато Дани се зае бързо да разкопчае колана си, тя разкопча дънките му. Хвана пениса му в основата и го насочи в себе си, като пое само върха му, а ръката ѝ се движеше нагоре-надолу по дължината му с бавни, сигурни движения, точно както той ѝ бе показвал. Тя постепенно ускори движенията си, чувствайки растящата му топлина в дланта си, докато той вече не бе способен да издържа. Тогава той изсумтя и като я сграбчи през кръста, дръпна я към себе си и проникна напълно.

— Как ти се струва това, кучко? — попита Дани, като се блъскаше в нея и всеки негов тласък я избутваше все по-назад върху тоалетката, докато голият ѝ гръб взе да се удря в студеното, твърдо огледало. — Харесва ли ти да те чукам така?

Обикновено Кара мразеше грубите му думи, но днес беше прекалено погълната от собственото си удоволствие, за да забележи.

Те свършиха едновременно, Кара се разтърси от оргазма си секунди преди Дани да нададе вик, сигнализиращ собственото му освобождение.

За момент останаха вкопчени един в друг, задъхани, тя обгърнала кръста му с крака, той — свел глава върху нейната.

Постояха така, докато възвърнаха дишането си. Когато Кара спря да трепери, ръцете ѝ се обвиха около врата на Дани и го прегърнаха силно. Този момент беше любимият ѝ — след като бяха правили секс, тя се чувстваше най-близо до Дани. Смяташе да му предложи да

отидат в леглото да се гушнат, но Дани се отдръпна. Тъмните му очи я изгледаха с обожание и на нея ѝ стана хубаво. Като отметна влажната ѝ коса от челото, той каза одобрително:

— Това беше секси.

Кара засия от похвалата.

— Знам.

Той я щипна любвеобилно по бузата.

— Някой момък ще ми е много благодарен.

Думите му ѝ подействаха като юмрук в корема.

— Дан! — възрази тя и го бутна назад. Очите ѝ автоматично се насълзиха. Мразеше да ѝ говори така — да ѝ прави намеци, че двамата могат да се срещат с други. Тя приемаше, че връзката им ще е вечна. — Какво означава това?

Той се засмя на реакцията ѝ.

— Нищо, скъпа — рече с безразличие. Взе дънките си от пода и започна да ги обува.

Кара захапа устната си, за да не трепери.

— Не ми прозвуча като нищо.

Дани въздъхна раздражено. Ако мразеше нещо, това беше жените да се опитват да го изнудват емоционално.

— Божичко, няма нужда да ми се святкаш. Само те занасях.

Давайки си сметка, че той изпробва търпението ѝ, Кара се насили да се усмихне.

— Разбира се, съжалявам. Прекалих.

Но за нея моментът беше съсипан.

— Съжалявам!

Ронан погледна от бюрото си към Кара, която изтича забързано край него. Той многозначително потупа ролекса си и тя се извини още веднъж. Тази седмица закъсняваше за трети път и управителят на клуба реши, че трябва да си поговори с нея. Ако някое от другите момичета се бе държало така, досега да го бе уволнил. Но Кара открай време му беше слабост. Може би защото в сърцето си знаеше, че тя е добра по душа — някои от другите сервитьорки закъсняваха системно, но Кара не беше такава преди. Всъщност беше идеалната служителка — докато не се бе захванала с Дани Конъли.

На Ронан не му харесваше начинът, по който Дани я променяше. Младежът беше паразит, щеше да вземе каквото му е необходимо и щеше да я напусне. Ронан не се съмняваше в това, но знаеше, че няма смисъл да го казва на Кара — тя бе толкова влюбена, че нямаше да го послуша. Той само се надяваше да греши и всъщност Дани да оцени какъв късметлия е, че я има.

Кара влетя през вратите на съблекалнята, доволна, че е успяла да избегне лекция от Ронан. Този път очакваше да я смърми в кабинета си, но той отново не се намеси по повод на закъснението ѝ. Въпреки това, макар управителят да бе мек спрямо нея, другите сервитьорки не бяха толкова милостиви. Щом влезе в съблекалнята, тя усети остри осъдителни погледи на другите момичета.

— Пак закъсняваш — отбеляза Мел.

Кара разбираше, че това е голям проблем за тях. Те бяха огорчени от факта, че тя идваше и си тръгваше, когато ѝ хрумне, а те не можеха.

— Задържаха ме — смотолеви Кара.

Червенокосата се усмихна ехидно.

— Дани май трябва да инсталира часовник на тавана в спалнята си. Така може би ще започнеш да идваш навреме.

Другите се изхихикаха, а Кара се изчерви. Шегата нямаше да я засегне толкова, ако не бе точно на място.

— О, я престани — сопна се тя. — Не си го изкарвай на мен само защото са те зарязали.

Думите излязоха от устата на Кара, преди да успее да ги спре. Само преди няколко седмици Мел през плач ѝ бе разказала за раздялата си с Тони, приятеля ѝ от шест месеца. А сега тя използваше тази информация срещу приятелката си. Кара разбра, че постъпката и е непростима, но се бе смутила, защото Мел бе познала истината за закъснението ѝ и това я принуди да застане в отбранителна позиция.

Но в действителност Кара мразеше да се кара с другите момичета. Усърдно се бе старала да се сприятели с тях. А сега, за няколко кратки месеца, цялото ѝ старание бе отишло на вятъра. И което бе по-лошо, тя знаеше, че вината е предимно нейна. Откакто беше с Дани, не се отнасяше много добре с момичетата — те бяха

мили с нея, когато бе имала нужда от тях, а после, веднага щом си намери гадже, ги заряза. Когато я викаха да излязат заедно, тя винаги тичаше нанякъде, за да се срещне с Дани. Но той очакваше от нея точно това и тя не искаше да го разочарова. Беше сигурна, че всяка от тях щеше да постъпва по същия начин, ако имаше и частичка шанс да е момичето на Дани.

Останалата част от вечерта беше ужасна. Мел беше популярна сред сервитьорките и след новината за скарването им в съблекалнята другите момичета изолираха Кара. Мел, която разпределяше обслужването на масите, постоянно ѝ даваше най-лошите клиенти — тези, за които се знаеше, че не оставят бакшиш. В края на вечерта, неспособна да се изправи лице в лице с колежките си в съблекалнята, тя просто си сложи едно палто върху костюма и хукна към къщи.

Когато се прибра, Дани я чакаше. Той настоя да ѝ приготви чай и сандвич и Кара предположи, че се опитва да ѝ се реваншира заради спора им от по-рано. Почувствала се поотпусната, тя направи грешката да му разкаже за случилото се на работа.

— Не е редно така — отбеляза той, след като я изслуша. — Искаш ли да говоря с тях?

— Не — побърза да отвърне. Само това ѝ трябваше — Дани да се намеси и да заплаши всички да се държат добре с нея. Това щеше да е още по-лошо от студеното им безразличие. — Мога да се справя.

Той поклати глава.

— Убий ме, не мога да разбера защо още стоиш там. Как смяташ, какво си мислят за мен, след като ти работиш в тая дупка? Всички ще решат, че не мога да те издържам.

— Но ти си излизал с много други момичета, които са работили там — изтъкна Кара. — Тогава нямаше нищо против.

— Към тях не съм бил толкова сериозен. Не ми харесва други мъже да хвърлят похотливи погледи на това, което е мое.

Хареса ѝ как го каза — „мое“, сякаш тя му принадлежеше.

— Един ден ще се оженим, нали, Дан? — попита тя импулсивно.

Той разроши косата ѝ.

— Разбира се, скъпа.

Те се гушнаха на дивана и тя се почувства по-добре. Имаше Дани и това трябваше да ѝ е достатъчно. Той беше нейното семейство, нейните приятели, всичко — нямаше значение какво мислят останалите.

На следващия ден Кара подаде молба за напускане в „Еклипс“. Дани беше доволен — най-после бе постигнал каквото искаше — и Кара разбра, че тя също е щастлива. Преди се безпокоеше какво ще прави, ако остане без работа, но през следващите няколко месеца откри ново призвание, което зае цялото ѝ време — удоволствието. То беше нещо, от което тя бе имала много малко в живота си. Дани нямаше време за споразумения — той вярваше в получаването на онова, което искаше и когато го поискаше. И Кара откри, че не е толкова лошо да живее по този начин.

През вече свободното си време тя започна да излиза с приятелките на бизнес съдружниците на Дани. Повечето от тях също не работеха и прекарваха дните си на Кингс Роуд и Карнаби стрийт, като пазаруваха в „Биба“ и „Мери Куонтс Базар“, където прахосваха плодовете от тежкия труд на мъжете си. Кара с радост се присъедини към тях. Тя обожаваше новата мода на миниполите, които прилягаха на дългите ѝ крака и стройното ѝ тяло, и скоро гардеробът ѝ бе претъпкан с дрехи и обувки: сред любимите ѝ беше една къса рокля без ръкави в черно и бяло, която носеше с бял PVC шлифер и ботуши до коляното с равна подметка. Засилващата се популярност на момчешкия имидж, въведен от късокосия модел Туиги, я зареди с увереност и тя копира точно вида на модната си икона, като самия Видал Сасун^[1] оформи непокорната ѝ черна коса в палава прическа, която подчерта големите ѝ очи и силните ѝ черти.

Новият ѝ външен вид обаче не беше само в нейна полза. Всичко беше част от ролята ѝ на приятелка на Дани Конъли. Той обичаше да се конти с елегантни италиански костюми и да излиза из града, прегърнал своето малко, радващо око с кръвище. От Кара се искаше само да изглежда красива. Те прекарваха много време по нощните клубове, най-вече в „Еклипс“. Отначало на Кара ѝ беше неудобно да се връща там, след като си бе тръгнала при такива неприятни обстоятелства. Но Дани настояваше.

— Всичките ми приятели се събират там. Не можеш вечно да се криеш — изтъкна той. — Освен това никой няма да ти каже нищо, щом си с мен.

Първата вечер, като отиде с него в клуба, ѝ беше притеснено, особено когато възложиха на Мел да ги обслужи. Но както винаги, Дани се оказа прав — бившата приятелка на Кара се държа съвсем любезно с тях. И макар на Кара да ѝ липсваха закачките с другите сервитьорки, тя си каза, че просто такава е цената, за да е с Дани, а беше сигурна кое от двете би предпочела.

Въпреки че вече не работеше, на Кара ѝ харесваше да смята, че животът ѝ не е съвсем безцелен. Тя се зае с обновяването на апартамента, като напълно го модернизира с дръзки цветове и съвременни мебели. Понякога съжеляваше, задето не са избрали по-традиционно обзавеждане — нещо класическо и не толкова крепящо, нещо по-съобразено с красивата архитектура на сградата. Но Дани бе категоричен. „Когато хората влязат тук, искам да видят, че съм успял“.

Малко се дразнеше, че той наричаше апартамента „мой“, а не „наш“, и все още говореше с „аз“, а не с „ние“, но се опитваше да не си го слага на сърце. Парите и положението бяха важни за него, макар за нея да не бяха от значение. А и сега той изкарваше прехраната им, а не тя.

Понякога съвестта малко я гризеше. Спомни си как само преди две години беше изключително горда с работата си в магазина, когато се грижеше за счетоводството и доставките. Сега нямаше никаква друга цел, освен да се забавлява. Но щом някога почувстваше вина, тя бързо си припомняше, че е на деветнайсет, че е млада, щастлива и се радва на живота, така че защо да се обвинява? Бе преживяла много тежки години — сега заслужаваше малко повече удоволствия.

Бяха минали около шест месеца от напускането ѝ от „Еклипс“, когато Кара се натъкна на статията — едно от онези описания на златната ера на Холивуд. Видя рекламата ѝ на корицата на „Мери Клер“^[2] и не устоя на изкушението да го купи. Вътре се споменава за майка ѝ, разбира се. Беше една от онези истории, в които надълго и нашироко се разказваше как Франсис Фицджералд, която за кратко е била изгряваща кинозвезда, загива в експлозия, след като катастрофира

с колата си в нетрезво състояние. Изказваха се много намеци и предположения за нещастен брак, за особеното ѝ поведение в месеците преди смъртта ѝ и за мистериозните обстоятелства около нещастния инцидент, при който е загинала.

Както винаги, Кара не беше сигурна защо четете статията. През повечето време се опитваше да не мисли за майка си. Но дълбоко в съзнанието ѝ винаги се таеше необясним интерес към жената, която я бе изоставила, и тя имаше нужда да го задоволява от време на време. В сиропиталището, по време на съботните екскурзии до киното, тя понякога гледаше някой от филмите на майка си. Това не я разстройваше. Кара винаги се чувстваше необичайно безпристрастна — сякаш прелестното създание на екрана нямаше нищо общо с нея. Дори сега, ако някъде даваха стар филм с Франсис Фицджералд, тя отиваше да го гледа — винаги сама. Никога не споменаваше за излизанията си, даже и на Дани. Не беше сигурна, че той би разбрал. Честно казано, и тя самата не знаеше дали разбира. Може би това беше единственият начин, по който можеше да почувства близост с майката, която я бе изоставила.

Кара затвори списанието и го остави да падне на пода. Беше достатъчно засега. Не искаше денят ѝ да се провали от мисли за майка ѝ. Бе прекарала чудесна сутрин в пазаруване, а сега, докато лежеше на новия бял кожен диван, напечена от проникващите слънчеви лъчи, ѝ се доспа. Зачуди се дали ще има време да подремне, преди да излязат с Дани вечерта.

[1] Световно признат британски фризьор. — Б.пр. ↑

[2] Месечно женско списание. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лондон, юни 1967 г.

Дани вдигна поглед и видя Нина, една от сервитьорките в „Еклипс“, която му се усмихваше. Бе назначена едва преди седмица, но вече правеше голямо впечатление, най-вече защото имаше фигура на типичен модел от списание „Плейбой“. Униформените корсети на клуба бяха проектирани именно за момичета като нея.

Тя се наведе, излагайки на показ пълните прелести на деколтето си.

— Мога ли да направя нещо друго за вас? — Гласът ѝ беше хриптящ и приканващ.

Дани се облегна назад, наслаждавайки се на вниманието на наперената блондинка.

— Чашата ми е пълна, така че какво друго имаш предвид?

Нина примигна с изкуствените си мигли.

— Ами Ронан твърди, че трябва да се стараем да удовлетворим всяка нужда на клиентите си.

— Така ли? — попита Дани провлачено.

Те се ухилиха един на друг и си размениха погледи на взаимно разбирателство.

— Застанала си на пътя ми — прекъсна ги един ядосан глас.

Дани и Нина се обърнаха и видяха смразяващия поглед на Кара. Облечена с дантелена минирокля в цвят слонова кост, съчетана с равни балетни обувки, тя изглеждаше висока и стройна, цялата дълги крака и непринудена класа, пълна противоположност на по-очевидната традиционна красива външност на Нина.

— Извинявай. — Пред приятелката на Дани Нина благоволи да се изчерви. Като взе подноса си, тя се отдалечи с бързи стъпки.

Отначало Кара не каза нищо. Седна, отпи глътка шампанско и тогава се обади:

— Какво беше това?

Дани вдигна рамене.

— Нищо.

— Не ми изглеждаше като нищо. — Гласът ѝ беше изненадващо спокоен, но Дани усещаше остротата в него.

— Какво да направя, като горкото момиче не може да стои далеч от мен. — Той се почувства зле. Просто тук го смятаха за важен и на жените това им харесваше. Понякога му беше трудно да им отказва. Но не искаше да наранява Кара, обичаше нея и само нея. Приведе се, праметна ръка около приятелката си и я придърпа към себе си. — Стига де, скъпа. Не ме измъчвай. Нали знаеш, че за мен си единствена?

Кара го изгледа продължително и реши да остави темата.

— Да, знам. — Тя се застави да се усмихне в името на добрата вечер, но дълбоко в себе си не беше особено успокоена. Едва бе отскочила до тоалетната, а като се върна. Дани вече буквално точеше лиги по друга жена. Напоследък прекалено често ставаше свидетел на подобни гледки. Не смяташе, че Дани е почнал да ѝ изневерява — не още, но подозираше, че това е само въпрос на време.

Вече бе минала една година, откакто бе напуснала работата си в клуба, и отначало всичко беше перфектно. Но напоследък ѝ се струваше, че домашното им щастие бе започнало да писва на Дани. Той изглеждаше неспокоен и отегчен — и не само от нея. Беше му дошло до гуша и от Финбар. Дани не бе доволен от отредения му пай и бе започнал да разправя, че смята да се отдели от общия бизнес и да продължи сам. Тези приказки бяха опасни. Ако го чуеше Финбар или някой от съдружниците му, нямаше да се поколебаят да дадат добър урок на Дани. Но щом Кара заговореше за опасенията си, Дани ги подминаваше с лека ръка. Както винаги, той се смяташе за непобедим. И това я безпокоеше повече, отколкото историята с Нина и всички други като нея.

Следващата неделя, както обикновено, Кара и Дани отидоха на обяд у майка му. Цял следобед Дани не бе способен да се укроти; изглеждаше разсеян и се наложи Ани и Кара да поддържат разговора. Атмосферата по време на хранене беше неловка, никой не разбираше точно какво не е наред, заради което беше трудно да оправят положението.

Едва бяха приключили да се хранят, когато Дани стана рязко.

— Отивам за цигари.

Кара го погледна и стомахът ѝ се сви.

Ани ѝ отпрати изпълнен със съчувствие поглед.

— Ще сложа чай — каза тя.

Двете жени седяха в кухнята, пиеха чай и го чакаха да се върне, като от време на време поглеждаха часовника. Към шест часа стана ясно, че няма да се прибере.

— Страхотна неделя, няма що. — Кара знаеше, че звучи огорчена, но ѝ беше все едно.

— О, скъпа — погледна я тъжно Ани. — Знаеш, че си ми като дъщеря и ще съм най-щастлива, ако двамата с Дани станете семейство. Но аз познавам момчето си. Той не е от тия, дето се женят. И колкото и да ми харесва да ви виждам заедно, не мога да си кривя душата и да твърдя, че историята ви ще свърши като в приказките. Ти как мислиш?

Кара знаеше точно какво има предвид Ани, но не искаше да го чува. Не и сега.

— Благодаря за съвета — рече сковано Кара. — Но мисля, че просто трябва да видим какво ще се получи.

Тогава тя се извини и каза, че трябва да се прибира. Ани я изпрати. Не можеше да даде на момичето нищо повече от това предупреждение. Надяваше се да греша. Но познаваше сина си твърде добре и знаеше, че той може да се грижи единствено за себе си. На Кара просто ѝ трябваше още известно време, за да го разбере.

Щом се върна, Кара завари апартамента тъмен и празен. Беше почти десет и половина, когато чу ключа на Дани в ключалката. Тя скочи от дивана и отиде в коридора да го посрещне с ръце на хълбоците.

— Къде се запиля, по дяволите? — попита остро.

Той я бутна, за да мине.

— Срецнах едни хора. Отидохме да пийнем.

Кара го последва, решена този път да не оставя нещата така.

— А Нина там ли беше? — Вече знаеше отговора — подушваше парфюма ѝ: евтиният цветен аромат щипеше ноздрите.

Дани я погледна студено.

— Да, беше. Както и много други хора. Защо не престанеш вече с тая параноя? Заболя ме главата от теб.

Той пусна телевизора и се разположи в един фотьойл. Неспособна да докаже дали я лъже или не, Кара реши да си замълчи, премина през отворения свод, който свързваше всекидневната с кухнята, и извади от хладилника чинията с остатъци от храна.

— Майка ти прати тази храна за теб — провикна се тя. — Искаш ли да я стопля?

Той не свали поглед от програмата.

— Не, хапнах навън.

Тогава пред Кара изплува онова, което от дълго време знаеше дълбоко в себе си — той проявяваше толкова незначително уважение към нея, че можеше да е навън с Нина цяла вечер и да си мисли, че накрая пак може да се върне тук при нея. Сега разбра, че Дани никога няма да се промени: това беше животът ѝ, ако го искаше — да чака сама вкъщи мъжа, който можеше да се върне или да не се върне при нея.

В тази частица от секундата, когато осъзна това, настроението ѝ се промени.

— Негодник! — изръмжа тя, толкова тихо, че той не я чу заради звука от телевизора. Без да се замисли, Кара запрати чинията към всекидневната. Тя се разби в отсрещната стена, преди да падне и да се счупи на пода, оставяйки по боята следи от картофи и сос.

Дани скочи от фотьойла с пламтящи от гняв очи.

— Какво, по дяволите...

Но преди да довърши изречението, Кара прекоси стаята и го зашлеви силно през лицето.

— Мразя те! — извика тя и го удари пак.

Изражението му се смени от изненада на раздражение.

Но Кара не забеляза. Мислеше единствено колко много иска да го нарани — както той я бе наранил. И щом не можеше да го направи емоционално, щеше да се задоволи да го направи физически. Изведнъж изля цялото си разочарование върху него. Не можеше да се спре — удряше го, блъскаше го и го дращеше, ноктите ѝ раздираха плътта му.

— Стига! — нареди той, като хвана китките ѝ с една ръка.

Но Кара не го слушаше. Тя се извиваше и гърчеше в хватката му, мъчеше се да се освободи, за да му причини още болка. Като изтръгна едната си ръка от хватката му, ноктите ѝ одраха бузата му. Той изръмжа

от болка и я пусна, за да сложи ръка на раната. Моментът беше достатъчен за Кара.

— Между нас е свършено! — изкрещя му тя, като се втурна към спалнята. — Напускам те! Веднага!

Тя бе извадила куфара си и бе започнала да хвърля вътре дрехите си, когато той дойде след нея.

— О, не, не можеш! — озъби се той. — Не е свършено, докато аз не кажа така!

Този път той отиде зад нея и като я стисна с месестата си ръка през кръста, я повали право на пода. Тя го плюеше и забиваше ноктите си в него като подивяла котка, опитвайки се да избяга, докато той я пренесе през стаята и я пусна по средата на леглото.

— Копеле! — кипна тя, мъчейки се да стане. Но той нямаше намерение да я остави.

Дани беше силен мъж, който си изкарваше прехраната чрез физическо насилие — Кара нямаше шанс да избяга, щом той коленичи над нея, прикова ръцете ѝ над главата ѝ, а коляното му притисна краката ѝ, за да не рита. Тогава тя го погледна и видя горящите му от гняв очи, както и нещо друго — суровия, първичен копнеж. Божичко, колко беше възбуден. Това я вбеси още повече.

Тя се тласна нагоре под него.

— Махни се от мен...

Досещайки се за намерението му, Кара направи един последен опит да освободи десния си крак и с всичката сила, която успя да събере, заби коляното си в слабините му.

Дани нададе вик на болка. Инстинктът му за самосъхранение се включи и преди да се замисли какво прави, той зашлеви Кара през лицето, като я събори от леглото и при падането тя удари главата си в нощното шкафче.

Ударът я вцепени и тя млъкна. Болка разцепи главата ѝ и за един ужасен момент зрението ѝ се размаза. Тя се сви отстрани до леглото, трепереща от страх и нещастие, и се разплака.

Завет със собствената си болка, Дани отначало не забеляза, че нещо не е наред. Сега, като я чу, той погледна нататък.

— Кара? — Щом тя не отвърна, той стана и се придвижи до нея. — Добре ли си, скъпа? — Сложи ръка на рамото ѝ, но Кара изтръпна от допира му.

Тогава тя се обърна и го погледна с изпълнени с омраза очи.

— Добре ли ти изглеждам? — изсъска разярено.

Дани нямаше представа какво да каже. Щом Кара се разплака с мощни, разтърсващи ридания, той погледна приятелката си и видя раната на челото и стичащата се по лицето ѝ кръв. Погледна собствените си гърди и ръце, покрити с ухапвания и драскотини. Чак тогава започна да разбира какво е направил.

— Божичко, Кара. — Той искрено съжаляваше. Протегна се да я прегърне, но се отказа. — Съжалявам. Наистина съжалявам. — Изчака я да каже нещо, но тя само продължи да плаче. — Не исках да ти причинявам това.

Извинението му звучеше неубедително дори в неговите уши. Не я обвини, щом тя му подметна презрително:

— Е, щом не си искал, значи всичко е наред.

Той примигна от сарказма в гласа ѝ. Усети, че тази вечер е прекрачил границата, от която нямаше да може да се върне обратно. Тогава слезе от леглото и коленичи пред нея.

— Кара, говори с мен, моля те. Каж ми как да оправя нещата.

Кара погледна приятеля си. Знаеше, че той искрено се разкайва, но това не решаваше проблема. Дани искаше прошка, а точно сега тя просто нямаше сили да му даде тази утеха.

— Просто ме остави, може ли? — каза уморено. — Искам да поспя.

Тогава тя легна на леглото и се сви на топка в единия край с гръб към него. Макар да му бе дала да разбере, че не го иска там, Дани не си тръгна. Кара усещаше, че той иска да се одобрят, но не знае как. Това им беше проблемът — държеше се като свиня, а после очакваше да оправи всичко с няколко думи.

Той легна до нея, което не я изненада особено. Изчака за момент, сякаш да види дали тя няма да възрази, и после плахо постави едната си ръка на рамото ѝ.

— Моля те, Кара — прошепна. — Моля те да ми простиш.

Кара не отговори. Истината беше, че се бе уморила да му прощава. Дълбоко в душата си знаеше, че трябва да го напусне, но проблемът бе, че нямаше къде да отиде. Нямаше нищо в живота си, освен Дани и семейството му. И все още го обичаше, макар да знаеше, че той не е подходящ за нея. Затова когато ръката му я прегърна през

кръста, тя не го отблъсна — най-вече защото от това на него сякаш му стана по-добре. А Кара точно тогава, лежейки в ръцете му, се почувства изтощена, разтревожена и по-самотна от всякога.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Щом научи за банковия обир на Бейкър стрийт, Кара бе обзета от лошо предчувствие. Съобщиха го по ранните вечерни новини на Би Би Си. Въръжените бандити бяха нападнали банката по обяд, точно когато охраната се разменяше в обедната почивка. Единият охранител бе прострелян и се намираше в болницата в критично състояние. Обирджиите се бяха измъкнали с четвърт милион лири. Имаше общо четирима заподозрени — трима бяха извършили обира в банката, а четвъртият бе шофирал колата, с която бяха избягали.

Мислите на Кара веднага се насочиха към Дани. Беше минал месец от неуспешния обяд у Ани и оттогава той беше станал отчужден и потаен. Бе излязъл в девет часа тази сутрин и още не се бе върнал. Нямаше представа къде е — което не бе чак толкова необичайно. Но напоследък съзнанието му бе погълнато от нещо и тя смяташе, че става въпрос за нещо сериозно. Отначало си помисли, че се касае за друга жена. После, след като преодоля първоначалната си параноя, си даде сметка, че признаците са съвсем различни. Това беше нов, съсредоточен Дани. Тук ставаше дума за нещо по-съществено от преследването на фустии.

През нощта спа на пресекулки, заслушвайки се за отварянето на вратата. На следващата сутрин той все още не се бе прибрал, така че тя нямаше друг избор, освен да прекара деня си както обикновено.

Когато се върна от магазина, входната врата беше отворена и отвътре се чуваха гласове. Кара остави чантите в коридора и се втурна да види какво става. Из апартамента щъкаха половин дузина униформени полицаи. Явно правеха пълен обиск. Отваряха чекмеджетата и разпръсваха съдържанието им навсякъде, цялото й бельо беше по пода.

Тя ги видя, че я оглеждат от глава до пети, смятайки я за най-обикновена държанка, която живее от парите на мъжа си, и потъна от срам.

Полицията имаше още по-малко предположения и от нея относно местонахождението на Дани. Но Кара познаваше един човек,

който определено щеше да знае къде е той — майка му.

— Той замина, скъпа.

Кара остана безмълвна за момент. Тогава схвана какво ѝ казва Ани — Дани бе заминал не за ден или седмица, а за неопределено време. И бе заминал без нея.

— Заминал ли е? — повтори тя. — Къде?

Ани не можеше да я погледне.

— Не знам.

Кара изобщо не ѝ повярва.

— Ирландия? — попита. — Испания?

Но Ани не ѝ отговори.

— Наистина, миличка, този път не ми каза.

Кара я изгледа с присвити очи. Имаше чувството, че Ани знае повече, отколкото издава, но колкото и да обичаше Кара, любовта ѝ изобщо не можеше да се сравнява с тази към сина ѝ. Полицията не бе успяла да я накара да предаде Дани и Кара знаеше, че няма да постигне по-голям успех.

Охранителят, който бе прострелян по време на нападението, бе починал в болницата. Ани отказваше да повярва, че синът ѝ би убил човек, но Кара не бе толкова сигурна. Тя си помисли за семейството на охранителя, за неговата вдовица и за трите му деца и се надяваше да греши. Но каквато и да беше истината, не можеше да загърби факта, че Дани я е изоставил. Разбира се, нямаше как да вини Ани. Майка му я бе предупредила, че това ще се случи. Тя просто не бе поискала да я чуе. Беше прекалено заета да се наслаждава на лесния си живот.

— И сега аз какво да правя? — попита Кара. Не можеше да се върне в апартамента. Нямаше работа, нямаше покрив над главата си. Дани не им бе оставил никакви пари. А каквото не бе взел, полицията щеше да го конфискува.

Ани отиде до чекмеджето в кухнята и извади един плик.

— Той остави това за теб.

Кара взе плика. Надяваше се да съдържа писмо, но видя, че е натъпкано с банкноти от десет лири. Погледна за момент към парите, после плъзна плика към Ани.

— Не мога да ги взема — прошепна.

— Да не би вече да стана твърде добра за тях? — рече подигравателно Ани.

Кара разбра намека на възрастната жена. Месеци наред въобще не се замисляше откъде идват парите, с които живееше — не я вълнуваше. Защо съвестта ѝ се обаждаше сега? Глождеше я мисълта за охранителя и бедното му семейство — не можеше да вземе пари, изкарани по този начин.

Тя се изправи.

— Трябва да вървя.

Ани също стана.

— Скъпа, готова съм да си отрежа езика за това, което казах току-що. Знаеш, че не исках да те засегна. — Тя изведнъж се разкая. — Просто съм разстроена от заминаването на Дани. Остани тук, не ми пречиш. Знаеш, че винаги има легло за теб.

— Благодаря, но ще се оправя. — Кара имаше няколко лири в джобовете си и приятели, които навярно щяха да ѝ позволят да остане на дивана им за ден-два. Ани може и да съжаляваше за думите си, но днес между тях бе теглена черта и нямаше връщане назад. И вероятно така беше по-добре. Кара усети, че ако остане сега, ще прекара остатъка от живота си в непрекъснато очакване на Дани. Щеше да скърби за човек, който ясно ѝ бе показал, че тя не е достатъчно важна част от живота му, за да ѝ остави някаква бележка, преди да напусне страната.

Ани изглеждаше така, сякаш иска да възрази, но се отказа.

— Нека не се разделяме с лоши чувства — каза тя.

Кара ѝ се усмихна нежно.

— Как би могло да има такива? — И беше искрена. Каквото и да станеше отгук нататък, тя никога нямаше да забрави майчинските грижи на Ани.

Двете жени се прегърнаха и останаха притиснати една към друга дълго време, докато накрая Кара се отдръпна. Ани я изпрати до вратата.

— Идвай от време на време — заръча ѝ възрастната жена.

— Разбира се.

И двете знаеха, че това едва ли ще се случи. Но им се струваше по-любезно да запазят илюзията, че все още ги свързва нещо.

Заминаването на Дани сломи Кара. Бяха живели заедно като съпрузи близо две години и случилото се просто показваше колко малко е означавало това за него — колко малко тя бе означавала за него. И по-лошото беше, че с тръгването си той бе отнел и цялата ѝ стабилност. Беше я ограбил от Ани, от всяка частица сигурност, придобита през последните пет години, откакто се бе появила на прага на семейство Конъли.

През тези няколко първи дни на Кара ѝ беше трудно дори ставането от леглото сутрин. Чувстваше се така, сякаш Дани бе умрял. Чувстваше се вцепенена, нямаше интерес към нищо. Не можеше да се храни, не можеше да спи. Само необходимостта я крепеше — нуждата да си намери работа и място за живеене. Не можеше да се върне в апартамента им, понеже полицията го бе запечатала. Никой от нейните приятели и от тези на Дани не ѝ предложи място за пренощуване. Дани бе извършил банковия обир зад гърба на Финбар и гангстерският бос нямаше скоро да му го прости. Сега никой не желаше да бъде свързан с Дани или с някой негов близък.

Затова Кара похарчи последните си пари за стая в едно евтино женско общежитие в Стокуел. Каза си, че вероятно така е по-добре, отколкото да остава при приятели. Размотаването със старата тайфа само щеше да ѝ напомня за Дани. А точно сега не ѝ бе по силите да мисли за него.

Най-притискащата я грижа беше набавянето на средства. След като прецени възможностите си, Кара разбра, че няма друг избор, освен да се опита да се върне на старата си работа в „Еклипс“. Видът ѝ не беше кой знае колко възхитителен, помисли си, като огледа отражението си в огледалото, докато се приготвяше да се срещне с управителя на клуба. През седмицата след заминаването на Дани не се бе грижила за себе си и сега това си личеше. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а кожата ѝ беше петниста и бледа заради липсата на сън и сваятна храна. Постоянно се чувстваше нервна и напрегната, заради което ѝ бе невъзможно да се храни. Поначало си беше слаба, но сега бе станала само кожа и кости. Изрязаното деколте на роклята разкриваше ключиците ѝ, които стърчаха по не особено приятен начин, затова тя си сложи жилетка, с която да прикрие слабината си. Сложи си и грим, но пак бе очевидно, дори и за нея, че не изглежда в най-добрата си форма.

Нищо не можеше да отнеме тази аура от тъга, която сякаш я обгръщаше.

За нещастие на Кара една от сервитьорките явно бе забелязала пристигането ѝ в „Еклипс“ и бе предупредила другите, защото когато се качи горе, всички момичета стояха наредени край стената в коридора, който водеше към кабинета на Ронан, и я очакваха.

— Да си чула нещо от Дани? — попита я Мел подигравателно, щом Кара мина край нея.

Думите ѝ бяха последвани от възгласи и подвиквания. Кара усети, че се насълзява от грозните им думи.

— Вече не е толкова надута и велика, нали?

На Кара ѝ бе нужно да събере цялото си самообладание, за да направи последните няколко стъпки до кабинета на Ронан, без да се разплаче.

Управителят на „Еклипс“ се изненада да я види след толкова време, но не коментира постъпката ѝ. Той беше справедлив мъж, който не таеше неприязън и въпреки начина, по който се бяха разделили, бе достатъчно любезен да я изслуша. Но не можеше да ѝ предложи работа.

— Знаеш, че веднага бих те взел, скъпа. Но Финбар няма да ми позволи. — Той разпери ръце с жест на безпомощност. — Не и след като ти бе толкова близка с Дани.

Макар да бе разочарована, Кара разбираше позицията му. Дани бе измамил гангстерския шеф и всеки, свързан с него, сега беше персона нон грата.

Оттам Кара отиде до четири други заведения, кое от кое по-западнали, но никой не поиска да я наеме. Всички знаеха, че е била момичето на Дани, и се притесняваха, че ако я вземат на работа, ще обидят Финбар. Вече бе започнала да се отчайва, когато отиде във „Флирт“ — долнокачествен клуб в края на списъка ѝ. Забутан по средата на Дийн стрийт, той представляваше вертеп и бе на дъното на вече станалата противна индустрия. Цигареният дим едва замаскираше вонята на пот и други гадости. Мястото беше още и хазартно заведение, което означаваше, че работеше денонощно и вътре не проникваше дневна светлина. Докато седеше на лекьосания кадифен диван, Кара вече се чувстваше мръсна — само от присъствието си там.

Собственикът — застаряващ донжуан в кафяв костюм от рипсено кадифе с изкуствени зъби и зле прикрита плешивост — гореше от желание да я наеме.

— Красавица като теб ще се справи добре тук — рече похотливо.

Кара внимателно махна ръката му, която се бе озовала на коляното ѝ, и ѝ се прииска да му фрасне един и да се махне веднага. Но това беше единственото място, което ѝ предлагаше работа.

— Кога мога да започна? — попита тя с досада.

„Флирт“ нямаше нищо общо с „Еклипс“. „Еклипс“ притежаваше известна класа, а „Флирт“ беше мърляво, противно място. Мазният собственик Джино се опитваше да мами сервитьорките при всяка възможност — взимаше половината им хонорар и приспаднаше от заплатата им всички питиета, които консумираха, макар и клиентите да бяха таксувани за тях. Ако някой клиент не платеше сметката си или възразеше срещу високите цени и скритите такси — което често се случваше, — охранителите го изхвърляха през задния вход. Самите сервитьорки бяха по-възрастни, похабени, много от тях бяха бивши проститутки и тази работа беше крачка нагоре за тях. Те обаче бяха забавни и весели и се справяха по най-добрия начин с положението си.

През първата си вечер Кара разбра, че две от по-младите момичета си търсеха съквартирантка, за да си делят приземния апартамент в Килбърн. Не предлагаха кой знае какво — разтегателно легло във всекидневната, — но това ѝ позволи да се изнесе от общежитието. Все още се чувстваше тъжна и сломена и ѝ беше трудно да погледне оптимистично в бъдещето. Но поне започна да стъпва отново на краката си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Лондон, януари 1968 г.

Мъжът сложи голямата си лепкава ръка върху коляното на Кара и я стисна игриво, както очевидно си мислеше той.

— Какво ще кажеш да продължим ей там?

Той кимна към една тежка завеса от червено кадифе. Зад нея бяха скрити задните стаи на „Флирт“, където някои от жените водеха клиентите си срещу известно допълнително заплащане. Половината от полученото се прибираще от заведението. Още от началото Кара отказа да бъде част от тази схема. Вместо това трябваше да се примири с мъжете, които се отъркваха в нея. Този тип, Франк Елис, спадаше към типичната клиентела. Той беше пътуващ търговец, дошъл в града за една нощ, и се бе озовал във „Флирт“. Мъжът беше най-вече самотен, с което Кара можеше да се справи, но когато започна да става все по-пиян, взе и да й налита, което не й хареса толкова.

Сега се наведе по-близо и лъхна Кара с дъха си, който вонеше на никотин и престоаял лук.

— Хайде, сладурче. Да се позабавляваме малко.

Кара не издържа повече и стана рязко.

— Извини ме за минутка — каза възможно най-любезно. — Ще отскоча до тоалетната.

Винаги се измъкваше така, когато имаше нужда да си отдъхне. Докато я нямаше, рискуваше някоя от другите жени да отнеме клиента ѝ, като по този начин я лиши от хонорара ѝ на компаньонка. Но точно сега това не я притесняваше особено. Даже щеше да е облекчение за нея.

Но надеждите ѝ да го разкара бяха попарени, след като той ѝ намигна многозначително.

— Не се бой. Няма да мръдна оттук.

Кара се усмихна за благодарност със стиснати зъби.

Собственикът Джино ѝ хвърли мръсен поглед, докато го подминаваше. Едно от правилата му беше никога да не се оставя

клиентът. Но Кара не я бе грижа. Ако не се махнеше от Франк за пет минути, щеше най-накрая да го цапардоса.

Вместо в тоалетната, Кара сви вляво и мина през една съседна врата. Тя водеше до женската гримьорна — мястото, където се преобличаха сервитьорките и в което витаеше малко повече оптимизъм. Кара работеше във „Флирт“ вече шест месеца. Тези първи няколко седмици след заминаването на Дани бяха като бяло петно. Денем тя спеше, а вечер се заставяше да отиде на работа. Работата означаваше пари. Това си казваше Кара всяка вечер, всяка унизителна вечер. Означаваше препитание. И в това нямаше нищо срамно. Но все пак понякога, както тази вечер, ѝ идваше в повече.

Кара се насочи към гримьорната. Когато влезе, я лъхна силната миризма на лак за коса и евтин парфюм, както беше през повечето вечери.

— Ако още някой тип ми опипа крака... — оплака се Кара, щом седна пред една овехтяла тоалетка.

Вътре имаше още три жени, които си почиваха или се почистваха след екскурзията си до задните стаи. Като чуха изказването на Кара, се засмяха с разбиране.

— Просто го плесни през носа — посъветва я Денис Браун, една от старите служителки. — Това обикновено действа при кучето ми.

— Кълна се, че ще сторя нещо къде-къде по-лошо!

Денис се изкиска.

— Почакай, докато се задържиш тук колкото мен, пиленце. Тогава, повярвай ми, ще се радваш на всяко внимание.

Останалите също се разсмяха. Но Кара само се взираше в по-възрастната жена и се почувства обзета от депресия. Денис Браун бе преминала четирийсетте. Съпругът ѝ беше в затвора от девет години и му оставаха още толкова, докато излежи присъдата си за въоръжен грабеж. Чрез работата си във „Флирт“ Денис осигуряваше покрива над главите на децата си. С боядисаната си в платинено коса и бляскава рокля отдалеч тя изглеждаше достатъчно привлекателна, но като се приближеше човек, можеше да види белезите от трудния ѝ живот: зад тежкия грим бузите ѝ бяха подпухнали, а носът ѝ — осеян с мънички лилави вени; челото ѝ бе набраздено от дълбоки бръчки; а очите ѝ бяха кървясали. Носеше рокля, която бе направена за много по-млада и по-слаба жена, а когато си вдигнеше ръцете, всеки можеше да види

висящата ѝ кожа. Многого години на пушене, пиене и тревоги бяха причина за сегашния ѝ вид.

А ето че Денис ѝ казваше, че и с нея ще се случи същото. Осъдена до живот, както се шегуваха жените, защото тук беше като в затвора — място, от което нямаше измъкване.

В същия момент Кара се опомни. Колкото и да харесваше тези жени, тя не искаше да се превърне в една от тях. Цялото това линеене по Дани я бе накарало да се върне назад. Тя беше на двайсет — целият живот бе пред нея. Тя трябваше да поеме контрола над съдбата си, вместо да се похабява тук.

Тази нощ поддържа на Кара като пробуждане. На следващата сутрин за пръв път от месеци тя се събуди с цел: да реши какво иска да прави с бъдещето си. Години наред бе живяла в покрайнините на обществото. Работата ѝ винаги беше нередовна, плащаха ѝ на ръка. Ако искаше хубава работа, трябваше да се сдобие с документи за легитимност.

Тя отиде до службата за обществено осигуряване, за да види какво може да направи. Оказа се изненадващо лесно. Понеже беше родена в Англия, можеше да получи национален осигурителен номер, който ѝ даваше възможност да работи.

Следващият проблем беше да реши какво да прави. Без никакви квалификации, изборът ѝ бе ограничен. Тя имаше нужда от някакво умение — само трябваше да разбере какво да е то.

Идеята ѝ хрумна на път за работа същата вечер. В метрото видя реклами за секретарски курсове: снимки на елегантно облечени жени, които изглеждаха щастливи и самоуверени с дипломите си в ръка. Преди никога не си бе представяла, че може да работи в офис — но сега всичко ѝ се струваше възможно.

След месец се записа в учебния център „Питман“ в Холбърн.

Следващите четири месеца бяха изтощителни за Кара. През деня имаше часове, а вечер работеше във „Флирт“, за да се издържа. Обикновено се връщаше от клуба чак към три часа сутринта. Оставаха ѝ само няколко часа сън, преди да се отправи към колежа. Курсът беше

целодневен и продължи повече от четири месеца. Часовете започваха в девет и продължаваха до пет часа всеки ден, така че тя имаше време само за бързо хапване и преобличане, преди да се върне във „Флирт“. Но вече ѝ беше по-лесно да работи като сервитьорка, защото знаеше, че е само временно. А и защото от напрегнатата програма не ѝ оставаше почти никакво време да скърби за Дани.

Освен машинопис, всички момичета трябваше да овладеят и системата по стенография на „Питман“. За уроците по стенография към секретарките се присъедини нова група. Те бяха необичайна гледка в сградата, защото бяха най-вече мъже и изглеждаха повече като студенти от университет. Носеха панталони от рипсено кадифе, едноцветни сака, ярки колежански шалчета и общуваха само помежду си.

— Кой са тези? — обърна се Кара към Сузи, едно от момичетата от курса, с което се бе сприятелила и което, изглежда, знаеше всичко.

— Студенти по журналистика.

Кара беше впечатлена.

— Това сигурно е много трудно.

Сузи вдигна рамене.

— Не чак толкова. Имам приятелка, която работеше като секретарка за редактора на „Уоманс Оун“. Сега самата тя пише статии.

— Наистина ли? — каза Кара замислено. — Интересно.

Кара откри, че се справя добре с курса. Макар да не бе ходила много на училище, тя притежаваше достатъчно здрав разум, за да разбере още отначало, че усъвършенстването на уменията може да се постигне единствено с повторение. Понякога си мислеше, че ако напечата още един път изречението „Бързата кафява лисица прескача мързеливото куче“, ще полудее.

Стенографията беше още по-трудна за усвояване от машинописа. Беше като ученето на чужд език.

— Въпросът е в упражняването — посъветва ги учителят им, докато новите студенти се мъчеха да преведат правилно поредния пасаж. — Трябва да ви стане навик да визуализирате със стенографски знаци всичко, което чуете.

Кара послуша съвета и свикна да си взима един тефтер, докато гледаше телевизия, и да си записва реплики от диалозите, които течаха по програмата.

Една вечер в клуба клиентът, с когото разговаряше на масата, спря по средата на изречението и се намръщи.

— Какво правиш?

Кара проследи погледа му. Тя несъзнателно очертаваше стенографски думите от разговора им върху масата.

— Нищо, извинявай. — Побърза да махне ръцете си от масата и ги притисна в скута си. — Имам нещо като нервен тик.

Мъжът я погледна объркано, но продължи да говори, а Кара започна да скицира скришом думите на коляното си под масата.

В края на шестнайсетата седмица се проведеха няколко изпита: по машинопис, диктовка, стенография. После имаше интервю с директора на колежа, който трябваше да се увери, че момичетата са готови да представляват „Питман“. Кара премина успешно всички.

Получаването на дипломата беше много важен момент за нея — за първи път в живота си получаваше нещо, с което се гордееше. Сега беше време да си потърси сваятна работа.

Секретарският колеж имаше връзки с няколко агенции за подбор на персонал. Кара избра „Гърл Фрайдей“ на улица „Странд“, намираща се най-близо до Флийт стрийт^[1]. Офисът се ръководеше от три момичета, и трите красиво изструпани с елегантни черни поли и бели блузи. Кара беше регистрирана от Треиси. Тя имаше безупречно фризирана прическа и перфектен френски маникюр: на бюрото ѝ стояха пила за нокти и редичка от лакове в ярки цветове.

— Временна или постоянна? — попита Треиси и подухна ноктите си.

— Постоянна — рече твърдо Кара. Имаше нужда от стабилност в живота си. Нали всички усилия бяха за това?

След като погледна отгоре-отгоре формуляра, който бе попълнила Кара, Треиси разгледа списъка със свободни позиции. В началото тя се държеше малко надменно, като чу ийстендския акцент на Кара, но поомекна, когато видя резултатите от изпитите ѝ.

— Има ли нещо в сферата на журналистиката? — попита Кара накрая.

Другата жена въздъхна, сякаш вече се бе уморила от трудната си клиентка.

— Ами преди малко вече изпратихме няколко момичета в „Бойфренд“. А работните места в модните списания като „Мари Клер“ и „Ел“ се запълват доста бързо.

— А във вестниците?

Трейси сбърчи нос.

— Повечето момичета искат да работят за списания.

— Е, аз не съм повечето момичета.

Оказа се, че има свободно място в един ежедневник, „Кроникъл“. Това беше издаван от левицата таблоид, нещо подобно на „Мирър“, известен със силните си разследващи статии.

— Каква е позицията? — поиска да узнае Кара.

Трейси направи проверка.

— Секретарка в информационния отдел.

Звучеше ѝ точно като това, от което се нуждаеше. След двамайсет минути тя вече беше на път за интервюто.

Заедно с всички други значими издания „Кроникъл“ се намираше на Флийт стрийт. Кара бе посрещната в администрацията от компетентна на вид жена на средна възраст, която се казваше Барбара.

— Кандидатстваш за моята позиция — обясни Барбара, докато водеше Кара нагоре по стълбите към офисите на вестника. След десетгодишна работа като секретарка в информационния отдел тя бе назначена за личен асистент на редактора. — Това е повишение, но ще ми липсва шумотевицата.

Редакцията отговори точно на очакванията ѝ — обширно и отворено помещение, шумно и оживено. Деветдесет процента от служителите бяха мъже. Повечето бяха на телефона или разговаряха разпалено помежду си; останалите бяха заети машинописки. Около половината държаха цигари. Никой не я погледна, когато Барбара я въведе в един празен кабинет. Дори през затворената врата Кара чуваше приглушените звуци от работата на служителите, подготвящи издаването на поредния брой.

Интервюто беше кратко. Барбара изглеждаше доволна от изпитните резултати на Кара — 60 думи в минута по машинопис и 120 по стенография.

— С времето уменията ти ще се подобрят — отбеляза тя с разбиране.

Тя обясни задълженията на Кара — „като цяло всеки ден протича различно“ — и я предупреди, че работното време е дълго и непредвидимо.

— Ако си търсиш работа от девет до пет, по-добре се откажи отсега — посъветва я тя. — Това не е просто работа за онези там. — Направи жест към журналистите отвън. — Това е призвание и те очакват и за теб да е такава. — Барбара погледна Кара остро. — Нали си неомъжена?

Кара кимна.

— Е, смятай, че такава ще си останеш. Няма да имаш време за мъже.

Това напълно задоволяваше Кара.

Щом Барбара се увери, че кандидатката разбира недостатъците на работата, тя даде негласното си одобрение.

— Но преди да приключим, нека доведе редактора на отдела. Ще работиш плътно с него, затова е важно дали ще си допаднете взаимно.

Кара наблюдаваше през стъклената междинна преграда Барбара, която отиде да доведе редактора Джейк Уайли. Секретарката се приближи до един висок, мускулест мъж, който стоеше прав, очевидно в разгара на оживена дискусия с журналист от екипа си. Като видя Барбара, той се обърна и каза нещо като: „Ей сега идвам“, преди да поднови спора си с другия мъж. Той продължи да крещи, докато събираше бележките си, и се отправи по посока на интервюто. Когато отвори със замах вратата, редакторът все още се провикваше назад към другия журналист:

— Провери си източниците. Провери си фактите. И не си и помисляй да излезеш през тая проклета врата, докато не си се добрал до точния цитат!

Като каза това, той влетя в стаята и блъсна вратата след себе си. Веднага цялото му внимание се съсредоточи върху Кара.

— Радвам се, че дойдохте — заяви, като ѝ се усмихна бодро, все едно не бе участвал в словесната битка отпреди десет секунди.

На пръв поглед той изглеждаше по-млад, отколкото очакваше тя, трийсет и няколко годишен, с къса кестенява коса и остър поглед. Един белег се спускаше зигзагообразно по лявата му буза и Кара се почуди за момент какво ли го е причинило. Той беше привлекателен по някакъв див и непринуден начин, с набола, поне на два дни брада и с вид на човек, който не е спал цяла нощ. Вероятно бе дошъл на работа с костюм, но по някое време бе захвърлил сакото и вратовръзката и сега ръкавите на ризата му бяха навити, а панталонът — намачкан. Всичко в поведението му показваше, че е прекалено зает, за да му пука как изглежда или какво мислят другите за него. Джейк Уайли бе от хората, които нямаха нужда да полагат каквото и да е усилие, за да ги приемат сериозно.

Също като Барбара той не се впусна в излишни въпроси. Очевидно времето тук се ценеше високо и никой не обичаше да го губи.

— Защо искате да работите във вестник? — беше първият му въпрос.

— Защото и аз искам да стана журналист един ден.

Кара искаше директно да заяви амбициите си. Макар да бе рисковано. Ако „Кроникъл“ искаха обикновена секретарка, можеха да решат да не я вземат, но тя реши, че си заслужава да е откровена. Явно не бе сгрешила, защото очите на Джейк проблеснаха с интерес.

— Така ли? Значи ви харесва да пишете?

Тя кимна.

— Какво? За някое от женските списания ли?

Тя го погледна хладнокръвно.

— За „Кроникъл“.

Той кимна одобрително.

— Амбициозна сте. Допада ми.

Джейк се загледа преценяващо в младата жена пред себе си. Обективно погледнато, виждаше, че е доста красива, и това го безпокоеше. Очевидно днес се бе облякла консервативно, с вълнен сукман в черно и бяло с черно поло под него и ниски лачени обувки. Но макар да се бе опитала да отвлече вниманието от външността си, все пак бе невъзможно да се подминат тези дълги, стройни крака и забележителната ѝ дръзка физиономия, а последното нещо, от което имаше нужда изцяло мъжкият му екип, беше още един повод да се

разсейва. Барбара беше идеалната секретарка — момчетата прекалено много се страхуваха от нея, за да я закачат — и честно казано, Джейк предпочиташе да наеме друга жена на средна възраст като нея. Но след тридневни интервюта Кара Хийли беше най-квалифицираната кандидатка, която ги бе посетила. А и ако трябваше да е съвсем честен, и на него му харесваше. Изглеждаше запалена по работата, а за мъж като него, който сам се бе издигнал, това качество будеше възхищение. Само трябваше да се увери, че ще е способна да се справи с хаоса и напрежението на това място.

— И трябва да сте наясно — рече провлачено, като многозначително я огледа от глава до пети. — Тук идваме, за да работим. Това не е модно ревю.

Той искаше да провокира реакция и успя. Кара настръхна.

— Да, виждам, по-скоро е нещо като благотворителен базар — отвърна бързо, като неприкрито огледа омачкания му вид.

Думите излязоха от устата ѝ, преди да може да ги спре. По дяволите, каза си. Да обиди така мъжа, който щеше да реши дали да я назначат, не беше особено умен ход.

Но преди тя да успее да се извини, устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— Браво, госпожице Хийли. Току-що демонстрирахте едно от най-важните качества, които ценя в екипа си — готовия дързък отговор. — Той протегна ръката си. — Добре дошли в „Кроникъл“. Работата е ваша, ако я искате.

[1] Улица в Лондон, на която се е помещавала британската преса до 80-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Кроникъл“, декември 1969 г.

Американският милиардер Максимилиан Станхоуп страда от рак на белите дробове, според съобщение в „Ел Ей Таймс“. Източници, близки до бизнес магната, са потвърдили, че наскоро са отстранили част от белия му дроб. В момента той се възстановява в своя калифорнийски дом Станхоуп Касъл, преди да се подложи на медикаментозно лечение.

През последните няколко години господин Станхоуп води уединен начин на живот. След смъртта на втората му съпруга Франсис Фицджералд през 1959 г. той се оттегли от публичния живот. След фаталната автомобилна катастрофа, в която тя загина и която официално е обявена за нещастен случай, бизнесменът постепенно ликвидира всичките си авоари и се оттегли в Станхоуп Касъл, където живее сам с дъщеря си Оливия. Синът му Гейбриъл не е стъпвал в Америка от десет години. Смята се, че живее в Северна Африка.

Не бяха открити за коментар представители на господин Станхоуп.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Флийт стрийт, декември 1969 г.

Кръчмата беше претъпкана до пръсване. Журналисти със зачервени носове и износени костюми се блъскаха с облечени в дънки печатари, на които им предстоеше да започнат нощната си смяна. Кара си проправи с лакти път през навалищата, като докато вървеше, бе посипвана с цигарена пепел и пръски бира. Беше се научила да не обръща внимание. Всеки вестник на Флийт стрийт си имаше свой бар, обикновено този, намиращ се най-близо до офисите на изданието. „Кроникъл“ и „Мирър“ предпочитаха „Стаб“. Самото заведение беше легендарно място, където гигантите в индустрията си разменяха истории, обиди и дори юмруци. Това беше второто работно място на Кара след просторната редакция.

Бяха я изпратили да доведе Дезмънд Хейнс, който бе главният криминален кореспондент на „Кроникъл“. Бяха получили сведение за двойно убийство в Хакни и имаха нужда от него, за да направи репортаж. Като една от многото внушителни личности в бизнеса, той беше ветеран с трийсетгодишен стаж и с легендарна способност да пие, без да се напива. Кара го видя да държи реч пред няколко души на една главна маса в ъгъла. Сигурно бе дошъл рано следобеда, за да успее да я заеме.

— Май няма място за теб — заяви той, щом тя се приближи.

— Не се тревожи, бибчо — обади се спортният редактор Бен Арчър. — Запазил съм ти най-хубавото място, ей тук. — Той потупа скута си, при което край касата се разнесоха хихикания и подсвирквания.

Кара подмина сексистката забележка — вече бе свикнала с тях. Флийт стрийт представляваше агресивна мъжка среда. Журналистите се държаха като тийнейджъри. Сега разбираше защо Джейк я бе измъчил толкова на интервюто. „Кроникъл“ не беше място за срамежливи момиченца. Сред сто и дващестимата служители в редакцията имаше само две жени. Кара възнамеряваше да увеличи бройката на три.

Работата ѝ в „Кроникъл“ през тази една година бе променила целия ѝ живот. На двайсет и две години тя най-после почувства, че животът ѝ има цел. Официално бе наета като секретарка в информационния отдел; неофициално — правеше всичко, което се налагаше да се свърши. Разбира се, сред основните ѝ задължения бяха да води протоколи на седмичните редакционни заседания; да разнася коректури от печатарите на редакторите; да отговаря на обажданията. Но се налагаше да върши и много неофициални задачи — да притичва до близките кръчми, за да намери някой репортер, или да открива с кои сведения, получени в редакцията, си струва да се занимаят по-обстойно. Барбара се оказа права: работното време не беше от девет до пет.

Това беше бойно кръщение. За три месеца Кара почувства, че е усвоила основното в журналистиката. Също така разбра със сигурност, че иска един ден да стане репортер. Когато за пръв път бе видяла студентите по журналистика в „Питман“, тя бе предположила, че всички са получили скъпо образование и са завършили университет. Но в „Кроникъл“ служителите бяха много смесени. Някои имаха модни акценти и бяха завършили Оксбридж^[1], но имаше и неколцина, които звучаха като нея и се бяха издигнали сами от дъното. Те ѝ разказаха как са напуснали училище на петнайсет и са започнали като куриери и офис помощници в местните вестници, където са се учили на занаята, преди да се преместят в националното издание. Това най-много ѝ харесваше в „Кроникъл“: нямаше снобско отношение и ако човек бе достатъчно добър, щеше да получи своя шанс. Шепа млади журналистки вече започваха да получават признание. Много бяха започнали като секретарки и се бяха издигнали. А това означаваше, че няма причина да не го направи и тя. Само трябваше да намери начин.

— Нужен си горе — заяви Кара на Дезмънд. Трябваше да крещи, за да надвика шума в кръчмата. — Заместник-редакторите имат някои въпроси по материала ти.

Това беше кодовата реплика, с която да го уведоми, че се очертава голяма история. Не можеше да рискува някой писач от конкуренцията да чуе действителните подробности и да отнеме сензацията от „Кроникъл“. Но Дезмънд схвана посланието.

— Разбира се. Ей сега идвам.

Той допи бирата си и стана, изглеждайки изненадващо стабилен след цял следобед, прекаран в обилен запой. Както много журналисти, и той можеше да прекара по-голямата част от деня си в „Стаб“ и въпреки това да сътвори прецизна уводна статия за първа страница. Ето кое бе изненадало Кара най-много през първите седмици: очебийната разточителност на печатарската индустрия — дълги пиянски обеда; неограничени разходни сметки; безобразни номера, които журналистите скрояваха на колеги и конкуренти. На Кара ѝ харесваше цялото това орфано очарование на тази професия. Сякаш на Флийт стрийт се вихреше безспирен купон и тя имаше късмета да е част от него.

— Кажы сега — поде Дезмънд, щом излязоха навън на безопасно разстояние от подслушваните. — За какво всъщност става дума?

Кара бързо го осведоми.

— Ти идваш ли? — попита я криминалният кореспондент, щом стигнаха „Кроникъл“.

— Не. Трябва да свърша нещо.

Всъщност тази вечер възнамеряваше да тръгне по следите на своя история. И ако всичко се наредеше както трябва, материалът можеше да стане големият ѝ пробив.

Преди две седмици тя най-накрая събра кураж да помоли Джейк за съвет как да се сдобие с първия си авторски материал. Тя не бе сигурна какво е мнението на редактора за нея. Той имаше директен подход и нямаше навика да прави комплименти на хората само защото си вършат работата компетентно. Щом като я бе задържал след изпитателния срок, значи тя не се справяше толкова зле, но през досегашната им работа заедно Кара не бе измъкнала от него нещо повече от обичайното „добра работа, Хийли“. На седмичното редакционно съвещание тя се надяваше да получи някаква задача. Но вместо това Джейк ѝ даде да разбере, че я оставя сама да си блъска главата.

— Намери ми нещо достатъчно добро и ще го публикувам — увери я той.

Отношението му я вбеси, но Кара не се изненада. Редакторът на информационния отдел на „Кроникъл“ беше известен с директния си подход. Той беше рязък и съсредоточен. За разлика от Дезмънд Хейнс и подобните на него, Джейк Уайли рядко можеше да бъде видян в „Стаб“. Понякога, ако екипът празнуваше някоя голяма сензация, той се вясваше сред останалите, но през повечето време спазваше дистанцията между себе си и репортерите си, което вероятно бе най-добрият начин да контролира тази шайка калпазани. Затова се очакваше, че няма да ѝ прави никакви специални услуги. И колкото и да не ѝ се искаше да го признава, Кара разбираше доводите му. Този бизнес беше безскрупулен. Тя трябваше да докаже, че струва толкова, колкото всеки един от опитните репортери.

Накрая именно Джейк по невнимание ѝ предостави идея за статия. Случи се в самия край на дневното съвещание на редакторския екип, когато той подхвърли върху съвещателната маса един брой на тазсутрешния „Кроникъл“.

— О, някой ще се порови ли в тази история? — Вестникът беше прегънат на пета страница и той бе заградил една от статиите в червено. — Има хляб тук и не ми се ще от „Скруз“ първи да се докопат до нея.

Той имаше предвид вестника „Нюз ъв дъ Уърлд“, или „Нюз енд Скруз“, какъвто бе прякорът му. Всички в „Кроникъл“ живееха в страх да не би разследващият неделен вестник да ги изпревари по най-горещите теми.

Репортерите се изнизаха от стаята и оставиха Кара да почисти. От любопитство тя взе вестника, за да разгледа оградената от Джейк статия. Тя бе кратка и информативна и съобщаваше за явяването пред съда на двацет и три годишния Тобиас Феърфакс, най-малкия син на лорд Феърфакс. Няколко месеца по-рано две шестнайсетгодишни момичета бяха закарани по спешност в болницата след купон в апартамента на Тоби в Челси. Те бяха взели ЛСД, примесено с отрова, и когато се съвзели, казали на полицията, че са получили наркотика не от кого да е, а от самия Тоби Феърфакс. Той бил арестуван, но в края на процеса съдебните заседатели го обявили за „невинен“. Момичетата, произхождащи от обикновени семейства от работническата класа, нямали шанс срещу скъпо платения адвокат на Феърфакс. Той така ги объркал на свидетелската скамейка, че ги

изкарал наркоманки, при условие че те били експериментирали единствено с канабис веднъж или два пъти преди въпросната нощ.

Макар на всички да бе известно, че Тоби е виновен, вестниците нямаха друг избор, освен просто да съобщят фактите от делото. Положението бе оскърбително, особено когато баща му лорд Феърфакс наскоро се бе изправил пред Камарата на лордовете, за да държи реч срещу наркотиците, като се бе обявил за затварянето на ъндърграунд хипи клубове като НЛО, „Мидъл Ърт“ и „Хепънинг 44“, и въпреки това бе доволен, че синът му е избегнал съдебно преследване за много по-лошо престъпление. Сега всички на Флийт стрийт търсеха начин да разнищят Тоби Феърфакс.

Докато стоеше в заседателната стая, Кара бе обзета от вълнение. Това беше нейният шанс да впечатли Джейк.

Следващата седмица Кара си взе един ден от редовния си годишен отпуск, за да направи някои проучвания. Отиде с влак до Есекс, за да разговаря с двете момичета. Родителите им, опарени от обвиненията, които бяха разпространени, не й разрешиха да говори с дъщерите им по телефона, затова тя ги изчака пред училището, в което учеха. Никол и Джени с готовност я придружиха в едно близко кафене и й разказаха своята версия за случилото се.

— Дано да успеете да го пипнете — каза Джени, по-отзивчивата от двете. Полицията се бе отказала от по-задълбочено разследване на инцидента, след като лорд Феърфакс си бе пошушукал с един от главните инспектори.

Момичетата й казаха, че са се запознали с Тоби в „Мидъл Ърт“. Изглежда, че той висеше там през повечето петъци.

И тази вечер Кара също щеше да е там.

В апартаментата си Кара се приготви за предстоящата вечер. Благодарение на повишената си заплата в „Кроникъл“ тя успя да се изнесе от всекидневната, която делеше с другите момичета, и си нае едностаен апартамент на приземния етаж в Ърлс Корт. Не беше кой знае какво, но за нея означаваше много да има място, което да нарече свое.

Много мисли какво да облече за вечерта, понеже искаше да се впише сред необичайната тълпа, която посещава клуба. Откакто бе започнала да работи в „Кроникъл“, се обличаше по-консервативно, но сега имаше шанс да се поотпусне. Накрая се спря на светлозелена рокля, която едва скриваше задника ѝ. Като я съчета с високи до коленете ботуши и с късата си палава прическа, тя заприлича малко на женската версия на Питър Пан. Устните ѝ бяха бледи, а очите — с опушен грим; носеше и подходяща чанта с мъниста, в която имаше диктофон и тефтер. Съмняваше се дали диктофонът ще ѝ свърши работа заради силната музика; но през изминалите няколко месеца в „Кроникъл“ бе научила, че няколко внимателно отбелязани стенографски записки биха имали същата тежест в съда, колкото и един запис.

„Мидъл Ърт“ нямаше нищо общо с местата, в които Кара бе ходила с Дани. Онези бяха гангстерски лъскави заведения, където мъжете си показваха парите и връзките. „Мидъл Ърт“ беше в другата крайност на лондонския ъндърграунд: хипи клуб, място на свободната любов и психеделичната сила на цветята. Разположен в обширно мазе в Ковънт Гардън, той бе отворил наскоро, след като поредната хайка срещу наркотиците бе затворила НЛО завинаги. Сега „Мидъл Ърт“ беше центърът на алтернативната сцена.

Кара се озова в клуба малко след полунощ — нямаше смисъл да ходи по-рано. Когато пристигна, Грант Милър, един от младите фотографи на „Кроникъл“, вече бе на опашката. Също като нея той беше млад и нетърпелив да се докаже. Когато тя бе отишла при него с идеята си да пипнат Тоби Феърфакс, той с радост се съгласи да я придружи и да запечата момента с фотоапарата си. Беше мълчалив и разсъдлив младеж и Кара му имаше доверие, че няма да разгласи тайната им мисия.

Той обикновено се обличаше много семпло, затова тя с удоволствие забеляза, че тази вечер си е направил труда да се впише в общия имидж. С кафявите си кожени клоширани панталони с ресни по страничните ръбове и тясната карирана риза Грант изглеждаше малко като каубой.

— Готов ли си?

Вместо да ѝ отговори, той повдигна леко каубойската си шапка „Стетсън“, за да ѝ покаже скрития под нея фотоапарат.

— Тогава да вървим.

„Мидъл Ърт“ бе съставен от няколко тъмни, подобни на пещери помещения. Влизането в клуба беше нещо като влизането в Страната на чудесата на Алиса: необичайно, екзотично място, пълно със странности. Въздухът бе натежал от миризмата на тамян и марихуана; музиката бе толкова силна, че Кара едва разпозна песента — „Щастливият Джак“ на Ху^[2].

По пътя от спирката на метрото се бе чувствала неловко заради тоалета си, но сега, като влезе вътре, Кара разбра, че далеч не е най-екзотично облечената. Момичетата носеха всичко — от оскъдни секси панталонки до блузи в селски стил; някои бяха боси, други — без сутиен; някои имаха изрисувани цветя и сърца на бузите, докато други се плъзгаха наоколо с ролкови кънки. Мъжете имаха дълги, разпуснати коси и големи бради и носеха кадифени чарлстон панталони и украсени с брокат якета, кафтани и хипи мъниста. Психеделичните мотиви не си подходдаха много с индийските десени, но на никого не му пукаше. Едно момиче с пола на индиански шарки мина унесено наблизо и очевидно „пътешестваше“, тъй като прегръщаше всички, с които се сблъскваше. Кара никога не бе виждала подобно нещо в живота си.

Не ѝ отне много дълго да забележи Тоби Феърфакс — позна го от снимките във вестниците. Той беше в ъгъла с група други момчета. Тя ги погледа малко, видя разни хора да ходят при него и след бързо обсъждане да си отиват щастливи с хапчето, което си бяха избрали. Кара прокара набързо ръка през косата си и се приготви за действие.

— Хей, красавице. Чух, че си търсиш забавление?

Кара се обърна, щом чу непознатия глас. Беше Тоби. Висок и строен, той имаше напълно бохемски вид: кожено елече, панталони чарлстон и наниз с мъниста около врата. Пясъчнорусата му коса — привързана с шарена кърпа — падаше до раменете му и изглеждаше по-мека и по-лъскава от тази на повечето момичета в заведението. Той беше хипи само за уикенда и с радост използваше контракултурата, за да оправдае живота си, белязан от мързеливи развлечения.

Кара влезе в роля и му се усмихна сладко-сладко.

— Какво предлагаш?

Той протегна ръка и отвори дланта си. Тя погледна към малката бяла таблетка с гравиранието в центъра ѝ розово сърце. ЛСД.

— Колко?

Той каза цената. Кара му даде парите и взе наркотика. С крайчеца на окото си видя как Грант щрака с фотоапарата. Наоколо бе толкова оживено, че никой не му обърна внимание.

Тя се зачуди дали смее да рискува и да скрие хапчето в дланта си. След като онези момичета се бяха озовали в болница, не гореше от особено желание да експериментира с това, което ѝ даваше Тоби.

Като отвори уста, тя се престори, че мята таблетката на езика си и я поглъща, надявайки се Тоби да не забележи.

[1] Сборно наименование на двата най-елитни университета във Великобритания Оксфорд и Кеймбридж. — Б.пр. ↑

[2] Британска рокгрупа, създадена през 1964 г. в Лондон, която се смята за една от най-влиятелните групи в света. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Както караше велосипеда си по крайбрежната улица, Кара кривна рязко, за да избегне един заледен участък на пътя. Купи си колелото месец след започването си в „Кроникъл“, когато разбра, че работното ѝ време ще е толкова непредсказуемо, че ще ѝ трябва алтернатива на обществения транспорт — поне докато не я направеха журналистка и не ѝ предоставеха собствена разходна сметка. Единственият недостатък на карането на колело беше времето. През нощта беше замръзнало и след десет минути навън в ясната мразовита декемврийска утрин върховете на пръстите ѝ ставаха розови и безчувствени от студа, а носът ѝ започваше да тече. Но дори това не бе достатъчно да помрачи доброто ѝ настроение. Защото днес тя най-после щеше да докаже, че притежава необходимите качества да стане журналистка.

Тоби не я бе видял, че е скрила в дланта си хапчето ЛСД, и тя успя да се измъкне от клуба незабелязано. През уикенда нахвърли изложение на случилото се в „Мидъл Ърт“ в петък вечер. Сега отиваше в „Кроникъл“ рано, за да напечата статията си, преди да я предаде на Джейк. Беше едновременно развълнувана и притеснена относно мнението му. Смяташе, че статията е добра, но нямаше как да е сигурна.

На улица „Странд“ тя заобиколи един двуетажен автобус, след което намали, щом стигна до Флийт стрийт. За щастие беше достатъчно рано, за да намери свободна преграда, където да завърже велосипеда си. Офисите на „Кроникъл“ бяха почти толкова големи, колкото тези на „Експрес“, и Кара винаги чувстваше приятна замаяност, щом влезеше през стъклените врати — сякаш беше част от нещо важно. Като махна на нощния пазач, тя прекоси мраморното фоайе, влезе в асансьора и натисна копчето за шестия етаж.

Горе редакцията беше празна. Наближаваше осем сутринта — един от редките часове, в които в „Кроникъл“ беше спокойно. Печатарите си бяха тръгнали след нощната си смяна, а журналистите щяха да започнат да прииждат едва към девет. Кара се отправи бързо

към бюрото си. Извади тефтера си, седна приведена над пишещата машина и заудря по клавишите, започвайки да пише статията си.

Джейк стоеше в кухнята на апартаментата си в Челси и си правеше кафе — първото му за деня. Пиеше го черно, без мляко, без захар — силно и безкомпромисно, точно като него самия. Сутрешният му режим беше прост. От събуждането до излизането от къщи му трябваша не повече от десет минути. След бързата кофеинова инжекция закуската можеше да почака — по-късно щеше да изпрати някой да му вземе нещо. Рядко ядеше вкъщи и един бърз преглед на хладилника и шкафовете би разкрил, че у тях не се намира храна. Той нямаше време за дреболии. Беше изцяло съсредоточен върху работата си.

Джейк бе отраснал в порядъчния град от предградията Тънбридж Уелс и беше единствен син на директора на местната държавна гимназия — строг, мрачен мъж, който говореше със сериозен тон за отговорността и задълженията. Майката на Джейк беше домакиня, която прекарваше дните си, подреждайки цветята в местната църква и тревожейки се за мнението на съседите. На Джейк от ранна възраст му бе дадено да разбере, че от него се очаква да наследи професията на баща си. Същевременно малкото момче разбра, че няма начин да се предаде на живата смърт, за каквато минаваше животът на родителите му. Докато сестра му Алис възприе установените условности на обществото, Джейк беше бунтар: бягаше от час, за да пуши зад бараките за велосипеди, и се измъкваше скришом, за да се среща с гаджето си — красивата съседска дъщеря.

За голяма мъка на родителите си, на шестнайсет години Джейк напусна училище и си намери работа като стажант-репортер в местен вестник. Беше роден за тази работа. Не се спираше пред нищо, докато не разнищеше всяка история, с която се захванеше. Баща му все твърдеше, че е мързелив, защото в училище мразеше да учи, но станеше ли въпрос за работата му на журналист, не го беше грижа колко часа ще ѝ отдели. Винаги пръв пристигаше сутрин, вечер си тръгваше последен. Само след осемнайсет месеца го повишиха в старши репортер, което бе рекорд.

За някой толкова умен и амбициозен, преместването в национално издание бе неизбежно. Той беше едва на двайсет, когато

получи работа в „Кроникъл“. Там му хареса от първия ден. Въпреки скърпеното си училищно образование Джейк проявяваше склонност към езиците. Говореше свободно френски и испански, след като едно цяло лято бе пътешествал из Европа, затова го наеха като международен редактор. Млад и склонен към приключения, той скоро започна да прави репортажи за конфликтните зони. Обичаше всяка минута от работата си. Да бъде военен кореспондент означаваше да има максимална свобода. Той първи пристигна на мястото на събитието по време на Суецката криза^[1], показа мъченията, използвани от двете страни в Алжирската война^[2], взе интервю от Че Гевара в навечерието на Кубинската революция и от Фидел Кастро след американската операция в Залива на прасетата^[3]; и направи репортаж за бунта Мау Мау^[4] срещу британското управление в Кения. Понякога отсъстваше със седмици, тръгнал по следите на собствени истории, напълно отдаден на професията си. Работата му бе опасна, но не се сещаше за друго, което би предпочел да прави.

Късметът на Джейк му изневери през 1965 година. Тогава той беше във Виетнам и правеше репортаж за полевите болници и медицинския персонал, който работеше в тях. Прибираще се в базовия лагер, прекосявайки влажната жега на джунглата заедно с дивизия на щатската 53-та пехота, когато попаднаха на минно поле. Понеже той се случи в края на взрива, се размина с шрапнел в корема и лицето — беше сериозно, но не фатално. Колегите му от Би Би Си нямаха този късмет.

Трябваша му шест месеца, за да се възстанови, и въпреки това му остана белег на лявата буза и все още получаваше болки на мястото, откъдето не бяха успели да извадят всички отломки. Той искаше да се върне отново на бойното поле, но застраховката от вестника нямаше да покрие рисковете. Вместо това главният редактор на „Кроникъл“ Нийл Симънс помоли Джейк да оглави информационния отдел.

Джейк се колебаеше дали да приеме. Работата беше доходна, но не и мястото, където му се искаше да бъде. Честно казано, липсваше му екшънът. Но Джейк познаваше статистиката. Военните кореспонденти бяха пристрастени към адреналина и им беше много трудно да се върнат към цивилния живот. Повечето се пропиваха. А той не искаше да го сполети тази съдба.

Затова прие позицията и ѝ се отдаде с пълни сили. Канализира целия си неспокоен дух в ръководенето на отдела. Изискваше велики дела от всеки, с когото работеше; отказваше да предоставя сензациите на конкурентните вестници. Мотото му беше, че „Кроникъл“ прави новината, а не само я съобщава. И му харесваше екипът му да е целеустремен като него самия.

Затова се радваше, че е наел Кара Хийли.

Посоката на мисълта му го изненада. Защо мислеше за нея! Отпи още една глътка от кафето, прехвърляйки мисълта в съзнанието си. Май беше видял в нея нещо като сродна душа. Много хора твърдяха, че искат да станат журналисти, но малцина имаха силата да осъществят желанията си. На външен вид работата изглеждаше страхотна, но след шестчасово висене пред вратата на някой политик, за да запишат становището му, повечето хора губеха интерес.

Не и Кара. По време на интервюто ѝ усети колко е нахъсана към позицията и досега тя не се бе разочаровала. Въпреки че я назначи като секретарка, той почувства желанието ѝ да се учи. Младата жена притежаваше суров ентузиазъм и му напомняше на него самия, когато бе започнал. Знаеше, че тя няма търпение да напише първата си статия, и я чакаше да му предложи нещо страхотно. Той бе уверен в способностите ѝ.

А може би в чувствата му към нея имаше и нещо повече от простото възхищение. Намираще я също така за привлекателна, не можеше да го отрече. Но романсът на служебното място му се струваше много лоша идея. Трябваше да спазва дистанция, да се държи професионално. В това беше добър.

— За коя се мислиш? — попита Джейк ядосано след един час. — За Луис Лейн^[5]?

Кара очакваше много реакции от редактора, но гневът не беше сред тях. Обаче щом той прочете статията ѝ, тя видя навъсената му физиономия и усети, че нещата никак не са добре.

— Не ти ли харесва? — попита едва-едва.

— Не е въпросът в това — въздъхна Джейк. Беше казал на Кара да намери нова гледна точка към историята, а не да се излага на опасност по този начин. Постъпката ѝ беше безразсъдна. Бе отишла в

клуба, без да каже на никого за намеренията си. Беше си купила ЛСД, за бога. Ако я бяха хванали Тоби и неговите съучастници, кой знае какво щяха да ѝ направят. Това бяха опасни хора.

Само че част от него не можеше да не ѝ се възхити. Точно такъв сценарий щеше да разиграе и той, ако бе на нейно място. Освен това съзнаваше, че ако същото бе сторил някой от другите му репортери мъже, щеше да е доволен от работата му. Някой като Кара, който имаше куража да излезе и да получи историята си, беше точно типът човек, на когото се възхищаваше. Гневът му се дължеше единствено на факта, че си позволяваше да прояви лични чувства — което се бе зарекъл да не допуска.

— Статията е хубава — призна с неохота.

Кара повдигна брадичка.

— Тогава какъв е проблемът?

— Трябваше да ми кажеш какво си намислила. Когато се впускаш в такава ситуация, трябва да ме осведомяваш къде си, за да мога да контролирам нещата. По този начин, ако нещо се обърка, да мога да извикам кавалерията.

Кара кимаше, докато го слушаше, но в действителност ѝ беше трудно да вникне в думите му. Каза ѝ, че статията е хубава. Това бе всичко, което имаше значение.

— И смяташ ли да я пуснеш? — попита нетърпеливо.

Джейк кимна към статията.

— Имаш ли някакви доказателства за станалото?

— Има снимки. Грант дойде с мен...

— Грант е знаел за тая щуротия? И не е направил нищо, за да те спре? — Редакторът поклати невярващо глава. — Само като го видя...

— Не обвинявай Грант — прекъсна го Кара. — Цялата идея беше моя. Дори да не беше дошъл с мен, пак щях да го направя.

— Има си хас да не го направиш — измърмори Джейк под носа си.

Кара подмина язвителния коментар.

— Е, и какво? Ще я пуснеш ли?

Джейк се опита да не се усмихне на тази всеотдайност.

— Има нужда да се пипне малко. — Той бе умишлено предпазлив. — Но не виждам причина да не излезе страхотен материал.

Кара засия срещу него.

— Супер!

Той се облегна назад в стола.

— С това ли искаш да се занимаваш? — попита. — Да си журналистка?

— Да, разбира се.

— В коя област искаш да работиш?

Въпросът му я затрудни. Не се бе замисляла много над това.

— Не знам.

Отговорът ѝ прозвуча незадоволително дори в нейните уши. Но Джейк само кимна.

— Ами, първо, трябва да погледнеш реално на възможностите за човек като теб.

Кара настръхна.

— Човек като мен? Какво значи това?

— Имам предвид, че си жена, разбира се.

— Хей!

— Не се обиждай. Такъв е животът в тази сфера. Но ако все пак искаш да се захванеш, трябва да намериш начин това да е твое предимство.

Кара прояви интерес:

— Как?

Той кимна към статията.

— Ами за неща от този род например. Винаги изникват истории, в които имаме нужда от някоя жена под прикритие. Ако те интересува...

— Определено!

— Добре. Ще го имам предвид в бъдеще, а ти също се чувствай свободна да идваш при мен с всякакви предложения за истории.

— Със сигурност!

Тя сметна, че това е краят на разговора им и че Джейк иска да се залови за работа, затова взе тефтера си и се запъти към вратата.

— О, и още нещо — обади се Джейк, преди да е излязла.

— Какво?

— Добра работа, Хийли.

Следващата седмица, след няколко преработки, статията ѝ беше отпечатана. Тя заемаше основната част от трета страница, на която се поместваха занимателните материали. Заглавието гласеше просто „Нарколорд“ (предложението бе на Кара), придружено от една снимка на лорд Феърфакс, дремец на първата банка в парламента, и от друга, на която синът му подаваше наркотика на Кара в „Мидъл Ърт“.

Джейк дойде да я поздрави.

— Харесва ли ти как е станала? — попита той.

— Да — само че следващия път искам да има и снимка до името на автора! — пошегува се тя.

— Страхотно. — Той завъртя очи с престолено раздражение. — Една статия и вече се прави на примадона.

Тя се засмя. Това беше естествен завършек на разговора им, но вместо да си тръгне, Джейк се задържа до бюрото ѝ.

— Искаш ли нещо? — попита тя.

След кратко колебание той каза:

— Само се чудех дали си чула за довечера.

Щеше да има коледно парти и всички в офиса говореха за него като за нещо важно. Кара досега не се бе замисляла много за него и се изненада от реакцията на Джейк — изглеждаше твърде лекомислено за него да се вълнува от това събитие.

— Партило ли? Да, знам за него.

— Значи... ще ходиш?

Тя сви рамене.

— Сигурно.

— Добре. Ще се видим там тогава.

Докато Джейк излизаше, Кара се загледа след него и се зачуди какво става.

— Добра работа, Хийли! — отбеляза Дезмънд Хейнс, като потупа Кара по гърба. — Не мога да повярвам, че хвана натясно оня мръсник!

Беше по-късно вечерта и „Кроникъл“ беше в разгара на коледното си парти. То се състоеше в редакцията на вестника — в случай че изскочеше някоя история — и представляваше обикновено събиране с непретенциозна храна, която се ядеше без прибори, и топло

бяло вино, но всички бяха в приповдигнато настроение — особено Кара, която още бе в еуфория заради публикуването на първата ѝ статия тази сутрин. Тя се радваше не само защото видя името си напечатано, а и защото следобед от полицията бяха обявили, че ще преразгледат делото срещу Тоби Феърфакс. През целия ден идваха хора и я поздравяваха. Беше ѝ хубаво да се чувства част от екипа.

— Радвам се, че статията ти е харесала — отвърна Кара, като отхапа от едно парче пай. Дезмънд я бе заговорил до бюфета. Въпреки че бе публикувана първата ѝ статия, тя все още официално не беше журналистка, затова заедно с другите секретарки отговаряше за организацията на тържеството. Днес бе тичала нагоре-надолу цял ден и не бе успяла да хапне нищо от закуска.

Дезмънд си взе една шепа рулца с наденица, като внимателно ги балансира върху вече пълната си чиния.

— И храната, дето си наредила, си я бива.

— Какво да ти кажа? Аз съм жена с много таланти.

Той се засмя и се отдалечи. След малко при Кара дойде Барбара, асистентката на главния редактор. Тя отговаряше за тържеството и изглеждаше притеснена.

— Виното свършва — рече с безпокойство на Кара. — Мисля, че има още в хладилника. Може ли да идеш да провериш?

— Разбира се.

Кара грабна още едно рулце и се отправи към малката кухня. Беше клекнала до хладилника и вадеше още шест бутилки вино, когато някой зад нея се прокашля. Тя вдигна поглед и видя Джейк.

— Хей! — Кара се изправи. — Какво правиш тук?

— Всъщност теб търся. Имам нещо за теб.

— Така ли? Какво е? Надявам се да е бонус — рече закачливо.

— Нещо много по-хубаво.

Той измъкна иззад гърба си ръката си, в която държеше подарък с плоска правоъгълна форма, увит с коледна хартия.

Тя взе подаръка и като го прецени на тежина в ръцете си, погледна Джейк объркана.

— Какво е това, по дяволите?

— Защо не го отвориш, за да видиш? — Той се облегна на плота, като я наблюдаваше с очакване.

Кара разви хартията и ахна, щом видя какво е направил — беше увеличил едно копие на статията ѝ и го бе поставил в рамка.

— Имаше такава традиция в първия вестник, в който работех — обясни Джейк. — Когато някой нов репортер направеше първата си публикация, редакторът му я слагаше в рамка.

— Дявол да го вземе! — Кара беше трогната. Сега разбра защо я бе попитал дали ще е тук тази вечер. — Не съм очаквала такова нещо. Благодаря! — Тя импулсивно обви ръце около шията му и застанала на пръсти, целуна наболите му бузи. — Страхотна идея.

Джейк се засмя и също я прегърна.

— Гледай да не се главозамаеш, хлапе — предупреди я той. — Нека това ти напомня, че всичките ти статии трябва да са също толкова добри.

— Така ли? — Тя се отдръпна леко. — Е, то се подразбира.

Те се усмигнаха един на друг и в този момент нещо между тях се промени. Кара изведнъж си даде сметка колко е близо до Джейк. Ръцете му бяха на кръста ѝ, хълбоците ѝ опираха в топлите му бедра. Тя почувства, че ако затвори очи и леко наклони глава, той ще я целуне.

Джейк преглътна.

— Кара — измърмори. Вдигна ръка и в този момент тя разбра, че той ще отметне косата ѝ от лицето. Тя също така знаеше, че ако му позволи, всичко между тях ще се промени.

И точно тогава Кара внезапно си спомни един друг момент, преди години, когато друг мъж я бе погледнал по абсолютно същия начин. И как бе свършило всичко. Първо майка ѝ я бе оставила, после любимият ѝ. Не искаше да дава на още някой възможността да я нарани по този начин. Не бе сигурна дали може да преживее още една подобна мъка.

Затова, когато Джейк понечи да погали косата ѝ, Кара се отдръпна и отстъпи назад.

— Трябва да занеса това вино на Барбара — заяви тя и се обърна към бутилките, които все още стояха на пода. — Жената е направо пред нервна криза.

Тя бързо взе четири бутилки и побърза да излезе от стаята, преди той да успее да каже още нещо.

[1] Война, която се води през 1956 г. на територията на Египет. — Б.пр. ↑

[2] Война за независимост на френската колонизация, която се води от 1954 до 1962 г. — Б.пр. ↑

[3] Далив на южното крайбрежие на Куба, известен с операцията, организирана от американците за свалянето на правителството на Фидел Кастро. — Б.пр. ↑

[4] Революционно движение в Кения, което се бори за премахването на английското господство в страната. — Б.пр. ↑

[5] Героиня от комиксите за Супермен. — Б.пр. ↑

ПЕТА ЧАСТ
1972 Г.
ЩАСТЛИВ КРАЙ

*Разбира се, щастливият край зависи от
това, къде ще решите да прекратите разказа си.*

Орсин. Уелс,
американски актьор,
режисьор, продуцент и
писател (1915–85 г.)

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Станхоуп Касъл, Калифорния, 1972 г.

Седнал в кабинета, от който някога бе управлявал империята си, в инвалидната количка, спряна до огромния еркереен прозорец, Максимилиан Станхоуп гледаше навън към околностите на имението си, което обичаше толкова много. Сега то бе занемарено, тъй като от години никой не се грижеше за него. Без градинар някога поддържаните ливади сега бяха покафенели под калифорнийското слънце, а цветните лехи бяха обрасли с плевели. Оттук той виждаше чак до външния басейн. Вече от години не беше пълнен с вода и мозайката му бе напукана и покрита с мъх.

Макс знаеше, че никой не разбира защо живее в такава изолация при всичките средства, с които разполага. Също така бе наясно какво се говори за него: че е ексцентричен, отшелник, саможивец — дори убиец. Но той никога не се бе вълнувал от мнението на другите, а сега всичко му се струваше дори още по-маловажно, след като все повече бе притискан от собственото си чувство за морал.

Знаеше, че не му остава да живее още дълго. Състоянието му се бе влошило, ракът се бе разпространил от остатъка му от бял дроб. Беше само на шейсет години, но изглеждаше поне с петнайсет години по-стар. Болестта го бе сломила дотам, че вече завинаги бе прикован към инвалидна количка. Към дясната страна на уреда бе прикрепен кислороден резервоар, който той използваше най-малко три-четири пъти дневно. На последния медицински преглед лекарят му бе дал шест месеца, но Макс смяташе, че преценката му е преувеличена. Каквато и да бе истината обаче, едно нещо беше сигурно: оставаше му малко време да сложи нещата в ред. Това, което бе разкрил, му причиняваше болка, но въпреки това той чувстваше, че така е най-правилно.

Като се завъртя в количката си и я приближи до дъбовото писалище от времето на Луи XIV, Макс отвори най-горното чекмедже и извади изработените си по поръчка канцеларски принадлежности „Смитсън“. После с любимата си писалка „Мон Блан“ той най-после

започна да пише писмото, което толкова често бе съставял в съзнанието си.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Лондон, септември 1972 г.

Главният редактор на „Кроникъл“ Нийл Симънс остави статията, която четеше. Облегна се в кожения си стол и погледна прочутата си разследваща журналистка с мрачен поглед. Бяха сами в кабинета му и шумът от редакцията се заглушаваше от стъклените стени и затворената врата.

— Съдебните ще получат инфаркт.

Кара вдигна рамене.

— Какво от това? Всяка дума е чистата истина.

Тя можеше да си позволи самоувереността си. Знаеше, че статията е опасна като динамит, защото показваше романтична връзка между член на кралското семейство и сътрудник на бандата на близнаците Крей. От седмици се носеха слухове за това и всички журналисти в Лондон душеха наоколо за потвърждение. Но Кара единствена бе успяла да намери доказателства и за двете страни.

През последните две години си бе спечелила име заради дръзките си разобличаващи материали. Сега, на двайсет и пет годишна възраст, тя беше един от изтъкнатите разследващи журналисти на Флийт стрийт. Историята, която я изстреля към славата, беше за Джеймс Бюканън — англо-ирландския дипломат, член на Камарата на лордовете в парламента. Според версията на Кара таен източник ѝ бе разказал за сексуалните отклонения на Бюканън и тя предаде информацията на властите. В замяна за сведението тя бе включена в операцията по изобличаването му, в която той бе хванат в опит да си поръча малолетно момиче от полицай под прикритие. Също така ѝ дадоха да отразява ареста и последвалото дело. Това беше един от най-големите скандали на десетилетието, може би на второ място след аферата „Профумо“^[1].

Работата почти напълно бе обсебила живота ѝ. Тя се връщаше в апартамента си само за да спи. Приятелите ѝ бяха само колеги журналисти. Макар всички да се отличаваха с прословут работохолизъм, нейната всеотдайност беше легендарна.

— Нямах ли дом, където да се прибереш? — шегуваше се често Джейк.

Джейк.

Нещата между тях се бяха променили след онази прегръдка на коледното парти. Тя се опитваше да не мисли за случилото се тогава. Но не беше лесно. Онази вечер Джейк се бе превърнал за нея в нещо повече от шеф. Тя погледна на него като на мъж. Когато чуеше името му в някой разговор, надаваше ухо, понеже искаше да разбере какво мислят другите за него, искаше да научи всичко възможно за това, що за човек е той. Ако беше навън, в кръчмата, с други журналисти, тя все намираще начин да завърти разговора около него.

Подозираше, че и Джейк може би се чувства по същия начин. Понякога Кара вдигаше поглед от бюрото си и го хващаше, че се взира в нея. Очите им се срещаха за секунди, след което и двамата извъръщаха погледи.

Но въпреки че чувстваше привличането между тях, Кара бе твърдо решена, че нищо няма да се случи. Тя все още се чувстваше прекалено уязвима след случилото се с Дани. Може и да харесваше Джейк, но не беше готова да позволи нещата да отидат по-далеч.

Една вечер в ранната пролет на 1970-а, няколко седмици след коледното парти, Кара работеше до късно. Макар че тогава официално все още беше секретарка, след първата си статия бе започнала да пише още материали за „Кроникъл“, съвместявайки проучванията си с ежедневните задачи. Вече минаваше девет, когато тя най-накрая напусна работното си място. Когато стигна до асансьора, съвсем случайно се натъкна на Джейк. Заприказваха се за работата ѝ в момента — един материал за нелегалните кучешки борби — и точно когато излязоха във фоайето, той съвсем нехайно спомена, че отива да си купи нещо за хапване, и я попита дали иска да отиде с него.

Кара се поколеба. Предложението му не беше нещо необичайно. В тяхната професия разводите бяха често срещано явление и много от журналистите живееха сами. Работеха до късно и явно не бързаха да се прибират в празните си къщи. Няколко пъти Кара се бе съгласявала да прекара дълги вечери в ресторанта или бара, за да прави компания на някоя самотна душа. Джейк не беше такъв, но все пак... нещо в

съзнанието ѝ нашепваше, че идеята да излязат заедно е лоша. В края на краищата тя не искаше да насърчава Джейк.

Затова понечи да му каже, че вече е хапнала по-рано. Но тогава стомахът ѝ намери най-лошия момент да изръмжи в протест и я издаде. След което нямаше друг избор, освен да се предаде.

Кара предполагаше, че ще идат в „Стаб“, но Джейк имаше друга идея. Това беше единствената вечер от седмицата, когато му се искаше да избяга от Флийт стрийт, както ѝ обясни. Настоя да отидат с колата му, като убеди Кара да остави колелото си вързано за през уикенда, а в понеделник да дойде с такси — „ще мине като разход“, увери я той.

Тя не разбираше много от коли, но и малкото, което знаеше, бе достатъчно да забележи, че неговата е страхотна. Сребрист спортен автомобил.

— Типично в стил „Джеймс Бонд“ — изкоментира тя, щом се вмъкна на меката кожена седалка.

Джейк я заведе в малка кръчма в Южен Кенсингтън. В настланата с дървени стърготини изба все още сервираха храна. Менюто предлагаше изобилие от ястия. Джейк препоръча овчарския пай^[2] и те поръчаха два заедно с две халби бира. Щом дойдоха напитките, Джейк се облегна в стола си и погледна Кара с пронизващ поглед.

— Е — обади се той. — Защо не ми разкажеш нещо за себе си?

— Какво искаш да научиш? — попита Кара отбранително. Цялата вечер започваше да ѝ прилича на среща.

Джейк се замисли за момент над въпроса ѝ.

— Нещо... лично. — Вътрешно Кара изстена, но той явно не забеляза неудобството ѝ. — Ти си сред най-загадъчните хора в офиса, Кара — продължи. — Никога не говориш за приятелите или семейството си.

— Няма кой знае какво за казване.

— О, я стига. Това не е разпит. Само се опитвам да завържа разговор. Ще стоим тук поне един час. Просто ми кажи... — Той се поколеба, сякаш се опитваше да реши какво иска да разбере. — Просто ми кажи откъде си — каза накрая.

И тя му каза. Не цялата истина, разбира се — не му спомена коя в действителност е била майка ѝ. Но му представи една съкратена версия, придържайки се колкото се може по-близо до фактите —

разказа, че родителите ѝ са починали, когато е била малка, и че е живяла при баба си в Ирландия, а после за сиропиталището, за бягството ѝ и живота ѝ с Ани Конъли, която тя описа като семейна приятелка.

— Ааа — кимна той с разбиране, когато тя приключи. — Това обяснява нещата.

— Какво обяснява?

— Защо си толкова корава. Налагало ти се е да бъдеш.

— Корава ли съм?

— Да. — Очите му проблеснаха. — За момиче.

Кара се пресегна през масата и закачливо го удари по рамото.

— Хей! — възрази тя.

Храната им бе пристигнала по време на разказа ѝ и докато му споделяше историята си, тя бе успяла да омете всичко. Сега се облегна на стола си и погледна празната чиния.

— Това беше вкусно.

— Познавам всички най-хубави заведения. — Той кимна към празната ѝ чаша. — Искаш ли още едно?

— Защо не? — Но докато отговаряше, едва успя да прикрие прозявката си.

Джейк я забеляза и се усмихна.

— Като се замисля обаче, да пропуснем. — Той поиска сметката. — Късно е. Уморена си. Ще те закарам у вас.

И двамата мълчаха по пътя, потънали в собствените си мисли. По някое време Кара явно бе задрямала, защото когато спряха пред апартамента ѝ, Джейк видя, че тя спи дълбоко. Той я погледа известно време.

— Кара? — Говореше тихо, понеже не искаше да я стресне. Когато тя не помръдна, той сложи ръка на бузата ѝ и каза малко по-силно: — Скъпа, събуди се.

Кара се размърда в съня си, чувайки някой да шепне името ѝ. Усети нещо топло върху лицето си и се притисна към него. Въздъхна със задоволство и отвори очи.

След момент се опомни — осъзна, че се намира в колата на Джейк, паркирана пред апартамента ѝ, че той се е навел над нея, опитвайки се да я събуди, че се е притиснала към ръката му.

— Боже, извинявай. — Тя се отдръпна и вдигна ръка към изчервяващата се буза, засрамена от проявата си на любвеобилност. Но на Джейк явно не му направи впечатление.

— Не се притеснявай. — На светлината на близката улична лампа тя виждаше, че ѝ се усмихва. — Приятно ми беше тази вечер. — Той прочисти гърлото си и тя разбра какви ще са следващите му думи. — Всъщност, Кара...

— Недей — прекъсна го тя. Каза го тихо, но не можеше да се сбърка твърдостта в гласа ѝ.

Джейк сякаш се изненада.

— Какво недей?

Тогавя Кара го погледна с безмълвна молба в очите си.

— Не казвай онова, което знам, че ще кажеш.

— Кое? Че ще е хубаво пак да излезем някой път ли?

Тя затвори очи.

— Казах ти да не го казваш.

— Защо? Какъв е проблемът?

— Ти си ми шеф — отвърна протичко тя.

Джейк изглеждаше искрено объркан.

— Е, и?

— Как смяташ, че ще изглежда, ако ме повишат? Ще изглежда, че е, защото сме заедно.

— О, я стига — присмя се Джейк. — Всички знаят, че заслужаваш да си репортер.

— Може би, но пак ще клюкарстват. Тези, които завиждат, ще ме сочат с пръст. Ще се отрази на работата. А щом Нийл разбере какво става — изтъкна тя, имайки предвид главния редактор на „Кроникъл“, — ще изгони един от двама ни.

Джейк махна с ръка пред тревогите ѝ.

— Мога да се справя с Нийл — заяви той.

— Може би — съгласи се тя. — Но знаеш каква е политиката на компанията относно обвързването между колеги — единият си отива и това винаги е жената. — Планираше тази реч от известно време, защото усещаше, че в един момент ще ѝ се наложи да я произнесе. Работният етикет беше най-доброто обяснение, което успя да измисли като причина за това, че между тях не може да се случи нищо — извинение, което беше свършено разумно и което нямаше да породи у

Джейк допълнителни въпроси и спорове. — За теб няма опасност. Ти си старши служител. Ако нещо се обърка, аз ще пострадам. А тази работа означава всичко за мен. Не искам да я загубя.

В колата се възцари тишина. Тя виждаше, че Джейк е стъписан от бурния ѝ отказ. Беше си мислил, че тази вечер даде начало на връзката им, а тя току-що му бе заявила по най-категоричен начин, че между тях никога няма да се случи нищо.

— Трябва да тръгвам — каза тихо Кара.

Тя понечи да излезе от колата.

— Кара... — Джейк протегна ръка да я спре. Тя се обърна неохотно. Виждаше объркването в очите му. — Разбирам какво казваш. Наистина. Но... — Той спря, осъзнавайки, че няма начин да я убеди. Кара почака. Усещаше го как преразглежда аргументите в главата си. Накрая той въздъхна, сякаш се предаваше. — Може би си права. Може би идеята не е добра.

— Съжалявам.

Джейк се усмихна мрачно.

— Но, по дяволите — ако не друго, поне можем да бъдем приятели, нали?

Той ѝ предложи ръката си. След секунда тя я пое.

— Разбира се — съгласи се Кара. — Приятели звучи добре.

И оттогава бяха тъкмо такива. Приятели. И ако понякога изпитваше съжаление, че между тях няма нищо повече, тя се опитваше да го пропъди от съзнанието си. По-добре беше така — Джейк да присъства в живота ѝ, без да рискува да бъде наранена.

Сега, като излезе от кабинета на Нийл и се отправи обратно към бюрото си, тя видя Джейк да идва към нея, сякаш бе усетил мислите ѝ за него.

Редакторът на информационния отдел приседна на края на бюрото ѝ и очите му автоматично я огледаха. Беше облечена с кафява велурена пола със средна дължина и кремаво поло във френски стил, с които изглеждаше професионално и напълно в крак с модата, но подобно на повечето мъже в офиса, и на него му беше мъчно, че е преминала модата на минижупите, особено в случая на Кара. Краката

й му липсваха. Той прочисти гърлото си и погледна надолу към тефтера.

— Чух, че утре ще местят Рейчъл Травърс в затвора „Скръбс“ — осведоми я той, мъчейки се да си придаде изцяло делови тон. — Мислех си, че може да искаш да идеш там и да се пробваш да я поразпиташ.

Макар че Кара вече официално имаше своя рубрика във вестника, Джейк все пак от време на време й даваше да прави репортажи, ако тя проявеше интерес към някоя тема. Рейчъл Травърс се бе превърнала в нещо като кръстоносен поход за Кара. Тя беше четирийсетгодишна проститутка, която след години на тормоз най-накрая превъртяла и наръгала сводника си до смърт. Въпреки смекчаващите вината обстоятелства — не само ежедневните побои, които бе търпяла, но и фактът, че беше умствено изостанала, — тя не бе получила добра защита и бе осъдена на доживотен затвор. Кара прояви интерес към случая и започна кампания във вестника, призовавайки жената да бъде освободена или поне преместена в охранявана болница. Досега, въпреки всеобщото обществено съчувствие, Кара не бе постигнала успех относно помилването й, но си търсеше всякакъв повод отново да повдигне въпроса. Джейк го знаеше, затова предложи първо на нея възможността за репортаж.

— Съжалявам. Не мога. — Съжалението й беше искрено. — Взех си свободен ден.

Джейк повдигна вежди.

— О? Има ли някакъв апокалипсис, за който не знам? — Той имаше всяко основание да бъде любопитен. Кара беше всеизвестна с това, че никога не си взимаше отпуск. На Коледа, Великден, всички национални празници, които нормалните хора искаха да прекарат със семейството си, тя първа идваше на работа.

— Погребение — обясни тя кратко. — На стара приятелка.

Той не я притисна за подробности.

— Аха. Ами обади се, ако искаш да пийнем по едно после.

Кара му се усмихна.

— Благодаря. Може и да се възползвам от предложението ти.

[1] Сексскандал, в който са замесени военният секретар на британското правителство Джон Профумо и танцърката Кристин

Кийлър и след който Профумо подава оставка през 1963 г. — Б.пр. ↑

[2] Ястие от картофено пюре с плънка от кълцано месо. — Б.пр.

↑

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кара отиваше на погребението на Ани. Макар да не поддържаше пряк контакт с майката на Дани, след като започна работа в „Кроникъл“, тя поднови връзките си с някои от познатите си в Ийст Енд и по този начин следеше състоянието ѝ. Чрез един от тях тя разбра, че боледува от рак на яйчниците в тежка форма и бързо се влошава. Когато Кара отиде да я посети в болницата, тя вече бе към края си и изпитваше силни болки. Свиждането трая кратко, понеже Ани бе твърде уморена, за да говори дълго — но времето беше достатъчно за двете да се помирят. Тя беше толкова болна, че Кара се изненада, когато разбра, че е издържала още месец след това.

Опелото се състоя в католическата църква на Ъндъруд Роуд, между Уайтчапъл и Бетнал Грийн, където Ани бе ходила на литургия всяка неделя. Кара стоеше отзад по време на службата и погребението, защото не знаеше как семейството на Ани би възприело присъствието ѝ. Но по-късно Брона дойде при нея, за да ѝ благодари, че е дошла.

— Много мило от твоя страна... след всичко.

Кара вдигна рамене и каза искрено:

— Майка ти беше добра с мен през годините.

— Може би — съгласи се дъщерята на Ани. — Но Дани не беше.

Тя явно искаше да въвлече Кара в дискусия, но Кара нямаше намерение да се поддава.

— Сега всичко това е минало — рече равно тя. Огледа тълпата.
— Значи той не е успял да дойде?

Брона изсумтя.

— Как пък не. Знаеш го Дани, винаги се грижи първо за себе си. Знае, че ченгетата ще го чакат още щом стъпи на английска земя и този път ще го затворят за осемнайсет години. — Каза го с тон, от който си личеше, че не е съгласна с избора на брат си. — Разбира се, мама накрая все за него питаше. Винаги е имала повече време за него, отколкото за нас, момичетата.

— Хм — каза неопределено Кара.

След още няколко неуспешни опита да накара Кара да злослови срещу Дани, Брона се отказа и я покани в кръчмата за събирането след погребението. Кара отказа, понеже не искаше да се натрапва на семейство Конъли.

След един час съжали за решението си. Като отвори входната врата на апартамента си, бе посрещната от празна тишина. Вътре беше и студено. Апартаментът в Ърлс Корт беше светъл и просторен, но тя го нае заради близостта му до центъра, а не заради южния му изглед или другите предимства. Не се бе постарала да направи кой знае какви подобрения, не прекарваше толкова много време там, че да оправдае превръщането на мястото в уютен дом. Гостната стая беше пълна с книги и стари броеве на списания и вестници. И бездруго никой не ѝ идваше на гости.

В желанието си да се дистанцира от деня, тя свали погребалното си облекло и се преоблече с чифт дънки с ниска талия и пъстра тензухена риза. Мина през апартамента, като светна всички лампи и увеличи отоплението, опитвайки се да разведри обстановката около себе си. Вместо да изпита облекчение от края на погребението, тя се чувстваше унила, странно празна и си даде сметка за собствената си смъртност. *Ако умра, кой ще дойде на погребението ми?* — замисли се тя. Колеги от работата, разбира се. Но освен тях имаше малко истински приятели. Животът ѝ се въртеше около „Кроникъл“. Така искаше тя — беше по-лесно, отколкото да е с хора, които да я разочароват. Кара поклати глава — на двайсет и пет години едва ли трябваше да се тревожи точно за това. Само че вече виждаше как ще се развие животът ѝ и перспективата я безпокоеше.

Може би затова напоследък бе започнала да проявява по-голям интерес към майка си.

Всичко започна с едно писмо, което получи изневиделица преди няколко седмици от съпруга на майка си Максимилиан Станхоуп. То породило повече въпроси, отколкото отговори. Той не ѝ обясняваше как е разбрал за съществуването ѝ. Вместо това просто твърдеше, че иска да обсъди някакъв въпрос с нея, докато все още е в състояние, относно информация, с която разполага за тяхна обща позната — явно имаше предвид майка ѝ. Също така бе изпратил банков чек за огромната сума от две хиляди лири, с които „да покрие таксите за пътуването до Щатите и всички други разходи, които биха могли да възникнат“.

Кара винаги бе твърдяла, че не я интересува какво се е случило с жената, която я бе изоставила така коравосърдечно. Но един ден, няколко месеца след като бе започнала работа в „Кроникъл“, беше в библиотеката и проучваше съвсем друг случай, когато спонтанно започна да издирва сред старите издания всичко за актрисата Франсис Фицджералд.

От статиите Кара успя да сглоби това, което медиите смятаха, че се е случило. Имаше две теории. Първата беше, че Франи е била толкова депресирана след загубата на бебето си, че се е самоубила. А според втората, съпругът ѝ Максимилиан Станхоуп най-накрая се бе уморил от флиртовете ѝ и я бе убил. Две мъртви съпруги — изглеждаше като нещо повече от обикновено съвпадение. Но Макс беше толкова влиятелна личност, че явно вестниците не бяха способни да раздухват историята прекалено, без да рискуват да ги дадат под съд.

След като получи писмото на Макс, Кара започна да проучва всяка информация и за него. През последното десетилетие статиите бяха все по-малко; той бе станал нещо като отшелник. Но тя бе попаднала на кратко съобщение, според което в болницата бяха отстранили част от белия му дроб. Рак. Звучеше така, като че ли не му оставаше да живее още дълго.

Кара все още нямаше представа дали ще отговори на писмото му. Но знаеше, че каквото и да е решението ѝ, трябваше да го вземе възможно най-скоро.

Звънецът на вратата иззвъня и непознатият шум я накара да подскочи. Никой не ѝ идваше на гости — поправка, тя никого не канеше на гости. Отиде да отвори, очаквайки да е някой съсед с молба да намали музиката. Но не беше съсед — беше Джейк.

— Какво правиш тук? — Кара не успя да скрие изненадата си. — Да не би да ме викат в „Кроникъл“?

Устните му потрепнаха, очевидно развеселен, че първата ѝ мисъл при вида му беше свързана с работа.

— Що за посрещане? — смъмри я той нежно.

— Извинявай. Просто не те очаквах. — Забеляза, че е облечен с дънки и фланела, униформата му извън офиса. — Е, щом не е по работа, защо си дошъл?

Той вдигна рамене.

— Винаги се чувствам отвратително след погребение. Предположих, че и с теб ще е така. — Той вдигна една бутилка „Джак Даниелс“. — Мислех, че това може да притъпи болката.

Кара погледна към бутилката и пак към него. Най-накрая се усмихна.

— Е, със сигурност няма да навреди.

Джейк влезе вътре и я последва до малката всекидневна. Той хвърли поглед към стерилния декор — отсъстваха всякакви снимки и украшения.

— Много ми харесва как си обзавела апартамента — заяви саркастично.

— О, не започвай — изпъшка Кара, като извади две чаши от шкафа. — Знаеш, че съм твърде заета, за да се правя на домакиня.

Докато тя наливаше питиетата, Джейк стъкна огъня. Тъй като имаше само пластмасови столове за сядане, те избраха да седнат на пода до камината. Кара се изненада колко е благодарна за компанията му. Джейк знаеше това-онова за Ани и как ирландката я бе приютила, но сега, когато съзнанието ѝ беше изпълнено със събитията от деня, Кара му разкри за връзката си с Дани и как след заминаването му се бе отчуждила от майка му.

— Не беше честно от моя страна — призна Кара. — Тя ми бе като майка и когато Дани ме остави, си го изкарах на нея. Не биваше. Разочаровах я.

— Видели сте се, преди да умре — изтъкна разумно Джейк.

— Помирили сте се.

— Да, но това не можа да поправи всички години, през които я пренебрегнах. Не мога да върна това.

— Тя е разбрала, че си била наранена — обзалагам се, че дълбоко в сърцето си е знаела, че си ядосана на Дани, а не на нея.

— Може би. — Кара поклати глава. — Дори не знам вече дали това е причината. Може би беше само оправдание да не я виждам. Може би просто не искам никого край себе си. — Тя изсумтя с отвращение. Тази вечер изпитваше солидна ненавист към себе си. Изпи наведнъж парещата кехлибарена течност, като примигна, щом тя премина през гърлото ѝ, след което продължи: — Не знам какво не ми е наред. Нищо чудно, че си нямам никого, след като продължавам да отблъсквам всички.

Кара се пресегна за бутилката уиски, за да си налее още, но Джейк я спря с ръка.

— Чакай. Погледни ме. — Когато тя не го послуша, той повтори по-силно: — Кара, погледни ме.

Тя бавно вдигна поглед към него. Той видя старата предпазливост в очите ѝ и се разочарова, че дори сега, в такъв момент, тя се държеше така, сякаш нямаше нужда от никого. Джейк съзнаваше, че дълбоко в сърцето си Кара е много уязвима, но не обича да го показва. Вместо това тя се криеше в защитна черупка и не пускаше никого вътре. Той мразеше този тип Дани, който я бе наранил толкова лошо, че да се държи по този начин сега.

— Не си го причинявай — каза ѝ. — Не си виновна за случилото се. — Той постави ръка на дясната и буза. — Няма за какво да се чувстваш зле.

До този момент Кара не бе плакала. Но нещо в думите му я докосна и от очите ѝ потекоха горещи сълзи. Джейк притисна по-силно дланта си към мократа ѝ буза и ръката ѝ се протегна и покри неговата. Тя изви глава и зарови уста в дланта му. Нещата можеха да си останат така — нищо повече от утешителен жест между двама колеги, двама приятели. Но след секунда колебание тя бавно прокара езика си по топлата му кожа.

Джейк си пое рязко въздух. През изминалите няколко години те се бяха сблизили в много отношения, но тя винаги спазваше дистанция помежду им. От онази нощ, в която я бе завел на вечеря, Кара внимаваше да не допусне между тях да се промъкне и най-малкият признак на романтика. Щеше ли всичко това да се промени?

— Кара? — Той измърмори името ѝ като въпрос за случващото се между тях.

В отговор тя вдигна очи към него.

— Целуни ме — прошепна, почти като молба.

Друга покана не му трябваше. С приглушено изръмжаване той допря устните си до нейните и като я прегърна през кръста, я придърпа към себе си. Тя също го целуваше, отпусна се по гръб върху грубия килим, като повлече Джейк отгоре си. И през цялото време си мислеше колко ѝ е хубаво да бъде в прегръдките му, да усеща тежестта и топлината на тялото му, физическата близост на друго човешко същество.

Но дори при тази мисъл едно гласче не спираше да ѝ повтаря колко е наивна. Това не можеше да си остане само еднократно преживяване. Не и когато беше с Джейк. Щяха да излизат, да се влюбят, може да заживеят заедно. После един ден, точно когато тя бе щастлива, той щеше да загуби интерес и да си намери друга. И тя отново щеше да остане сама, нещастна и съкрушена.

Кара се опита да пропъди мрачните мисли от съзнанието си и да се съсредоточи върху устните на Джейк, които бяха на шията ѝ. Пръстите му разкопчаваха копчетата на блузата ѝ. Но за нея моментът вече бе развален. Тя се отскубна от прегръдката му.

— Спри! — изрече задъхано. — Почакай малко...

Джейк отвори очи. Кара видя объркването му и ѝ се прииска да каже още нещо.

— Какво има?

Той все още лежеше върху нея, без да подозира какви мисли ѝ минават през главата. Кара се поколеба за миг, знаейки, че думите ѝ няма да му харесат. Тя го отблъсна от себе си и се изправи.

— Божичко, съжалявам — каза, неспособна да го погледне. Загърна блузата си и се зае да се закопчае. — Не биваше да го правя. Разстроена съм, пих прекалено. — Тя разбираше, че дрънка глупости, но не можеше да се спре. — Не знам какво ми става тази вечер. Май погребението ми е повлияло повече, отколкото си мислех.

Джейк се протегна и постави ръка на рамото ѝ, сякаш да спре бръщолевенето ѝ.

— Кара...

— Недей. — Тонът в гласа ѝ бе толкова твърд, че той рязко спря. — Вече ти казах. Това не може да се случи.

— Но защо?

Кара чувстваше раздразнението, което завладяваше Джейк. Тя се осмели да го погледне, разбирайки, че това е единственият начин той да проумее колко е сериозна по този въпрос.

— Защото аз не искам да се случва — заяви тихо.

Настъпи тишина. Джейк се вторачи в нея продължително.

Стори ѝ се, че се кани да ѝ каже нещо, но после явно размисли.

— Добре — рече накрая. Сложи обувките и палтото си по най-бързия начин, очевидно нетърпелив да се махне оттам. Чак когато

беше до вратата, той се обърна и погледна Кара със сериозен поглед. — Знаеш ли, няма да стоя и да чакам вечно — каза и си тръгна.

След като той излезе, Кара си наля още една чаша уиски и безцелно обиколи тихия апартамент. В един момент се озова отново в стаята си, привлечена от писмото, което Макс ѝ бе изпратил. Обля я вълна на огорчение. Всичко това ставаше по вина на Франи. Ако тя не я бе напуснала, Кара знаеше, че животът ѝ щеше да е много различен. Може би тогава щеше да е способна да се довери на някого, да обича някого.

Почувства, че съзнанието ѝ се прояснява. Трябваше да разбере какво се е случило с майка ѝ. Защото докато не оставеше миналото си на мира, нямаше как да продължи напред. На Макс явно не му оставаше да живее дълго — а с него щеше да си отиде и шансът ѝ да открие истината.

Почувствала се с изненадващо прояснен ум, отрезвена от драматичните събития на вечерта, Кара седна на бюрото си и започна да съставя писмо до Максимилиан Станхоуп.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Щом Кара взе решението да приеме поканата на Макс, потребността да разбули истината за майка си я погълна напълно. С години се бе опитвала да забрави жената, която я бе изоставила. А сега не можеше да спре да мисли за нея.

След като писа на Макс и му каза, че ще го посети, тя прекара следващите няколко месеца в приготовления около пътуването си до Ел Ей. Отново прегледа всички статии, които бе събрала, усърдно сглобявайки хронологически събитията в живота на Франи след пристигането ѝ в Холивуд през 1954 година. После се обади на всички, които някога са били свързани с майка ѝ, и си уговори срещи с тях. Работата ѝ като журналистка я снабди с идеалното прикритие за разследването ѝ. Тя умишлено не изказваше ясно намеренията си, твърдейки, че пише поредица от статии за златната ера на Холивуд, които има вероятност да бъдат издадени в книга. Повечето с радост се съгласяваха да разговарят с нея — след като пресата бе престанала да се интересува от тях преди години, те горяха от желание да възвърнат името си в медиите по всеки възможен начин.

Когато уреди пътуването си, Кара отиде при Нийл, за да го помоли за тримесечен отпуск. Главният редактор на „Кроникъл“ не беше щастлив от този факт, особено след като тя не му отговори директно къде ще ходи или какво ще прави през това време, но щом видя, че няма да може да я разубеди, накрая се предаде на желанията ѝ.

Тя смяташе да каже на Джейк истинската причина за пътуването си. Той бе единственият човек, на когото обикновено можеше да се довери. Но след развалената им целувка нещата между тях бяха станали малко неловки. Въпреки това той излезе с нея вечерта преди заминаването ѝ и я прегърна за довиждане.

— Обаждай се, Хийли — заръча ѝ в края на вечерта. — Ако имаш нужда от нещо, аз съм само на един телефонен разговор разстояние.

Тя го гледаше как си тръгва, натъжена заради начина, по който се бяха развили нещата между тях. Само се надяваше, че когато

пътешествието ѝ приключи, ще е в състояние да обмисли по-ясно какво иска от живота.

След тринайсетчасовия полет повечето хора слизаха на международното летище в Ел Ей замаяни и със замъглен поглед. Но Кара, свикнала на дълго работно време и безсънни нощи, беше будна и бодра. Бе решила да прекара няколко дни в Ел Ей, преди да отиде в Станхоуп Касъл, тъй като искаше да усети какво е представлявал животът на Франи. Затова и се настани в Сънсет Лодж — разнебитения мотел, където в началото бе отседнала майка ѝ. Името му се бе запечатало в съзнанието на Кара заради всички пликове, адресирани от Франи до нея. Докато вечеряше в близкия ресторант, Кара погледна към съсипаната сервитьорка, която взе поръчката ѝ, и се зачуди дали някога е сервирала и на Франи.

На следващата сутрин Кара започна проучването си. Холивуд се бе променил много от времето на майка ѝ. Златната ера вече бе преминала и местата, които бе посещавала Франи, сега бяха затворени или западнали: „Чиро“ бе затворил през 1959-а, както и „Мокамбо“. Развлекателната част от Сънсет булевард сега минаваше повече за занемарена, отколкото за луксозна. Следобедът Кара предприе обиколка на киностудията „Джунипър“ заедно с група ококорени и захласнати туристи. Екскурзоводът им дори спомена името на майка ѝ, когато ги превеждаше през външните декори: кариерата ѝ може и да не беше толкова бляскава като тази на Елизабет Тейлър или Лана Търнър, но трагичната ѝ смърт ѝ бе гарантирала място в историята на Холивуд.

— И ето че още един млад талант ни бе отнет — заключи екскурзоводът с фалшива важност, след като разказа надве-натри за смъртта на Франсис Фицджералд.

След поредната безсънна нощ на твърдото легло дойде време за интервютата. Първо с продуцента Клифърд Уокър, който бе открил Франи в Лондон — сега пенсионер, който имаше нужда поне от две водки, за да стане сутрин; с бившия шеф на „Джунипър“ Лойд Креймър, който сега прекарваше дните си в игра на голф; с актьора Хънтър Холдън, чиято кариера бе оцеляла като по чудо и сега отново беше във възход. Всички те ѝ казаха почти едно и също: че Франи е била красива и жизнена, животът и душата на всеки купон.

Подробностите от кариерата ѝ бяха оскъдно коментирани — „никога нямаше да спечели Оскар“, както уточни Хънтър без заобикалки. Но с изключение на обичайните баналности, възхваляващи добродетелите на Франи, нямаше нови факти. Кара се опита да изнамери един от другите бивши приятели на Франи — Дюк Картър, но той отдавна бе изпаднал в забрава. Също като Клифърд, и той се бе пристрастил към бутилката и бе починал от заболяване на черния дроб преди няколко години.

Най-интересното интервю беше със старата приятелка на Франи Лили Пауъл. Сега тя беше на четирийсет и няколко години и се бе оттеглила от киното преди десет години, но оттогава си бе уредила хубав живот. Благодарение на внимателното отношение към парите си, тя бе отворила верига от салони за красота по западното крайбрежие и бизнесът ѝ процъфтяваше. Все още живееше във вилата си в Холивуд Хилс, която понастоящем обитаваше с един мускулест тип, на име Род, който на вид спокойно можеше да мине за непълнолетен.

Лили посрещна Кара, облечена в ярко розова пижама с шал в същия цвят, увит като тюрбан около главата ѝ. Тя настоя да пригответи маргарити и изнесе каната навън, за да седнат с Кара край басейна, където да отпиват от коктейлите си и да разговарят, докато мъжът ѝ с външност на момченце плуваше дължина след дължина в изрязаните си бански с леопардов десен.

Лили говореше с обич за приятелката си, спомняйки си щурите моменти, които бяха преживели заедно.

— И после всичко се промени — каза тъжно. — Старата история, нали? Две момичета, които се разбират страхотно, докато не идва един мъж и не обърка всичко. Е, Максимилиан Станхоуп беше този мъж.

— Така ли? — попита Кара.

Лили поклати глава.

— Никога не разбрах напълно отношенията им. Тя беше толкова общителна и отворена и въпреки че в началото Макс бе привлечен от тези нейни качества, явно не желаше те да са част от характера на съпругата му. Той мразеше тя да излиза, да флиртува — това го унижаваше. А Франи просто не можеше да се промени, Бог да я прости. Флиртуването беше нещо естествено за нея, като дишането. — Лили се усмихна снизходително на спомена, преди да продължи: —

Разбира се, той се опита да подреже крилата ѝ — каза актрисата. — Тя спря да излиза с нас, защото знаеше, че Макс ще страда. Ужасно се измъчваше да стои съвсем сама в онази къща. Предполагам, че затова реши да забременее: за да има какво да прави.

— Това може би обяснява защо е била депресирана след загубата на бебето — опита се да проучи Кара. — Нали това разправят? Че депресията я е принудила да посегне на живота си.

Лили изсумтя.

— О, моля ви!

— Не смятате, че се е случило така? — Кара почувства сърцето си да бие учестено, предусещайки, че най-после ще научи нещо важно.

— Няма начин Франи да се е самоубила заради раждането на мъртвото дете. Не ме разбирайте погрешно, беше ѝ мъчно и така нататък, но ставаха и други неща. Франи не беше добре месеци наред. Тя изгуби живецата си и стана много тъжна, започна да забравя; сякаш умът ѝ непрекъснато беше някъде другаде. И... — Тя многозначително сниши гласа си: — по цялото ѝ тяло имаше синини.

Историята придобиваше ново развитие. Кара се вкопчи в него.

— Смятате ли, че Макс ги е причинил?

Лили вдигна рамене.

— Тя никога не го заяви твърдо. — Тонът ѝ целеше да остави Кара без съмнения относно предположенията си за случилото се.

— Но вестниците нищо не са споменавали за това.

Актрисата отново изсумтя.

— Нищо чудно. През онези дни Макс държеше всички в малкия си джоб.

— Нима мислите, че истинската история е прикрита? Че тя не се е самоубила?

Лили я погледна право в очите.

— Не мога да кажа със сигурност какво е ставало в онази къща през последните месеци от живота на Франи. Но у мен няма и капка съмнение, че Максимилиан Станхоуп е поне отчасти отговорен за смъртта ѝ.

Въпреки горещия ден Кара потрепери.

Лили беше огромен източник на информация. Явно знаеше всичко за семейство Станхоуп.

— Чух, че синът на Макс не му е говорил от години. Гейбриъл — така се казваше, нали? Е, Гейбриъл замина веднага след смъртта на Франи. За Европа, струва ми се. Или пък беше Африка? Сега не мога да си спомня. Но помня, че дори не остана за погребението. Знаем, че не беше кой знае какъв фен на Франи, но все пак... Трябваше да прояви малко уважение. Но по някаква причина той напусна страната и чух, че никога не се е връщал. И че никога не е проговорил на Макс. Или пък Макс не му е проговорил — никой не знае кой точно е прекъснал контактите си с другия. Само знаем, че не са си разменяли и думичка от години. Чудна работа, нали? Какво ли толкова се е случило, за да прекъснат отношенията си по този начин? — Кара кимаше и внимателно записваше всяка подробност. — А и дъщерята на Макс, клетата Оливия — продължи Лили. — Такова крехко същество. Спомням си, че прекара известно време в някаква институция. Каквото и да ѝ е имало, тя сякаш никога не се възстанови напълно. Оттогава за нея се грижи икономката на Макс, която от години живее там. А, да, Хилда се казваше. Не е ли нелепо? Имам предвид — Франи винаги е мразила Хилда. А сега тази жена е все още в Станхоуп Касъл и живее с Макс — докато горката Франи отдавна е мъртва и погребана.

Кара тръгна за Станхоуп Касъл на следващата сутрин с един „Форд Тъндърбърд“, който бе взела под наем. Пътуването ѝ от Ел Ей продължи пет часа, през които в главата ѝ не спираха да ехтят думите на Лили. Ако Макс бе убил майка ѝ, тогава беше логично той да направи всичко, за да не ѝ позволи да открие какво е направил. Тези разсъждения ѝ тежаха много, но мрачните ѝ мисли се разсеяха, щом Кара стигна до магистрала 1 — дългото 150 километра шосе, което минаваше през Биг Сур. Беше чувала, че пътят е панорамен, но остана изумена от назъбената прелест на гледките: от едната страна планината Санта Лучия се извисяваше към лазурното небе, докато от другата Тихият океан се разбиваше в скалите долу. Когато изпревари няколко микробуса фолксваген, натъпкани с хипари, на Кара за момент ѝ се прииска да бъде тук с единствената цел да се наслади на мястото.

Имаше нещо, което Кара знаеше, че ще трябва да направи, още откакто бе решила, че ще дойде в Калифорния, нещо, от което много се страхуваше — да посети мястото, където бе загинала майка ѝ. Сега то беше туристическа атракция и присъстваше в пътеводителите като отбивка по магистралата покрай тихоокеанското крайбрежие; дори имаше паметна плоча. Кара стоеше на ръба на скалата, гледаше надолу към пропастта, където колата на майка ѝ бе избухнала в пламъци, и нямаше представа какво би трябвало да почувства. И ако бузите ѝ бяха мокри, то беше заради пронизващия вятър, който щипеше очите ѝ, а не защото плачеше.

Щом продължи по-нататък по магистрала 1, автомобилите все повече намаляваха, докато пътят съвсем опустя. В района имаше малко имоти, затова не бе трудно да намери Станхоуп Касъл. От разстояние сградата все още беше впечатляваща. Самата големина на мястото превземаше хоризонта. Но с приближаването си Кара видя, че имението е занемарено. Докато правеше проучването си преди пътуването, тя бе прочела, че Макс вече не позволява на непознати да посещават дома му. След смъртта на майка ѝ имаше много скандални слухове относно неговото участие в трагедията. В крайна сметка клюките го бяха накарали да се оттегли от социалния живот. Той бе станал малко като Хауърд Хюз — усамотен и ексцентричен.

Кара мина внимателно по чакълената алея и паркира до един голям декоративен фонтан във формата на делфин — той вече не работеше и носът на животното, откъдето преди бе излизала водната струя, беше счупен. Мраморните стъпала, които водеха до входната врата, бяха нащърбени от природните стихии и изобщо над цялото място тегнеше чувство за изоставеност.

Входната врата ѝ отвори икономката на Макс, Хилда. Кара веднага разбра, че това е същата жена, за която ѝ бе разказала Лили. Сега вероятно беше над петдесетгодишна, колкото Макс, но от вида ѝ не можеше да се определи точно възрастта — можеше да е с двацет години по-млада или по-стара. Въпреки че кожата ѝ беше изненадващо чиста и гладка, което без съмнение се дължеше на порядъчния ѝ живот, острите черти и сивата коса я състаряваха. Държането ѝ беше много благопристойно — като на гувернантка от страховит викториански готически роман.

— Господин Станхоуп поднася извиненията си, че няма възможност да ви посрещне лично — заяви тя директно на Кара по-скоро с официална учтивост, отколкото с каквато и да било приветливост. — Възпрепятстван е заради болестта си. Помоли ме да ви покажа стаята ви и да се погрижа за всичките ви нужди.

Вътрешната обстановка изглеждаше също толкова занемарена, колкото външната. Като се огледа из обширното антре, Кара забеляза следи от великолепно място, което някога е представлявало: сега килимите бяха износени, тапетите — избелели от слънцето, в первазите имаше дупки, сякаш оттам всеки момент можеше да изскочи някоя мишка. Немаше нищо, което да говори за грижа, сякаш собственикът на къщата се бе предал.

Хилда я поведе нагоре по централното стълбище, а после по коридор, през една врата и нагоре по две тесни и стръмни стълбища, докато накрая стигнаха стаята, в която бе настанена. Още щом икономката отвори вратата, отвътре я лъхна миризма на мухъл. Пространството беше в безпорядък, сякаш беше склад за отпадъци. Очевидно някой бе почиствал, но съвсем повърхностно: Кара видя, че има прах под леглото, където никой не се е сетил да мине с прахосмукачката. Единственото предимство на стаята беше гледката ѝ: през огромните двойни френски прозорци — отворени със закъснялото усилие да се проветри стаята — се излизаше на балкон като този на Жулиета, който гледаше към тъмния океан.

— Надявам се да останете доволна. — Хилда хвърли пренебрежителен поглед наоколо. — Макс разполага с твърде малко персонал, предвид големината на имението, затова е трудно да се поддържа всичко така, както трябва.

Според разпореждането на Макс Хилда беше единствената служителка от персонала, на която ѝ бе позволено да живее в имението. Имаше готвач, който пазаруваше и идваше всеки ден да приготвя храната, както обясни тя. Освен тях имаше още две прислужници, които прекарваха в къщата един ден седмично. Мястото беше прекалено голямо, за да поддържат чистотата, затова повечето стаи бяха заключени.

— А вие къде живеете? — не можа да се сдържи да не попита Кара.

Хилда се поколеба за момент.

— Не живея в главната сграда — отвърна предпазливо. Тя отиде до прозореца и посочи към една ниска бяла постройка, една от четирите къщи за гости. — Преди години Макс се съгласи да ме остави да живея там. Това ми дава известно уединение.

— Там живее и дъщерята на Макс, Оливия?

Кара използва въпросителна интонация, но Хилда явно не прие казаното като въпрос, защото не отговори.

След това икономката излезе. Беше станало почти девет и понеже беше огладняла, Кара се отправи към кухнята. Тя се намираще в недрата на къщата — огромно помещение, безупречно чисто, макар и разнебитено и старомодно. Както бе обещава икономката, във фурната имаше храна. Кара извади топлата чиния и веднага сбърчи нос — предполагаше се, че ястието е *соф ау вин*^[1], но сега изглеждаше изсъхнало и съсухрено. Тя го изхвърли в кошчето и отвори шкафа, в който намери някакъв изостанал хляб и буца сирене. Отвън то бе твърдо, но тя го изрязва и успя да си направи нещо като сандвич. Поне млякото беше свежо и студено и тя си наля една чаша. Нахрани се сред тишината на кухнята, застанала до мивката — бърза, неофициална вечеря. След което се отправи обратно към спалнята си.

Къщата беше огромна и объркваща и Кара направи три опита, докато се ориентира за правилната посока. Когато се озова в стаята си, вече се чувстваше изморена. Вечерта беше топла и вътре все още бе задушно, затова тя се доближи до френските прозорци, за да се охлади. Докато стоеше и вдишваше хладния въздух, заслушана в отдалечения шум на разбиващите се вълни, погледът ѝ бе привлечен от движение навън пред къщата. Погледна надолу и видя мъж в инвалидна количка, който се движеше по една пътека през буренясалия двор и се отдалечаваше от главната сграда. Беше Макс. На бледата светлина на пълната луна тя го видя да се приближава до бунгалото за гости, където живееше Хилда. Икономката явно го очакваше, защото входната врата се отвори при пристигането му. Той се изкачи с количката си по рампата и изчезна вътре.

Кара изчака десет минути, но той не излезе. Тя седна на леглото, извади тефтера си и отгърна на празна страница. Най-горе на листа записа името на Хилда, след което записа кратък разказ на онова, което ѝ бе казала икономката по-рано. В най-долния край тя надраска една бележка: „Били ли са любовници М и Х?“. Тя се загледа

продължително в изречението, размишлявайки върху теорията си. После добави: „Преди или след смъртта на Ф? Пречела ли им е тя? Дали се е наложило да се отърват от нея?“.

Кара погледна надолу към думите и я побиха тръпки. Въпреки умората си, тази вечер тя дълго не можа да заспи.

[1] Пилешко с вино, бекон и гъби. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Кара отиде по коридора до банята, която ѝ бе показала Хилда. Водопроводната система не беше много добра и на душа му трябваше известно време, докато проработи — чуваше се как водата дрънчи през старите тръби.

Долу готвачката госпожа Джеймисън бе пристигнала. Тази сутрин кухнята очевидно беше нейна територия. Тя попита Кара какво ще желае за закуска и ѝ каза, че ще ѝ я занесе в трапезарията. Кара предпочиташе просто да погледне в хладилника и да си вземе някакъв плод и кисело мляко, но имаше чувството, че идеята ѝ няма да се приеме с добро око.

Докато седеше в трапезарията и си ядеше палачинките, Кара чуваше едно постоянно скърцане от тавана, сякаш по пода горе нещо бе влачено като детско колело.

— Какво е това? — попита Кара, когато госпожа Джеймисън влезе да раздигне чиниите.

— Инвалидната количка на господин Станхоуп — отвърна тя с безразличие. — Просто се разхожда напред-назад по дъсчения под.

Докато Кара довършваше второто си кафе, двойните врати се отвориха и Хилда влезе в стаята.

— Съжалявам, но господин Станхоуп не се чувства достатъчно добре, за да се срещне с вас днес.

Сърцето на Кара се сви. Искаше да приключи с това, не ѝ се чакаше, докато той се намери да говори с нея.

— Знаете ли колко сериозно е положението му? Има ли вероятност утре да е по-добре?

Икономката сви устни.

— Нямам представа. Но когато е готов, ще ви уведоми.

Тогава Хилда излезе, но тонът ѝ подсказа на Кара, че Макс всъщност не е болен, а просто не желае да разговаря с нея. Тя се зачуди защо — все пак именно той я бе извикал тук. Беше много изнервящо.

Бе пропътувала цялото това разстояние по негова покана, а сега той се криеше. Но както изглеждаше, тя нямаше какво да направи по въпроса — освен да чака.

Кара остана цялата сутрин в стаята си, като отново прегледа всички статии, които се отнасяха до майка ѝ и Макс. Следобедът излезе да се разходи из буренясалата градина. Когато се връщаше към къщата, тя видя във вътрешния двор да стои един мъж, трийсет и няколко годишен на вид. Облечен като хипи, с дълга тъмна коса и брада, той изглеждаше съвсем не на място на фона на застарялото великолепие на Станхоуп Касъл и Кара дори се усъмни дали не се е натъкнал на имението по погрешка.

— Значи ти си журналистката, така ли? — провикна се мъжът, опровергавайки теорията ѝ, щом тя се приближи. — Кара, нали? Чух, че ще идваш, но реших да го потвърдя със собствените си очи.

— Точно така. А вие сте?

— Гейбриъл Станхоуп — заяви той. — Блуден син и обикновен лентяй.

Кара беше шокирана. Беше виждала снимки на Гейбриъл като осемнайсетгодишен младеж и бе останала изумена от красивата му и обаятелна външност — тъмнокоса версия на сестра му: и двамата притежаваха едни и същи фигури — високи и кокалести, и същите очи с почти неестествен тъмосин цвят. Но като го погледна сега с дългата му коса, провисналата брада и телосложение на бездомник, той по нищо не се различаваше от всяко друго хипи.

Мъжът седна на масата от ковано желязо, извади пакет с хартия за цигари и започна да си свива една. Кара приближи един стол, предполагайки, че той би искал точно това от нея. И да не искаше, възможността беше твърде добра, за да я пропусне. Ако Макс не желаше да я види, може би синът му щеше да има какво да ѝ разкрие.

— Е, говори ли вече с татко? — попита той, без да си прави труд да я погледне.

— Разбрах, че е твърде болен, за да се види с мен.

Гейбриъл се изсмя.

— Така ли?

Устата му се изви в лека усмивка, сякаш той бе посветен в някаква шега, която не ѝ бе известна. Тя се зачуди какво ли знае за нея той. Предполагаше, че е повече, отколкото би си признал.

— Защо си се върнал? — попита Кара. — При сестра си ли си дошъл?

По лицето на Гейбриъл премина сянка и усмивката му се стопи.

— Не — отвърна кратко.

— Защо тогава... — Тя остави въпроса си висящ.

— Тук съм, за да се видя с баща си. Чух, че краят наближава, и реших да се върна за тези последни няколко месеца. После щом всичко свърши, се махам отук, връщам се в Мароко.

Кара се опита да не покаже изненадата си от грубостта в думите му.

— Сдобрихте ли се? — попита тя, не се сещаше да е чела нещо за помиряване между баща и син.

Усмивката му се върна.

— Никога не сме се карали.

— Мислех, че не сте си говорили от години.

— Е, и? — каза Гейбриъл и си личеше, че се забавлява. — Това не означава, че сме се карали. Има много по-добри причини, за да поискаш да не разговаряш с някого.

Кара нямаше представа за какво става дума. Явно не можеше да изтръгне от него ясен отговор, а от гатанките му започна да я боли главата.

Чу се шум от чукане по стъкло, който накара и двамата им да се обърнат. До един от прозорците на долния етаж седеше възрастен мъж и ги гледеше ядосано. Той беше слаб, с покрита с бяла коса глава и изглеждаше потънал в дрехите си. Кара бързо се досети, че това трябва да е Макс Станхоуп. Той изглеждаше поне с десет години по-стар от шейсетгодишната си възраст.

След като бе привлякъл вниманието на Гейбриъл, той посочи към сина си и му махна да влезе вътре.

— Опа! — каза Гейбриъл. — Май ни спипаха.

Кара се хвана за думите му.

— Баща ти не иска ли да разговаряш с мен?

— Не се ласкай. Баща ми не иска да разговарям с никого.

Кара кимна към стаята, в която беше Макс.

— Къде се намира тази стая?

— Това е кабинетът му. Там прекарва повечето от времето си.

Гейбриъл стана. Кара виждаше, че това е последният ѝ шанс да изкопчи нещо от него, преди да си тръгне.

— Мислиш ли, че ще мога да накарам Оливия да разговаря с мен?

Устата на Гейбриъл се изви в крива усмивка.

— Бих искал да видя как се опитваш да го направиш.

Кара наблюдаваше Гейбриъл, докато той изчезна в къщата. Можеше да различи звука от гласове, но не и самите думи. Но след като чу какво бе казал Гейбриъл, в главата ѝ започна да се оформя една идея. Ако Макс не пожелаеше да говори с нея, тогава щеше да ѝ се наложи да предприеме собствено разследване. И тя знаеше точно откъде да започне.

Ключът към всичко явно беше мъртвороденото дете на Франи. Предполагаше се, че именно тази случка бе предизвикала влошеното ѝ състояние, така че върху това трябваше да се концентрира Кара.

Не беше трудно да открие името на доктора, който бе присъствал на раждането на Франи — доктор Робъртсън, личен лекар на семейство Станхоуп. Името му беше навсякъде из вестникарските статии. Той явно бе играл ролята и на говорител на семейството, защото няколко пъти бе цитиран да обяснява какво се е объркало. Франи искала да роди в дома си, за съжаление се получили непредвидени усложнения — бебето започнало да се ражда седалищно, без никакви болнични заведения в близост било невъзможно да се направи необходимата операция и да се освободи детето.

Едно от най-странните неща беше изборът на Франи да ражда вкъщи. По време на бедната си младост в Ийст Енд Франи очевидно не бе имала друг избор, освен да роди в къщата на Ани. Но защо, след като бе достатъчно заможна да си позволи удобствата на най-добрите медицински грижи, ще поиска отново да се подлага на това?

Кара предположи, че ако Макс разбереше намеренията ѝ, нямаше да ѝ позволи да се доближи и на километър до доктор Робъртсън. Затова тя нямаше друг избор, освен да използва хитрост, за да се

добере до болничното досие на майка си. Тя се обади в кабинета на лекаря, преструвайки се на съпругата на Харви Ковингтън, известен английски продуцент, който наскоро се бе преместил в района — бе прочела за него и жена му в един от местните вестници и знаеше, че от клиниката ще познават добре имената, но не и лицата им. В действителност Ема Ковингтън беше петдесетгодишна внушителна жена, но когато Кара се обади, тя се представи за двацет и няколко годишна младоженка. Рецепционистката прие прикритието ѝ за чиста монета и с радост ѝ записа час за следващия ден.

Като на повечето скъпи лекари кабинетът на доктор Робъртсън бе прилепен към елегантна къща в сърцето на Сан Франциско. Кара не се появи с готов план, решавайки да импровизира на място. Даваше си сметка, че ако иска да прегледа досиетата на лекаря, ще трябва в един момент да го накара да излезе от кабинета. Имаше смътен план да симулира припадане, надявайки се той да излезе за чаша вода. Но не се наложи, понеже го извикаха отвън да разговаря с пациентка, която се бе появила случайно с въпрос за лекарството си.

— Ще ме извините ли за няколко минути, госпожо Ковингтън?

След като той излезе, Кара бързо пристъпи към действие. Открехна вратата, за да чува гласовете отвън и да разбере кога той се кани да се върне, и отиде до шкафовете с досиетата. Бяха заключени. Но върху бюрото имаше връзка ключове, така че тя ги грабна и преценявайки ключалката, опита с най-малкия ключ. Той се превъртя. Възможно най-безшумно Кара отвори средното чекмедже на шкафа. То се отнасяше за фамилии с инициали от М до П. Тя внимателно го затвори и отвори следващото под него с етикет Р-Т. Бързо прегледа папките и откри тази с името Станхоуп.

Кара наостри уши. Навън разговорът между доктор Робъртсън и пациентката му приключваше.

— Ще се видим следващата сряда следобед и ако антибиотикът не е подействал дотогава, ще предпиша нещо друго.

Тъй като нямаше време да прочете досието, Кара го прегъна на две и го пхна в чантата си. После безшумно затвори и заключи шкафа. Когато след секунди лекарят влезе, тя вече беше в стола си, все едно изобщо не бе помръдвала от мястото си.

— Извинявам се — каза докторът, щом влезе.

Но Кара се изправи.

— Всъщност току-що си спомних, че имам един друг ангажимент. — Тя мина край него и отвори вратата. — Ще се обадя да си запиша нов час.

Кара успя да излезе навън, преди той да успее да каже нещо. Сърцето ѝ биеше силно, докато тичаше към колата, очакваше едва ли не някой да я подгони и да поиска от нея да върне папката. *Но защо биха го направили?* — помисли си тя, докато даваше на заден. Обзалагаше се, че никой повече не се интересува от тези архиви.

Щом прецени, че се е отдалечила достатъчно от клиниката, Кара спря в една отбивка и извади досието на майка си. Прелисти страниците, преглеждайки думите по най-бързия начин, затруднена от лошия почерк и странните стенографски знаци на професионален медик. Имаше записки за няколко посещения: първоначална консултация и после четири теста за бременност. Всички бяха отрицателни. Последният тест беше от април 1958-а. Той също беше отрицателен, а след него майка ѝ не се бе върнала за друг преглед.

Това беше странно. През юли 1958 година Франи бе обявила, че е бременна в четвъртия месец.

Последното вписване съдържаеше данните от самото раждане, което означаваше, че Франи не бе провеждала консултации с лекаря по време на бременността си. Това отново ѝ се стори странно и в противоречие с характера на майка ѝ. Тя продължи да чете.

„Бях извикан в два часа сутринта в имението на Станхоуп, за да проведа домашно раждане. Майката бе с родилни болки от шестнайсет часа, когато пристигнах. Не беше на себе си от болка. Шестнайсетгодишно момиче, недостатъчно развито, за да се справи с травмата от раждането“.

Кара се намръщи, щом прочете последното изречение, като отначало не можа да разбере какво чете. Тези бележки за друга жена ли се отнасяха?

Тогава проумя. По онова време в дома на Станхоуп е живеело шестнайсетгодишно момиче, което бе възможно да е бременно и чиито баща и мащеха биха скрили прегрешението ѝ, за да не рискуват да избухне скандал.

— Оливия — прошепна на себе си тя.

Бебето беше на Оливия. Тогава защо, за бога, майка ѝ бе обявила, че детето е нейно?

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Станхоуп Касъл, юли 1958 г.

Франи и Оливия закусуваха в Станхоуп Касъл. Беше сряда и учебният срок още не бе свършил, но дъщерята на Макс си беше у дома, след като я бяха отстранили от училище до края на годината. Директорката се бе обадила в къщата предишния петък, за да поиска обяснение за постоянното отсъствие на Оливия от часовете по физическо. Нито Франи, нито Макс знаеха нещо по въпроса. Франи се бе съгласила да отиде в училището в Сан Франциско. Директорката ѝ показа десет бележки, всичките подписани от нея, които извиняваха Оливия от физическо заради оплакване от болки в гърба. Подправянето на подписа ѝ бе изненадващо сполучливо.

Както забеляза Макс, тази постъпка изобщо не бе типична за Оливия. Според него, ако ставаше дума за Гейбриъл, щеше да е разбираемо. Но Оливия беше деликатна натура и досега никога не бе проявявала непочтеност. Франи нямаше представа какво се случва със заварената ѝ дъщеря. В годините, през които бе омъжена за Макс, бе виждала Оливия да излиза от черупката си, но напоследък като че ли отново се бе затворила.

Франи отпи глътка кафе и се загледа в мрачната физиономия на момичето. От другата страна на масата Оливия седеше прегърбена, гребваше от зърнената си закуска с лъжицата и оставяше съдържанието ѝ да се изсипе обратно в купата. След неприятностите в училище Макс я бе помолил да се опита да разбере какво не е наред с дъщеря му. Сега ѝ се стори подходящ момент да започне.

— Навън е прекрасно — обяви тя ведро.

Оливия не отвърна.

— Сигурно завираш с този пуловер — опита отново.

Този път момичето си даде труд да вдигне рамене, но пак не формулира никакъв гласен отговор. Франи реши да пробва, за последен път.

— Може по-късно да излезем и да ти купим малко хубави нови летни дрехи.

Поредно вдигане на раменете.

— Щом искаш — каза момичето равнодушно.

Франи почувства внезапно раздражение. Смяташе, че има развитие в отношенията ѝ със заварената ѝ дъщеря, но напоследък Оливия сякаш пак се бе отчуждила. Положението бе много мъчително. Ето че тя беше тук и хвърляше всички тези усилия, а момичето дори не се трогваше да ѝ отвърне както трябва. Сякаш Франи си нямаше достатъчно свои проблеми. Слуховете в „Конфиденшъл“ за нея и градинаря бяха внесли напрежение във връзката им с Макс. А и тя още не се чувстваше способна да му разкаже за Кара. Изобщо нямаше нужда от тези допълнителни проблеми.

— Да му се не види, Оливия! — тросна се тя. — Какво ти става, за бога?

Грубият тон на Франи най-после накара момичето да я погледне.

— Нищо — отвърна то намръщено.

— Очевидно е, че има нещо. — Щом нямаше да стане с добро, може би беше време да опита с по-сурови методи. — Влачиш се из къщата като някаква мъченица. Писна ми от тези твои настроения. Всички си имаме проблеми. Ако нещо те безпокои, кажи ми какво е и ще се опитам да ти помогна. Ако ли пък не, тогава разкарай навъсената си физиономия най-после.

— Просто ме остави на мира!

— Добре — каза Франи. — Щом се чувстваш така, отивай в стаята си.

Оливия скочи на крака. Точно в този момент слънцето се показа иззад облаците и лъчите му проникнаха през прозореца, огряха памучния пуловер на Оливия и за момент показаха силуета на тялото ѝ и издадения корем, което можеше да означава само едно. Франи ахна от изумление, при което Оливия се обърна към нея.

— Какво ти става? — попита момичето.

Отначало Франи не можа да каже нищо, твърде заета да намери логика в това, което бе разбрала. Мислеше за странното поведение на Оливия напоследък — отчуждението, апатията, извинителните бележки.

Всичко изведнъж се изясни.

Франи я изгледа проницателно.

— Бременна ли си?

— Не! — Момичето инстинктивно сложи ръце на корема си. — Откъде ти хрумна?

Но макар тя да отричаше, Франи виждаше страха в очите ѝ.

— О, Оливия — въздъхна мащехата ѝ.

Това простичко споменаване на името ѝ най-после повлия на момичето и в този момент всичките защитни сили я напуснаха. Лицето ѝ се сгърчи от болка.

— Съжалявам — прошепна Оливия.

Тогава тя направи нещо съвсем неочаквано за Франи — втурна се към мащехата си, прегърна я и заплака.

— Не се тревожи — успокой я Франи, както някога нейната майка бе успокоила нея. — Ще измислим нещо. Не се разстройвай.

Оливия я погледна с ококорени от отчаяние очи.

— Моля те, ще кажеш ли на татко?

Франи не можеше да се сети за нещо по-лошо. Но виждаше отчаяния поглед на заварената си дъщеря и разбра, че не може да откаже на молбата ѝ. Момичето изглеждаше толкова младо и уплашено, самата тя бе още почти дете. Спомни си как и тя бе била в същата ситуация на нейната възраст и ѝ се прииска да може да сподели историята си. Вместо това се съгласи да направи каквото я бе помолила Оливия.

— Разбира се. Аз ще се оправя с баща ти.

— Кой ѝ е сторил това?

Гласът на Макс бе като стомана. Беше по-късно същата вечер. След като следобеда убеди дъщеря си да си полегне, Франи се обади в офиса на съпруга си и го помоли веднага да се върне къщи. Още щом той пристигна, тя го заведе в кабинета му и му разказа всичко за Оливия. Единственото, което я попита, беше кой е отговорен за състоянието на дъщеря му. Франи нямаше отговор на този въпрос.

— Наистина не знам. Тя не иска да ми каже.

Въпреки че многократно бе питала Оливия с кого е спала и откога е бременна, момичето отказа да разкрие каквито и да било подробности. Но от вида ѝ Франи предполагаше, че е поне в четвъртия месец.

Макс се изправи.

— Е, на мен обаче по-добре да ми каже.

— Всъщност, сигурна съм, че няма да го направи. — Гласът на Франи бе спокоен. — Днес прекарах много време с нея и тя ми даде да разбера, че не иска бащата да бъде намесван.

Тя очакваше Макс да спори с нея, да настоява да говори с дъщеря си, но той прие думите ѝ сериозно. В този момент реалността на случващото се явно най-после достигна до него, защото лицето му напълно пребледня и той се олюля. Хвана се за бюрото, за да се задържи, и после тежко се отпусна в стола. Като зарови глава в ръцете си, Макс изстена:

— О, боже!

На Франи сърцето ѝ се сви. Беше ужасно да види мъжа, когото обичаше, обикновено толкова решителен и самоуверен, така съкрушен.

— Аз съм виновен за всичко — изплака той. — Трябваше да разбера. Трябваше да я защита.

Франи не издържаше повече. Тя седна до него, махна ръцете му и го притегли в прегръдките си, докато той ридаеше срещу нея.

— Какво ще правим? — попита той. — Какво можем да направим?

Въпросът беше риторичен и означаваше, че според него нищо не може да се направи. Но Франи имаше отговор. Следобедът бе мислила много по въпроса и решението ѝ се струваше, поне на нея, доста простичко.

— Имам идея — каза тя тихо.

Той я погледна с изпълнени с надежда очи.

— Каква е тя?

— Мисля, че трябва да ѝ позволим да роди бебето.

— А после? Да го дадем за осиновяване?

— Да, нещо такова. — Като видя Макс да се мръщи объркано, тя си пое дълбоко въздух и добави: — Мисля, че трябва да отгледаме детето на Оливия като наше собствено.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Откритието, че Оливия е родила детето, а не майка ѝ, дълбоко шокира Кара. Значи Франи не е била депресирана заради загубата на детето си. Но не това я тревожеше. Ставаше въпрос за бележките на доктор Робъртсън, според които той бе изродил здраво момиченце на пети декември 1958 година. Нямаше мъртвородено дете, както твърдяха Франи и Макс. Какво се бе случило, което да ги накара да подпишат фалшив смъртен акт два дни по-късно? И защо е трябвало да лъжат?

Когато Кара се върна в Станхоуп Касъл, вече се бе стъмнило и готическата сграда изглеждаше още по-страховито от обикновено. По пътя на връщане тя се опитваше да реши как да постъпи. Искаше ѝ се да се обади на Джейк и да го помоли за съвет. Но като си помисли как се бяха разделили, Кара разбра, че трябва сама да се справи със ситуацията. Тя си спомни как предния ден Гейбриъл ѝ бе показал кабинета на Макс. Със сигурност, ако имаше някакви следи за случилото се, те трябваше да са сред неговите лични вещи.

Вечерта Кара зачака пред прозореца на стаята си. Наистина, точно в девет часа Макс излезе от главната сграда и се отправи към къщата за гости. Щом вратата се затвори след него, тя бързо слезе до кабинета му. Не беше заключено. Тя не знаеше колко дълго ще се бави той, затова трябваше да действа бързо.

Коленичи зад бюрото му и включи фенерчето, което бе взела със себе си, след което започна да претърсва чекмеджетата. Нямаше представа какво търси, но беше сигурна, че трябва да има нещо, което да я насочи към някаква следа.

Чекмеджетата бяха подредени изрядно, така че не беше трудно да прегледа съдържанието им. То включваше предимно банкови отчети и правна кореспонденция, отнасящи се до бизнес интересите на Макс. Но най-накрая тя намери няколко купчинки с — както изглеждаше — лични писма, скрити най-отзад в най-долното чекмедже. Кара отвори първия плик и извади писмото. Беше обикновен лист бяла хартия, а написаният на ръка адрес в горната част бе на сиропиталището

„Сестри на милосърдието“, което се намиреше близо до Сан Франциско. С фенерчето Кара бързо прегледа съдържанието. Бе писано от игуменката в началото на 1959-а и даваше информация за едно от децата, момиче, на име Софи. Кара извади друг плик от друга купчинка и видя, че писмото е от 1962 година и е написано от същата игуменка относно същото дете.

Тя опита с три други писма от различни купчинки и винаги откриваше едно и също — те описваха състоянието на дете, на име Софи, като се различаваха само по датите. Последното писмо беше отпреди месец. Кара искаше да се порови още малко, да види дали може да открие още нещо, но се страхуваше да не би Макс да се върне и да я хване. Бързо натъпка писмата в пликовете и пъкна купчинките обратно в чекмеджето. Смяташе, че изглеждат както преди да ги намери, но не бе сигурна. Надяваше се Макс да не забележи.

Щом забърза към горния етаж, нещо я загложди в дъното на съзнанието ѝ, нещо, което си спомняше, че е чела. Като се върна в стаята си, тя взе да отгръща една по една вестникарските изрезки с информация за Франи, които бе донесла със себе си, докато не намери онова, което търсеше: малко изявление в „Сан Франциско Джърнъл“ относно голямо дарение, което Максимилиан Станхоуп бе направил през декември 1958 година след смъртта на детето си. Дарението беше за сиропиталището „Сестри на милосърдието“ в Сан Франциско.

Седнала на леглото, Кара прехвърли през ума си информацията, която ѝ беше известна. Макс бе дарил пари на сиропиталището и в замяна получаваше месечни отчети относно развитието на едно от децата — за едно и също дете всеки месец. Не можеше да е просто съвпадение. Детето сигурно беше дъщерята на Оливия. Но ако Макс и Франи първоначално са възнамерявали да обявят детето за свое, както подозираше тя, какво се бе случило, че да размислят? И каква е връзката на всичко това със смъртта на майка ѝ?

На следващата сутрин Кара се обади в „Сестри на милосърдието“ и си уговори среща с игуменката. Измисли си историята, че пише статия относно образованието в държавните институции, като изтъкна, че материалът би могъл да спомогне за финансирането на заведението. Тя не спомена, че ще иска да види

децата, защото знаеше, че при подобни молби властите започват да нервничат.

До Сан Франциско имаше три часа път с кола. Кара тръгна рано следващата сутрин и пристигна там по обяд. Сиропиталището се намиреше в заможна частна сграда и докато минаваше покрай елегантните кооперации на Ломбард стрийт, тя си мислеше, че мястото е приятно за живеене. Изкачи се с колата си по Телеграф Хил, където близо до върха се намиреше сградата. Паркира, дръпна ръчната спирачка с всички сили и се приготви да влезе в сградата на „Сестри на милосърдието“.

Кара се притесняваше от спомените, които можеха да я връхлетят на подобно място, но за нейно облекчение сиропиталището нямаше нищо общо със „Сейнт Мери“ в Голуей. Вероятно някога бе представлявало сива каменна сграда, място за покаяние и въздържание, но явно я бяха направили приветлива за децата. Сега отвън тя бе боядисана в хубав бледожълт цвят, а над вратата висеше весела, изрисувана на ръка табела, приветстваща посетителите на сиропиталище „Сестри на милосърдието“.

Игуменката стоеше на стълбите и очакваше пристигането на Кара. Тя бе изненадващо млада, четирийсет и няколко годишна — закръглена, лъчезарна жена с бузи като розови ябълки и искрено широка усмивка. Кара веднага я хареса.

— Много се радвам да се запознаем, скъпа моя! — Тя хвана ръката на Кара и я стисна сърдечно. — Да отидем в кабинета ми и да поговорим там.

Вътре обстановката също беше приятна. Стените бяха покрити с разноцветни стенописи. Някои бяха направени изключително умело, други навярно бяха рисувани от по-малки деца и показваха повече ентузиазъм, отколкото талант. Щом навлязоха по-навътре в сградата, Кара дочу радостни викове, долитащи отвън. Тя погледна озадачено игуменката.

— Имат почивка — обясни тя.

Точно тогава те минаха край един дълъг нисък прозорец, който гледаше към просторен централен двор, където беше детската площадка за игри. Навън имаше дузини деца, които се радваха на

почивката си: виждаха се баскетболни кошове, скачащи на въже момичета, както и катерушки, люлки и въртележки. Изобщо не приличаше на сиропиталището в Ирландия. Кара беше доволна — поне дъщерята на Оливия се намираще на хубаво място.

— Миналата година ни спонсорираха и със средствата купихме цялото оборудване — информира с гордост игуменката.

Кабинетът ѝ се състоеше само от едно бюро, два дървени стола и няколко шкафа за папки. На стената имаше обикновено разпятие и икона на Дева Мария с младенеца. Кара се чудеше как да завърти разговора в посока към детето, но преподобната майка я изпревари. Като се облегна в стола си, тя се усмихна на Кара:

— Защо не ми кажете защо сте тук в действителност?

— Тук съм заради едно дете — призна Кара. — Би трябвало да са го оставили в началото на декември 1958-а. Казва се Софи.

Игуменката си помисли, че е странно тази елегантна англичанка да идва тук и да я разпитва за Софи. Макар тогава да не го бе съзнавала, онази ноц преди четиринайсет години бе променила посоката на собствения ѝ живот. Тогава тя беше нерешителна послушница, малката сестра Мери, която дори не бе сигурна дали иска да стане монахиня. Но тогавашната игуменка, чието сърце най-накрая ѝ бе изневерило по-рано тази година на осемдесетгодишна възраст, бе разпознала в пристигането на това странно, тайнствено бебе възможност да помогне на младата послушница да намери призванието на живота си. Връзката между сестра Мери и Софи бе предопределила бъдещето на монахинята.

През онази първа година след идването на Софи сестра Мери се бе превърнала от лекомислено момиче в грижовна млада жена, която приемаше сериозно отговорностите си. Преди да почине през януари 1972 година, игуменката ясно заяви желанието си сестра Мери да поеме задълженията ѝ. Другите монахини и църковната управа единодушно бяха дали съгласието си.

Но тази впечатляваща тъмнокоса жена нямаше как да знае важното влияние, което Софи бе оказала върху живота на монахинята.

— И какво искате от Софи? — попита игуменката.

— Само искам да я видя, това е всичко — каза Кара. — Искам да се уверя, че е добре. Знаете ли къде е тя сега?

Игуменката разгледа младата жена пред себе си. Вероятно друг човек би проявил подозрение към намеренията на тази непозната. Но тя смяташе, че добре преценява хората, и чувстваше, че която и да е тази Кара Хийли, тя не е дошла да навреди на детето, затова реши да ѝ отговори честно.

— Разбира се, че знам къде е Софи. — Монахинята кимна към прозореца. — Играе си навън.

Кара се обърка. Тя едва ли не очакваше игуменката да ѝ каже, че момичето е осиновено от добро, любящо семейство и че е по-добре да забрави за нея. Но да открие, че момиченцето е тук, само на няколко крачки разстояние — това променяше всичко.

— Мислите ли, че е възможно да се запозная с нея? — попита Кара.

Игуменката се поколеба.

— Да, мисля, че няма да има проблем — отвърна предпазливо. — Но преди да я доведе, може би трябва да се подготвите.

— Какво имате предвид?

— Ами, виждате ли, Софи не е като другите деца. Тя е *специална*. Ще разберете, като я видите.

Докато монахинята отиде да доведе детето, Кара се чудеше какво ли означават думите ѝ.

След десет минути игуменката се появи на вратата.

— Малко ми е трудно да накарам Софи да влезе вътре. Ужасно е срамежлива.

Тя се обърна да поговори на детето, което очевидно стоеше отвън и Кара не го виждаше. Момичето беше почти на четиринайсет. Не бе обичайно за дете на тази възраст да е толкова стеснително.

— Хайде, миличка — придумваше сестра Мери детето. — Няма от какво да се страхуваш.

След кратка пауза вратата плахо се откряна и Кара се изправи. Тя почувства странно притеснение от тази първа среща с детето.

На вратата се появи момиче. Светлокосо, светлокожо, синеоко — перфектно копие на Оливия.

Само че...

Само че щом игуменката въведе детето напред, Кара видя, че нещо не е съвсем наред със Софи. Тя си влачеше краката неспособна да върви както трябва, главата ѝ увисваше ту на едната, ту на другата страна, очите ѝ отказваха да се фокусират. Тогава Кара разбра защо майка ѝ и Макс бяха решили да не задържат Софи — защото тя не беше съвършеното дете, за което бяха копнели.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Станхоуп Касъл, юли 1958 г.

Онази нощ в кабинета на Макс беше взето решението: Оливия щеше да роди тайно, а те щяха да отгледат детето като свое. Разрешението изглеждаше очевидно за Франи. Макс искаше дете, но явно те нямаха да могат да си имат. Оливия беше бременна с бебе, което не можеше да задържи, освен ако не искаше да бъде отритната от обществото. Така щеше да е най-добре за всички. А самата Франи — тя приемаше положението като свой втори шанс; като възможност да постъпи по правилния начин. Не можеше да си прости, че е изоставила Кара — не искаше и Оливия да живее със същото бреме до края на живота си. А щом се родеше бебето, Франи щеше да каже на Макс за собственото си дете. Ако му помогнеш с неговия проблем, той със сигурност щеше да приеме Кара с по-голямо разбиране.

Най-трудната част беше да убеди Макс. Отначало той прие идеята с нежелание, загрижен колко тежко ще се отрази това на Оливия.

— Как ще го преживее — да вижда бебето всеки ден, а да не може да признае, че е нейно? Това би било непосилно за момиче на нейната възраст.

Франи беше готова за този довод.

— Но каква е алтернативата? — попита тя. — Да я принудим да го махне ли?

Макс се ужаси.

— Не, разбира се, че не!

— Тогава какво предлагаш? — попита Франи твърдо. — Да роди бебето — да го види как си поема първата глътка въздух и да го държи в ръцете си — само за да го предаде после на някой непознат и повече да не го види? Поне ако го отгледаме като наше, Оливия ще бъде част от живота на бебето си.

Макс не отговори веднага и мълчанието му обнадежди Франи. Тя пъкна ръката си в неговата. Знаеше, че това е най-правилната постъпка — само да можеше да накара Макс да разбере.

— Това е най-доброто решение за всички — каза нежно. — Наистина.

Макс изтощено прокара ръка през лицето си. Целият инцидент с дъщеря му го бе потресъл неимоверно. Точно сега бе готов да приеме всяко разрешение на ситуацията. Той погледна съпругата си с примирен поглед.

— Може би ще е най-добре да ѝ кажеш какво сме се споразумели.

Франи седна на края на леглото на заварената си дъщеря. Оливия лежеше свита на кълбо под юргана и изслуша обяснението на мащехата си относно взетото решение. С бутилката гореща вода под завивката и чашата горещо какао тя се почувства както във времената, когато беше болна като дете. За нея беше трудно да се справи с представата, че в нея расте живот. Цялата ситуация ѝ се струваше леко нереална. От месеци игнорираше проблема, надявайки се той да си замине от само себе си. Днес беше цяло облекчение, когато Франи разбра. Поне сега имаше още някой, който да споделя тежестта на това бреме.

— Е, как намираш нашата идея?

Оливия вдигна поглед към мащехата си. Тя очевидно се опитваше да прикрие нетърпението си, но Оливия го усети в гласа ѝ — актрисата гореше от желание тя да се съгласи с предложението баща ѝ и Франи да отгледат детето като свое. Решението и на нея ѝ се струваше като най-доброто. А и без това не можеше да предложи алтернатива. Толкова много се страхуваше, от месеци се ужасяваше при мисълта какво може да ѝ се случи, затова се почувства добре, оставяйки някой възрастен да поеме контрол над положението.

— Смятам, че сте прави — каза бавно. — Така ще е най-добре.

— О, скъпа! — Франи прегърна Оливия. Даде си сметка, че момичето не отвръща на прегръдката ѝ, но успя да пренебрегне този факт. Накрая се отдръпна малко. Изражението ѝ стана сериозно. — Ще се справим, миличка — обещавам ти. Знам, че сега ти се струва съкрушително, но с времето ще разбереш, че всичко е за добро. И аз ще съм тук да се грижа за теб, докато преодоляваш това изпитание, и ще се постарая да имаш всичко, от което се нуждаеш.

Мащехата ѝ погледна Оливия с очакване. Момичето имаше чувството, че от нея се очаква да каже нещо в отговор.

— Благодаря?

Прозвуча почти като въпрос. Франи засия.

— Е, като стана въпрос, имаш ли нужда да ти донеса нещо? — попита нетърпеливо.

Оливия поклати глава, опитвайки се да измисли оправдание да остане сама.

— Не... Сега съм просто уморена. Искам да поспя, ако не възразяваш.

Това бяха вълшебните думи, както щеше да научи през следващите няколко месеца. Франи веднага се изправи.

— Разбира се, че си уморена! Колко съм недосетлива! Ще те оставя. Само ми кажи, ако имаш нужда от нещо.

Оливия ѝ се усмихна немощно.

След като мащехата ѝ излезе, момичето стана от леглото и отиде до тоалетката. Там, под купчина прилежно сгънати шалове се намираше бутилката с джин, която бе откраднала по-рано. Беше започнала да го пие, след като в училище дочу от разговора между няколко момичета, че с джин и гореща вана може да се махне бебето. Но когато разбра, че алкохолът не върши работа, вече бе развила зависимост към него. Той поне ѝ помагаше да забрави за малко. А след събитията през деня тя искаше тъкмо това.

Измамата изискваше всичко да бъде добре планирано. Веднага бе решено Оливия да прекъсне училище за постоянно. Помогна им фактът, че тя се бе отчуждила от приятелите си и я бяха отстранили — това беше добро оправдание за напускането ѝ.

— Явно режимът тук не ѝ позволява да се развива — заяви Макс на директорката, оставяйки я да се чуди къде според него е вината. — Затова решихме засега да бъде обучавана вкъщи.

Винаги можеха да я изпратят в друго училище, щом се родеше бебето.

Заблуждаването на външния свят също беше лесно. Нямаше причина някой да се усъмни, че бебето не е нейно, и Франи се погрижи да не дава никакви поводи за подозрение. Първо, тя разгласи публично,

че е бременна. Обяви, че е в четвъртия месец, и оправда леко закъснялото съобщение, като каза, че от суеверие първо са искали да се уверят, че всичко е наред.

За щастие Гейбриъл беше заминал за лятото, а есента започна обучението си в Станфорд, така че не се наложи да го уведомят за случващото се. Щеше да е по-трудно да заблудят прислугата. Макс настоя Хилда да бъде посветена в тайната.

— Знам, че никога не сте се разбирали — каза той на Франи. — Но тя работи тук от двайсет години и винаги ми е била предана.

Въпреки резервите си Франи разбираше, че има логика в предложението му — Хилда можеше да държи останалите прислужници далеч от нея и от Оливия. Освен това, преди да дойде да работи за Макс, тя се бе обучавала за медицинска сестра, така че можеше да наглежда момичето през бременността ѝ и да помогне при раждането, за да не намесват и доктор Робъртсън. Като знаеше, че приятелят му ще чуе за бременността на Франи, Макс каза на лекаря, че съпругата му е решила да отиде при друг специалист, понеже се чувствала по-удобно с лекар жена. Приятелят му не постави под въпрос лъжата.

Най-трудната част беше да каже на Лили през онзи ден в „Браун Дерби“. Франи се ужасяваше от мисълта, че ще трябва да излъже приятелката си в очите. Чувстваше се неудобно през цялото време и разбра, че заради несигурното ѝ поведение Лили заподозря, че има нещо. Но това беше необходима част от плана.

Франи се опита да включи Оливия в подготовката за бебето, но тя не изглеждаше заинтересувана. Когато я помоли да избере цветовете за детската стая, момичето просто вдигна рамене; когато Франи ѝ показа една книга с имена, Оливия отговори равнодушно:

— Както решиш.

Франи имаше чувството, че тя все още е с разбито сърце заради бащата на детето, чиято самоличност все още отказваше да разкрие. Това не спря Макс да продължава да пита.

— Няма да кажа — настояваше Оливия, като свиваше упорито устни. — Каквото и да кажете или направите, няма да кажа.

Така че Макс, притеснен да не разстройва дъщеря си, трябваше да остави темата.

Разбира се, с напредването на седмиците, ставаше все по-трудно да се поддържа заблудата. Оливия сама избра рядко да напуска стаята си, а когато го направеше, широките ѝ дрехи скриваха състоянието ѝ от персонала на Станхоуп Касъл. Макс имаше достъп до отдела за реквизити и имаше възможност да се сдобива с фалшиви издутини за Франи, но в началото на октомври, когато се очакваше да бъде бременна в седмия месец, тя реши, че е твърде рисковано да се вижда с външни хора. Тогава обяви, че поради високо кръвно налягане лекарят ѝ е препоръчал да пази леглото.

Повечето от приятелите ѝ с готовност приеха твърденията ѝ. Все пак те бяха прекалено претенциозни, за да имат желание да предприемат пътуване до Станхоуп Касъл, освен ако не е за някое изискано парти. Мисълта да седят в някоя затъмнена стая дори и един час не им допаднаше. Само Лили — вярната Лили — продължаваше да упорства.

— Мога да дойда, когато пожелаеш, мила — предложи тя. — Ще донеса разни игри, ще те позабавлявам.

Франи трябваше да вложи всичките си актьорски умения, за да отклони молбите на приятелката си.

— О, скъпа! Ужасно мило от твоя страна, но в момента не съм за гледане. Честно ти казвам — само ако ме зърнеш, и ще ти се прище да побегнеш презглава!

Но въпреки уверенията на Франи, Лили продължаваше да настоява.

— Нали всичко е наред там? — притисна я тя. — Макс добре ли се държи с теб?

— Да, много е мил!

— Е, щом си сигурна... — Лили звучеше колебливо, но нямаше какво повече да стори.

И на Франи ѝ беше тежко, като знаеше, че приятелката ѝ явно смята, че Макс я наранява по някакъв начин. Но щом се родеше бебето и те излезеха сред обществото и покажеха на всички, че са щастливо малко семейство, всичко щеше да се върне към нормалното.

Месец преди очакваното раждане Франи отиде в стаята на Оливия да ѝ покаже малко бебешки дрешки, които Хилда бе изплела. Беше ранна вечер и заварената ѝ дъщеря си беше в стаята през почти целия ден — нещо, което се случваше често напоследък. Франи почука лекичко и чу приглушен отговор, от който предположи, че ѝ е разрешено да влезе. Тя отвори вратата с ведрата усмивка, която винаги използваше, когато станеше въпрос за нещо, свързано с бебето. Но като влезе, Франи застина. Оливия се бе свила край прозореца с бутилка джин в ръката.

Като чу мащехата си, Оливия погледна към Франи.

— Казах ти — махай се — настоя момичето с разфокусиран поглед.

Беше пияна.

За момент Франи се зачуди как да реагира. После се втурна през стаята, като грабна бутилката от Оливия.

— Глупаво момиче! — избухна тя. — Знаеш ли какво може да причини това на бебето?

Оливия се изправи нестабилно на краката си.

— Само за това ти пука, нали? Бебето. На мен пък не ми пука. Искам да го махна. — Тя успя да сграбчи отново бутилката и отпи още една голяма глътка.

Франи вдигна ръка и без да се замисля, я стовари върху лицето на заварената си дъщеря. Момичето залитна назад, опита се да се хване за масичката, но се спъна и загуби равновесие. Тупна тежко на земята.

— Божичко! — Тя извика от болка.

Франи закри уста с ръката си. Какво бе направила? Що за човек беше, да удари малко момиче в такова състояние?

— Много съжалявам!

Франи подаде ръка на Оливия, но тя не я пое, само я изгледа с омраза.

— Кучка! — изсъска. Отвори уста да каже още нещо, но се преви от болка — не от болката от падането, а от болката на първата контракция.

Франи се вторачи ужасена в заварената си дъщеря. Бебето се раждаше.

Оливия изпищя. Звукът отекна из къщата и накара космите по ръцете на Франи да настръхнат. Прислужниците бяха освободени за вечерта и на Франи ѝ се прииска да бе заминала с тях. Искаше да запуши ушите си с ръце, за да изключи звука, да затвори очи, за да не се налага да вижда кръвта. Толкова много кръв.

За щастие Хилда беше там. Тя пое нещата в свои ръце. Макс беше отвън и крачеше притеснен, но съгласен да остави раждането на жените.

— Тихо, дете — опита се да усмири момичето икономката. — Няма нужда от тази врява. Много жени преди теб са минали през това, без много да се оплакват.

Като си спомни своето раждане, Франи отиде до леглото, където лежеше Оливия — изложена на показ и унижена, но заради непосилната болка не я беше грижа. Момичето я погледна с ококорени, изплашени очи.

— Направи така, че да спре — примоли се тя. — Не мога да издържам повече.

Франи я хвана за ръката.

— Скоро всичко ще свърши — обеща тя.

Но и сама не си повярва.

Оливия нададе пореден писък.

Десет дълги часа родилни мъки. Писъци. Кръв. Още писъци.

С напредването на вечерта шумът взе да утихва. Към полунощ Оливия лежеше изтощена на леглото, тялото ѝ бе покрито с пот, мократа ѝ коса бе полепнала по посивялото ѝ лице. Тя едва успяваше да простене немощно, щом я срежеха контракциите. Нямахше признаци, че бебето излиза.

Франи излезе от стаята за глътка въздух. Но откри, че няма сили да влезе обратно вътре. Неспособен да понесе звуците, Макс отдавна се бе оттеглил в кабинета си.

Хилда също излезе. Дори обичайно спокойната икономка изглеждаше уплашена.

— Не е нормално да продължава толкова дълго. — Хилда застана до Франи с мрачна физиономия. — Бебето е в беда. Не съм виждала по-лошо раждане. — Млъкна за момент и каза на глас това, което си мислеше Франи: — Ако не направим нещо спешно, ще загубим и двете.

Франи взе решение.

— Ще говоря с Макс.

Макс се обади на приятеля си доктор Робъртсън. Лекарят беше на някаква вечеря и се появи в имението с официален костюм. Франи и Макс му обясниха накратко какво се случва. Той ги изгледа с неприкрито отвращение и после се залови за работа. Щеше да си спести укорите за по-късно.

— Къде е момичето?

Макс се обади:

— В стаята си. Ще те заведа.

Той остана навън, докато Франи въведе доктора вътре. Оливия вече едва имаше сили да изплаче при всяка нова контракция. Беше очевидно, че чезне.

Докторът направи бърз преглед и изказа становището си:

— Бебето е разположено седалищно. Което означава, че първо излизат крачетата. — Той вече запряташе ръкави. — Твърде е късно за цезарово сечение, но ще видя какво мога да направя.

Франи и Хилда стояха отстрани.

— Как да помогнем? — попита Франи.

Лекарят погледна към жените. Кимна към Хилда.

— Ти остани. — После се обърна към Франи: — Ти просто излез, моля.

Франи и Макс се държах за ръце в коридора. Вратата беше леко открената, така че чуваха звуците отвътре. Оливия нададе още един тих стон, след което имаше дълга пауза, последвана от звук от пляскане по кожа. Доктор Робъртсън измърмори под нос — дали бяха думи на окуражаване или молитва, Франи не можа да определи, но каквото и да беше, явно подейства, защото внезапно се разнесе първото изплакване на бебето.

Вратата се отвори и доктор Робъртсън излезе. Франи мярна Хилда да подава бебето на Оливия, която лежеше изтощена. Обзе я облекчение — и двете бяха добре. Тя погледна Макс и разбра, че той също е видял, че всичко е наред. Те си размениха бегли усмивки. Лекарят им каза, че Оливия има момиченце. Макс му подаде ръката си.

— Благодаря ти за всичко. Аз... не мога да повярвам, че и двете са добре.

Доктор Робъртсън многозначително пренебрегна протегнатата ръка. Той изглеждаше изцеден. Ръкавите му бяха навити, а бялата му риза — нацапана с кръв.

— Нека да се изчистя и ще поговорим — каза само той.

Франи искаше да попита още нещо, но не посмя.

След двацет минути, останали насаме в кабинета на Макс, доктор Робъртсън им съобщи новината.

— Бебето на Оливия е било лишено от кислород твърде дълго. — Той не направи усилие да скрие презрението си. Беше очевидно кого вини за цялата ситуация. Дори приятелството си имаше граници. Имаше някои неща, които не можеха да бъдат извинени. — Смятам, че детето е претърпяло масивно мозъчно увреждане.

— Божичко, не! — не се въздържа Франи. Тя притисна ръка към устата си, за да не каже още нещо.

Докторът продължи, сякаш не я бе чул:

— На този етап е трудно да се установи колко е зле. Но смятам, че тя ще се нуждае от постоянни грижи през целия си живот.

Настъпи тишина. Той не направи никакво усилие да смекчи обстоятелствата. Реши, че не го заслужават. Франи погледна към Макс. Той не отвърна на погледа ѝ.

— А Оливия? — попита Макс. Изглеждаше измъчен, все едно беше в шок, все още не успял да възприеме думите на приятеля си. Нямаше и следа от преуспелия бизнесмен. Обикновено той беше изключително съсредоточен, но след като бе видял през какво бе преминала дъщеря му тази нощ, се чувстваше слаб и безсилен. — Тя ще се оправя ли?

— Физически, да, накрая ще се възстанови. Но психически... — Докторът поклати глава. — Никой на нейната възраст не би трябвало

да изпитва тази травма. Смятам, че едва с времето ще стане ясно до каква степен е била засегната.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кара се върна обратно в Станхоуп Касъл възможно най-бързо. Всичко се бе променило, след като видя Софи и разбра за състоянието ѝ. Моментът на действие настъпи, реши тя, стиснала здраво волана, докато хвърчеше по виещото се крайбрежно шосе. Беше време всичко да излезе на светло.

Беше време да се срещне лице в лице с Макс.

Беше се уморила от игричките му. Той я бе поканил да дойде тук и твърдеше, че иска да разговаря с нея. А ето че непрекъснато я избягваше от мига на пристигането ѝ. Беше време да ѝ даде някои отговори.

След като паркира набързо на алеята, Кара влетя в къщата и завика името на Макс. Никога не бе изпитвала такъв гняв. Майка ѝ и този неин съпруг си бяха лика-прилика. Бяха изоставили Софи, без да се замислят. И двамата бяха прекалено загрижени за себе си, за да им пука.

Тя отиде направо в кабинета на Макс. Въпреки че чуваше гласове отвътре, нахлу, без да си даде труд да почука. Макс и Хилда вдигнаха погледи, щом тя се появи на вратата.

— Извинете... — Хилда се изправи.

Кара не обърна внимание на икономката, съсредоточавайки цялото си внимание върху Макс.

— Трябва да поговорим.

Бе мярнала Макс преди два дни, докато разговаряше с Гейбриъл в градината. Но това беше първият път, когато го виждаше отблизо. Сега успя да забележи точно колко е болен. Малко бе останало от силния мъж, който някога е бил. Ракът го бе смалил и тя видя кафявите петна по ръцете му, докато той придвижи количката си иззад бюрото, за да застане пред нея.

— Сигурен съм, че си ме разбрала — заяви с тих и прегракнал глас. — Ще разговарям с теб, когато съм готов. — Той млъкна, сякаш се затрудняваше да говори. — Каквото и да те тревожи, ще почака.

— Не може да почака. — Тя направи пауза и добави: — Знам всичко.

— Какво знаеш?

— За Софи.

Това привлече вниманието на Макс.

Очите му се отправиха към Хилда.

— По-добре да поговоря с Кара насаме.

Икономката не понечи да спори. Тя бързо излезе, оставяйки Макс и Кара сами.

— Как я намери? — поиска да узнае Макс.

Кара поклати глава.

— Това едва ли е най-важното в случая.

— Тогава кое е важното?

— Това, че сте лъгали през всички тези години! Първо, като сте твърдели, че детето ви е умряло. Да не говорим, че то поначало не е било ваше.

Макс застина.

— Какво искаш да кажеш?

— О, моля те. Знам, че детето е на Оливия. Видях медицинското досие.

По лицето му се изписа шок.

— Как смееш да се ровиш в живота на семейството ми...

— Това също не е важно — отсече Кара презрително, отказвайки да се отклони от главния въпрос. — *Важното* е, че сте отпратили горкото бебе. Що за хора сте, да се отървете така от едно дете, ваша плът и кръв, само защото не е свършено? Толкова ли щеше да ви е неудобно да я отгледате тук? Можехте да наемете най-добрите медицински сестри да се грижат за нея. Можехте да ѝ дадете дом. Но вместо това сте я изоставили при хора, които биха могли да са жестоки и злонамерени...

— Мястото беше добро! — отвърна Макс. — Монахините ѝ осигуриха най-добрите грижи.

— Може би. Но знаехте ли, че ще е така? Или само сте се надявали да попадне в добри ръце?

Кара си даваше сметка, че по някое време е спряла да говори за Софи и е започнала да има предвид себе си, сякаш провеждаше разговора с майка си. Цялото възмущение, което бе чувствала през годините, сега се изливаше навън.

Тя поклати глава с отвращение.

— Видели сте, че Софи не е идеалното бебе, което сте искали, и затова сте я скрили.

Макс затвори очи за кратък миг.

— Не беше така. Не беше заради състоянието на Софи.

— Тогава заради какво? — притисна го Кара. — Защо я оставихте там? Какво те накара да изоставиш собствената си внучка в някаква институция?

— Заради Оливия! — избухна той, пречупвайки се най-накрая под натиска на въпросите ѝ. — Защото дъщеря ми се обвиняваше заради състоянието, в което се роди Софи. Тя вече беше достатъчно крехка, преди да се случи всичко това. Ако бяхме оставили детето тук, то постоянно щеше да ѝ напомня за онова, което бе сторила!

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Станхоуп Касъл, декември 1958 г.

— Аз съм виновна, нали? — Оливия се втренчи в мащехата си с безжизнен поглед. — Защото пиех. Затова Софи се роди така.

Лекарят вече си бе заминал. Преди да тръгне, бе дал на Оливия успокоително, което да ѝ помогне да заспи. Хилда се грижеше за бебето, а Макс се бе затворил в кабинета си, така че Франи бе предложила да постои със заварената си дъщеря. За съжаление Оливия все още се измъчваше заради случилото се.

— Не бива да се обвиняваш — каза ѝ Франи за пореден път. — Бебето беше застанало седалищно. Това няма нищо общо с теб. Само аз и баща ти имаме вина. Ако бяхме повикали доктора по-рано, тогава нещата щяха да са различни.

— Не ти вярвам. — Оливия пак започна да плаче. — Само се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Не е така...

Но Оливия не искаше да слуша.

— Няма значение какво казваш, знам, че вината е моя. Аз съм ужасен, отвратителен човек. — Тогава тя се отвърна от мащехата си, зарови глава във възглавницата и продължи да плаче.

През следващите няколко дни Франи, Макс и доктор Робъртсън се опитваха да убедят Оливия, че не бива да се вини, но нямаше смисъл — тя не ги слушаше.

Франи все пак искаше да задържат бебето. Но Макс не щеше и да чуе.

— Оливия не е на себе си. Как ще се чувства, като вижда детето си всеки ден? То постоянно ще ѝ напомня за случилото се.

Той беше прав, разбира се. След раждането Оливия бе изпаднала в дълбока депресия. Тя не говореше, не се хранеше и не спеше. През повечето време плачеше.

След като през една студена и мъглива нощ притесненият Макс и плачещата Франи оставиха бебето в сиропиталище „Сестри на

милосърдието“, те се надяваха състоянието на Оливия да се подобри. Но то даже се влоши.

Най-накрая Макс настоя да я заведат при специалист в „Креймър Хаус“, дискретна институция, препоръчана от доктор Робъртсън. Клейтън Лоримър, главният лекар на заведението, което по същество си беше лудница, бързо съобщи преценката си:

— Електрошоковата терапия е единственото лечение.

Макс не успя да скрие ужаса си.

— Налага ли се наистина? Трябва да има и друг начин.

Докторът въздъхна. Родителите винаги бяха толкова придирчиви, винаги готови да се усъмнят в съвета му.

— Оливия е много депресирана — обясни той на бизнесмена. — По мое мнение ЕШТ е единственият начин да я изкараме от състоянието ѝ. В противен случай може завинаги да остане така.

Макс погледна любимата си дъщеря, вперила изцъклен поглед в нищото, и неохотно се съгласи.

Макс настоя да присъства по време на терапията. Франи смяташе, че идеята не е добра, но се съгласи да отиде с него за подкрепа. Тя мразеше „Креймър Хаус“ с неговите болнични бели подове и стени, изпълнените с ужас писъци и осветлението, което примигваше от пренапрежение на тока. Според нея това място не беше за Оливия. Но Макс смяташе, че е взел най-доброто решение.

Имаше стъклена стена, през която се виждаше в залата за терапия. Той се застави да наблюдава всичко. Първо, две сестри въведоха Оливия. Тя изглеждаше спокойна, дори покорна, облечена с обикновена бяла нощница. Беше боса. Стаята беше гола, с изключение на няколко приспособления, които приличаха на средновековни инструменти за изтезание. Когато момичето видя носилката и осъзна какво ще се случи, започна да протестира. Докато санитарите я връзваха, дърпайки каишките стегнато около китките и глезените ѝ и през гърдите, тя започна да се моли за помощта на Макс.

— Моля те, татко. Не им давай да ми правят това. — Оливия напразно се извиваше и гърчеше. — Татко, спри ги, моля те.

— Опитайте се да не слушате — посъветва го лекарят с нотка на професионално безпристрастие.

А Макс искаше да каже — как да не слушам, когато детето ми ме моли за помощ? Щом коженото парче бе поставено между зъбите ѝ, за да не си глътне езика, тя вече не можеше да говори. Но Макс виждаше очите ѝ, умоляващи го да се намеси, укоряващи го, че изобщо се е съгласил да ѝ направят такова нещо. Той искаше да им каже да спрат, но си спомни състоянието на Оливия през тези няколко седмици и как докторът го бе уверил, че това е единственият начин да ѝ се помогне.

Санитарите се отдалечиха на безопасно разстояние. Лекарят дръпна надолу един лост. Макс чу електричеството да вибрира във въздуха. Когато зарядът поразил Оливия, тялото ѝ започна да се тресе и гърчи, гърбът ѝ се изви нагоре над масата. Очите ѝ изпъкнаха, замириса на опърлена коса. После, след трийсет секунди, машината най-сетне беше изключена. Тялото на Оливия се строполи отпуснато върху носилката.

Докторът каза:

— Ще ѝ дадем минутка почивка и ще повторим процедурата.

Оливия явно разбра думите му, защото през каишката в устата си тя нададе протестен стон. Звучеше немошно. Когато токът отново я разтърси, тялото ѝ пак подскочи, но този път съпротивлението ѝ беше по-слабо. Щом я освободиха, тя само успя да изскимти вяло.

Макс се обърна към Франи и по лицето му се застинаха сълзи.

— Какво направих? Какво сторих на дъщеря си, за бога?

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кара се олюля, слепоочията ѝ пулсираха. Тя се застави да се съсредоточи. Сега разбираше защо Макс не бе искал да задържат детето, защо бяха съставили сложния план да прикрият раждането на Софи. Но смъртта на Франи оставаше необяснена.

— Значи, щом Франи не се е самоубила заради бебето, тогава какво ѝ се е случило? — Изчака за момент и добави: — Ти имаш ли нещо общо със смъртта ѝ?

— Що за въпрос е това? — Макс я погледна хладно, изражението му не издаваше нищо.

Сърцето на Кара биеше силно: част от нея се боеше от отговора, уплашена какво би могъл да ѝ стори той, за да предотврати разкриването на истината. Но тя трябваше да знае.

— Защото сега по всичко изглежда, че по някакъв начин ти си замесен. Преди Франи да те срещне, тя е била известна актриса с блестяща кариера. А след две години брак с теб изведнъж умира. И не знам точно какво се е случило, но от това, което чух, ти имаш много общо с всичко, което се е объркало.

— По какъв начин?

Тонът на Макс беше мек, но Кара долавяше скрития гняв, който се надигаше под повърхността. Тя избра да не му обръща внимание. Започна да изброява всички неща, които бе чула.

— Ти си бил властен — изтъкна. — Скрил си я тук и си се намесил в кариерата ѝ. — Кара говореше все по-разпалено: — През двете години, докато е живеела с теб, майка ми се е превърнала от уверена, жизнерадостна жена в пияница, изглеждаща така, сякаш е минала през няколко рунда на боксовия ринг.

Макс доби студено изражение.

— Значи като всички останали си избрала да вярваш на празните клюки, вместо да се опиташ да разбереш истината.

— Е, дай ми някаква причина да се усъмня в тези клюки.

— Добре! — тросна се Макс. — Наистина ли искаш да узнаеш истината? — Той не дочака отговор. — Мога да ти кажа, че със

сигурност майка ти не беше пияница. Нито съм ѝ посягал. И никога, по никакъв начин не съм пречил на кариерата ѝ.

Кара се вторачи в него, опитвайки се да реши дали да му повярва. Изглеждаше, че той казва истината, но беше трудно да се каже със сигурност.

— Тогава какво не е било наред с нея?

— Тя беше болна — отвърна без колебание. — Майка ти беше много болна. И не искаше никой да знае за това.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Станхоуп Касъл, октомври 1959 г.

С минаването на месеците Станхоуп Касъл се върна към що-годе нормалното си съществуване. Оливия все още се намираше в „Креймър Хаус“. Франи и Макс ѝ ходеха на свиждане веднъж седмично. Лекарите бяха заявили, че ЕШТ е имала успех, но Франи не бе толкова убедена. Въпреки че след терапията Оливия бе спряла да плаче истерично, сега тя просто се взираше в пространството по цял ден — Франи не бе сигурна, че това е кой знае какво подобрение.

Гейбриъл не знаеше нищо за случващото се със сестра му. Сега той бе зает в Станфорд и отдавна не се бе връщал къщи. Макс все още не знаеше какво ще каже на сина си относно случилото се с Оливия. Това беше нещо, с което щеше да се наложи да се сблъска в един момент, но първо трябваше да се справи с по-належащ проблем, който касаше съпругата му.

Именно Макс най-накрая настоя Франи да отиде на лекар. Случи се след объркването за рождения ден на Хънтър, когато тя напълно бе забравила за плановете им да се срещнат на мястото на празненството. Франи не изглеждаше добре от известно време. Непрекъснато беше уморена, оставаше, в леглото до късно през деня, а когато станеше, изглеждаше разсеяна, сякаш не можеше да се концентрира. Да не споменаваме растящата ѝ непохватност. Беше покрита със синини и хората подозираха, че Макс ѝ ги причинява. Той от доста време се безпокоеше за нея. Мудното, сломено създание не беше жената, за която се бе оженил.

— Това вече продължава твърде дълго — заяви един ден. — Не изглеждаш добре, любов моя. От доста време не изглеждаш добре.

Тя отправи към него апатичен поглед.

— Добре съм — каза равно.

— Не, по дяволите! Настоявам твърдо. — Той я прегърна. — Прекалено си ценна за мен. Не мога да оставя нещо лошо да се случва

на някого, когото обичам. Не бих могъл да го понеса.

Доктор Робъртсън бе преглеждал Франи няколко пъти през изминалите няколко месеца. Депресията ѝ бе очевидна, но той предполагаше, че е свързана със ситуацията около Оливия, която се отразяваше тежко на всички. Но именно настояването на Макс, че има и нещо друго, което не е наред, го накара да потърси друго обяснение за състоянието ѝ.

Не беше трудно да се сбърка с истинската причина за проблемите ѝ. Симптомите бяха много общи: притеснението и депресията, липсата на координация и загубата на памет.

Но докато Франи влизаше в кабинета му, той забеляза, че походката ѝ е станала неравномерна, а движенията на ръцете ѝ — порезки. Тези промени, почти недоловими за окото, го разтревожиха. За да е сигурен в подозренията си, той я препрати при стария си приятел доктор Гилън, който беше един от водещите невролози в Америка.

Специалистът накара Франи да му разкаже симптомите си в най-малки подробности, след което проведе няколко физически теста, за да прецени движението на очите, слуха, рефлексите и координацията ѝ. После я помоли да му разкаже за семейството си. Той особено се интересува от смъртта на баща ѝ, на която тя не бе присъствала, така че трябваше да преразкаже разказаното от майка си, а именно твърдението ѝ, че след години на трезвеност той започнал да пие, при което една сутрин закарал трактора в канавката и починал от раните си.

Доктор Гилън кимаше, докато слушаше Франи. Безпокойството ѝ нарастваше по време на прегледа; нещо не беше наред.

— Е? — попита тя накрая, вече не издържаща на напрежението.
— Знаете ли какво ми е?

Тежката му въздишка ѝ подсказа, че новините не са добри.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но според мен страдате от болестта на Хънтингтън.

Доктор Гилън обясни на Франи, че болестта на Хънтингтън е прословуто трудна за диагностициране. Преди деветнайсети век

болните често били обявявани за вещици или се смятало, че са обладани от демони. Дори сега състоянието често се бъркало с алкохолизъм или лудост.

— Вие всъщност имате късмет — каза докторът. — Защото поне знаете какво ви е.

Докато стоеше там в шок и слушаше описанието на усложненията, Франи изобщо не се чувстваше късметлийка — страдеше от дегенеративно заболяване, което щеше да разруши тялото и ума ѝ през следващите десет или двайсет години, докато накрая тя щеше да умре от пневмония или сърдечна недостатъчност. Защото, както я осведоми доктор Гилън, нямаше лечение; дори нямаше терапия, която да облекчи симптомите.

Макс, изглежда, усети мислите ѝ и стисна ръката ѝ по-силно. Беше дошъл с нея на прегледа и я бе изчакал търпеливо отвън, но след като научи лошата новина, тя го помоли да влезе при нея, защото разбираше, че все още е в твърде голям шок, за да приеме напълно казаното от лекаря.

— Но щом болестта е наследствена, защо няма друг болен в семейството ѝ? — попита Макс. Той погледна към красивата си жена и се опита да разбере как е възможно да ѝ се случва това.

— От това, което Франи ми разказа за баща си, възможно е да е предадено от негова страна. Както вече казах, болестта се диагностицира трудно и често може да бъде обърквана с други заболявания. Той може да е починал преди проявяването на повечето симптоми.

Доктор Гилън предложи на Франи да посети клиника „Мейфийлд“, което би могло да ѝ помогне да се примири с болестта си.

— Ще видите как пациентите, които са в по-напреднал стадий от вас, се справят със състоянието си. Това би имало терапевтичен ефект.

Франи разбираше, че по този начин докторът ѝ предлагаше да се изправи пред реалността. Но тя се оказа неподготвена за това, което видя с очите си. Защото да чуе от доктор Гилън описаното с мъчителни подробности рухване на тялото все пак не беше същото като действително да види последиците върху плътта: телата, които се

гърчеха в спазми, слабоумието, миризмата от несъзнателното изпускане на урина. Докато стоеше в отделението, мислеше само за едно: *и аз ще стана като тях*. Каквото и да направеше, нямаше да може да избегне неизбежното — щеше да се разболее и след дълго, изтощително боледуване щеше да умре от болезнена смърт.

Макс, който бе настоял да я придружи, явно усети какви мисли й минават през главата. Прегърна я през раменете и каза:

— Да вървим.

Цяла вечер Франи не престана да мисли за онова, което бе видяла през деня. Не можеше да понесе мисълта, че ще свърши по този начин.

Затова, когато Макс си легна, тя слезе долу, изпи една бутилка бренди и се качи на понтиака си.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато седеше в кабинета на Макс, Кара почувства, че я побиха студени тръпки от края на историята. Тя толкова дълго го бе смятала за злодея, наранявал майка ѝ, че беше шокиращо да научи причината за влошаването на състоянието на Франи.

— Значи казваш, че е разбрала за болестта си и после... се е самоубила? Правилно ли съм разбрала?

Макс се поколеба.

— Не съвсем.

— Тогава какво се е случило?

— Трудно е за обяснение — каза Макс.

— Ами опитай.

Той я изгледа продължително.

— Бих опитал, но тайната не е моя, за да я разказвам аз.

— О, за бога! — избухна тя.

Той вдигна ръце, за да я усмири.

— Но може би мога да убедя въпросния човек да говори с теб.

— И къде е този мистериозен човек? — Кара не успя да прикрие скептицизма в гласа си.

— В една от къщите за гости.

Къщата за гости — където живееше Хилда.

— Е, какво чакаме?

Кара последва Макс навън по пътеката до къщата, която го бе видяла да посещава предишната вечер. Даваше си сметка, че е възможно да се излага на опасност — да остава насаме с някого, когото подозираше в убийството на майка си. Но имаше нужда да научи истината.

Сградата беше една от четирите къщи за гости в имението. Тази беше най-малката, едноетажна правоъгълна вила. За разлика от останалия двор, градината ѝ беше красиво обработена, а на простора

имаше закачени бели чаршафи, които се вееха на следобедния бриз. Една рампа отвеждаше до входната врата. Като приближиха, Макс спря.

— Моля те да изчакаш навън.

— В никакъв случай. — Не бе стигнала чак дотук, за да бъде отново залъгвана.

— Моля те. — Той изглеждаше изтощен. — Имай ми доверие.

Нещо в тона му я накара да омекне.

— Добре. Давам ти пет минути.

Тя го видя как изчезва в къщата и зачака.

Кара закрачи нагоре-надолу по чакълена аляя. Петте минути минаха. После минаха още десет. Той беше в къщата от петнайсет минути, когато тя най-накрая се отказа да чака. Щеше да влезе, независимо дали бяха готови за нея.

Хилда й отвори. Значи Макс все пак не говореше за нея.

— Господин Станхоуп помоли да изчакате навън...

— Само че ми писна да чакам. — Кара избута жената, отказвайки да бъде сплашвана от претенциозния й тон.

Къщата бе на едно ниво и беше лесно да я претърси. Кара отвори вратите на всяка стая, търсейки Макс: всекидневна, светла и просторна кухня, малка спретната спалня, която очевидно беше на Хилда, голяма баня. Докато вървеше, икономката я следваше по петите.

— Госпожице! Моля ви, почакайте малко!

Най-после Кара стигна до една затворена врата в дъното на къщата.

— Моля ви! Почакайте!

Хилда я сграбчи за рамото, но Кара я отблъсна. Без да почука, тя отвори вратата със замах и влетя вътре. Не беше сигурна какво да очаква, но видяното я накара да замръзне на място. Стаята беше красива и просторна, с огромни френски прозорци, които гледаха към градината. Обстановката бе светла и приятна, както и женствена: тапетите бяха бели на големи жълти и сини цветя. Имаше една врата, която без съмнение водеше към прилежащата баня. Но очите на Кара се отправиха към леглото: голямо двойно легло, покрито с чаршафи на цветя, които подхождаха на тапетите. Една жена седеше изправена в леглото — очевидно бе много болна, тялото й бе изкривено и

потръпваше в конвулсии. Макс бе приближил инвалидната си количка до нея и я хранеше.

Докато Кара го гледаше с каква грижа и любов поднася лъжицата към устата на пациентката, тя разбра, че този мъж не е убил никого.

Защото жената в леглото беше майка ѝ.

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Калифорния, ноември 1959 г.

Когато Франи се събуди в болницата и разбра, че все още е жива, тя се разплака. Сестрите предположиха, че е от облекчение, но в действителност беше от разочарование. Сега трябваше да намери друг начин да се самоубие. Защото бе твърдо решена да не се остави да умре от бавна и мъчителна смърт.

Когато Макс дойде при нея, тя не го бе виждала толкова ядосан.

— Как можа да направиш такова нещо? — попита той, крачейки из стаята. — Как може да си такава егоистка?

— Егоистка ли? — Франи не можеше да не отвърне на нападката. — Защо да съм егоистка? Защото искам да умра с достойнство ли? Защото не искам да се мъча с години?

Той се обърна към нея.

— Аз, аз, аз. Само за това мислиш, нали? За себе си. — Очите му проблеснаха. — Е, не става въпрос само за теб. Това засяга и мен.

Франи го погледна. Тя наистина не разбираше.

— Как?

— Как? — повтори той невярващо. — Не виждаш ли, че това е толкова съкрушително за мен, колкото и за теб? Как мислиш, че се чувствам, като знам, че времето ни заедно ще бъде скъсено? Като знам, че съпругата ми, жената, която обичам, ще се разболее и няма никакво проклето нещо, което да мога да направя? И колкото и ужасно да е да приема това, то не може да се сравни с болката от факта, че си се опитала да сложиш край на живота си. Защото колкото и тежки... — По бузите му потекоха сълзи. — Защото колкото и тежки да са следващите десет години, искам да ги прекараме заедно. И не ме интересува колко трудно ще бъде. Затова сега трябва да ми обещаеш, че никога повече няма да направиш такова нещо, защото искам да знаеш, че не мога да понеса да те загубя!

Тогава той падна на колене и ридаещ, зарови глава в скута ѝ. Франи дълго се взираше в него — беше стъписана от реакцията му, от любовта му. Когато се бе качила в колата си онази нощ, не мислеше за

ничии други чувства, освен за собствените си. Не ѝ хрумна, че има хора, които щяха да скърбят за нея. Предполагаше, че след време Макс ще срещне друга. А Кара — е, тя бе разочаровала дъщеря си толкова години наред, че наистина чувстваше, че на Кара ще ѝ е много по-добре без нея. Но сега, като осъзна огромната загриженост на Макс, всичко се промени.

Тя протегна ръка и взе да гали косата му.

— Моля те, не плачи — успокой го тя. — Няма да го направя пак. Обещавам.

Макс бе обикнал Франи от първия момент, в който се бе запознал с нея в кабинета на Лойд. Наистина тя можеше да е трудна и разочароваща, понякога го нараняваше ужасно с флиртуванията си и способността си да привлича скандалите, но въпреки това той можеше да ѝ прости всичко.

Тя го бе обвинявала за случилото се с кариерата ѝ, но всъщност Лойд сам реши да прекрати договора ѝ. Същата съдба сполетя много бивши звезди в края на петдесетте заради намалените приходи от филмите. Макс не се застъпи за нея, защото наистина стоеше зад думите си, че няма да се меси в творческата страна на бизнеса. Беше научил урока си от по-ранните си спогодби с Лойд — веднъж бе споменал пред директора на студията опасенията си, че е неудобно Франи и Дюк да работят заедно. Макс не бе имал нищо конкретно предвид, но директорът сам бе решил да даде мъжката роля в „Елизабет“ на друг актьор. Когато бизнесменът разбра какво е направил Лойд, той се зарече в бъдеще всички решения да бъдат взимани само на основата на лични качества и постижения — не искаше специални услуги заради Франи. Такива бяха разбиранията му.

А що се отнасяше до градинаря Ленърд, Макс нямаше нищо общо с напускането му. Бе чул, че мъжът се е преместил в Детройт, смятайки, че там ще има по-голям късмет да подпише договор с някое звукозаписно студио. Освен това Макс бе научил, че тъкмо Ленърд е раздухал слуха за връзката си с Франи, понеже искал да изкара малко лесни пари, с които да се издържа, докато успее да пробие като певец. Франи бе обвинявала съпруга си за всичко това, защото болестта я бе направила параноична и неспособна да разсъждава трезво. Но

истината беше, че Макс би дал всичко за щастието на Франи — и тъкмо на това разчиташе тя сега.

Идеята бе нейна, разбира се. Вярна на романтичната си природа, тя беше тази, която измисли плана да инсценират собствената ѝ бляскава, трагична смърт.

Повдигна въпроса през вечерта на завръщането си от болницата след катастрофата. Прибра се в стаята си, за да си почине, но когато Макс отиде да я нагледа, той я намери будна и седнала в леглото с един брой на списание „Варайъти“ пред себе си. Ликът ѝ бе на корицата — прелестна снимка, на която тя бе обърнала глава към камерата през голото си рамо, разкривайки зелените очи и чувствените си устни. Снимката бе направена във върха на кариерата ѝ, точно преди да се запознаят.

— Искам да ме запомнят такава. — Тя погледна съпруга си, а красивите ѝ очи бяха пълни със сълзи. — Онези клетки, клетки пациенти от клиниката... — Франи потрепери. — Не мога да позволя на никого да ме види така, дори да мисли така за мен.

Сърцето на Макс се разтопи.

— О, Франи, любов моя. — Не знаеше какво друго да каже. Вместо това отиде до леглото и седна до жена си. Опита се да я прегърне, но тя се извъртя настрана.

— Не, не се опитвай да ме утешаваш — настоя тя. — Изслушай ме.

Той искаше да каже много неща, но виждаше, че Франи е на ръба да се разстрои.

— Добре — отстъпи накрая. — Слушам те.

Това сякаш я успокои. Тя си пое дълбоко въздух, борейки се да овладее емоциите си, след което започна да говори:

— На връщане от клиниката си мислех само за Джеймс Дийн. Мъртъв на двайсет и четири години, загинал в трагична автомобилна катастрофа. Кой знае какво можеше да се случи, ако бе оживял? Можеше да направи лош филм, да изгуби популярността си, да свърши като безделник. Вместо това той остана завинаги обезсмъртен като обещаваща млада звезда, която е можела да даде на света още много. — Тогава тя пое ръката на Макс и го погледна право в очите, за да му

покаже колко е сериозна. — И аз искам това. Искам да умра млада и красива. Искам почитателите ми да скърбят за мен, а не да ме съжбяват. — Тя се протегна и докосна бузата му и в този момент сякаш се разведри и добави: — Затова измислих план. И ако ме обичаш, ако наистина ме обичаш, ще ми помогнеш да го осъществя.

Той я слушаше, докато тя му разказа, че иска да инсценира собствената си смърт. Макс смяташе да възрази, да ѝ каже, че идеята е нелепа. Но думите ѝ не бяха лишени от логика. Поглеждайки я тогава — толкова красива и жизнена, свършена по всякакъв начин, — и на него му се прииска тя да остане завинаги така: никога да не остарее, да не изгуби външността си, а какво остава да претърпи унижението на дългата и изтощителна болест, която щеше да разруши тялото и ума ѝ. Молбата ѝ може и да го разкъсваше, но както винаги, Макс не можеше да откаже на съпругата си. А и поне по този начин щеше да я задържи при себе си възможно най-дълго. Ужасяваше се, че ако не се съгласи, един ден може да се върне и да открие, че тя е взела нещата в свои ръце.

— Добре — отстъпи той. — Ще го направя.

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Значи си инсценирал смъртта ѝ? — повтори Кара, все още мъчейки се да проумее развитието на събитията.

Тя и Макс бяха отишли в кухнята, за да поговорят. При появата ѝ Франи се бе разтревожила, затова Макс настоя да излязат, оставяйки Хилда да я успокои, докато той обясни всичко на Кара.

Тя предположи, че всичко се връзва. Красивата актриса, която не желаше светът да види в какво се е превърнала. А Макс очевидно я обичаше достатъчно, за да се откаже от всичко, само и само да я направи щастлива. Имаше едно последно нещо, което все още тормозеше Кара — тялото, което бе изгоряло в понтиака на майка ѝ.

— Мисля, че вестниците съобщиха, че е имало жена в колата.

— Точно така. Имаше. — Макс наведе глава.

Кара преглътна. Не беше сигурна дали иска да узнае отговора на следващия си въпрос, но въпреки това трябваше да го зададе.

— Щом майка ми не е умряла в катастрофата, тогава кой е бил?

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Станхоуп Касъл, декември 1959 г.

Гейбриъл не бе сигурен какво става със семейството му. Вече втора година бе студент в Станфорд и когато се върна вкъщи за коледните празници, завари всички в Станхоуп Касъл мрачни и унили. Франи и баща му винаги стояха затворени заедно и се държаха потайно. А Оливия все още не му изглеждаше добре. Знаеше, че тя преживява някакви емоционални проблеми, но какво ли можеше да е толкова ужасно, че да продължава толкова дълго? Сестра му само го поглеждаше с празен поглед, сякаш не бе способна да осъзнае какво се случва около нея.

Накрая Гейбриъл отиде при баща си.

— Какво им става на всички тук? — попита той. — Татко? Защо не ми казваш? Не мога да измъкна и думичка от Оливия. Болна ли е, или какво?

Отначало Макс не каза нищо. Той просто отиде до шкафа с алкохола и наля уиски в две големи чаши. Занесе ги до масата и постави едната пред сина си. Гейбриъл се уплаши. Никога преди не бе виждал баща си в това състояние. Каквото и да ставаше, явно беше лошо, щом Макс му даваше да пие.

— Онова, което ще ти кажа, трябва да остане между нас. — Лицето на баща му беше сериозно. — Миналата година се случи нещо със сестра ти.

Докато Гейбриъл слушаше баща си, лицето му ставаше все по-бледо.

Гейбриъл обвиняваше себе си. Можеше да направи нещо, за да спре всичко това. Знаеше, че Оливия се измъква, за да се вижда с някого, когато бяха в Ел Ей, но бе избрал да си затвори очите. Ако не беше той, нищо от това нямаше да се случи.

Той изслуша разказа на баща си. За първи път почувства близост между тях, бяха свързани от загрижеността си към Оливия. Изпиха заедно по-голямата част от съдържанието на бутилката, преди Макс да каже, че трябва да се върне при Франи. Гейбриъл усети, че и там става

нещо, но си имаше достатъчно грижи и без да се намесва в това. Баща му го посъветва да внимава какво говори, когато е с Оливия — тя все още беше много уязвима. Може би ако младежът не бе пил толкова много, щеше да се вслуша. Но вместо това той се отправи към стаята на сестра си.

Оливия седеше в леглото и четеше. Вдигна поглед, когато той влезе в стаята. Като видя лицето му, нещо в изражението ѝ се промени.

— Ти знаеш — каза тя.

Заяви го като факт. Гейбриъл не си направи труда да ѝ отвърне, а просто отиде при нея и я взе в обятията си.

— Много съжалявам, че не бях до теб — прошепна в косата ѝ, щом тя отпусна глава на рамото му. След известно време, сякаш цяла вечност, той нежно се отдръпна. Очите му потърсиха лицето ѝ. — Оливия, кажи ми. Кой беше? Кой ти причини това?

Макс му бе споделил, че Оливия отказва да разкрие самоличността на бащата, и той не очакваше отговор. Но след миг колебание тя заяви:

— Дюк беше. Дюк Картър.

Оливия не знаеше защо призна на Гейбриъл кой е бащата. Месеци наред бе отказвала да разкрие името му, защото разбираше какви проблеми ще породи това. Понякога все още не можеше да повярва, че е била толкова глупава. Всичко стана заради партито по случай шестнайсетия ѝ рожден ден. В края на вечерта актьорът ѝ даде телефонния си номер и ѝ каза да му се обади, когато отиде в града. През следващия учебен срок увлечението ѝ нарасна и тя започна да мечтае за деня, когато ще се видят отново.

През ваканцията за Деня на благодарността Гейбриъл отиваше да се срещне с приятели в Ел Ей и Оливия поиска да го придружи. Беше лесно да се обади на Дюк и да си уговорят среща. В началото не бе сигурна дали той я помни, но щом таксито я остави пред дома му, тя видя, че е доволен да я види. Момичето прекара нощта с него и се промъкна обратно в Холмби Хилс рано на следващата сутрин, преди някой да разбере, че е излизала. Беше го виждала няколко пъти след това, когато бе придружавала Гейбриъл до Ел Ей — на Коледа, през някой случаен уикенд, последно през великденската ваканция.

Няколко седмици по-късно разбра, че е бременна. Опита се да се обади на Дюк, като с всяко оставено съобщение все повече се

отчайваше — искаше да му каже лично за случилото се. Но той никога не ѝ се обади. Накрая секретарката му ѝ каза да спре да звъни, или той ще се обърне към полицията.

Оливия не знаеше как да постъпи. След това мащехата ѝ и баща ѝ се намесиха и тя реши да не съобщава името на Дюк.

А после Гейбриъл се върна вкъщи и след разговора с баща им тази вечер започна да задава същите стари въпроси относно бащата на детето ѝ. Изпитвайки нужда да се довери на някого и смятайки, че брат ѝ ще разбере, Оливия му сподели тайната си. В края на краищата той очевидно ѝ съчувстваше много за всичко. Но след като научи, поведението му се промени. Тя долови яростта, с която той наруга Дюк, усети в дъха му алкохола, подхранващ гнева му. Гейбриъл тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита тя, уплашена.

— Да се срещна с него — отвърна през стиснати зъби.

— Гейбриъл! Не!

— Трябва!

Оливия видя непреклонността в очите му и взе решение.

— Тогава и аз идвам с теб.

Те изтичаха заедно надолу по стълбите. От сервиза по-рано през деня бяха върнали понтиака на Франи, поправен напълно след катастрофата ѝ преди няколко седмици. Той стоеше паркиран пред мустанга на Гейбриъл и блокираше пътя. За щастие механиците бяха оставили ключовете на таблото. Идеално. Щеше да го вземе вместо своята кола.

Макс беше в спалнята с Франи, когато чу колата. Отиде бързо до прозореца и видя как понтиакът изчезва с висока скорост по алеята — Гейбриъл беше на волана, до него на предната седалка седеше Оливия. Инстинктивно разбра, че това е свързано с признанието на Макс отпреди малко, и се прокле, задето си бе мислил, че синът му ще е способен да се справи с информацията.

— Какво има? — попита жена му разтревожено, щом той се втурна към вратата.

Макс не спря, за да ѝ отговори. Хукна надолу по стълбите и навън към собствената си кола. Понтиакът вече бе взел голяма преднина, но Макс бе видял Гейбриъл да завива наляво от алеята и предположи, че децата му са се запътили към Ел Ей. Той подкара с

бясна скорост след тях, надявайки се да ги накара да спрат, преди синът му да е сторил нещо откачено.

Шосето беше тъмно и пусто, както винаги в този участък от магистрала 1. От време на време на някой завой Макс забелязваше фаровете пред себе си и знаеше, че се движи в правилната посока. Уверен, че скоро ще ги настигне, той започна малко да се отпуска, когато от далечината пред себе си дочу скърцане на гуми и сблъсък. Натисна газта.

На следващия завой видя какво се е случило. Това беше същият остър завой, където наскоро Франи бе излетяла от пътя. Понтиакът очевидно отново бе излязъл от шосето и сякаш се бе преобърнал няколко пъти, преди да застане на ръба на скалата. Макс спря линкълна и се втурна да помогне на децата си.

Понтиакът едва-едва се крепеше на ръба и когато се приближи, Макс видя, че предната лява гума виси над пропастта, а колата се поклаща напред-назад. Всеки момент можеше да се понесе надолу. Гейбриъл бе изхвърлен навън при удара, но Оливия все още беше вътре. Макс бързо прецени ситуацията. Тъй като синът му стоеше на тревата и видимо не беше пострадал, макар и да изглеждаше малко замаян, Макс се втурна да провери дъщеря си. Дори от разстояние виждаше, че тя е вързана с колана на предната седалка и е със затворени очи. От положението на главата ѝ предположи, че вратът ѝ е счупен, но той нямаше да се предаде. Засили се към дъщеря си, викайки името ѝ, опитвайки се да измисли как да я пренесе в безопасност.

Но щом понечи да я достигне, се чу последно проскърцване на метал. Макс замръзна на място, гледайки как понтиакът се преобърна през ръба и полетя надолу, където се разби в скалите и експлодира при удара. Оливия беше загубена завинаги.

Макс така и не узна дали е взел правилното решение през онази нощ. Но вече загубил едно дете, нямаше намерение да загуби и двете. Заради алкохола в дъха на сина си разбра, че не може да го остави в ръцете на полицията. Нямаше жива душа в продължение на километри и в двете посоки, затова той закара изпадналия в шок Гейбриъл обратно в Станхоуп Касъл, заведе го в стаята му и го предупреди да не

разговаря с никого. После отиде при Франи, за да ѝ разкаже какво се е случило и какво смята да направи.

— Не мога да позволя да се разбере, че Гейбриъл е карал. — Макс бе съсредоточен върху проблема на сина си в момента и се опитваше да не мисли за случилото се с Оливия. — Петното от обвиненията, че е отговорен за смъртта на сестра си, ще го преследва завинаги. Ще съсипе живота му.

— И какво предлагаш? — И на самата Франи ѝ беше трудно да приеме факта, че прекрасната ѝ мила заварена дъщеря — която бе преживяла толкова много през последните осемнайсет месеца — е мъртва.

— Смятам да отида в полицията и да кажа, че аз съм карал — заяви Макс.

— Не! — Гласът на Франи бе изпълнен с паника. — Може да влезеш в затвора.

— Знам.

— Но не можеш да ме напуснеш!

Макс знаеше, че не е честно спрямо нея, особено сега, когато беше болна. Но също така разбираше, че не може да предаде Гейбриъл. Вече достатъчно пъти бе разочаровал децата си.

— Какво друго да направя?

Франи се замисли. Когато погледна към Макс, тя изглеждаше много спокойна и каза:

— Нека да си мислят, че аз съм загинала в катастрофата.

До този момент планът на Франи да инсценира смъртта си все още беше на ранен етап, не бе обмислен в детайли. Двамата с Макс бяха решили да не предприемат никакви действия, докато състоянието ѝ не се влоши забележимо. Случилото се вечерта изпреварваше замисъла, но изглеждаше като най-доброто решение в тази ужасна ситуация. Нищо не можеха да сторят за клетата Оливия, но поне по този начин Гейбриъл нямаше да бъде намесен в смъртта на сестра си. Франи щеше да пожертва няколко месеца от живота, които познаваше досега — вече нямаше връщане назад. Но това не изглеждаше чак такава беда, щом по този начин щеше да помогне и на заварения си син.

Макс и Франи бяха на мнение, че трябва да бъдат замесени възможно най-малко хора, за да е сигурно, че няма да се разчуе нищо. Единственият им съучастник беше Хилда, доверената Хилда, която би направила всичко за мъжа, за когото бе работила през по-голямата част от живота си. През онази вечер Хилда помогна да укроят Франи в една от къщите за гости и се съгласи да се грижи за нея, когато болестта ѝ напредне.

Колкото до децата на Макс, публичната версия беше, че Оливия е станала нещо като отшелница в Станхоуп Касъл — никой не си и помисли да се усъмни в историята, понеже беше всеизвестно, че момичето има психически проблеми. Гейбриъл беше изпратен в Европа, докато всичко утихне, а обучението му в колежа щеше да бъде прекъснато за една година. Той неохотно се бе съгласил с плана, понеже беше в твърде голям шок, за да възрази. Понеже винеше себе си за случилото се през онази нощ, искаше да стои възможно най-далеч от всичко, което му напомняше за Оливия.

Никой не се усъмни, че загиналата е Франи. Все пак тя вече бе катастрофирала веднъж, а и всички знаеха за неадекватното ѝ състояние напоследък.

В деня на погребението скръбта на Макс беше очевидна за всички — просто никой не разбираше, че е причинена от смъртта на детето му, а не на съпругата му.

Вечерта Макс отиде при Франи. Вече нямаше връщане назад; не можеха да избягат от онова, което им предстоеше.

Но Франи изглеждаше спокойна, седнала в леглото си в светлата приятна стая. Тя самата бе избрала обстановката — искаше да може да гледа навън и покрай нея да е цветно, а не да бъде затворена в някакъв сив затвор като клиниката „Мейфийлд“.

— Имам една последна молба към теб — каза тя на Макс през онази нощ. — Трябва да ми направиш една последна услуга.

Обмисляше това още откакто научи за състоянието си. Писа на майка си Тереза и ѝ каза за болестта си и за желанието си Кара да дойде в Калифорния да живее при нея. Това се бе случило преди няколко седмици, но все още нямаше отговор и тя започваше да се безпокои, което означаваше, че се нуждаеше от помощта на Макс. Бе

изчакала малко заради състоянието му вследствие на смъртта на Оливия. Но повече не можеше да отлага.

— Обещай да направиш това за мен — изрече тя, — колкото и да не си съгласен с молбата ми.

— Всичко. Ще направя всичко, което пожелаеш.

Тогава тя каза:

— Искам да доведеш дъщеря ми.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Франи ти е казала за мен? — Кара не можа да скрие учудването си.

Историята му бе отговорила на всичките ѝ въпроси: за това чие е било тялото в колата; защо никой повече не е виждал Оливия; и защо Гейбриъл не е говорил с баща си от десет години — изобщо не беше от омраза към Макс, както предполагаха всички, а заради вината, която носеше за смъртта на сестра си. Макс ѝ каза още, че щом разбрал от Гейбриъл кой е бащата на детето на Оливия, той се постарал Дюк да попадне в черните списъци на всяка студия в града и съсипал кариерата му като отмъщение, задето актьорът бе съсипал живота на дъщеря му.

Но Кара се изуми най-много от откритието, че Франи е казала на Макс за съществуването ѝ още преди години.

— Трябваше да ми каже за теб още в самото начало — рече Макс. — Но си е мислела, че ще я изоставя. Тогава още не е разбирала, че я обичам достатъчно, за да приема всичко.

— Но защо не се е опитала да се свърже с мен по-рано? — попита Кара.

— Тя писа на баба ти още щом научи за болестта си, но самата Тереза вече е била много болна и изобщо не е отишла да получи писмото. Заради дългото пътуване на писмата отначало майка ти не е предполагала, че има проблем. Когато ми разказа за теб и изпратихме човек да те намери...

— Тереза вече е била мъртва, а аз съм била в „Сейнт Мери“ — довърши Кара.

— Точно така. Моят детектив успя да те открие чак когато ти се върна в Лондон при семейство Конъли. Но тогава изглеждаше щастлива, затова майка ти реши да не те закача. Чувстваше, че те е наранила достатъчно, и не искаше да нарушава спокойствието ти.

— Защо не ми каза всичко това веднага щом пристигнах? В крайна сметка ти ме покани да дойда тук.

— Франи не ми даваше. — Той вдигна безпомощно рамене.

— Не беше готова да те види след толкова време. Не знаеше какви ще са чувствата ти към нея.

Кара потърка лицето си с ръка. Беше невъзможно да възприеме всичко случващо се.

Тогава Макс ѝ зададе наистина трудния въпрос:

— Готова ли си да се срещнеш с нея?

Нямаше избор. След толкова много време това беше единственият начин да успокоят духовете на миналото.

Спомените ѝ за майка ѝ бяха далечни, но Кара помнеше една красива, специална жена, в каквато тя самата един ден искаше да се превърне. Като порасна, многократно гледа всички филми на Франи и мечтаеше да притежава само частица от нейното обаяние. Но тази жена пред нея беше друга: трепереца и объркана; жизнената ѝ червена коса бе отрязана късо по необходимост.

Кара се приближи плахо до леглото. Очите на Франи я гледаха и по тях си пролича, че я разпознава. Кара коленичи до майка си, така че лицата им бяха почти на едно ниво.

— Здравей, мамо — рече тя.

Поздравът прозвуча неадекватно, но тя не знаеше какво друго да каже.

Кара виждаше, че майка ѝ се мъчи да ѝ отвърне. Устата ѝ се мърдаше и образуваше думи. Кара се наведе по-близо, за да разбере какво казва.

— Съжалявам — заекна Франи. — Съжалявам.

Кара се вторачи в майка си, която беше така сломена и разкайваща се заради всичките си грешки. Тя се замисли за цялото нещастие, което можеше да бъде спестено, ако Франи бе постъпвала различно. Но тогава се замисли и за пътя, който тя самата бе изминала, и как в противен случай може би никога нямаше да срещне Джейк. А и освен всичко друго каква полза имаше да се изпитва неприязън?

Затова тя се протегна и пое ръката на майка си.

— Всичко е наред — увери я тя. — Вече няма значение. Всичко е наред.

И беше искрена.

По-късно Кара стоеше до вратата и наблюдаваше Макс и майка си заедно. Беше време за вечерята на Франи и той режеше храната ѝ на малки парченца, търпеливо я хранеше и нежно бършеше това, което се стичаше от устата ѝ. Видяното ѝ напомни как тя се бе грижила за баба си преди години. Нямаше по-значима любов от тази: да останеш до някого до самия му край.

Макс бе оставил хората да си мислят, че е убил съпругата си. Беше готов по-скоро да съсипе репутацията си, отколкото да разкрие тайната на жена си. Това, което майка ѝ и този мъж бяха изживели, беше истинска любов.

Кара остана в Калифорния, за да бъде до майка си. Франи почина след няколко дни от сърдечна недостатъчност — често срещано усложнение при пациенти с болестта на Хънтингтън. Кара бе доволна, че са успели да се помирят преди смъртта ѝ. Макс си отиде по-малко от седмица по-късно, след като и другият му бял дроб рухна. Погребяха ги заедно в семейния парцел на Станхоуп Касъл. На надгробния камък не пишеше нищо.

Гейбриъл се върна в Мароко веднага след погребението. Той бе наследил Станхоуп Касъл, но Кара разбра, че го е обявил за продан — нямаше хубави спомени от мястото.

Кара остана една последна вечер в стария замък. На следващата сутрин тя седна сама на скалите, загледана към тъмното море. Почувства оптимизъм, какъвто не бе изпитвала от много отдавна. Откритието, че майка ѝ не я бе изоставила, я бе освободило. Сега искаше да се върне у дома в Англия и да се види с Джейк.

Защото осъзна, че това е човекът, с когото иска да бъде. Най-после беше готова да опита. Разбра, че през изминалите години е стояла настрана, вероятно го разбираше твърде късно, но поне беше готова да даде шанс на възможността отново да се влюби.

Разбира се, тя съзнаваше, че може да свърши като майка си; тази мисъл я дебнеше от дъното на съзнанието ѝ. И в даден момент щеше да ѝ се наложи да се справи с това. Ако Джейк искаше да си тръгне, трябваше да го реши сега. Защото тя не бе готова да се задоволи с нещо по-малко от онова, което майка ѝ бе имала с Макс.

Вятърът се усили, развявайки косата на Кара покрай лицето ѝ. Тя потрепери и се загърна в якето си. Но вместо да си тръгне веднага, затвори очи и вдиша дълбоко, напълвайки дробовете си със студения морски въздух, сигурна, че никога досега не се е чувствала толкова жива. Остана така дълго време. Чак тогава се изправи и като погледна за последно към Станхоуп Касъл и впечатляващата му крайбрежна ивица, тя прекоси мъхестия скалист връх и се върна в колата си. Докато се отдалечаваше, Кара нито веднъж не погледна назад. Работата ѝ тук бе свършена. Очите ѝ бяха върху пътя, а съзнанието ѝ — върху бъдещето. Всичко беше пред нея и тя го очакваше с нетърпение. Най-после можеше да започне да живее живота, който искаше и заслужаваше.

Издание:

Автор: Тара Хайланд

Заглавие: Дъщери на греха

Преводач: Нина Руева

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Невена Здравкова

ISBN: 978-954-26-1092-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2694>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.